Fujisawa Shuhei

Vang rộn tiếng ve

Phạm Vũ Thịnh *dịch*

VANG RỘN TIẾNG VE

Fujisawa Shuhei

Phạm Vũ Thịnh dịch

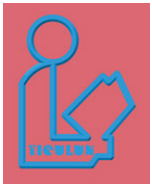

Paris * 02.2025

vang rộn tiếng ve

Fujisawa Shuhei

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

Bìa: NXB . . .
Nguồn: Chim Việt cành Nam

vang rộn tiếng ve

FUJISAWA SHUHEI

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

Tạp chí *CHIM VIỆT CÀNH NAM*
số 45 * 01.12.2011

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

Fujisawa Shuhei

Fujisawa Shuhei là một trong những tác gia nổi tiếng nhất Nhật Bản về truyện lịch sử, truyện samurai. Nhiều tác phẩm của ông đã được quay thành phim chiếu ngoài rạp và phim bộ ti-vi, được hâm mộ không chỉ ở Nhật mà còn trên khắp thế giới.

Fujisawa Shuhei tên thật là Kosuge Tomeji, sinh năm 1927, trưởng thành ở Tsuruoka thuộc tỉnh Yamagata địa phương Tohoku phía bắc Tokyo, ngày xưa là phiên trấn Shonai, được dùng

làm mô hình tạo nên bối cảnh sinh hoạt địa phương thời Edo (thời Phủ Chúa Tokugawa) trong tác phẩm của ông.

Cha mẹ làm nghề nông nên từ nhỏ ông đã giúp và quen việc đồng áng. Sau này, nông thôn và nông dân được ông mô tả tỉ mỉ với tình cảm sâu đậm. Từ nhỏ, đã ham đọc sách, khi vào trường Sư phạm năm 1946, ông bắt đầu sinh hoạt văn học, làm báo chung với bạn bè cùng sở thích. Tốt nghiệp năm 1949, ông dạy Quốc văn ở trường trung học, và tiếp tục làm báo. Năm 1951, nhuốm bệnh lao phổi, phải nghỉ việc, và năm sau lên Tokyo trị bệnh, bị mổ bỏ phần trên của lá phổi bên phải. Trong thời gian này, ông tham gia hội thơ Haiku, vẫn cộng tác làm báo, và đọc nhiều sách, kể cả tiểu thuyết ngoại quốc, bồi dưỡng cơ sở cho hoạt động sáng tác sau này.

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

Từ 1957, ông làm việc cho các toà báo ở Tokyo, vì tình hình báo chí khó khăn nên đã phải đổi chỗ làm nhiều lần. Năm 1959, kết hôn với Miura Etsuko là người đồng hương trẻ hơn ông 8 tuổi. Từ 1960, vào làm ký giả cho báo Kinh tế Thực phẩm, nhưng lòng yêu thích văn chương không nguôi được, nên hễ có giờ rảnh thì sáng tác, thời kỳ đầu nhắm vào loại văn học thuần túy.

Năm 1963, sinh con gái đầu lòng, nhưng không bao lâu sau, vợ ông đột ngột bị bệnh mất. Trong sầu khổ, ông bắt đầu viết truyện lịch sử, truyện samurai; những tác phẩm đầu tiên có không khí bi ai và nhân vật nữ chịu số phận bi thảm. Những năm sau đó, ông liên tục gửi tác phẩm dự thi Giải Tác giả Mới của tạp chí văn học O-ru Yomimono. Từ 1965, ông dùng bút hiệu Fujisawa Shuhei.

Năm 1969, tái hôn. Năm 1971, ông được Giải Tác giả Mới của tạp chí văn học O-ru Yomimono, và năm sau đó, tác phẩm Ansatsu no Nenrin (Kinh lịch của kẻ ám sát) được Giải Naoki, giải thưởng Văn học cao quý nhất chung cho các thể loại văn học của Nhật Bản. Năm 1973, tập truyện đầu tiên của ông được xuất bản, năm sau, ông nghỉ việc ký giả, bắt đầu sáng tác toàn thời gian. Văn phong của ông định hình từ 1976 với lối mô tả tỉ mỉ, tình tự nồng nàn, có chút hài hước trong những cốt chuyện đoan trang tề chỉnh. Tác phẩm của ông dần dần được nhiều độc giả yêu thích, và từ 1978, ông được xếp chung với các tác gia hạng nhất của Nhật Bản về truyện lịch sử.

Thập niên 1980 là giai đoạn sung mãn trong sinh hoạt tác gia của Fujisawa Shuhei, nhiều kiệt tác liên tục xuất

bản, trong đó có các tiểu thuyết Uminari (Biển gầm), Semishigure (Vang rộn tiếng ve),..., các tập truyện Kakushiken Shufusho (Kiếm ẩn trong gió thu), Tasogare Seibei (Võ sĩ hoàng hôn),... Từ 1985, ông liên tiếp được các giải thưởng lớn, như giải Văn học Yoshikawa Eiji (tác giả của tiểu thuyết lịch sử kiếm thuật nổi tiếng thế giới Miyamoto Musashi), giải thưởng Nghệ thuật của Bộ Văn hóa Giáo dục Nhật Bản, giải Kikuchi Kan cho công trạng cống hiến văn học, giải Văn học Asahi, giải thưởng văn hóa của thủ đô Tokyo,...

Năm 1995, ông được Nhật hoàng ban thưởng Huân chương (có dải băng) màu xanh chàm, dành cho người có công cống hiến cho lợi ích của công chúng, hay tận lực làm việc công cộng. (Honda Soichiro, Giám đốc sáng lập công ty Hon-

da cũng là một người được ban thưởng Huân chương này.)

Năm 1996, bệnh viêm gan khởi từ việc tiếp máu trong những lần giải phẫu cũ nhiều năm trước, trở nặng, làm ông phải vào bệnh viện lắm lần. Tháng Giêng 1997, ông qua đời, hưởng dương 69 năm.

Từ 1980 đến nay, đã có khoảng 20 tác phẩm của Fujisawa Shuhei được dựng thành phim bộ ti-vi. Một số tác phẩm của ông đã được dựng thành kịch nói hoặc kịch ca-vũ-nhạc. Gần đây, lại có phong trào làm phim dài chiếu ngoài rạp, từ các tác phẩm của Fujisawa Shuhei, được nhiệt liệt yêu chuộng ở Nhật: Tasogare Seibei (Võ sĩ hoàng hôn) 2002, Kaku-shiken Oni no Tsume (Truyện Bí kiếm - Móng tay quỷ) 2004, Semishigure (Vang rộn tiếng ve) 2005, Bushi no Ichibun (Danh dự của người võ sĩ) 2006,... Các

phim này cũng được khán giả yêu thích đặc biệt ở nhiều nước ngoài Nhật.

Tập truyện Fujisawa Shuhei được dịch và xuất bản ở các nước nói tiếng Anh là Bamboo Sword and Other Samurai Tales (Thanh kiếm tre, và các truyện samurai khác). Ông là một trong những tác gia Nhật Bản được nghiên cứu trong giáo trình của khoa Ngôn ngữ Á Châu ở Đại học Stanford, California, Mỹ.

Fujisawa Shuhei dùng biểu hiện văn học thuần túy trong tác phẩm của ông, không chú trọng lắm về quá trình tu tập kiếm pháp của nhân vật chính như trong loại truyện dã sử kiếm hiệp Trung Quốc, mà đặt nặng việc mô tả tâm lý nhân vật, nếp sinh hoạt và suy nghĩ của giới võ sĩ (samurai) Nhật Bản, tinh thần võ sĩ đạo trong bối cảnh thời Phủ Chuá Tokugawa là thời kỳ cuối cùng mà giai cấp võ sĩ

được xem là cao nhất trong xã hội, ngay trước thời kỳ Minh Trị Duy Tân. Nhân vật chính của ông thường là các võ sĩ cấp thấp, sống trong tiết độ, tiết tháo, chịu cực khổ nhưng giữ trọn tinh thần, danh dự võ sĩ và tự hào về nếp nhà, trong một xã hội điên đảo vì tranh chấp chính trị còn nhiều tính chất phong kiến. Những người võ sĩ này sống âm thầm gần như cam phận mặc dù có tài năng về kiếm thuật mà họ không hề muốn phô trương, nhưng rồi cảnh ngộ, biến cố, cuối cùng đã bắt họ buộc lòng phải thi thố để làm cho đời sống của họ và của tầng lớp bị trị được bảo vệ hay cải thiện.

Đời người võ sĩ Nhật Bản thời Edo trải qua ba giai đoạn: ở nhà với cha mẹ, thừa kế nghiệp nhà, và quy ẩn. Nhưng đó là trường hợp cuộc đời trôi chảy song suốt của những người trưởng nam nối

dõi mà thôi. Những đứa con trai thứ trong gia đình thì không có được phần số may mắn như thế. Bởi ngoài trưởng nam được thừa kế mà giữ nếp nhà, tất cả các con trai thứ đều phải kiếm chỗ đi làm rể nhà nào chỉ có con gái, hoặc vì sự tình gì đó muốn bắt rể về để tiếp tục giữ nếp nhà là võ sĩ thuộc hạ của Lãnh Chúa. Không khác gì các cô con gái chỉ dễ lấy chồng trong khoảng tuổi tươi trẻ nhất của đời mình, những người con trai thứ này cũng phải gắng làm sao để đi làm rể được nhà nào cần con rể nối dõi, trong khoảng tuổi từ 20 đến 26. Quá khoảng tuổi đó thì coi như khó có hy vọng gì thoát được cảnh tiếp tục sống bám vào nhà cha mẹ. Rất nhiều nhân vật chính của Fujisawa Shuhei chịu thân phận những người con trai thứ này, thuộc vào dòng phụ-lưu không ai thèm để ý bên cạnh dòng chính là những nếp nhà võ sĩ

do con trai trưởng nối dõi. Dòng chính không chỉ nắm trọn địa vị cao quý trong xã hội mà còn nghiêm thủ các chuẩn mực đạo đức nho giáo và truyền thống võ-sĩ-đạo nữa. Bên cạnh đó, dòng phụ chỉ là cái bóng mờ, có làm được gì cũng không ai để ý đến. Fujisawa Shuhei cũng là một người con trai thứ, có lẽ một phần cũng vì lý do đó mà nhiều tác phẩm của ông chú tâm soi rọi vào những gương phấn đấu, những đóng góp đáng khâm phục từ những thân phận rủi ro như thế trong xã hội phong kiến thế tập. Điển hình là những nhân vật như Maki Bunshiro trong Semishigure (Vang rộn tiếng ve), Mizaki Shunsuke, Hattori Hannojo,... bọn 5 người trong Ankokuken - Chidori (Kiếm pháp Thiên điểu trong âm mưu đen tối thuộc tập truyện Kakushiken Shufusho - Kiếm ẩn trong gió thu),...

Cũng đóng góp to lớn cho gia đình, xã hội mà vẫn bị rẻ rúng như thế, còn là thân phận của người phụ nữ Nhật Bản nữa. Tác phẩm của Fujisawa Shuhei vẽ nên những hình ảnh đáng yêu quý của người đàn bà hết lòng thương yêu và hy sinh cho chồng con và anh em chồng. Điển hình như Takae mặc võ phục, chít khăn đầu, tất tả chạy trở về mong cho kịp cùng chiến đấu hay cùng chết với người chồng lúc vinh quang thì đã sinh rượu chè sa đọa rẻ rúng vợ, bây giờ đang phải đối đầu với đối thủ cao tay trong trận quyết đấu chí tử. Hay Kayo xả thân chịu nhục nhã mong giúp được cho chồng bị mù vì tai nạn nghề nghiệp cố giữ lại nếp nhà cho chồng, đến nỗi bị lừa gạt thất thân và bị chồng đuổi đi, rồi cũng ráng quay về để tự tay mình âm thầm săn sóc chồng,... Tuy cũng có những nhân vật nữ thi thố tài năng kiếm thuật không kém

gì nam giới, nhưng phần nhiều, người đàn bà trong tác phẩm của ông phát huy lợi khí riêng của phái nữ là sự hiền dịu, kín đáo, đức hy sinh, tình nghĩa và nhan sắc,... cũng sắc bén không kém gì lưỡi kiếm của võ sĩ.

Độc giả Việt Nam sẽ cảm thấy gần gũi với những câu chuyện thế thái nhân tình, tình nghĩa vợ chồng, tiết tháo của kẻ sĩ, sinh hoạt và cảnh trí nông thôn,... bên cạnh những đặc trưng Nhật Bản, trong tác phẩm của Fujisawa Shuhei.

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

Vang rộn tiếng ve

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

LỜI NGỎ

Thời đại Edo (1603 - 1868) ngay trước thời Minh Trị Duy Tân, Nhật Bản có Thiên hoàng đóng đô ở Kyoto, nhưng thực quyền nằm trong tay Chúa Tokugawa ở Edo (bây giờ là thủ đô Tokyo), tương tự như Vua Lê Chúa Trịnh ở Việt Nam. Sau khi thống nhất nước Nhật từ tình trạng Sứ quân của thời Chiến quốc, Tướng quân (Shogun) Tokugawa phân phối các lãnh địa,

gọi là Han (phiên trấn), cho thuộc hạ và đồng minh của mình sao cho chính quyền Phủ Chúa ở Edo được bảo đảm an toàn nhất. Các lãnh địa lớn, giàu, hoặc gần Edo đều vào tay các nhà võ sĩ thân tín trung thành với Chúa Tokugawa.

Phủ Chúa đặt ra lệ bắt các Lãnh Chúa (Daimyo) này mỗi năm phải đổi chỗ trú ngụ, năm này ở Edo, năm sau ở lãnh địa của mình, lại còn giữ vợ con của họ làm con tin trong dinh cơ trú đóng ở Edo. Gia thần hay thuộc hạ của Lãnh Chúa một phần trú đóng ở Edo nhưng phần lớn trú ngụ ở phiên trấn. Họ hình thành giai cấp võ sĩ (samurai).

Thời đại Edo là thời đại cuối cùng mà giai cấp võ sĩ còn được trọng vọng, đứng đầu trong xã hội gồm sĩ nông công thương. Võ sĩ Nhật Bản giúp Phủ Chúa

hoặc Lãnh Chúa cai trị, điều hành, thu tô thuế từ nông dân là tầng lớp sản xuất trọng yếu nhất thời bấy giờ, sau đó là giai cấp thợ thủ công và cuối cùng là giai cấp thương nhân chỉ buôn qua bán lại vật phẩm. Thật ra, dưới cùng còn có hạng người Eta hay Hinin(Phi nhân) không được đối xử như con người, bị cưỡng bách phải làm những việc ô uế, nặng nhọc.

Sự phân biệt giữa các giai cấp rất nghiêm ngặt, đặc quyền của giai cấp không thể chuyển nhượng, và con cháu đời đời kế thừa giai cấp, không được tiến thân lên giai cấp cao hơn. Chỉ có giai cấp võ sĩ mới có họ tên đầy đủ, trong khi thứ dân (nông, công, thương) chỉ có tên gọi mà không được có họ, phải dùng tên làng, tên xóm để phân biệt khi cần. Và chỉ có giai cấp võ sĩ mới được phép mang

kiếm, một thanh kiếm dài và một đoản kiếm để chiến đấu và tự xử.

Võ sĩ thời Edo từ thuở nhỏ phải học sách chữ Hán: Tứ thư, Ngũ kinh, Chiến quốc sách,... và tập luyện kiếm thuật, võ nghệ. Đến khoảng 13 - 16 tuổi thì làm lễ thành nhân, bắt đầu được mang kiếm, khi trưởng thành thì vào làm việc trong thành, được chia vào các tổ Cận vệ, tổ Xây dựng, tổ Kế toán, tổ Thu mua, tổ Giữ cờ,...

Tùy theo chức vụ, khả năng, võ sĩ được lãnh bổng lộc tính theo số lúa trích ra từ tô thuế do nông dân nạp vào mỗi năm. Các quan lớn lãnh bổng lộc trên 400 hộc (mỗi hộc khoảng 150 kí gạo), võ sĩ mạt hạng lãnh lương dưới 10 hộc.

Han (phiên trấn) là lãnh địa của Lãnh Chúa, cũng được đánh giá mức giàu có, thu hoạch bằng hộc, từ vài vạn hộc cho đến vài triệu hộc. Phiên trấn có thể gồm một hay nhiều xứ là những địa phương có phong thổ khác biệt. Trung tâm cai trị của phiên trấn là thành, chỗ cư ngụ của Lãnh Chúa và gia tộc, cũng là nơi tập trung các cơ quan đầu não trong chính quyền phiên trấn. Thành có tường cao và hào sâu bao bọc. Quanh thành là các xóm nhà riêng biệt cho từng giai cấp võ sĩ, thợ thuyền và nhà buôn. Xa hơn nữa là ruộng đồng, các làng có nhà ở của nông dân, và rừng núi của phiên trấn.

Tác phẩm của Fujisawa Shuhei là những nét chấm phá về sinh hoạt và tâm tình của những võ sĩ Nhật Bản trong thời đại Edo. Ông dựng lại những cảnh và người ấy như những hồi tưởng hoài

hương về một chốn quê nhà, nguồn cội của tâm tình người Nhật Bản.

Vang rộn tiếng ve - Semishigure là truyện dài nổi tiếng nhất của Fujisawa Shuhei, đã được dựng thành kịch bản ca-vũ-nhạc, thành phim bộ ti-vi, và phim dài chiếu ngoài rạp.

Đây là chuyện đời thuở thanh xuân của một võ sĩ cấp thấp, có đủ cả: tình bạn, tình yêu, nghịch cảnh, phấn đấu, tài năng,... trong một xã hội thời bình nhưng không thiếu âm mưu, tranh chấp chính trị quyết liệt, đến tàn sát hay bức tử mổ bụng (harakiri).

Tình bạn của ba thiếu niên 15, 16 tuổi cùng học kinh sách chung trường và tập kiếm thuật chung, do hoàn cảnh và khả năng khác nhau đưa đến ba cuộc sống

khác biệt, nhưng vẫn chia sẻ được với nhau những tò mò về đời sống, những trăn trở về tương lai.

Tình yêu, chỉ nhẹ nhàng như cơn gió thoảng, nhưng vương vấn mãi dù năm tháng trôi qua, hay hoàn cảnh chia biệt, để khi gặp được nhau, lại rộn ràng sống lại mùa hè thuở ban đầu, lòng ngây ngất với tiếng ve vang rộn bốn bề.

Bối cảnh của câu chuyện là phiên trấn Unasaka hư cấu, nhưng được biết là mô hình trung thực của quê hương tác giả, phiên trấn Shonai thời Edo, ngày nay là bình nguyên Shonai, thị trấn Tsuruoka, tỉnh Yamagata.

Semishigure (Vang rộn tiếng ve) đã được dựng thành phim bộ trên đài ti-vi quốc gia Nhật Bản NHK năm 2003. Bộ

phim này và nam tài tử chính (Uchino Masaaki) đều được Huy chương vàng ở Đại hội Phim Ti-vi tại Monte Carlo, năm 2004.

Kịch ca-vũ-nhạc Wakaki hi no uta wa wasureji (Bài ca thời thanh xuân thì không bao giờ quên được) trích từ truyện Semishigure, đã được đoàn ca vũ toàn nữ truyền thống nổi tiếng Takarazuka biên soạn và trình diễn từ 1994.

Năm 2005, Semishigure lại được dựng thành phim dài chiếu ngoài rạp, với đạo diễn Mitsuo Kurotsuchi, và các tài tử Ichikawa Somegoro (vai Maki Bunshiro), Kimura Yoshino (vai Fuku).

Năm 2007, kịch nói Semishigure được Đoàn kịch Shochiku Osaka trình diễn kỷ niệm 10 năm ngày mất Fujisawa

Shuhei, và 10 năm rạp Shochiku Osaka.

Tác phẩm Semishigure (Vang rộn tiếng ve) đã được đăng lần đầu tiên trên báo chiều Yamagata từ tháng 7-1986 đến tháng 4-1987, và Bungei Shunju (Văn nghệ Xuân Thu) xuất bản năm 1988, cho đến nay đã tái bản trên 50 lần. Bản dịch này được thực hiện từ nguyên tác trong bản bỏ túi do Bungei Shunju tái bản lần thứ 51 tháng 12 năm 2006. Trong bản dịch, những hàng chữ nhỏ in nghiêng là chú thích của người dịch.

Hy vọng rằng tác phẩm này sẽ trình bày được với quý độc giả Việt Nam những hình ảnh thực về người võ sĩ - samurai Nhật Bản, cùng những nét gần gũi với hình ảnh kẻ sĩ Việt Nam, trong ý niệm đồng-văn Đông Á.

Chúng tôi mong nhận được ý kiến, phê bình của quý độc giả, để có thể sửa đổi những chỗ sai sót, và thực hiện hoàn chỉnh hơn trong những lần xuất bản tới. Xin chân thành cảm ơn quý độc giả.

Người dịch:

Phạm Vũ Thịnh

Sydney, 02-2008

t4phamvu@hotmail.com

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 1
CON RẮN BUỔI SÁNG

1

Dãy nhà dành cho tổ Xây-dựng[1] của phiên trấn Unasaka có một đặc điểm không thấy được ở các dãy nhà của các tổ làm việc khác hay của đám tạp dịch. Đó là dòng sông nhỏ chảy qua ngay sau dãy nhà, bề ngang chưa đến hai thước, được người trong tổ sử dụng nâng niu như một vật báu quý giá vô cùng.

1 tổ Xây-dựng : xây thành, xây đê, đắp móng,...

Từ chân thành cách khoảng không mấy xa về hướng tây nam, có một ngọn đồi nhô cao. Dòng sông nhỏ kia là một trong vài dòng nước chảy xuống từ những mạch sâu trên ngọn đồi ấy; dòng nước chảy ngang qua khoảng ruộng đồng mênh mông, vào đến góc tây bắc ở chân thành, nơi có dãy nhà của tổ thì rời ngay xóm nhà dân mà ngoằn ngoèo như rắn bò về hướng đông bắc, cuối cùng nhập vào hạ lưu sông Gokengawa.

Người trong tổ giặt rửa trên sông, múc nước sông tưới vườn rau, hay chùi rửa trong nhà. Dòng nước nông không ngừng chảy thành tiếng róc rách nho nhỏ, nước trong thấy sỏi cát dưới đáy, đến cả vệt lưng đen của đám cá nhỏ thỉnh thoảng lội ngược dòng nước cũng thấy được rõ ràng. Cho nên trong mùa

ấm áp, buổi sáng vẫn thấy có người ra bờ sông khoát nước rửa mặt.

Dòng sông Gokengawa chảy qua phố chợ là sông lớn có thuyền chở hàng hoá qua lại, có con đường lát đá ra đến bờ nước chỗ sông cạn, dùng làm chỗ bốc giở hàng hoá, và người trong các nhà buôn ra đó giặt rửa, nhưng có lẽ vì chất đất hoặc vì dòng nước đã vấy bẩn sau khi chảy qua phố chợ nên nước có màu vẩn đục. Chẳng có ai rửa mặt bằng nước sông ấy cả.

So sánh như thế thì có thể nói rằng người trong tổ Xây-dựng, ai cũng cho chuyện có được dòng nước trong đến rửa mặt được ngay sau nhà mình là một ân sủng trời cho. Tuy không ai vênh vang tự đắc đặc biệt gì về chuyện ấy, nhưng trong lòng, họ thầm hài lòng lắm về ân

huệ của trời đất. Maki Bunshiro cũng là một người thầm nghĩ như thế.

Bunshiro ra khỏi cổng trước, liền nắm khăn lau đi vòng ra sau nhà. Mẹ anh vốn là người nghiêm chỉnh trong mọi sự, không ưa chuyện người trong nhà dùng nước sông sau nhà để rửa mặt thay cho nước giếng, bảo là thô tục, thế nhưng những ngày trời đẹp thì Bunshiro không cưỡng nổi sự lôi kéo của không khí ngoài trời nên anh hay ra bờ sông sau nhà. Chứ ngay cả cha của anh thỉnh thoảng cũng ra con sông nhỏ ấy rửa mặt, và cất tiếng lớn chào hỏi láng giềng kia mà.

Bunshiro là con nuôi của nhà Maki; bà Maki, mẹ nuôi của anh là em của cha ruột anh, tức là cô ruột của anh; nhưng anh có phần thương kính cha nuôi hơn

là người mẹ nuôi nghiêm khắc. Cha nuôi của anh, ông Sukezaemon là người đôn hậu ra dáng đàn ông.

Dãy nhà của tổ Xây-dựng là chỗ cư trú của đám võ sĩ thuộc hạ lương dưới 30 hộc[2], nên các căn nhà đều nhỏ, nhưng có lẽ nhờ vị trí ở xa phố chợ nơi chân thành, nên căn nào cũng có đất rộng 8, 9 trăm thước vuông, làm vườn trồng rau xong cũng còn dư đất. Giữa các khu đất nhà hay sau vườn các nhà thường trồng những hàng cây lớn như cây cử, sồi, sam, phong, mận,...; mùa đông lá rụng cả rồi thì không thấy gì là nhiều cây cối, nhưng sang hè thì lá cây um tùm đến không thấy được căn nhà bên cạnh.

Bunshiro vừa ra đến bờ sông thì thấy

2 Hộc : Koku, đơn vị đo lường, khi dùng để tính bổng lộc hàng năm của võ sĩ thì khoảng 150 kí gạo, khi dùng để tính dung tích thuyền bè thì khoảng 180 lít.

cô Fuku (Phúc)nhà láng giềng đang giặt áo ở đấy.

– Chào em. Bunshiro nói.

Cô Fuku nghe tiếng, quay nhẹ đầu về phía Bunshiro, gật đầu chào, nhưng không thốt ra lời nào. Đến phiên Bunshiro xoay người ngồi xuống như giấu mặt đi. Khuôn mặt trắng ngà của cô Fuku bị che khuất, thay vào đó, anh thấy bộ mông tròn lẳn của cô gái.

– Hừm. Bunshiro cười thầm. Cô Fuku láng giềng, con gái của ông Koyanagi Jinbee, ngay từ nhỏ vốn ít nói, nhưng lúc trước khi nào thấy Bunshiro cũng thường chào hỏi sáng chiều bình thường như mọi người khác. Bunshiro không nhớ là từ lúc nào, cô ấy đổi sang thái độ hờ hững như ban nãy. Hẳn là khoảng đâu

một năm trước đây. Khoảng đó, có lẽ anh đã làm gì phật lòng cô ấy rồi, nhưng anh nghĩ mãi không ra là điều gì.

– Mà chuyện đó thì cũng chả cần phải suy nghĩ. Con gái dậy thì đó thôi.

Bạn thân của anh là Owada Ippei đã quả quyết thẳng thừng như thế, khi anh đưa chuyện này ra hỏi. Cùng có mặt lúc đó là một người bạn thân khác, Shimazaki Yonosuke vốn là người nghiêm túc mực thước, nên không hiểu dậy thì nghĩa là gì, cứ bắt Owada giảng giải rồi căn vặn đến mức cả hai cùng toát mồ hôi ròng ròng. Cho đến bây giờ, Bunshiro còn nhớ lần đó, nhưng anh vẫn còn nghi ngờ điều mà Owada đã khẳng định dễ dàng như thế.

Bởi cô Fuku mới 12 tuổi mà.

Nghe đâu mẹ anh là Toyo vào làm dâu nhà Maki Sukezaemon hồi 13 tuổi, người ta bảo ngày xưa chừng đó tuổi đi lấy chồng là chuyện đương nhiên, thế nhưng bây giờ đâu còn giống như ngày xưa nữa. Bunshiro cũng biết rằng thời nay thì gả con gái đi lấy chồng trước tuổi 20 là được rồi. Ngay trong nhà Bunshiro đấy, chị ruột của anh là Kie, mùa thu năm ngoái đã lấy chồng là Ishizuka Han-no-jo trong thành, vào tuổi 18 đó thôi. Cô Fuku có lẽ còn nhỏ quá cho chuyện dậy thì ấy.

Bunshiro khoát nước ào ào để rửa mặt. Nếu có mẹ anh bên cạnh, hẳn là bà đã mắng ngay cho là thô lỗ, nhưng lúc này bên cạnh anh không phải là mẹ, mà là cô Fuku ít nói mà Owada cho là đã dậy thì.

Rửa mặt xong, Bunshiro sẵn tay cầm khăn ướt lau cổ xuống đến ngực và hai cánh tay. Làn da đẫm mồ hôi vì nóng nực suốt đêm qua, bỗng thấy mát mẻ dễ chịu. Trong lòng đầy cảm giác khoan khoái, Bunshiro dõi mắt ngắm những ruộng đồng trải dài phía bên kia sông. Khắp một vùng đồng ruộng xanh tươi đón nhận ánh nắng sớm ban mai dần dần ửng hồng, tuy đằng xa tắp kia, nơi những thôn xóm xanh đen tiếp nối với khu rừng thì vẫn còn phủ một màn sương tiếc nuối bóng đêm. Rồi mù sương bất động ấy đón ánh nắng mai cũng đỏ dần lên. Trong giờ khắc sớm sủa này, đã thấy có bóng người đi xem ruộng. Những bóng người màu đen thẫm chìm trong bóng lúa đến trên đầu gối, chầm chậm dời ra phía xa.

Trên đầu, khuất trong bóng lá cây cử, bắt đầu vang tiếng ve sầu. Thoáng chốc, tâm hồn Bunshiro phiêu lạc trong niềm khoan khoái cùng cực. Nhưng bỗng có tiếng thét lớn thình lình giật anh ra khỏi tâm trạng phiêu diêu ấy.

Từ bờ đá hướng ra khoảng giữa dòng sông nhỏ, có 3, 4 cọc đóng thẳng xuống đáy sông; những phiến gỗ bắc ngang các cọc ấy, xếp lớp xuống tận sàn đáy sông tạo thành một đập nhỏ, trước đập lót mấy mảnh ván, hay mang một tảng đá lớn đến chôn ở đấy thì có được chỗ để ngồi giặt rửa. Công việc kỹ xảo này thì các nhà trong tổ Xây-dựng đều thông thạo cả. Phía sau nhà nào cũng có một chỗ giặt rửa ngay bờ sông như thế, nhiều năm trôi qua, lòng nước phía trước các chỗ giặt rửa ấy sâu dần xuống, tiếng nước vượt qua đập róc rách suốt ngày.

Vị trí của các chỗ giặt rửa thì tùy theo ý thích của mỗi nhà, có nơi nằm ngay giữa phần bờ sông của nhà, có nơi thu gọn về một góc của khu đất. Chỗ giặt rửa của nhà Bunshiro nằm ở góc bên phải, dính liền với chỗ giặt rửa của nhà Koyanagi, chung quanh đó chỉ có vách rào đá sơ sài cho có, để ngăn hai khu đất nhà mà thôi.

Tiếng kêu thét đó là từ cô Fuku. Bunshiro nhanh nhẹn nhảy phóc qua hàng rào. Đặt chân lên đất nhà Koyanagi, anh thấy dưới chân Fuku đang đứng sững đấy, một con rắn uốn éo thân mình chạy trốn. Có vẻ là một loại rắn nhỏ chừng 6, 7 tấc.

– Sao thế? Bị rắn cắn hả?

Fuku đang ôm ngón tay, mặt tái mét.
– Vâng.

– Đâu nào.

Anh nắm tay Fuku xem thì thấy ngón giữa của bàn tay phải ửng đỏ ở đầu ngón. Có vẻ chỉ là một chút máu chảy ra. Không ngần ngại, anh ngậm ngay ngón tay Fuku vào miệng, hút mạnh chỗ vết thương. Nghe vị máu lan nhẹ trong miệng. Thẫn thờ đưa ngón tay cho Bunshiro ngậm lấy, Fuku nấc lên một tiếng nhỏ. Có lẽ cô khiếp vía vì sợ là rắn độc.

– Đừng khóc. Bunshiro nói, sau khi nhổ nước bọt nhuốm màu đỏ của máu. – Rắn nhỏ này không độc như hổ mang đâu. Đừng lo. Mà con nhà võ sĩ, chỉ chừng này thì đâu có khóc.

Hút cho hết máu độc ở vết thương đến khi ngón tay Fuku trắng bệch ra, Bunshiro mới buông tay. Anh bảo: – Có

lẽ thế này là khỏi lo rồi, nhưng về nhà cũng nên nói cho người nhà biết là bị rắn cắn nhé. Fuku làm thinh, cúi đầu, chạy về nhà. Có vẻ cô vẫn còn hoảng hốt.

Đồ giặt rửa nửa chừng còn tán loạn khắp nơi. Bunshiro ngồi xuống khoát nước súc miệng. Xong anh đứng lên, đi tìm con rắn lúc nãy. Loại rắn nhỏ này nghe nói là không độc, nhưng cũng không thể ơ hờ với chúng được. Anh định tìm thấy là giết đi.

Lục tìm đến khoảng giữa nhà anh và nhà Yamakishi phía bên kia, anh tìm thấy con rắn trong bụi tre mờ tối. Anh chộp lấy đuôi rắn, kéo ra khỏi bụi tre. Con rắn xoay đầu lại định cắn nhưng Bunshiro nhanh tay đập đầu nó xuống đất vài lần, cuối cùng lấy hòn đá đập nát đầu rắn cho chết hẳn.

Anh được dạy bảo là không nên sát sinh. Trở về nhà, anh không kể cho mẹ nghe chuyện gặp Fuku ở sau nhà hay chuyện giết con rắn. Chỉ im lìm ăn sáng. Anh nghĩ mẹ anh sẽ chẳng vui gì khi nghe chuyện anh hút ngón tay trắng của Fuku hay chuyện đập nát đầu con rắn cho chết hẳn. Gần đây, những chuyện Bunshiro không nói được với mẹ anh tích tụ càng ngày càng nhiều trong bụng, có vẻ hôm nay lại có thêm một chuyện bí mật nữa. Bàn tay anh nắm con rắn dù đã rửa lắm lần rồi mà khi ăn sáng vẫn nghe tanh tưởi quá, không biết phải làm sao.

Xong bữa sáng không bao lâu, cha anh rời nhà đi làm việc trong thành. Bunshiro cùng mẹ ra đến ngưỡng cửa, nhìn đưa người cha chui qua chiếc cổng thô sơ ra ngoài. Trong thời gian tổ Xây-dựng bắt tay vào việc, phần nhiều cha anh

không vào thành mà đến thẳng nơi xây cất. Những lúc như thế, ông mặc quần thụng có thêm tấm chắn, quấn xà-cạp, mang giày rơm, đội nón bằng cỏ lách, lưng đeo túi cơm trưa mà ra khỏi nhà. Nhưng hôm nay có lẽ không làm việc xây cất nên ông mặc bộ áo lễ đã bắt đầu sờn cũ. Dáng người tầm thước, nhưng trông ông lưng thẳng, vững chãi.

Theo sau chân mẹ trở vào bếp, Bunshiro xin mẹ làm cho mình cơm nắm để mang đi ăn trưa.

– Trưa quay về nhà mà ăn cũng được chứ. Mẹ anh gắt.

Buổi sáng, Bunshiro phải đến trường của thầy Ikoma Reisuke để học kinh sách, chiều thì đến võ đường Ishiguri ở xóm Kaji để học kiếm thuật phái Kud-

on. Ngày học của anh là như thế. Vì vậy thỉnh thoảng anh vẫn nhờ mẹ làm cơm nắm mang theo ăn trưa để khỏi phải trở lại nhà.

Thế nhưng, nhà Bunshiro trong dãy nhà của tổ Xây-dựng lại ở khoảng giữa xóm Aoyanagi có trường Ikoma và xóm Kaji có võ đường Ishiguri. Mẹ anh có lẽ không muốn anh vắng nhà suốt ngày, hơn là tiếc công làm cơm nắm, nên thường vẫn không bằng lòng chuyện anh muốn mang cơm trưa theo. Nhưng Bunshiro thì có suy nghĩ của Bunshiro chứ.

– Bọn Ippei bạn con hẹn nhau cùng ăn trưa chung hôm nào trời tốt ấy mà.

– Con thì cứ cặp kè với nó mãi thôi.

Bà mẹ tỏ vẻ khó chịu ra mặt. Chừng nửa năm trước đây, cô người làm trong nhà Ippei đột nhiên xin nghỉ việc và về làng mất. Sau đó, chẳng biết từ đâu có lời đồn đại là bởi vì Ippei đã phóng tay quấy nhiễu cô ấy.

Owada Ippei 16 tuổi, lớn hơn Bunshiro một tuổi, đã làm lễ thành nhân xong, thân thể cũng to lớn hơn nhiều. Lại đã có ria mép nên trông như người lớn. Tin đồn hẳn cũng từ vẻ người lớn ấy ra, nhưng Ippei đã nói là chuyện bịa đặt đấy.

– Gần mực thì đen, gần son thì đỏ. Con cũng phải coi chừng đó.

Mẹ anh cằn nhằn vậy chứ cũng làm cơm nắm cho Bunshiro. Kẹp nách cuốn kinh thư in mộc bản và gói cơm nắm,

Bunshiro rời nhà, vác trên vai cây kiếm tre và bộ áo võ sinh.

2

Lúc xáp chiến thì thanh kiếm tre của Yada Sakunojo chạm vào vai Bunshiro, và thanh kiếm tre của Bunshiro đánh chính xác vào phần mặt của Yada. Đường kiếm của Bunshiro có phần nhanh hơn và chạm mạnh hơn làm Yada thốt lên Ồ... và đưa tay áp lên khăn quấn đầu. Ở võ đường Ishiguri này, lúc tập luyện kiếm tre thì mang bao tay che chở cho cánh tay, và mang khăn quấn đầu bằng da thú thuộc độn bông gòn. Cú đánh của Bunshiro có vẻ đã thấm đến dưới lớp khăn quấn đầu Yada.

– Thôi, chừng này đủ rồi.

Yada nói và thu kiếm lại, tháo bao tay và khăn quấn đầu ra luôn. Trán có vết đỏ hồng.

– Xin lỗi anh. Bunshiro tạ lỗi.

Yada là võ sĩ làm việc ở tổ Kế toán và Thu mua của phiên trấn, đệ tử cao cấp xếp hạng 5 của võ đường này.

– Có sao đâu, khỏi phải xin lỗi.

Vốn tính ôn hoà, Yada nói thế xong, vừa gấp xếp bao tay và khăn quấn đầu, vừa nheo mắt nhìn Bunshiro. Rồi khen đòn tấn kiếm vừa rồi là có tiến bộ lắm.

– Ta chịu thua đòn ấy.

– Thưa không dám, chỉ là...

– Khỏi phải khiêm nhượng. Lâu nay không để ý, nhưng cậu đã có tiến bộ thấy rõ.

Bunshiro cúi đầu, cố giấu nỗi vui sướng được khen ngợi hiện lên khuôn mặt.

– Bunshiro mấy tuổi rồi?

– Thưa, 15 tuổi.

– Chưa làm lễ thành nhân à?

– Thưa, cha em định trong năm nay sẽ tìm người đỡ đầu, rồi mùa xuân sang năm sẽ làm lễ.

– 15 tuổi à! Sau này sẽ là tay đáng sợ lắm. Yada mỉm cười. – Bọn ta cũng sẽ khó mà coi thường được.

Lúc nãy, thầy chủ võ đường là Ishiguri vừa lên tiếng bảo là xong buổi tập hôm nay, rồi đi vào trong nhà, nên lác đác còn vài người tiếp tục luyện kiếm. Phần lớn bước ra ngoài giếng, lau rửa mồ hôi vì tập luyện, hoặc trở lại phòng thay áo hay đến góc phòng tập để thay quần áo. Gợi chú ý nhất là Owada Ippei, đã thay quần áo từ lúc nào rồi, đang ngồi xếp bằng trên sàn tập, trò chuyện lớn tiếng với người chung quanh. Ippei bắt đầu buổi tập chậm hơn ai hết, nhưng lúc ngừng tập thì lại là người ngừng sớm hơn ai hết. Vậy mà tay kiếm lại rất là vững chắc.

Bunshiro thi lễ với Yada rồi tháo bao tay và khăn quấn đầu. Đúng lúc ấy, trong góc võ đường vang lên tiếng la hét giận dữ. Mọi người cùng nhìn về phía ấy nên Bunshiro cũng quay đầu nhìn theo.

Người nổi cơn giận dữ ấy là thầy dạy kiếm Satake Kinjuro, quát mắng Shimazaki Yonosuke đang cúi gục đầu xuống.

– Nghe đây. Tập chém nhau đấy. Satake quát lớn. – Không được trốn. Ta đã bảo là cứ chịu đánh đi. Không nhận ra nhịp kiếm thì tập luyện gì được chứ!

Yonosuke dạ bằng giọng nhỏ như tiếng muỗi. Nghe thế, có người khúc khích cười. Thầy dạy quay phắc lại, trừng mắt quát.

– Đứa nào vừa cười đấy?

Các góc phòng lặng thinh. Owada Ippei đang ngồi phanh đùi nói chuyện phiếm, cũng hốt hoảng sửa thế ngồi ngay ngắn lại.

Satake chỉ là võ sĩ cấp thấp, lương chưa đến mười hộc, làm kỵ binh trong phiên trấn, nhưng ở võ đường Ishiguri phái Kudon này thì là tay kiếm không có ai địch nổi. Vài năm trước đây, khi Satake chưa thành thày dạy ở võ đường này, có lần trong cuộc tỉ thí với võ đường bạn Matsukawa thuộc phái Itto hằng năm tổ chức ở đền thần-đạo Kumano, ông đã thắng oanh liệt cả năm tay kiếm sừng sỏ, tạo nên một giai thoại cho đến bây giờ vẫn còn lưu truyền trong võ đường.

Thế nhưng có lẽ Satake tự mình là người đã khổ nhọc cố gắng vượt qua nhiều trở lực, nên gay gắt đòi hỏi người khác cũng phải khổ nhọc cố gắng, có lúc bộc lộ khí chất hà khắc trong những cách tập luyện bạo liệt, nên đàn em ai cũng khiếp sợ. Bây giờ, con người đáng sợ ấy đã nắm được Yonosuke.

– Hiểu chưa?. Satake quay lại quát vào mặt Yonosuke. – Chừng nào chưa nếm mùi bị đánh đau thì chưa tiến bộ được đâu.

Phái Kudon chuộng các chiêu sấn tới chém ngay từ thế thủ, cực-ý định đoạt thắng bại đặt cược tất cả vào sự nhanh hay chậm của thế chém ấy. Ban đầu dùng kiếm gỗ để học cách đánh, khi đã thuộc lòng cách đánh rồi thì chuyển sang tập luyện bằng kiếm tre. Tập mà sợ bị kiếm tre đánh trúng thì đi ngược lại với lời dạy của môn phái này rồi.

Có vẻ Satake tức giận vì thế, nên cuối cùng đã giương kiếm tre trong tay lên, mắt chưa kịp chớp đã chém vụt xuống vai Yonosuke, rồi quay lưng bước rảo vào trong.

Yonosuke lảo đảo vì cú chém của Satake. Anh đứng bàng hoàng tại chỗ trong lúc mọi người lao xao thu nhặt đồ đạc ra về.

– Shimazaki, có sao không?

Dợm bước ra cửa phía có giếng nước, Bunshiro gọi với về phía bạn, lúc ấy Yonosuke mới hoàn hồn, ngẩng mặt lên rồi tháo bao tay và khăn quấn đầu ra, chậm chạp bước về phía Bunshiro. Mặt mày vẫn còn xanh mét.

Bước trên đường phía sau võ đường ở xóm Kaji một lúc thì ra đến con lộ rộng ven sông Gokengawa, ba người bạn Maki Bunshiro, Owada Ippei và Shimazaki Yonosuke vác vai thanh kiếm tre có buộc thêm bộ áo quần tập kiếm vò tròn. Riêng người lười biếng là Ippei thì

không muốn tốn thì giờ cột dây lại, chỉ xỏ áo quần vào kiếm tre, cứ thế vác kiếm lên vai, bước về phía nam trên đường lộ ven sông. Trông cứ như là miếng đậu hủ phơi trên cây sào, khiến người làng đi ngang qua, ai cũng làm mặt nghiêm nhưng bấm bụng cười, còn Ippei thì cứ tỉnh bơ, thản nhiên bước. Mặt trời ngả về chiều, nhưng vẫn còn chiếu nóng gay gắt khắp đường ven sông. Đến thấy nhẹ cả người khi vào được trong bóng râm của các nhánh liễu xanh xanh dọc đường.

– Tớ có lẽ không hợp với chuyện tập luyện ở võ đường rồi. Yonosuke nói. Và nhăn mặt khi cử động bên vai bị Satake chém vào.

– Còn đau à?. Bunshiro hỏi.

– Đâu nào. Ippei nói, vừa nắm vai

Yonosuke khiến anh thét lên, lảng tránh. Nhưng bàn tay to lớn của Ippei đã nắm đúng vào chỗ đau ấy rồi. Ippei thân thể to lớn, sỗ sàng ép tấm thân gầy nhỏ, yếu đuối của Yonosuke, tự tiện vạch cổ áo bạn ra dòm vào phía vai. – Ừ, bị đánh khá nặng.

– Đâu, đâu. Bunshiro cũng ghé nhìn.

Vai Yonosuke ửng đỏ, có nhiều lằn nhỏ nổi sưng lên.

– Ông Satake đánh thẳng tay thật.

– Thật đấy.

Nghe Ippei và Bunshiro nói với nhau như thế, Yonosuke bảo bạn đừng nói nữa.

– Tại sao?

– Đừng nói nữa, nghe xấu hổ quá.

Bunshiro ngẩng đầu lên, thấy mấy người đi đường đưa mắt tò mò nhìn ba người. Chỗ người ta qua lại, mà Yonosuke để trần vai ra, cho dù là thiếu niên đi nữa, và hai cậu kia dòm vào có vẻ săm soi như thế, chẳng trách người ta tò mò.

Ippei cũng để ý nên buông tay ra.

– Nặng lắm à? Vừa sửa áo lại, Yonosuke vừa hỏi, có vẻ lo lắng.

– Chẳng nặng lắm. Ippei nói. – Nếu là tớ thì cứ bỏ mặc thế cũng chả sao, nhưng cậu thì yếu đuối, nên về đến nhà, cứ lấy nước lạnh chườm lên là được.

– Chỉ thế thôi à?

– Nếu còn lo thì thoa thêm thuốc mỡ vào.

– Tớ chắc là phải bỏ tập ở võ đường thôi. Yonosuke nói.

– Điên à! Chỉ mới bị ông Satake đánh thôi mà. Bunshiro nói, và cười trấn an. – Có võ đường nào vừa xoa đầu vừa dạy cho đâu nào.

– Không, không phải thế. Yonosuke lắc vai không đau, để sửa lại ngay ngắn những món vác trên vai. Trên thân người gầy yếu của Yonosuke, chỉ thanh kiếm tre buộc thêm gói áo quần tập ấy mà đã trông như là cả một gánh nặng hành lý. Yonosuke nói tiếp. – Tớ đang lưỡng lự có nên bỏ tập luyện ở võ đường để chuyên chú vào học vấn mà thôi không.

– Thế à?

Bunshiro và Ippei đưa mắt nhìn nhau.

Nếu thế thì hiểu được. Bunshiro nghĩ thế. Bởi Yonosuke được xem là người học giỏi nhất từ ngày mở trường Ikoma, thỉnh thoảng lại thay thầy Reisuke giảng nghĩa sách Luận ngữ cho học trò trong trường nữa. Yonosuke muốn tiến thân về đường học vấn thì chẳng có gì lạ cả.

Nhưng Yonosuke nói thêm, nghe còn có vẻ nhảy vọt hơn nữa.

– Không chừng tớ đi Edo[3] đấy. Tuy không phải ngay bây giờ.

– Ôi, ôi! Nói thật sao chứ? Bunshiro kêu lên.

---

3 Edo : trung tâm cai trị của Phủ Chúa Tokugawa, bây giờ là Tokyo.

Ba người bước vào khoảng có đá chồng chất ở thượng lưu con sông, dưới cầu Ayame, cùng ngồi xuống. Ở đây khuất trong bóng các cành liễu, có thể chuyện trò mà người qua lại trên đường không ai thấy.

3

Ngồi trên tảng đá cắt hình vuông, Yonosuke ngắt nhánh cỏ vươn lên giữa hai đùi, ngậm vào miệng. Mặt trời nghiêng thấp, sắp lặn xuống giữa xóm nhà buôn bên kia sông và mái nhà chợ cá bên hông, thấp thoáng bóng nhiều người qua lại. Ánh nắng đượm một màu đỏ bầm u uất, chiếu lên khuôn mặt gầy ốm của Yonosuke những vệt tối ưu-tư như người lớn. Yonosuke trở ngược đầu nhánh cỏ, phần cuống hướng về trước, phần hạt cỏ hướng về phía sau, vươn tay ném nhánh

cỏ xuống mặt nước. Rồi vẫn vừa dõi mắt nhìn về phía những bóng người bên chợ cá, vừa nói.

– Trước đây, thầy Ikoma đã bảo tớ rồi. Nếu muốn lập thân bằng đường học vấn thì hãy lên Edo, thầy sẽ giới thiệu đến trường Kasai ở đấy cho.

– Chà, thế thì oai quá. Bunshiro nói.

Ippei chỉ ậm ừ một tiếng trầm.

Trường Lan-học[4] Kasai nổi tiếng có nhiều học giả thâm hiểu học phái Chu tử, đến cả phiên trấn quê mùa này cũng biết. Ippei dù là học trò kém ở trường Ikoma, hẳn cũng biết là thầy hiệu trưởng Ikoma Reisuke đã đành, mà cả thầy giám học Shibahara Kenjiro ở trường

4 Lan-học : chủ yếu học theo Hà Lan là nước được phép buôn bán với Nhật thời bấy giờ.

của phiên trấn, cả quan lớn Trung-lão[5] Toyama Gyunosuke, cả ông Đội trưởng Cảnh vệ Komoda Shobei cũng đều xuất thân là học trò trường Kasai trên Edo đó. Ippei hỏi:

– Khoảng nào thì cậu đi Edo?

– Chưa có quyết định gì rõ ràng cả, nhưng nếu đi thì khoảng mùa thu đấy.

– Năm nay à?

– Ừ.

– Sao gấp quá vậy? Bunshiro thốt lên.

Cả Ippei lẫn Yonosuke đều ngậm miệng. Edo là nơi xa tắp, cách thành Unasaka này đến 120 dặm (khoảng 400

5 Trung-lão : cấp quan lớn thứ hai trong phiên trấn, sau cấp Gia lão.

km)! Bunshiro chợt nghĩ thế, và có lẽ cả hai người bạn đang im lìm ngậm miệng kia cũng đang suy tưởng đến chốn thành thị chưa từng thấy bao giờ ấy.

Yonosuke vẫn cúi gầm mặt xuống, lại đưa tay rứt một nhánh cỏ khác.

– Nhưng mà, tớ thì không được là người nối nghiệp nhà như các cậu.

Giọng nói nghe có vẻ chia biệt xa cách, như thể Yonosuke thường ngày vẫn nghĩ đến điều khác biệt ấy. Yonosuke là con trai thứ của người giữ chức nhỏ trong phiên trấn, thu mua sáp và sơn ở các địa phương.

– Tớ thì phải tự mình quyết định chuyện mình sẽ làm gì.

– Nhưng, đi làm rể cũng được chứ. Bunshiro nói. – Trong thành này, thiếu gì nhà chỉ có toàn con gái, muốn có rể để nối nghiệp nhà.

Lúc nói như thế, Bunshiro nghĩ đến nhà Koyanagi hàng xóm. Nhà ấy có ba người con gái, mà cô Fuku là con đầu lòng.

Nhưng Yonosuke than: – Ở rể à! rồi hướng khuôn mặt ỉu xìu với nụ cười mỉm gượng gạo về phía Bunshiro. – Chẳng khác gì chuyện bốc thăm may rủi. Không trúng thì đành chịu thôi.

– Không, Yonosuke nên đi Edo thì hơn. Ippei khẳng định.

Bunshiro và Yonosuke nhìn chăm chú vào mắt Ippei. Ippei gật đầu nặng nề như khẳng định một lần nữa.

– Yonosuke không theo nghiệp đao kiếm được đâu.

– Nói gì lạ thế!. Bunshiro kêu lên, phản đối.

Yonosuke mỉm cười cay đắng, nhưng Ippei vẫn giữ nét mặt nghiêm nghị, nói tiếp:

– Lúc nãy nghe ông Satake nói đấy. Vẫn còn bị nói như thế thì chắc chắn là không có hy vọng gì rồi.

– Chính tớ cũng nghĩ như thế nên mới nói là sẽ bỏ tập ở xóm Kaji đấy. Yonosuke nghiêm mặt, không mỉm cười nữa.

– Thế thì tốt. Chuyên chú về đường học vấn thì thích hợp với cậu hơn. Trí tuệ của Yonosuke thì ngay cả ở Edo cũng

thành đạt được cho mà xem. Ippei nói.

– Thành đạt hay không thì chưa biết. Phải đến đấy mới biết được chứ.

– Không đâu. Đến thầy chúng ta cũng khuyến khích nữa thì hẳn sẽ đúng như Ippei nói rồi. Bunshiro nói. – Quyết tâm lên hẳn Edo mà kiếm đường tiến thành học giả đi thôi.

– Tớ cũng đã nghĩ thế rồi. Hôm nay lại bị ông Satake đánh mắng nên tớ nghĩ mình chỉ còn đường tiến ấy mà thôi.

– Thế thì tốt nhất rồi còn gì.

– Nhưng mà, đi Edo thì phải cần tiền chứ!.

Nghe Yonosuke nói thế, Bunshiro ngậm miệng. Anh hoàn toàn không hiểu

gì về chi phí cần cho việc du học ấy. Có vẻ Ippei cũng chẳng hiểu gì hơn, nên cũng im lặng một hồi, nhưng rồi như chợt nghĩ ra điều gì, bật nói:

– Tiền đi đường à? Nếu thế thì nhắn một vòng khắp bạn bè để thu góp tiền tiễn biệt, có được không?

Thấy Ippei nhìn mình, Bunshiro lắc đầu nói:

– Không phải đâu. Yonosuke không chỉ nói đến tiền đi đường mà thôi. Sang xứ khác thì ăn, mặc, ở đều tốn tiền lắm. Không như sống ở nhà của mình được.

– À ra thế.

– Cha mẹ tớ bảo là không lo nổi đâu. Bởi nhà tớ nghèo mà.

Yonosuke nói, nhưng mặt không có vẻ gì đặc biệt buồn rầu cả. Trong giọng nói còn có chút âm hưởng gì như là thích thú với chuyện nhà nghèo ấy nữa là khác.

– Thầy Ikoma cũng hiểu rõ cho như thế nên đã bảo là sẽ nói giúp với trường trên ấy cho tớ vừa làm giúp công việc vừa theo đuổi việc học đấy.

– Vừa làm việc giúp trường vừa học kia à? Thế thì cực lắm nhỉ. Ippei nói.

– Cực thì hẳn là cực lắm rồi, nhưng được thế thì khỏi phải lo chỗ ở và bữa ăn. Bunshiro nói.

– Đúng thế đấy, nhưng nghe thầy bảo là: thế chứ cũng chẳng phải là ngoài ra không tốn kém gì cả đâu, vì mỗi tháng cũng phải tiêu thêm vào áo quần, ăn uống, và còn tiền sách vở nữa.

– Hẳn là thế. Bunshiro nói. – Mà đã lên được Edo rồi thì cũng phải đi xem nơi này nơi kia chứ, chẳng lẽ cứ ru rú mãi trong trường, không ra ngoài một bước vì thiếu tiền nhét túi sao được.

– Thì khoản tiền nhét túi ấy... Yonosuke nói. – thầy Ikoma bảo là mỗi tháng có thể gửi cho được. Nhưng cảnh nhà thầy cũng thanh đạm thế nên tớ không lòng nào mà nhận được.

– Yonosuke, cậu thật là.... Ippei nói lớn: – Thầy Ikoma hẳn là thấy cậu có triển vọng lớn lắm nên mới nói như thế! Cậu hạnh phúc lắm đấy nhé!.

– Thế thì hãy nghe theo lời thầy đi nào. Bunshiro cũng khuyến khích. – Khi sự nghiệp thành đạt rồi, lúc ấy sẽ trả ơn thầy cũng được mà.

Yonosuke có vẻ suy nghĩ lung lắm.

Mặt trời đã chìm xuống phía sau xóm nhà bên kia sông. Khắp vùng ruộng đồng thượng lưu sông Gokengawa chỉ còn ánh chiều mờ đỏ thoi thóp. Sau dãy nhà, ở hướng tây nam nổi lên khối đen thẫm của chòm cây trong thành. Từ vị trí xa tắp này, dòng sông Gokengawa chảy qua trước mắt trông như hào nước ngay bên ngoài bờ thành. Trên dòng sông đen sâu thẳm như thung lũng, vài chiếc thuyền chở hàng chầm chậm trôi xuôi, in đậm bóng thuyền và dáng người cắm sào. Làng xóm bắt đầu phủ kín trong màn đêm.

Yonosuke ngẩng mặt lên: – Hiểu rồi. Nhưng để tớ suy nghĩ thêm tí nữa xem sao.

Sau lời nói ấy, ba người đứng lên, trở lại đường lộ, rồi thong thả tản bộ về hướng nam.

– Ê, không đi lối kia mà về à?, Ippei hỏi.

Nhà Bunshiro, đi qua cầu Ayame về hướng tây thì gần hơn. Nhưng Bunshiro không muốn về nhà vội. Có về ngay bây giờ thì cha anh cũng vẫn còn ở trong thành, chỉ có mẹ anh ở nhà thôi. Chẳng phải anh tránh mẹ anh, nhưng chỉ có mẹ anh thôi, thì chi bằng ở chơi với Yonosuke và Ippei vẫn vui hơn. Anh mơ hồ nghĩ như thế.

– Chả sao. Tớ đưa các cậu về đã. Bunshiro nói.

Ippei đáp: – Cũng được.

Trước đây, cũng đã có lần ba người đi thơ thẩn với nhau như thế, không nói chuyện gì nhiều, cứ bước với nhau những bước chân vô định trên đường.

Đường tối thêm, không thấy ai qua lại nữa.

– Nhưng Yonosuke đi khỏi rồi thì buồn lắm nhỉ. Ippei nói.

Bunshiro cũng cảm thấy như thế. Ba người bàn nhau xem lên Edo học thì bao giờ mới về lại xứ này, nhưng không ai biết chắc được là lúc nào. Đến gần cầu bộ hành bắt ngang qua thượng lưu sông thì thấy bóng vài người võ sĩ mặc áo khoác đang đi trên cầu tối tăm hướng về phía này. Hẳn là các ông đi làm trong thành ra về. Đám ấy qua khỏi cầu thì tất cả đi thẳng khuất bóng về phía xóm nhà,

ngoại trừ một người rẽ sang đường ven sông, đi về phía ba người.

Tiến đến gần thì thấy là một võ sĩ có vẻ hùng mạnh, trạc 40 tuổi. Thấy ba người cúi đầu chào, võ sĩ ấy dừng bước, gọi:

– Con nhà ai đấy?

– Thưa, Owada Ippei ở xóm Urushibara ạ. Ippei xưng tên.

Owada Ippei từ năm mười tuổi đã mất cha, nên sớm nối nghiệp nhà. Tuy chưa đến tuổi vào làm việc trong thành, nhưng khác với Bunshiro hay Yonosuke, anh đã là chủ nhân của nhà Owada lãnh lương 100 hộc rồi.

Người võ sĩ nghe nói thế thì nhìn kỹ như nhận diện Ippei, rồi hỏi cả Bunshiro

và Yonosuke nữa.

– Từ võ đường về đấy à?. Võ sĩ giương mắt sắc nhọn nhìn ba người. Ippei thay mặt bạn đáp: thưa vâng.

– Trai trẻ mà đi lang thang ngoài đường tối thì không tốt. Nhanh chân về nhà đi.

Nói xong, võ sĩ rảo bước đi mất. Ba người cúi đầu im lặng nhìn theo.

– Khiếp thật. Ông nào thế nhỉ?. Yonosuke hỏi.

Cả Ippei lẫn Bunshiro đều chẳng biết tên ông ta. Nhưng do vậy mà Bunshiro quyết định trở về nhà từ cầu bộ hành ấy. Khi đến cầu, anh đưa tay vẫy từ biệt.

– Ê.... Chợt Bunshiro gọi giật hai bạn

lại. – Rắn Yamakagashi[6] thì có độc không đấy?

– Rắn cắn thì hẳn là độc rồi. Ippei nói.

– Hút máu ra ngay cũng còn độc sao?

– Hút ra rồi à?

– Ừ.

– Thế thì không sao đâu. Có ai bị rắn cắn à?

– ..... Không..... Bunshiro ậm ừ.

Khi anh về đến nhà, trời đã tối hẳn. Bunshiro xin lỗi mẹ đã về trễ: – Yonosuke bảo là có thể sẽ lên Edo, nên tụi con nói chuyện một hồi lâu.

6 Yamakagashi : rắn nhỏ, dài chừng 1 thước

– Cậu ấy lên Edo à?... Mẹ anh có vẻ ngạc nhiên. Bà định nói thêm gì đấy nhưng thôi, quay sang bảo là cha anh về muộn nên anh ăn tối trước đi. Bunshiro muốn hỏi xem bên nhà Koyanagi hàng xóm có gì lạ không, nhưng gắng nhịn.

Sáng hôm sau, khi Bunshiro ra bờ sông nhỏ vang rân tiếng ve trên đầu, thì thấy cô Fuku ngồi giặt áo. Fuku thấy Bunshiro thì như một người con gái lớn, đã cởi dây buộc tay áo, đứng lên nói cảm ơn anh về chuyện hôm qua. Đôi má cô vẫn trắng nõn như mọi ngày.

– Vậy ra không sao cả đấy à?. Bunshiro nói.

Đôi má Fuku chợt ửng hồng, toàn thân như gợn lên niềm thẹn thùng.

Bunshiro bất giác cũng hốt hoảng dời mắt nhìn Fuku sang nơi khác.

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

Vang rộn tiếng ve

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 2
ĐÊM HỘI

1

Runshiro đi chân trần, tưới nước cho đám cà tím trong vườn rau. Ba luống cà trong góc vườn rau còn điểm những hoa tím trong đám vô số những quả non làn da bóng loáng. Nhà chỉ có ba người, nên ba luống cà tím này thừa sức cho đủ số cà để ăn và làm dưa xổi mỗi ngày, đến mùa thu còn dư lại để làm đủ một vại dưa muối dự trữ cho mùa đông nữa.

Nhưng không có đất nào hút nước nhiều cho bằng đất trồng cà tím, Bunshiro luôn luôn nghĩ thế. Ai cũng nói là cà tím mà không tưới nước nhiều vào thì da cà không thể nào mỏng mà căng, cà không thể nào ngon được. Vì thế, sáng tưới chiều tưới, ba luống cà hút nước cứ như là đất toàn cát, nên Bunshiro cứ phải xách gàu đi tới đi lui từ khúc sông sau nhà đến vườn rau, mỗi ngày ít nhất bốn, năm bận.

Tưới xong, Bunshiro trả gáo múc vào lại trong gàu nước, đưa tay lau mồ hôi trán. Mặt trời nghiêng về hướng tây, bóng đám cây tạp um tùm sau nhà phủ trùm lên nửa vườn rau, nhưng khoảng rào trước và chiếc cổng thô sơ vẫn còn bật nẩy lên những tia nắng cháy mùa hạ. Không khí oi bức như lửa cháy hừng hực, tiếng ve vang rân trong đám cây tạp

như còn khơi lửa thêm cho bầu không khí oi nồng ấy. Toàn thân Bunshiro đẫm mồ hôi, chỉ có gót chân trần lành lạnh dễ chịu.

– Chắc là đủ rồi. Bunshiro mãn nguyện ngắm vườn cà tím. Được tưới tràn đầy, mặt đất trên ba luống cà toả làn hơi nước mỏng mảnh. Bunshiro định tưới luôn chỗ nước còn lại trong gàu vào đám rau bên cạnh. Hôm nay có Hội Đêm ở đền Kumano nên võ đường cho nghỉ tập. Bunshiro vừa nắm gáo múc nước lên lại, thì nghe có tiếng mẹ anh gọi. Có vẻ bà đang ở đâu trước cửa. Bunshiro vội vã đi vòng ra trước nhà. Có bà Koyanagi hàng xóm và cô Fuku đứng ở đấy.

– A, anh Bunshiro. Đang tưới cà đấy à?. Bà Koyanagi nở nụ cười suồng sã trên khuôn mặt phẳng dẹt thiếu thịt. – Chịu

khó quá nhỉ!. Bà nịnh thêm, nhưng thấy cả Bunshiro lẫn mẹ anh vẫn im lặng, nên nói vào chuyện bà cần ngay. – À, có chút chuyện muốn nhờ.....

– .....

– Năm nay lại cũng xin dắt giùm cháu Fuku đi xem Hội...

Bunshiro nhìn sang mẹ. Bà Toyo vốn không thích bà Koyanagi này. Cứ sang mượn tương, mượn dầu, thậm chí có lúc mượn gạo, vay tiền nữa, nhưng chẳng bao giờ thấy cất công sang trả. Tiền cho mượn thì không thể bỏ mặc được nên lắm lúc phải hối thúc bà ta trả lại, mẹ anh đôi khi cũng bực mình mà quở là người đâu lại có thứ cư xử cẩu thả như thế.

Dù vậy, mỗi lần bà Koyanagi sang

vay mượn, hay nhờ chỉ cách may vá, mẹ anh cũng không sao từ chối được, lại phải chịu khó giúp cho bà ấy. Lần này, Bunshiro cũng thấy mẹ anh không giấu được vẻ mặt cau có khó chịu.

– Được chứ. Bunshiro nói.

Anh đồng ý đưa cô Fuku đi xem Hội Đêm ở đền Kumano. Hội tế mùa hạ ở đền Kumano của xóm Jinmei trở thành hào nhoáng như ngày nay, nghe đâu là từ thời Lãnh chuá Ukyo Dayu Masatake hai đời trước. Tế lễ suốt ba ngày. Từ xưa, ngày đầu tiên không cho người thường được vào đất đền, để nghi lễ tế thần được cử hành trang nghiêm, ngày thứ hai trở đi mới cho phép mang các hàng quán vào. Người từ các làng xóm quanh thành đến viếng các hàng quán và xem đô vật sumo trên đất đền cũng đã

nhiều nhưng chưa đông lắm. Đến thời Lãnh chuá Ukyo Dayu Masatake hai đời trước, hội bắt đầu có lệ đêm lễ thứ ba, xe kiệu và vũ công diễu hành qua các phố, từ đó Hội tế đền Kumano thay đổi hẳn, được biết tiếng là Hội Đêm tưng bừng vui nhộn nhất trong Lãnh địa.

Đoàn vũ công nam nữ tổng cộng đến ba trăm người, áo quần đẹp đẽ, nhảy múa mở đường, tiếp theo là một đoàn 17 xe kiệu, gồm 15 xe kiệu của làng và hai xe kiệu đặc biệt của Lãnh chúa do các võ sĩ thuộc hạ trong các đội quân bắn súng, đội cung tên và đội thương kích kéo đi. Các xe kiệu này, đến khoảng sau 8 giờ tối là các phu kiệu bắt đầu thấm rượu uống cho lên tinh thần lúc khởi hành, theo lệ là đến các ngả ba ngả tư thì tung hoành biểu diễn múa kiệu cuồng nhiệt; thường hăng hái quá đà đụng chạm vào xe kiệu

bên cạnh, thế là các xe kiệu kèn cựa quần thảo nhau náo động cả lên. Những xe kiệu ngang ngược như thế nhiều khi còn tông cả vào đám người đứng xem chen chúc nhau bên đường đến không còn khe hở, nên Hội Đêm đền Kumano còn là một lễ hội có phần nguy hiểm nữa, thế nhưng chính sự cận kề nguy hiểm ấy lại là một trong những nét hấp dẫn khách đến xem Hội Đêm này.

Lãnh chúa hai đời trước vốn là người thích hội hè đến nỗi đã bắt đoàn vũ công và xe kiệu diễu hành qua trước cung Shirahagi là nhà nghỉ mát bên ngoài thành của gia đình Lãnh chúa, để xem trước khi cho đi vào các phố chợ. Và cho phép tất cả võ sĩ thuộc hạ, từ cấp cao nhất đến cấp thấp nhất trong phiên trấn được tự do đi xem Hội Đêm, mà vừa xem Hội vừa ăn tiệc uống rượu cũng được nữa. Tập quán

ấy vẫn còn lưu lại đến ngày nay.

Do đó, các nhà có thế lực trong phiên trấn thường thuê nguyên cả tầng lầu của các nhà buôn dọc theo đường có đoàn vũ công và xe kiệu đi qua, để cùng vợ con bạn bè vừa uống rượu ăn tiệc vừa thưởng lãm đám rước kiệu ấy. Người kém thân thế hơn thì đứng dọc theo đường rước kiệu, vừa xem vừa giốc bầu rượu nhâm nhi, dần dần đã thành lệ rồi. Mà rượu vào thì lời ra, và sinh chuyện đánh nhau, nhưng phiên trấn cũng không bắt phạt nghiêm khắc trong đêm hội này. Sinh chuyện cãi vã, đánh nhau thì cũng từ các võ sĩ cấp thấp, các cậu lính trơn đó thôi, phiên trấn cũng hiểu thế nên khoan dung cho họ được dịp một đêm hội này mà xả hết những uất ức thường ngày.

Thế nhưng phương châm khoan dung này lại là mầm mống gây phiền nhiễu vô cùng cho giới phụ nữ, con gái các nhà võ sĩ, vợ của các nhà buôn bán, người sinh sống trong phố,... Bởi lắm kẻ lợi dụng cơn say mà chọc quấy phụ nữ ngay tại chỗ đông người. Nhiều cô gái không dám đi xem hội là vì thế.

Vì sự tình ấy nên bà Koyanagi mới sang nhờ đưa cô Fuku cùng đi xem hội. Và Bunshiro đã dắt cô Fuku đi xem Hội Đêm suốt 4, 5 năm nay rồi nên cũng chẳng phải là chuyện đột ngột gì. Dù vậy, Bunshiro cũng hiểu lý do khiến mẹ anh bực bội ra mặt. Hẳn là mẹ anh nghĩ bà Koyanagi này lại trơ trẽn đến nhờ vả gì đây, nhưng chắc không chỉ có thế. Bởi năm nay thì khác, cô Fuku đã 12 tuổi rồi, không còn được xem là con nít nữa. Chắc chắn là mẹ anh tức giận sao bà Koyanagi

không biết suy xét, lại đến nhờ anh dắt con gái mình đi xem hội ban đêm.

Thế nhưng, khi Bunshiro tỏ lời đồng ý, cô Fuku ngẩng mặt lên nhìn anh và bà Toyo, niềm hân hoan tỏ lộ trên khuôn mặt của cô thật là ngây thơ. Niềm hân hoan ấy có vẻ không chỉ hiện lên khuôn mặt mà còn biểu lộ trên toàn thân cô nữa. Rõ ràng là cô muốn được đi xem Hội Đêm với anh lắm. Bunshiro nghĩ mình đồng ý là đúng.

Mẹ con bà Koyanagi ấp úng cảm ơn và bước ra khỏi cửa, bà Toyo nhìn đưa theo rồi nói:

– Thật chẳng hiểu bà ấy nghĩ sao chứ...

Bunshiro im lặng. Thấy mẹ bực bội

ra mặt như thế, anh sợ nếu anh nói gì không khéo, có thể mẹ anh nổi giận thêm mà cấm luôn cả anh không cho đi xem hội nữa thì khổ. Nhưng mẹ anh không cằn nhằn gì thêm, chỉ bảo có dắt cô Fuku đi thì gắng tránh người ta dòm ngó.

Trở vào nhà, bà hỏi có cần thêm tiền túi không, thấy Bunshiro ngần ngừ suy nghĩ, bà đưa cho mười đồng tiền có lỗ.

Thường ngày ở võ đường, tập luyện đến chiều tối, lúc lau mồ hôi xong, sửa soạn ra về thì ai cũng đói meo. Và như nhìn thấu suốt được đến bên trong dạ dày của các cậu thiếu niên này, ngay trước võ đường Ishiguri có một quán bánh kẹo, mùa đông bán bánh dầy và bánh trôi, mùa hè có bánh trôi và bánh nếp bọc lá tre.

Tất nhiên chẳng phải là mỗi ngày, nhưng bọn thiếu niên hay chạy vào trong quán, vừa lấm lét canh chừng các con mắt đàn anh nghiêm khắc, vừa chui vào góc quán, góc nhà mà ngốn vội mấy miếng bánh. Nhờ thế mà lưng lửng bụng để có sức mà về nhà.

Thế nhưng, bánh trôi, bánh nếp bọc lá tre thì chẳng phải ai cũng mua được. Người có tiền trong đám bạn, trong trường hợp nhóm của Bunshiro thì là Owada Ippei, trả tiền mua bánh, còn Bunshiro và Yonosuke thường là khách ăn theo mà thôi. Sự tình ấy bị cha mẹ biết là khoảng ba năm về trước. Bà Toyo vặn hỏi chuyện ấy ra xong thì nhìn Bunshiro với vẻ mặt chán ngán cùng cực.

– Chẳng hiểu nhà Owada dạy con cái như thế nào nữa... Bà cằn nhằn, nhưng

rồi quay sang hỏi Bunshiro không thể chịu đựng nổi cơn đói nhất thời đó mà về đến nhà được hay sao. Bà nghiêm nghị dạy con rằng gắng chịu đựng mới xứng đáng là con nhà võ sĩ; nhưng thật ra, bà để tâm chuyện Bunshiro đã để bạn đãi mình ăn mà chẳng thấy xấu hổ gì cả.

2

Từ lần ấy, thỉnh thoảng bà Toyo lại nhắc Bunshiro khi nào cần tiền túi thì hỏi bà.

– Mẹ không khuyến khích con xài tiền khi ra khỏi nhà đâu nhé. Mẹ chỉ hỏi vì muốn tránh cho con chuyện vạn nhất vì tiền mà phải hổ thẹn đó thôi.

Bà khẩn thiết dạy bảo Bunshiro rằng

để cho Owada Ippei đãi cho ăn bánh kẹo như thế là điều đáng hổ thẹn vô cùng. Sở dĩ Toyo đưa cho con mười đồng tiền túi để đi xem Hội Đêm lần này cũng vì bà nghe biết rằng Hội Đêm có nhiều hàng quà bày bán, con cái nhà võ sĩ cũng nhân dịp được tự do miễn phạt mà mua ăn quà bánh trái hay mực nướng. Hội Đêm năm ngoái, bà cũng đã cho mười đồng tiền rồi.

– Mẹ không bảo con là tiền đây, tiêu hết cả đi, mà chỉ để dự phòng chuyện phải tiêu thình lình thôi đấy.

Lời dạy về chuyện tiêu tiền của mẹ anh như câu kinh được tụng đi tụng lại như thế, chứ Bunshiro tự mình cũng đâu có định tiêu chỗ tiền túi ấy đâu. Năm nay, anh đã 15 tuổi, không còn thích vào hàng quà bánh ấy kiếm bánh ăn, mà thường

ngày cũng không được cho tiền túi. Có điều, khi cầm lấy tiền mẹ đưa, cho vào túi, lòng anh cảm thấy nôn nao quả thật ngày hội lớn đã đến rồi. Anh không hiểu cha nuôi của anh có biết anh được mẹ cho tiền túi như thế này không.

Cô Fuku sang khi Bunshiro ăn chưa xong bữa tối. Anh ăn vội cho xong bữa, rồi ra đón Fuku đang đứng chờ ở ngưỡng cửa tối tăm. Mẹ anh dặn với theo bảo đừng về trễ quá.

Đoàn vũ công và xe kiệu xuất phát từ cổng đền Kumano lúc 6 giờ tối, chỉ ngừng nghỉ giữa đường trước quán trà ở xóm Yumei trong khoảng một giờ, rồi đi một vòng qua các phố ngoài thành, cho đến khi trời sáng, lộ trình và thời gian vẫn như mọi năm. Thế nên khách đi xem đều biết nên đến chỗ nào, chờ

khoảng bao lâu thì xem được đoàn rước kiệu. Bunshiro và cô Fuku băng qua sông Gokengawa, đến góc phố Yoshisumi. Tuy không phải là phố chính, nhưng cũng là một phố buôn bán sầm uất có đoàn rước kiệu đi qua. Đã thấy đông đúc khách xem tụ tập bên đường.

Những điểm trọng yếu trên đường đều có đốt lửa phòng gian, những hàng quán buổi tối thường đóng kín cửa thì đêm nay mở cửa, đốt đèn sáng hay treo đèn lồng ngoài mái hiên, nên suốt phố Yoshisumi sáng trưng như ban ngày. Bunshiro nhìn quanh xem hai bạn Ippei và Yonosuke đã đến chỗ hẹn này chưa, nhưng không thấy mặt bạn nào cả.

– Em đợi ở đây tí nhé. Bunshiro dặn cô Fuku.

Đúng lúc ấy, có lẽ nhờ có ngọn gió nhẹ thổi đến nên tiếng sáo, tiếng trống múa kiệu chợt văng vẳng vọng lại. Rồi khi tiếng vọng ấy dứt đi, lại có tiếng gì như tiếng hoan hô tán thưởng vọng đến. Đoàn rước kiệu đã tiến lại gần đây rồi. Vừa chợt nghe sau lưng mình có tiếng chân người chạy lại, Bunshiro đã cảm thấy vai mình có ai nắm chặt. Đó là Ippei.

– Này, có thấy Yonosuke đâu không?. Ippei hỏi, có vẻ hốt hoảng.

– Có thấy đâu! Yonosuke sao thế? Bunshiro nói.

Ippei thở gấp, rồi nhìn cô Fuku chăm chú.

– Cô này là ai đây nhỉ?

– Cô Fuku nhà Koyanagi đấy mà.

– À, hàng xóm của cậu chứ gì... Lớn xinh quá nhỉ.

Có vẻ sợ hãi vì bị một chàng trai to lớn hơn cả Bunshiro nhìn mình đăm đăm, cô Fuku nép nhẹ, trốn sau lưng Bunshiro.

Như chợt nhớ lại chuyện Yonosuke, mặt Ippei lấy lại vẻ lo lắng:

– Tớ đã đến đây từ sớm rồi, nhưng nghe có tin lạ lắm...

– Tin lạ là sao?

– Nghe nói Yonosuke đã bị bắt dẫn đi đâu đó rồi.

– Ai bắt?

– Một đám đông 5, 6 đứa gì đấy. Mà

thằng đầu đảng thì biết là ai rồi.

– Chờ tí. Thằng Yamane chứ gì?.

– Đúng đấy. Mizoguchi đã nhìn ra mặt thằng ấy đấy.

Mizoguchi là một đàn em của hai người ở trường Ikoma. Bunshiro hiểu ngay được điều Ippei muốn nói.

– Không xong! Yonosuke bị chúng hại mất.

Yamane Seijiro là kẻ tranh đua nhất nhì với Yonosuke ở trường Ikoma trong mấy năm nay. Nhưng cuộc tranh đua ấy nay đã ngã ngũ, giữa hai người học trò giỏi này đã thấy rõ trình độ cách biệt hẳn rồi. Seijiro là con nối dõi của một nhà võ sĩ đội trưởng, lãnh lương 230 hộc, không chỉ giỏi về học vấn, mà về kiếm

thuật nghe nói cũng đã theo học lâu năm và bắt đầu biểu lộ tài năng ở võ đường Matsukawa xóm Goyumi. Hắn vốn là kẻ có lòng tự hào hơn người, nhưng về học vấn, cố gắng mãi vẫn không sao hơn được Yonosuke, và bây giờ thì đành ngửi bụi từ bước tiến của Yonosuke. Từ lúc hơn thua đã thấy rõ như thế, Seijiro dần dần xao lãng việc học ở trường Ikoma. Thật ra, không muốn học tranh với Yonosuke thì cũng còn đường xin đổi sang trường của phiên trấn được, thế nhưng Yamane không làm thế, mà từ sáu tháng nay nghe đồn là muốn bỏ cả việc học vấn. Lệ thường, đối với con nhà võ sĩ cấp cao, tiền đồ rộng mở đến những địa vị ăn trên ngồi trước, thì học vấn là một điều kiện không thể thiếu được. Yamane Seijiro 17 tuổi, lớn hơn Bunshiro hai tuổi.

Bunshiro nói Không xong! Yono-

suke bị chúng hại mất là bởi có sự tình như thế. Yamane là kẻ thâm trầm mà thù dai. Có lẽ hắn cho là Yonosuke dự phần không nhỏ vào nguyên nhân tạo nên nỗi thất vọng ê chề của hắn. Hoặc là có thể hắn nghe nói thầy hiệu trưởng Ikoma Reisuke giúp cho Yonosuke lên Edo theo học trường Kasai danh tiếng ấy nên tức lộn ruột lên chăng.

– Có lẽ bọn chúng đã nhắm vào đêm hội này rồi.

Bọn chúng đây là nhóm bè đảng của Yamane. Chung quanh Yamane lúc nào cũng có 4, 5 đứa theo đuôi. Bọn chúng nhắm đêm hội này là dịp không ai nghiêm khắc xử phạt chuyện cãi cọ ẩu đả, để thừa dịp trừng phạt Yonosuke. Bunshiro nghĩ thế. Lời nói của anh cũng được Ippei hiểu ngay mà đáp:

– Đúng thế rồi. Bọn này bẩn thỉu quá. Được, để tớ đi tìm lần nữa xem sao.

– Tớ cũng đi tìm cho. Bunshiro nói, nhưng Ippei đưa tay ngăn lại, bảo:

– Cậu chờ ở đây đi. Có thể Yonosuke quay trở lại đây không chừng. Còn nếu tớ tìm ra Yonosuke thì một mình tớ cũng không đủ đâu. Lúc ấy sẽ quay lại đây gọi cậu tiếp tay.

– Vậy thì được. Tớ hiểu rồi. Bunshiro đáp.

Ippei quay lưng bước, tấm thân to lớn ấy thoáng chốc đã trà trộn mất hút vào đám đông.

Đám người xem hội đã tụ tập thêm đông nghẹt tự lúc nào. Người dân trong phố cũng nhiều, mà giới võ sĩ cũng lắm.

Lại có cả nhiều đám trai trẻ mặt mày hồng hào của các làng lân cận đến xem hội nữa. Biết là đoàn rước kiệu đã đến phố bên cạnh rồi nên ai nấy mặt mày hớn hở hưng phấn, cười nói oang oang. Chung quanh Bunshiro đầy tiếng ồn ào liên hồi không dứt.

Sự thực, đoàn rước kiệu có vẻ đã đến sát đầu phố này rồi; tiếng sáo, tiếng trống, tiếng hò hét kéo xe kiệu, lúc nãy còn nghe nho nhỏ văng vẳng, bây giờ đã nghe rõ ràng từng tiếng. Những người bán rong đi qua đi lại trước hàng người đi xem hội: những người bán kẹo đội mũ đỏ, những người bán mực khô, những người bán món hầm bột khoai nhão gánh theo nồi hầm,... Họ được người lớn, con nít đứng xem kêu gọi tíu tít để mua nắm kẹo hay mấy xiêng bột khoai nhão.

Bunshiro thẫn thờ nhìn đám người nhộn nhịp chung quanh một hồi lâu, vừa hoang mang không hiểu bạn mình Yonosuke bị bắt mang đi đâu. Rồi như chợt nhớ lại, anh quay sang tìm cô Fuku.

Cô Fuku không đi đâu cả, vẫn đứng ngay sau lưng Bunshiro. Khi hai đôi mắt nhìn nhau, cô ngậm miệng cười.

– Em ăn kẹo không?

Nghe Bunshiro hỏi thế, Fuku mở lớn đôi mắt và lắc đầu mạnh.

– Đừng làm khách. Anh có tiền đây.

Bunshiro nói, rồi chờ người bán kẹo đi ngang qua, gọi mua một vòng kẹo mạch nha, trao cho Fuku. Dù trong bóng đêm vẫn thấy rõ cô Fuku đỏ mặt lên, rồi

cô nép vào lưng Bunshiro mà liếm kẹo mạch nha.

Vẫn còn là con nít. Bunshiro nghĩ thế. Cảm nghĩ ấy không hiểu sao, có chút gì khiến Bunshiro an tâm.

Đúng lúc ấy, anh thấy Ippei đang vẹt người, chạy lại. – Tìm ra rồi!.

Ippei lại gần, lướt nhìn cô Fuku đang liếm kẹo mạch nha, rồi quay sang Bunshiro thầm thì với giọng trầm nhưng sắc nhọn: – Ngoài bờ sông. Chúng bắt Yonosuke ra đến tận đấy.

– Em đừng đi đâu cả nhé. Đứng đây chờ anh. Bunshiro dặn Fuku, rồi tức tốc chạy theo Ippei.

3

Chạy vào các ngõ hẻm, dần dần bốn bề tối om, im vắng, khác hẳn với cảnh ồn ào náo nhiệt ngoài phố lớn. Hoàn toàn không nghe tiếng gì, cho đến khi ra được con đường sau xóm, vẫn chẳng gặp một ai. Ban đầu, Bunshiro chạy mà chẳng định được chỗ cao thấp trên đường trong bóng tối, nên nhiều lúc vấp váp loạng choạng, nhưng rồi mắt anh quen được ngay. Hai người im lìm chạy. Lại ra khỏi con hẻm, chạy như giông gió trên đường sau các xóm nhà, cuối cùng len qua khỏi một ngõ hẹp chỉ đủ lọt một thân người, thì ra đến con đường ven bờ sông.

Hai người đứng dừng lại. Đằng xa thấy có đám đông tụ tập.

– Xem kìa, bọn chúng sắp rút đi đấy. Ippei nói.

Trời đầy mây, chỉ có chút ánh sáng nhợt nhạt phiêu lãng trên con đường ven sông Gokengawa. Trong ánh trắng đùng đục ấy, nổi lên bóng người tụ tập thành một khối. Đúng là bọn Yamane rồi. Không hiểu Yonosuke ra sao.

– Đừng rút kiếm nhé. Rút ra thì phiền hà về sau đấy. Ippei nói, rồi hỏi nhỏ: – Sẵn sàng chưa?, dằn giọng như chuẩn bị sức lực. Hai người tiến lên với bước chân bình thường. Đến gần thì dần dần hiểu được tình hình của Yonosuke. Có vẻ bọn trai kia đã để ý có hai người đến, nên đứng yên nhìn về phía họ. Cách chúng khoảng ba tầm kiếm có bóng đen cuộn tròn như khúc gỗ trên mặt đất. Hẳn là Yonosuke đấy rồi.

Bunshiro và Ippei cởi dây đeo thanh kiếm ngắn ra, đặt xuống gốc cây liễu. Thấy động tác ấy, có vẻ bọn kia cũng đã nhận ra hai người là ai. Đột nhiên, cả bọn sột soạt quay lưng dợm bước đi.

– Ê, chờ tí. Ippei gọi giật lại. Đám trai ấy ngừng bước.

– Hành hạ Yonosuke xong rồi đấy à?

– .....

– Đã biết kẻ nào bày chuyện này ra rồi. Có Yamane đấy chứ gì?

– Rồi sao?. Có giọng lạnh lùng đáp lại. Đúng là giọng của Yamane rồi.

– Tại sao lại hành hạ Yonosuke đến mức này?

– Tại nó làm phách quá. Giọng đáp thản nhiên vô cảm. – Phải dạy cho nó biết mà giữ phận mình.

– Giữ phận mình à? Được, vậy thì đây xin đáp lễ bài học ấy.

Vừa nói, Ippei vừa đạp đất nhào tới. Bunshiro xông theo.

Chỉ trừ một người, tất cả bọn kia nhất tề cởi kiếm ném xuống đất. Bọn chúng cũng quen chuyện đánh nhau lắm.

Cuộc loạn đấu âm thầm tiến hành trong bóng tối trên bãi sông. Bọn kia cả thảy năm người, nhưng Yamane Seijiro từ đầu chỉ đứng xem, nên hai người đấu bốn.

Bunshiro nắm được tên đầu tiên, gánh lên lưng và quật xuống đất, nhưng

anh bị tên thứ hai đấm mạnh vào mặt đến mắt anh toé lửa, rồi đến phiên anh bị quật mạnh xuống đất. Nhưng khi ngã, Bunshiro đã kịp thời quét chân địch thủ nên cả hai hầu như hợp làm một mà ngã xuống rồi lăn vật nhau, cố ép địch thủ xuống mặt đất, khiến cả hai thân người lấm đầy cát. Kẻ địch to con hơn, vài lần suýt khoá được Bunshiro, nhưng mỗi lần như thế, anh đều lì lợm siết chặt tay chân, vặn người tránh được, cuối cùng, Bunshiro cũng ngồi được lên trên địch thủ. Đúng lúc ấy, thình lình có kẻ từ phía sau chộp siết cổ anh. Có vẻ là tên đã bị Bunshiro quật ngã ra đất. Hắn vòng ra sau lưng Bunshiro, vòng tay quấn quanh cổ anh không nới lỏng chút nào. Bunshiro nhướng người lên, cố kéo vòng tay hắn ra, thì lại bị tên nằm dưới vùng dậy, đá mạnh vào hông anh khiến Bunshiro bất giác cảm thấy thần trí mình lạc đi

nơi nào xa lắc. Tai anh mơ hồ nghe vang vang tiếng thét giận dữ của Ippei, rồi cổ anh được buông lỏng ra. Anh nghe tiếng chân bọn kia rầm rập chạy ra xa. Định thần lại thì thấy mình ngã úp mặt xuống đất.

– Có sao không? Ippei hỏi, cúi nhìn anh.

Bunshiro nhỏm dậy, ngồi bệt trên đất, đáp: không sao. Chỗ hông bị đá đau nhức, mặt anh ướt nhơn nhớt như thấm máu mũi, nhưng ý thức thì tỉnh táo.

– Xem Yonosuke có sao không?

– Hắn thì không sao. Đã đứng lên được rồi. Ippei nói.

Yonosuke có vẻ bị đấm đá khá nhiều, tuy đã đứng dậy được thật đấy, nhưng

thân thể chao đảo. Bunshiro đến bên bạn, nghe Yonosuke nói: – Tớ bị đánh tơi bời với giọng yếu như tiếng muỗi vo ve.

– Bọn chúng có nói gì không?

– Chúng bảo lên trường Kasai học là láo xược.

– Biết ngay mà!. Bunshiro và Ippei đưa mắt nhìn nhau trong bóng tối.

– Đến nước này thì dù có thế nào đi nữa, Yonosuke cũng phải lên Edo học cho chúng nó biết mặt.

Ippei cũng cổ vũ: – Phải thế mới được.

– Bước đi được không đấy?. Bunshiro hỏi.

– Bước một mình không được. Yonosuke đáp, giọng yếu đuối.

– Vậy để tớ đưa cậu về.

– Bunshiro, cậu quên con gái nhà Koyanagi rồi à?. Ippei nói.

– Ồ, tớ quên mất.

– Yonosuke thì mình tớ cũng đủ. Cứ để đấy tớ lo cho. Ippei nói.

Vừa ôm chỗ hông thỉnh thoảng nhói đau, Bunshiro vội vã quay trở lại phố Yoshisumi.

Đoàn rước kiệu đã qua hết rồi, trên đường chỉ còn lác đác vài bóng người. Lửa đèn sáng trưng chiếu sáng khoảng đường rộng vắng người, cô Fuku đang thu mình đứng chờ trong góc phố. Cô

nhìn sững khuôn mặt bê bết máu mũi của Bunshiro.

Nghe anh bảo: – Về nhé!

Cô im lặng bước theo chân anh.

Vang rộn tiếng ve

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 3
GIÔNG BÃO

1

Trời vào thu đã lâu, ngày đã ngắn lại nhiều rồi, hôm ấy Bunshiro về được đến làng trước khi trời tối. Khoảng một tháng trước đây, Yonosuke đã dời lên Edo, từ đó, Bunshiro và Ippei hiếm khi cùng đi dạo thơ thẩn sau giờ tập luyện ở võ đường như trước nữa.

Mây đen treo lơ lửng phủ khắp trời, ánh nắng ban chiều chỉ còn là một vệt sáng trên cụm mây trắng lẻ loi ở góc tây

bắc. Mây đen cuồn cuộn giăng dày khắp trời từ tây sang nam, nặng nề u ám như điềm gở, khiến khung trời tối thẩm như đêm. Mây ùn ùn chuyển động. Gió bắt đầu nổi lớn. Chút gió mang hơi âm ấm đến cho buổi sáng, từ sau trưa đột ngột chuyển mạnh, và bây giờ thì thổi mạnh đến nỗi nếu không ưỡn ngực hứng gió, cố ngã ra phía trước, thì không sao mà bước tới được. Cơn mưa lác đác buổi sáng đã tạnh hẳn nhưng luồng gió mạnh vẫn còn mang theo hơi ẩm. Đám cây của làng Yaba có xóm nhà của tổ Xây dựng lay động như điên dại, những cây cử, cây sồi phun lá khô tứ tung như thả đàn chim nhỏ tán loạn trong bầu trời đen tối. Ngoài chút ánh sáng nhạt nhòa từ góc trời tây bắc thỉnh thoảng lọt qua khe lá của đám cây cao to ấy, cả làng trùm phủ trong bóng tối đến nỗi không thấy cả dáng người đang bước trên đường nữa.

Giông bão sắp đến rồi. Bunshiro nghĩ thầm. Anh nhớ lại ngày đưa Yonosuke đến biên cảnh sang xứ khác, cũng đã có gió mạnh như thế. Đầu mùa thu, đúng lúc có hai nhân sĩ trú ngụ trên Edo vừa xong công tác ở quê mình là phiên trấn này, sửa soạn trở lại Edo, một người trong đó xuất thân từ trường Ikoma. Người sư huynh đó tên là Sonomura, nghe thầy cũ Ikoma nhờ thì sốt sắng nhận lời cho đàn em Yonosuke đi theo. Bunshiro và Ippei đi bộ năm dặm đường, đưa Yonosuke đến biên giới sang xứ bên cạnh. Hình dáng mảnh mai của Yonosuke kẹp giữa hai người võ sĩ thân thể cường tráng, còn in sâu trong trí Bunshiro suốt mấy ngày sau. Hôm ấy cũng có gió mạnh thổi tung nón khiến Yonosuke hốt hoảng ép giữ nón thật chặt, vừa thoảng nụ cười yếu ớt. Bunshiro nhớ hôm ấy trời tạnh ráo ngay sau một ngày mưa bão dữ dội, nắng thu

hiền hòa tỏa sáng khắp các xó xỉnh, đất trời quang đãng như chúc phúc cho tiền đồ của bạn Yonosuke.

Lúc xóm nhà của tổ hiện ra trước mắt thì trời nhá nhem tối, cụm mây trắng còn sót lại ở góc trời tây bắc chẳng còn bao nhiêu ánh sáng nữa. Ngõ tối trước nhà anh, thấy có hai người đàn ông đang đứng, khoác áo choàng đi đường, mang giày rơm, đội nón, có vẻ là võ sĩ từ đâu xa đến. Chuôi kiếm ló ra ngoài mép áo choàng, nón sụp xuống không cho thấy mặt. Một trong hai người vác trên lưng bao hành lý, chứng tỏ họ từ xa đến. Hai người đàn ông đứng trong gió thổi áo phất phới ấy khiến Bunshiro cảm thấy có gì như là điềm gở. Hai người cũng nhìn đăm đăm về phía Bunshiro đang tiến lại gần.

Bunshiro gật đầu nhẹ chào họ, định chui qua chiếc cổng thô sơ của nhà mình, thì người cao lớn hơn đã gọi với lại:

– Xin thứ lỗi, anh là người trong nhà ông Maki Sukezaemon đây?

Bunshiro quay mình lại hướng về phía hai người, đáp:

– Thưa vâng.

Anh có phần thủ thế vì đối phương không xưng tên mà cũng không lấy nón xuống, nhìn gần cũng không nhận ra họ là ai. Nhưng trông dáng điệu hai người lạ cũng không có gì bất ổn. Mà lại có chút gì thân cận, ấm áp nữa. Anh nói:

– Tôi là con của Sukezaemon.

– Thế à.

Người cao lớn nói, như có vẻ an lòng. Trong bóng đêm, thấy khuôn mặt ông ta sạm đen, hiên ngang. Người kia thì im lặng, thân người mập mạp, da màu nhạt hơn.

Người cao lớn vẫn không xưng tên, lại hỏi thêm:

– Ông Sukezaemon có ở nhà không?

– À...

Trong lòng Bunshiro lại có chút cảnh giác. Cha anh sáng nay hẳn là lên thành như mọi ngày. Không biết ông đã về nhà chưa. Ngoài chuyện đó ra, anh thắc mắc sao hai người đang đứng trước nhà, hẳn là đã dò biết là nhà ông Maki đây để tìm đến, mà lại không vào trong nhà để biết cha anh có ở nhà hay không.

– Tôi mới từ võ đường về nên không biết cha tôi có ở nhà hay không.

Vừa nói lời thận trọng như thế, Bunshiro chợt có dự cảm mà quay lại nhìn sau lưng. Quả thật chính ông Sukezaemon được nhắc đến ấy, gió thổi áo phần phật, đang tiến lại gần, từ con đường anh đã đi lúc nãy. Ông đi một mình, tay buông thõng cây dù.

– A, cha tôi về đây rồi.

Hai người đàn ông nhìn ông Sukezaemon chăm chú. Lối nhìn đăm đăm như chưa biết ông Sukezaemon, khiến Bunshiro cảm thấy bất an. Nhưng hai người ấy cùng ngỏ lời xin lỗi đã làm phiền anh, đưa tay lên nón thi lễ, rồi bước về phía ông Sukezaemon đang đi tới.

Ông Sukezaemon và hai người ấy gặp nhau ở giữa đường, nhưng điều gì Bunshiro lo sợ đã không có gì xảy ra cả. Ba người nói gì đấy với nhau một hồi rồi cúi chào nhau, có vẻ vội vã. Hai người lạ vẫn không giở nón ra. Anh đứng trước nhà nhìn họ, thấy cha anh bước vội lại gần, bảo là có chuyện cần đi gấp.

– Ta sẽ về trễ lắm, con bảo mẹ ăn tối rồi đi nghỉ sớm thì hơn.

Ông Sukezaemon chỉ nói thế rồi quày quả trở lại. Ba người quay lưng bước đi. Mưa bắt đầu rơi tầm tã.

2

Đêm ấy, Bunshiro giật mình thức giấc, căn nhà như bị bao phủ trong tiếng mưa gió mãnh liệt. Nhưng không phải

tiếng mưa gió ấy đã đánh thức anh, mà là tiếng trống cái đan vào giữa giông bão. Tiếng trống từ tháp canh trên dinh quan trấn thủ, đánh lên ban đêm để báo tin có biến động. Bunshiro cứng người lắng tai nghe hồi trống. Anh đếm dứt tiếng trống, liền bật dậy, nhanh nhẹn khoác áo, bước ra khỏi phòng mình.

Anh vào phòng khách, thấy đèn sáng, mẹ anh ngồi đấy, dải thắt lưng vẫn còn buộc chặt.

– Lũ lụt đấy mẹ ạ. Bunshiro nói.

Hồi trống ba tiếng, ngưng, rồi hai tiếng, ngừng, như thế lặp đi lặp lại là tín hiệu báo tin ngập lụt, nghe hiệu lệnh ấy thì tất cả mọi người trong tổ Xây dựng, cùng tất cả những người được thuê giúp việc cho tổ, đang sống trong dãy nhà ở

thôn Kitsune cạnh đấy, đều phải tức khắc vào thành chờ lệnh.

– Cha con đâu?

– Chưa về.

– Thế thì, con đi đây.

Bunshiro đứng lên, quay về phòng lấy kiếm ngắn. Khi anh ra cửa đã có đèn lồng đi đường, dưới đó có xà-cạp và giày rơm để sẵn. Trong khi anh vội vã chuẩn bị, mẹ anh đốt đèn trong đèn lồng, mang lại.

Bunshiro vừa chuẩn bị xong, bà Toyo chỉ tay lên vách, bảo:

– Đem theo các thứ kia nữa.

Trên vách treo áo tơi và nón cói.

Bước chân xuống nền đất, Bunshiro mang tơi, đội nón; cả hai thứ đều quá cỡ của anh một chút, thắt quai nón lại, vẫn lõng xệch. Mưa bão rít lên ào ào.

– Ghé qua nhà Jinbee nhờ ông ấy đi cùng. Bà Toyo dặn, giọng cao lên khi nhắc đến tên của cha cô Fuku. – Ra đến sông thì coi chừng dưới chân. Dễ trợt ngã lắm đấy.

– Mẹ đừng lo.

Bunshiro đáp, vừa lúc một cơn gió dữ dội tạt đến làm căn nhà vặn vẹo thành tiếng.

– Mẹ à, bây giờ là khoảng giờ nào?

– Có lẽ sắp hai giờ sáng.

– Hai giờ sáng rồi à?

Bunshiro không hiểu cha anh đi với hai người lạ kia đến những đâu. Mà họ là thứ người gì mới được chứ?

Anh từ biệt mẹ, vừa mở cửa ra thì mưa gió tạt mạnh vào nền đất làm đèn lồng chao đảo dữ dội. Anh nhảy vội ra ngoài, nghe có tiếng mẹ dặn cẩn thận lạc trong gió bão, định quay lại nhìn thì cả nón lẫn đèn lồng như sắp bị mưa bão giật bay đi mất. Bunshiro một tay ép giữ nón, tay kia khuỳnh che ngọn lửa đèn, cả người chồm về phía trước mà dấn bước. Chưa ra đến cổng mà áo quần đã ướt mèm rồi.

Ra khỏi cổng đã thấy trên đường có nhiều đốm đèn sáng lập lòe của người đi đường. Bunshiro bước vội, chui qua cổng nhà Koyanagi bên cạnh. Cửa trước mở, thấp thoáng ánh đèn. Anh biết là

ông hàng xóm Jinbee đang chuẩn bị đi. Quả thật, ông Jinbee nhà Koyanagi đang khoác áo tơi vào người. Bên cạnh ông có bà vợ với cô Fuku và đứa em kế là cô Yasu, ba người đưa ông ấy đi, khi Bunshiro bước vào thì cả ba đưa mắt nhìn anh.

– Ông thân của cậu đâu rồi?

Vừa buộc dây áo tơi, Jinbee vừa ồm ồm hỏi như hét. Tiếng gió, tiếng mưa lớn quá, giọng nói thường không đủ nghe. Bunshiro hét trả lời:

– Thưa, cha tôi đi thăm bà con chưa về. Xin ông cho tôi đi cùng.

– Được rồi.

Jinbee khoác áo tơi xong, lấy nón đội lên. Ông dáng người mập mà thấp nên mang áo tơi, đội nón vào thì cũng ngang

cỡ Bunshiro mà thôi.

– Cậu 15 tuổi rồi thì cũng làm việc được bằng người lớn chứ. Nào, ta đi.

Ông Jinbee nói xong, hai người lao vào mưa gió. Ra khỏi xóm nhà, băng qua xóm nhà buôn vắng hoe, hai người chọn đường gần thành nhất mà chạy. Trên đường, phía trước phía sau đều thấy có ánh sáng đèn lồng của những người cùng chạy lên thành. Chạy qua chiếc cầu bắc qua hào vào thành, đã thấy ngay ánh đèn sáng một góc Sannomaru. Đến gần thì thấy trên vườn trước của nhà quan trấn thủ, các võ sĩ viên chức của phiên trấn đang lấy cuốc xẻng từ trong nhà kho ra trao cho mọi người lũ lượt theo nhau kéo đến. Bunshiro và Jinbee cũng tiến đến nhận cuốc xẻng.

Đúng lúc ấy, từ chòi cao ngay cạnh đấy, tiếng trống đổ hồi nãy giờ đến điếc tai người ta đột nhiên im bặt. Và người đàn ông đứng bên cây đèn lớn nhất hét lên:

– Mọi người nghe đây! Ta là Aiba Soroku, phụ tá quan trấn thủ, lãnh việc chỉ đạo đêm nay.

Tiếng ông lớn lấn át cả tiếng mưa bão.

– Mưa bão này đã làm nước ngập ba làng Yoriki, Tenshin và Kyokushi. Không kịp thời ngăn chặn thì toàn vùng Takajo, Somemono, Hamagaido, Kinkokoji, rồi cả một nửa làng xóm gần chân thành sẽ bị nước ngập hết. Trong tình thế này thì chỉ còn cách cắt đê trên thượng lưu sông Gokengawa như mọi lần trước mà thôi.

Giọng ông Aiba sang sảng rõ ràng, khiến ai cũng thấy tin tưởng mà phó thác chuyện chỉ huy đêm nay cho người có giọng nói to lớn đến thế, mà lời ông nói cũng gọn gàng đầy đủ.

– Vậy thì, việc chính là thế này. Chỗ cắt đê là khoảng khúc quanh có đám cây liễu ở khu Sameguchi làng Kanai. Cắt khúc ấy thì lượng nước chảy xuống hạ lưu sẽ giảm hết nửa, nước ngập trong các phố sẽ rút bớt. Ta đã cho người đến hai làng Kanai và Aibatake để tập họp mọi người. Chừng đó là đủ người làm rồi.

Aiba Soroku nói xong, quay sang bên cạnh thi lễ để chuẩn bị tiến hành. Từ đám đàn ông đứng bên cạnh đấy, một người bước tới một bước, hướng về phía mọi người cầm cuốc xẻng, bảo mọi người cố gắng dùm cho.

– Ngài Akiyoshi, quan Gia lão trực phiên tháng này đấy. Ông Jinbee thì thầm. – Dinh cơ của ngài Akiyoshi nằm trong khu vực Sannomaru này.

– Thế quan trấn thủ đâu?. Bunshiro hỏi.

Jinbee đáp: – Là người đứng bên cạnh ngài Akiyoshi đấy. Đó là một ông cụ, không mặc áo tơi, không đội nón. – Quan trấn thủ đã có tuổi rồi, mưa bão như đêm nay thì không chỉ huy được đâu.

Jinbee giải thích vừa xong thì lại có tiếng Aiba truyền lệnh cho mọi người tụ tập theo từng đội, xong xuôi thì đội thứ nhất lên đường.

– Chúng ta thuộc đội thứ ba. Đi theo ta.

Jinbee giật tay kéo áo Bunshiro. Đến trước một người có vẻ là đội trưởng, ông giới thiệu Bunshiro là con nhà Maki.

– Sukezaemon đi thăm bà con chưa về. Thế nào rồi cũng nhập đội, tạm thời có con hắn làm thế đây.

Nhờ Jinbee nói khéo nên đội trưởng không cần nhằn gì cả, chỉ vỗ vai Bunshiro mà bảo: Gắng làm tốt nhé.

Tổ Xây dựng và đám thợ họ thuê lập thành sáu đội công tác, tuần tự theo nhau rời khu Sannomaru. Đến lúc ấy, Bunshiro mới chợt để ý là mưa lớn đã làm nước hào thành dâng lên chạm đến đế gỗ lót ván cầu rồi. Nhưng mặt nước xoáy vòng đang dâng lên ấy chỉ lóe sáng trong ánh đèn lồng trong khoảnh khắc, rồi trốn vào bóng tối mịt mùng. Qua hẳn chiếc

cầu trên hào thành, đoàn người bước vội qua khu đất quần ngựa, vào phố. Mưa gió vẫn gầm thét điên cuồng như không muốn dứt. Ánh đèn từ tay đoàn người soi rõ những tia nước trắng bắn tua tủa trên đường, trên các nóc nhà. Sông Gokengawa ngập tràn, sóng bắt đầu đánh vượt qua mặt cầu bắt qua sông.

Đoàn người băng qua các phố bên thành, ra đến bờ sông Gokengawa bên ngoài xóm chợ. Từ đó cách khoảng nửa dặm, men theo sông về hướng đông nam, là khúc quanh Sameguchi có đám cây liễu. Khoảng bờ sông ở đấy, liễu mọc um tùm, sông uốn khúc thật ngặt.

Phía đầu đoàn người có tiếng Aiba Sokoru gào thét:

– Nào, chạy nhanh lên. Nhắm thẳng

khúc quanh có đám liễu ấy mà chạy đi.

Vài người hô to đáp lại: Rõ. Rõ.

Ra giữa đồng trống, gió mưa lại càng mãnh liệt, nhướng người lên là thấy như giông gió sắp bốc bay đi mất. Sợ trượt chân ngã xuống sông thì khổ nên đoàn người chạy xuống chân đê men theo bờ ruộng viền dọc theo lòng sông. Bunshiro gắng chạy theo sát ông Jinbee, vài lần bị gió mạnh tạt vào khiến anh xẩy chân đạp xuống ruộng lúa.

Đến khúc quanh có đám cây liễu rồi vẫn chưa thấy người hai thôn Kanai và Aobatake đâu cả.

– Nào, bắt tay vào việc đi.

Đến lúc này, chỉ còn hai ngọn đèn lồng không bị gió thổi tắt.

Nghe Aiba Soroku xướng lên thế, có người cất giọng lớn không kém ông ta:

– Xin chờ cho một chút!.

3

Bunshiro nghi ngờ tai mình đã nghe lầm chăng. Bởi đó là giọng của cha anh, Sukezaemon.

Giọng ấy nói tiếp:

– Người chỉ huy tối nay là ngài Aiba phải không?

– Đúng thế.

Từ chỗ Bunshiro thì không thấy được, nhưng có vẻ Aiba đã nhận ra Sukezaemon.

– Sukezaemon đấy à. Đang lúc bận rộn thế này, có chuyện gì đấy?

– Thưa, có yêu cầu khẩn cấp.

– Nói ngắn gọn thôi.

– Chỗ cắt đê, xin chuyển lên khúc quanh Kamo trên thượng lưu hộ cho.

– Đừng nói ngông, thì giờ đâu mà chuyển.

– Không, thế nào cũng xin chuyển giùm cho.

Giọng thét lớn của Sukezaemon vang rền lấn áp cả mưa bão. Như bị khí phách ấy áp đảo, Aiba đành bảo:

– Nói lý do ra đi.

– Nếu cắt đê ngay đây thì như ngài thấy đấy, tất cả đám ruộng sắp gặt này sẽ tan nát hết. Còn khúc quanh Kamo thì bên cạnh chỉ là đất hoang, nước có ngập cũng không mất trọn mùa lúa.

– Cắt đê ngay đây thì thiệt hại bao nhiêu ruộng nào?

– Chừng 30 mẫu.

– Nhưng không kịp nữa rồi.

– Thưa, vẫn còn kịp!. Giọng Sukezaemon lại uy áp khắp chung quanh. – Chỉ hơn 300 thước là đến khúc quanh Kamo. Xin ngài quyết định cho.

– .....

– Chứ cắt đê ngay đây phá nát ruộng thì dân làng Kanai sẽ rút về mất.

– Được rồi, anh nói đúng. Tốt lắm.

Aiba quyết định thật nhanh chóng.

– Chỗ cắt đê chuyển qua khúc quanh Kamo! Nào, nhanh chân lên!.

Nghe hiệu lệnh của Aiba, đoàn người lại bắt đầu chạy. Nhưng không một ai ta thán gì cả. Bunshiro cũng nhanh chân chạy theo.

Khúc quanh Kamo cũng giống khúc quanh có đám liễu ở chỗ sông Gokengawa đến đó thì chuyển dòng thành một khúc cong lớn tạo nên một đầm nước rộng đến mùa có nhiều vịt trời (Kamo) tụ tập. Chung quanh đó thì đúng như Sukezaemon nói, là vùng đất ẩm rộng lớn mọc đầy lau sậy và cỏ dại, tháo nước lũ ra đấy thì bớt thiệt hại cho ruộng đồng các nơi.

– Cha mình giỏi quá. Bunshiro vừa chạy vừa nghĩ thế.

Ông Sukezaemon ở trong nhà thì rất ít nói, khi cần nói gì với bà Toyo hay Bunshiro thì giọng ông ôn tồn, hiền hậu. Vậy mà ông đã dùng lời hùng hồn đầy khí phách để ngăn cản việc cắt đê ở khúc quanh có đám cây liễu phá nát gần 30 mẫu ruộng lúa sắp gặt, khiến Bunshiro cảm động, ngực anh nóng ran. Anh nghĩ thầm: Phải theo gương cha anh. Lòng thương kính thường ngày đối với cha anh lại càng tăng thêm.

– Sukezaemon hùng biện khác ngày thường lắm. Ông Koyanagi Jinbee chạy sát Bunshiro, nói với giọng thở hào hển, rồi cười khúc khích: – Ngay cả Soroku lắm lời cũng nói không lại!

Đúng lúc ấy, có tiếng Aiba Soroku hô dừng lại. Đã đến khúc quanh Kamo rồi.

Soroku và vài người đội trưởng bước lên đê, bắt đầu kiểm xem nên cắt đê ở chỗ nào. Trong lúc họ rộn ràng đi qua đi lại trên mặt đê, có người lên tiếng:

– Người các làng đã đến giúp đấy.

Nghe thế, Bunshiro ngẩng lên nhìn, thì thấy từ khoảng đồng cỏ tối tăm phía thượng lưu con sông, có những ánh đèn sáng tiến đến. Có vẻ là nông dân hai làng Kanai và Aobatake được gọi đến giúp, số đèn thật đông đảo.

– Đội một, đội hai, đội ba!. Tiếng ông Aiba vang vang. – Bước lên phía trên. Còn đội bốn, đội năm, đội sáu, cắt phá phân nửa phía dưới. Chỗ cắt thì sẽ

cho biết ngay đây. Không được hấp tấp, phải nghe theo lệnh của các đội trưởng.

Đám Bunshiro leo lên đê. Trong ánh đèn mờ mờ, mặt nước đầm ở khúc quanh Kamo thường ngày rất yên tĩnh, lúc này đang cuộn xoáy mãnh liệt theo luồng nước.

– Cắt đê trong khoảng hai đèn lồng này!. Aiba lại nói lớn, hai người đội trưởng hai bên trái phải trên đoạn đê giơ cao đèn lồng ra hiệu cho mọi người thấy. – Thứ tự công việc thì đã rõ rồi đấy. Từ phía ngoài cắt phá vào chỉ chừa lại một lớp da mỏng, cuối cùng cắt đứt hai đầu. Khoan, khoan đã. Chưa được.

Aiba đưa tay ngăn một người đàn ông hấp tấp giương cuốc lên.

– Đợi người giúp sức đến đã. Lúc ấy sẽ cùng bắt đầu một lúc. Phải nhớ là nhìn kỹ hai bên mà cùng cắt tới. Nếu cắt phá quá đà, đê vỡ sớm thì gây thương tổn đấy. Cẩn thận mà làm đi.

Trong lúc Aiba truyền lệnh, đã có hai, ba mươi người đến giúp. Aiba lại nhanh chóng giải thích thứ tự việc làm. Rồi hạ lệnh bắt đầu.

Nhờ đám người làng đến giúp mang theo nhiều đèn lồng nên chỗ làm việc sáng hẳn lên, ai nấy phấn khởi. Bunshiro không nhìn thấy cha mình đâu, mà cũng không có thì giờ dõi tìm, nên anh đứng bên ông Jinbee cắm cúi đào, cuốc. Đoạn đê ở khúc quanh được xây dày gấp đôi các đoạn đê thường. Thêm vào đó, cỏ mọc rễ chằng chịt, lẫn cả sỏi đá, nên việc cắt phá đê không tiến hành nhanh được.

Cũng may là trong lúc ấy, mưa bão có phần suy yếu bớt.

Lúc bề dày đoạn đê đã phá chỉ còn khoảng một phần tư, Aiba ra lệnh ngưng tay, mọi người rút lui khỏi đê. Rồi ông ra lệnh cho vài người làm thuê quen việc cắt hai đầu đê. Hai đầu đoạn đê cắt xong, nước bắt đầu tràn ra, cuối cùng đoạn đê bị cào mỏng ấy đổ ập xuống.

Luồng nước đen với khối lượng kinh khủng cuồn cuộn trào ra, chảy tràn lan trên khắp vùng đất hoang. Thế nước ấy khiến cho cả phần đê còn lại mà đám Bunshiro đang đứng, cũng nứt nẻ, chấn động, làm Bunshiro nhảy tránh, trượt té xuống đất. Cánh tay anh kịp thời được nắm giữ lại với sức lực mạnh mẽ. Của cha anh, ông Sukezaemon.

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 4
MÂY BAY

1

Maki Bunshiro giam mình trong phòng, đọc sách. Cuốn sách đang mở trên án đọc sách là bản sao cuốn Kinh Thi, trang Thơ Quốc-phong.

Trường Ikoma nghỉ từ ngày 25 cuối năm, rồi sang năm, mồng ba Tết sẽ có buổi giảng đầu năm chung với lễ mừng năm mới. Xong buổi giảng đầu năm lại có tiệc bánh trôi do chính tay phu nhân hiệu trưởng nấu nên đám học trò đều

mong chóng được tham gia, thế nhưng thầy Ikoma đã dặn phải đọc trước phần Thơ Quốc-phong sẵn sàng cho ngày ấy.

Trời nhiều mây nên căn phòng mờ tối. Bunshiro kê án đọc sách ngay sát bên cửa sổ để hứng ánh sáng mà đọc chữ trên bản sao. Thỉnh thoảng lại xoa tay vào nhau, chứ ngồi yên một hồi thì tay chân dần lạnh buốt đến không sao chịu nổi.

Đã có tuyết rơi, vài lần có mưa đá nữa. Ngày có nắng ít dần, những ngày bầu trời lãnh địa phủ mây màu tro dần nhiều hơn. Mây mù giăng đầy. Như hết chịu nổi sức dày nặng ấy, thỉnh thoảng lại rơi xuống những cơn mưa đá hay sương lạnh. Tuyết thì có phần trễ hơn mọi năm. Vậy mà những ngày hiếm hoi trời quang, mây tạnh thì nhìn quanh các ngọn núi bao bọc ba phía của lãnh địa này đều đã

bảy phần tuyết phủ trắng xóa. Người ta nói chỉ vài ngày nữa thôi, bình nguyên cũng sẽ phủ đầy tuyết. Tuyết rơi, mang theo hơi lạnh cóng buốt khó mà chịu nổi.

Khi Bunshiro xoa tay vào nhau trong vô thức như thế, phía cửa trước nghe như có khách đến. Tiếng người đàn ông nào, không phải là cha anh. Ông Sukezaemon thì tiếp theo hôm qua, đã đi chúc mừng năm mới các nhà họ hàng và chức sắc quan trên trong tổ rồi. Lúc sáng thấy cha anh lễ phục chỉnh tề ra đi, Bunshiro nghĩ là giờ này thì còn sớm quá, ông chưa về đến nhà đâu. Tết năm nay, Lãnh Chúa vẫn còn ở trên Edo. Khoảng hai năm trước, đã có thông tin là trong lúc Lãnh Chúa vắng nhà, mọi chuyện mừng Tết đều phải giản lược bớt, tuy vậy ngày đầu năm cũng vẫn bận rộn như thường lệ.

Đang thắc mắc không biết khách nào đến, Bunshiro nghe tiếng mẹ bước đến phòng gọi anh. Anh vội vàng gấp sách lại, đứng lên.

– Khách của con đấy. Mẹ anh bảo. – Xưng là ông Komiya, mang thư của cậu Yonosuke trên Edo. Con ra mà nhận thư và cảm ơn ông ấy.

– Thưa vâng. Bunshiro đáp.

Ra cửa, anh thấy có một người võ sĩ trẻ mặc quần áo đi đường, đang đứng ở đấy. Ông khách thấy Bunshiro thì vui vẻ nói:

– Anh là bạn của Shimazaki Yonosuke đây nhỉ.

– Thưa vâng. Tiểu sinh là Maki Bunshiro.

– Yonosuke nhờ tôi mang thư này đến đây.

Người võ sĩ trẻ tên Komiya ấy lấy từ tay nải ra một phong thư bọc giấy dầu đưa cho Bunshiro. Sau khi cùng mẹ cảm ơn và đưa người khách ra khỏi cửa, Bunshiro trở về phòng, mở thư Yonosuke ra đọc.

Khỏe mạnh chứ. Tớ cũng mạnh khỏe, cố gắng.

Thư Yonosuke cho biết: Nhờ thầy Ikoma Reisuke dàn xếp, Yonosuke đã được vào làm môn đệ trường Sakai. Là môn sinh ở trọ, nên Yonosuke đã sẵn sàng để giúp việc lau chùi trong nhà, chạy việc bên ngoài, giữ giày dép,... việc gì cũng làm, nhưng nhà đã có người tớ gái lau chùi, không cho Yonosuke làm,

công việc thì chỉ phải xóa mấy chữ con nít viết bậy trước cửa, thế thôi, còn thì chỉ đi theo ông Hiệu trưởng ra ngoài hoặc được sai đi hiệu sách mà thôi.

Ông Hiệu trưởng Kasai Rando là nhà nho không ra làm quan, nhưng được ba nhà Lãnh Chúa tin dùng, nên mỗi tháng vài lần, lại đến các nhà Lãnh Chúa ấy ở Edo, giảng kinh sách. Một trong ba Lãnh Chúa ấy chính là Lãnh Chúa của phiên trấn chúng ta, mỗi tháng hai lần đi theo thầy đến dinh Lãnh Chúa của mình ở Edo nên nhờ vậy mà không đến nỗi nhớ nhà như đã tưởng.

Yonosuke viết như thế.

Thư Yonosuke còn viết cặn kẽ về chuyện học hành ở trường Kasai, và không có tiền thuê người chạy thư nên

lần tới đi theo thầy đến dinh Lãnh Chúa thì sẽ nhờ người nào sắp về xứ đem về hộ. Cuối thư viết là năm nay sắp Tết đến nơi, mà chẳng biết đến năm nào mới về xứ được, cứ nhớ đến bạn Bunshiro và Ippei, trong lòng lại thấy buồn tiếc; lá thư tận cùng bằng những lời sầu thương như thế.

– Hừm, hắn chắc cũng buồn lắm.

Bunshiro mỉm cười. Hình ảnh Yonosuke vốn là người nhút nhát, mà đang gắng mạnh dạn sinh hoạt trên đất Edo, hiện lên trong mắt anh, vừa có vẻ tội nghiệp, lại vừa có vẻ oai dũng.

Nét bút Yonosuke rõ ràng là đã tiến bộ thêm lên. Ngay từ lúc học ở trường Ikoma, nét chữ của Yonosuke cũng đã vượt hẳn mọi người rồi, nay được mài

giữa thêm, lại càng chững chạc ra vẻ người lớn. Bunshiro không khỏi thán phục bạn mình.

Anh đứng lên, sửa soạn áo xống để ra ngoài. Đúng 11 giờ, ở võ đường Ishiguri có lễ mừng Năm Mới kiêm lễ khai kiếm đầu năm. Không tập luyện, nhưng thầy Satake Kinjuro và một môn đệ cấp cao trong trường sẽ biểu diễn bài kiếm bái mừng. Sau đó mọi người chia nhau rượu ngọt trước khi giải tán.

Bunshiro bước vào phòng khách, chào hỏi mẹ anh rồi nhắc đến thư của Yonosuke.

– Thưa mẹ, Yonosuke có vẻ cố gắng học tập lắm.

– Thế thì tốt quá. Bà Toyo vui vẻ. Bà không thích cái vẻ thô bạo của Ippei, mà thiên về Yonosuke học giỏi hơn. – Cậu ấy trở thành người tài giỏi nay mai đây thôi.

– Nét bút Yonosuke đã giỏi lắm rồi đấy. Có phong cách chững chạc, cứ như người lớn ấy. Để rồi con đưa cho mẹ xem.

– Con cũng phải cố gắng như thế chứ!.

Bà Toyo nói, và đưa Bunshiro ra đến cửa.

– Mẹ chuẩn bị sẵn thức ăn trưa, xong rồi thì về nhà ngay nhé con.

2

Không đáp lại lời dặn của mẹ, Bunshiro chỉ nói: Thưa mẹ, con đi, rồi ra khỏi nhà.

Ra ngoài, khí lạnh thấm dần vào người. Có lẽ vì trời lạnh quá, nên chỉ có vài đứa trẻ đánh cầu lông ở phía xa, còn đường trước dãy nhà của tổ vắng hoe. Khắp trời, mây thấp như úp chụp xuống đầu người, mây màu tro xám chỉ có chút đậm nhạt, phủ bóng tối ám như sắp có tuyết rơi xuống lúc nào không hay.

Có vẻ khó mà về nhà ngay được. Bunshiro nhủ thầm. Trong lòng lại manh nha nỗi phản kháng với lời dặn của người mẹ quá mực thước. Có đi ngay đến võ đường ở thôn Kaji cũng phải mất một giờ, rồi ở đấy lại còn phải tham gia

vào nghi lễ nữa. Mà lúc này, chân của Bunshiro cũng đâu có hướng đến thôn Kaji, chúng đang hướng đến nhà của Ippei kia. Những ngày cuối năm, đã không gặp được Ippei, anh cảm thấy bao nhiêu là chuyện muốn nói với bạn tích tụ đầy trong lòng. Trên đường về, có lẽ cũng sẽ đi vòng vèo với Ippei để nói chuyện nữa.

Như thế, về đến nhà chắc cũng phải sau hơn 2 giờ chiều. Có khi 3 giờ, nếu hăng nói chuyện với Ippei. Anh thoáng nghĩ, thế là sẽ lại bị mẹ trách mắng cho. Mẹ anh bảo phải về dọn dẹp nhà bếp, nhưng anh nghĩ làm sao mà bỏ chuyện gặp bạn chỉ vì phải dọn dẹp nhà bếp được. Gì chứ chuyện này thì mẹ anh có phần cứng rắn quá.

Nhưng ý nghĩ phản kháng lại mẹ chỉ thoáng qua trong chốc lát thế thôi,

lòng Bunshiro phơi phới lại ngay. Lúc nào cũng thế. Bước đi trên đường, anh nghĩ lại và hẹn rằng sẽ gắng về sớm. Anh cảm thấy tội nghiệp cho mẹ, bà vốn là người phải để tâm đến mọi thứ chuyện nhỏ nhặt trong nhà, hẳn là bà cũng khổ vì phải tất bật lo mọi chuyện nhà chu đáo cho cả hai người đàn ông trong nhà, mà người nào cũng chẳng hề làm theo đúng ý bà.

Đến nhà Ippei, hắn theo ra khỏi nhà ngay. Rồi thình lình nói:

– Này, từ mùa xuân là tớ vào thành làm việc rồi đấy.

– Mùa xuân thì là ngay bây giờ à?

– Không, từ tháng ba kia.

– Thế cậu làm việc gì?

– Tổ Hộ vệ.

– Thế thì sắp bận rộn rồi. Bunshiro nói. – Không đi trường học hay võ đường được nhỉ?

– Không đâu. Nói là làm việc chứ khoảng đầu thì cũng chỉ tập việc thôi, không bận đến thế đâu. Võ đường thì đến được chứ. Tớ đã xin với tổ như thế rồi. Ippei quay về phía Bunshiro, cười nói: – Còn trường học thì xin nghỉ. Có gắng gượng mà theo đuổi cũng chẳng có mòi tiến bộ hơn được. Nói thật thì tớ đã chán nghe thầy Khổng nói rồi.

– Nghĩ thế là có lòng với thầy đấy. Thầy Ikoma hẳn cũng mừng vì bớt đi được một đứa học trò khó dạy.

Hai người nhìn nhau, khúc khích cười.

– Chứ sao. Tớ là đứa học trò biết thương thầy mà.

Trông mặt Ippei hào hứng nói tiếp như thế, Bunshiro hiểu ra.

– Hôm nay sao mà cậu lắm lời thế. Hẳn là đã định được chuyện làm việc trong thành rồi nên vui mừng quá chứ gì?

– Tất nhiên là thế. Ippei đáp, vẻ mặt thấy rõ đấy là chuyện đương nhiên. – Như cậu thấy đấy, lâu nay nhà tớ chẳng cần làm gì cũng hưởng được bổng lộc. Nhưng thế thì cảm thấy khó chịu lắm đấy.

– Thế à. Vậy thì bây giờ đã thành người lớn rồi nhỉ.

– Không đâu. Tạm thời chỉ bằng nửa người lớn mà thôi. Nhưng cũng chẳng còn là con nít nữa. Điều đó thì rõ ràng lắm. Nửa người lớn, bắt đầu gia nhập vào nhóm người lớn được rồi. Tổ cũng nhắm điểm đó mà nhận vào đó thôi.

– Quyết định được thế từ lúc nào?

– Tối hôm qua. Tình cờ, tớ được đi với bà con đến nhà Trưởng tổ, hôm ấy thấy có cả các quan lớn ở đấy nữa. Thế rồi được bảo vào làm trong tổ đấy.

– Thế à. Đáng mừng lắm. Bunshiro mừng bạn.

Ippei hỏi: – Còn cậu có gì lạ không?

– Có thư của Yonosuke đấy.

– Ủa, lúc nào?

– Vừa lúc nãy đây. Có người tên là Komiya từ Edo về, mang thư đến.

– Chẳng lẽ nó buồn quá, khóc lóc ở trên đó sao chứ?

– Chuyện ấy thì cũng có đôi chút trong thư, nhưng nói chung thì nó cố gắng và tiến bộ lắm. Theo nghĩa tương đối của anh chàng Yonosuke nhút nhát ấy mà. Tiếc thật, đáng lẽ tớ phải đem thư nó đến cho cậu xem.

– Không, nghe cậu kể thì tốt hơn là đọc thư.

Ippei nói thế, nên Bunshiro kể lại tường tận chi tiết trong thư Yonosuke.

Hai người bước đi trên đường ven sông Gokengawa về hướng bắc, qua các phố vắng chỉ có vài người đi lại. Duy ở

các phố buôn bán thì thấy có nhiều con nít hơn, các bé trai đánh con quay trên đường, các bé gái đánh cầu lông.

– Như thế thì khỏi lo nó bị người ta sai chạy như đứa ở. Bunshiro nói.

– Vậy à? Đúng là nó quyết chí lên đó học là tốt lắm.

– Nét bút cũng giỏi ra nữa.

– Bút à?

– ƯỚ, nói thế nào nhỉ? Trông ra dáng nét bút người lớn lắm.

– Đúng là phải cho con cưng đi xa một ngày đàng học một sàng khôn đấy nhỉ.

Nghe Ippei nói với vẻ mặt nghiêm nghị, Bunshiro hỏi đùa:

– Anh chàng Yonosuke mà là con cưng à?

Khiến cả hai bật cười phá lên. Rồi hốt hoảng nhìn quanh, nhưng chỉ thấy một người phụ nữ đang bước qua đường, còn gần đấy ngoài mấy đứa con nít thì chẳng có ai khác cả.

– Này, Bunshiro. Ippei nhìn quanh quất, rồi hướng về Bunshiro, hỏi thầm thì. – Vụ ở làng Yamabuki ấy, sau này có nghe gì thêm không?

– Không, Bunshiro lắc đầu đáp.

Làng Yamabuki ở về phía tây của dinh Shirahagi, nhà nghỉ mát của Lãnh Chúa, làng này gồm các nhà trong gia

tộc Lãnh Chúa của phiên trấn. Đêm 5 tháng 12 năm ngoái, vừa vào mùa chộn rộn đưa năm cũ đón năm mới không bao lâu, đã có một võ sĩ của phiên trấn bị chém chết phơi xác trên đường làng. Sáng sớm hôm sau mới phát giác, theo báo cáo của quan Kiểm sát thì đã bị giết khoảng khuya đêm trước. Ippei muốn nói về vụ này, nghe đâu có những nghi vấn nan giải làm điên đầu ban điều tra. Người bị giết là Yoshimura Shinjo, võ sĩ làm việc trong kho bạc của phiên trấn. Chẳng hiểu ông ta vì lý do gì mà đi một mình trên đường làng trong lúc khuya khoắc như thế.

Làng Yamabuki là chỗ ở của các nhà võ sĩ cấp trung, lãnh lương 100, 200 hộc. Chẳng phải là chỗ ở của Yoshimura. Nhà ông ta, lương chỉ có 20 hộc, thì ở làng Kobune phía đông bên kia sông Goken-

gawa, ngược hướng với làng Yamabuki này. Hơn nữa, ông ta cũng chẳng có họ hàng, người quen hay thượng cấp gì ở làng Yamabuki cả. Sở kho bạc cũng bị điều tra, nhưng vào ngày Yoshimura bị giết, 5 tháng 12, thì ông ta không được sai phái đi Yamabuki về việc gì cả. Vì thế, đã có người cho là Yoshimura Shinjo có việc gì đấy ở làng nào khác, trên đường đi hoặc đường về, đã đi qua làng Yamabuki mà bị chém chết. Thế nhưng, phía tây làng Yamabuki đã là ruộng của làng rồi, còn phía nam cho đến tận bìa hào thành là khu dinh thự của các quan lớn, trưởng tổ, và phía bắc cũng lại là khu nhà quan cấp trung, ít có ai ra vào được. Quan Kiểm sát đã điều tra khắp cả các làng lân cận một lượt xong, vẫn không tìm ra manh mối gì. Tất nhiên là đã hỏi cung người nhà của Yoshimura rồi, nhưng cũng chẳng ai hiểu vì lý do gì mà

người chủ gia đình ấy lại đi trên đường làng Yamabuki ngược hướng nhà, trong đêm hôm khuya khoắc 5 tháng 12.

Mà trạng huống bị chém chết cũng đầy những bí ẩn. Chẳng hạn, trước nhất, chẳng phải bị cướp bóc gì. Thanh kiếm, ví tiền trong túi vẫn còn đấy, Yoshimura không bị cướp đi thứ gì cả. Nếu mà Yoshimura đang trên đường đến nơi nào đấy để trao cho ai vật gì đấy rồi bị chém chết để cướp lấy vật ấy đi, thì đấy chẳng phải là trò ăn cướp, mà là sát nhân có dự mưu trước rồi.

Lại có một điều khiến ban điều tra phải giật mình. Kẻ giết người, từ sau lưng, chỉ cần chém một nhát là giết gọn được Yoshimura. Mà Yoshimura Shinjo lại là tay kiếm giỏi có bằng cấp ở võ đường Matsukawa trong làng Goyumi.

Vì thế, ban điều tra chuyển sang chuyên chú về điểm kẻ sát nhân phải là tay kiếm tài giỏi lắm. Quan Kiểm sát kết luận rằng kẻ sát nhân hẳn là đã lập kế hoạch giết Yoshimura từ trước rồi.

3

Thế nhưng, ban điều tra cũng chỉ hiểu được đến đấy, không tiến thêm được bước nào nữa. Vụ này vẫn còn mới và chứa đầy bí ẩn, nên cái chết của Yoshimura vẫn còn là đề tài để mọi người trong phiên trấn thầm thì bàn tán.

– Có lẽ ông Yoshimura bị người nào đấy thù hận. Hoặc chưa đến nỗi thù hận, nhưng có thể là căm ghét nhau.... Bunshiro nói.

Chính Bunshiro lúc học Thơ Quốc-phong trong Kinh Thi, cũng đã vơ vẩn nghĩ đến vụ Yoshimura này.

– Quan Kiểm sát đã điều tra hướng này chưa nhỉ?

– Quan Ogata ấy, dễ mà bỏ sót điểm này sao chứ. Ippei nói.

Quan Ogata mà Ippei nói đấy là quan Kiểm sát Ogata Kumaki nổi tiếng tài giỏi.

– Manh mối từ hướng kho bạc, hướng làng Kobune, hướng võ đường Matsukawa,... đã điều tra không sót hướng nào cả, nhưng vẫn không tìm ra điểm tựa nào cả đấy.

– Cậu rành quá nhỉ. Bunshiro khen.

– Ừm, thật ra thì tớ đứng trong nhà, nghe các người chung quanh bàn tán mà biết đó thôi.

Ippei có vẻ ngượng ngùng, đưa bàn tay xoa mặt. Khuôn mặt đầy đặn của anh, chỗ đầu mũi và gò má đã chuyển sang màu tím vì lạnh.

– Nói gì đi nữa, chắc chắn phải là tay kiếm giỏi lắm đấy. Bunshiro nói. – Cho dù bị chém từ sau lưng, nhưng đến ông Yoshimura mà cũng không kịp mó tay đến cán kiếm nữa.

– Hẳn là đã giết gọn trong khoảng một nhịp thở thôi đấy. Ippei nói. – Vì thế, có lẽ ông Yoshimura chẳng kịp nghe tiếng chân bước đến nữa.

Hai người gật đầu nhìn nhau, bắt đầu

thấy cầu Chidori ở phía xa. Qua khỏi cầu là địa phận làng Kaji, thấy ngay cổng võ đường. Hai người đã đến võ đường kịp giờ.

Lễ khai kiếm đầu năm của võ đường tưng bừng cử hành, trừ ba người vắng mặt vì cảm cúm, tất cả gần 50 môn sinh đều đến tham gia. Đúng giờ đã định, mọi người đón thầy chủ võ đường là Ishiguri vào bắt đầu phần nghi lễ, trước hết thầy Satake Kinjuro đại diện tất cả môn sinh nói lời chúc mừng năm mới, tiếp đó, thầy Ishiguri ban huấn từ ngắn gọn theo thông lệ, rồi cho người công bố thứ hạng trong năm mới dựa trên thành tích của từng môn sinh trong kỳ thi cuối năm vừa qua. Người đọc thứ hạng là phó trưởng tràng Maruoka Shunsaku. Bunshiro từ hạng 22 năm ngoái lên được hạng 15; Ippei từ hạng 25 lên hạng 18.

Sau phần tuyên bố thứ hạng khiến cả võ đường lao xao ồn ào, theo chỉ thị của thầy Ishiguri, thầy Satake cùng môn sinh đứng hạng 3 là Ohashi Ichinoshin đội khăn mặc áo võ sinh, nắm kiếm gỗ tiến ra giữa võ đường, khiến mọi người im phăng phắc. Buổi biểu diễn chiêu thức bắt đầu. Tiếng là biểu diễn, nhưng phong cách trình bày của hai kiếm sĩ hạng nhất trong võ đường Ishiguri năm nào cũng khiến người ta nín thở theo dõi như bị hút hồn vào những chiêu thức xảo diệu dũng mãnh ấy. Năm nay cũng thế, những thế kiếm mãnh liệt đầy khí phách và kỹ thuật đến nỗi chỉ một chút sơ xuất cũng có thể làm nát xương, đã xong rồi mà người xem vẫn còn nắm chặt bàn tay rịn mồ hôi, mà cả hai người biểu diễn cũng mồ hôi đầm đìa.

Thầy Ishiguri tuổi đã cao, nên xem xong phần biểu diễn chiêu thức thì rút vào nhà trong. Một nồi lớn rượu ngọt hâm nóng được khiêng ra, và mỗi người được phát chén đựng rượu. Trong tiếng ồn ào huyên náo không dứt, Bunshiro và Ippei cũng nhấp rượu ngọt. Có lẽ vì được lên hạng nên cả hai đều cảm thấy vui sướng vô cùng. Mọi người chung quanh bàn tán chuyện các chiêu thức biểu diễn vừa được thấy, đám này vui mừng vì thứ hạng tăng cao hơn cả dự tưởng, đám kia hậm hực vì thứ hạng không tăng được như ý mong,... Nhưng tiệc rượu xong thì giải tán, khỏi phải tập luyện, cảm giác được giải phóng ấy khiến mồm miệng nhẹ tênh, cậu trai nào cũng lắm lời hơn ngày thường.

Tiếng ồn ào náo nhiệt ấy bị cắt ngang khi có người đứng lên quát bảo:

– Mọi người nghe đây.

Đó là thầy Satake Kinjuro. – Có thể có người cho là mới đầu năm, Tết nhất mà lại nói chuyện gở, thế nhưng không thể nhắm mắt làm ngơ được, nên ta phải nói ra đây. Kinjuro nhướng đôi vai gầy trên tấm thân cao sẵn, nói tiếp: – Hẳn ai cũng biết là cuối năm qua đã có người bị chém chết ở làng Yamabuki. Người bị chém là Yoshimura Shinjo của võ đường Matsukawa đấy. Chuyện này thì nhiều người đã biết. Vấn đề là: Người chém Yoshimura là ai?

– ..... Mọi người chăm chú nhìn Kinjuro.

Ông gật đầu:

– Ta đã thấy thi thể của Yoshimura.

Và ta muốn nói điều này.....

Kinjuro nhìn trừng trừng từ góc phòng này sang góc kia rồi dằn giọng:

– Trong đám người này có kẻ đã giết Yoshimura!

– Làm gì có!

Người vừa cùng biểu diễn chiêu thức kiếm là Ohashi buột miệng nói, toàn võ đường bỗng xôn xao sửng sốt một lúc rồi im lặng ngay. Sự im lặng rờn rợn bao trùm khắp võ đường, trong đó Bunshiro cũng nắm chặt chén uống rượu, bất động, giương mắt nhìn thầy Satake Kinjuro đăm đăm.

– Chính mắt ta đã được xem vết chém ấy. Kinjuro trả lời Ohashi, rồi quay mắt nhìn mọi người. – Vết chém không

phải của phái Itto, cũng chẳng phải của phái Mugai. Mà là của kẻ nào đấy trong võ đường này đây.

Có vẻ Kinjuro đã nắm được bằng chứng gì rõ rệt lắm nên nói một cách xác quyết như thế. Võ đường quanh thành thì có Matsukawa thuộc phái Itto, Ono phái Mugai, và võ đường Ishiguri mà thôi, ba võ đường này dạy cách dùng kiếm kiểu cách khác nhau là điều người ta thường nói đến.

4

Bunshiro không hiểu thầy Satake Kinjuro có thật đã nhận ra được bằng chứng chắc chắn từ dấu vết chém trên xác Yoshimura không.

– Chuyện này, ta chỉ nói với thầy

Ishiguri mà thôi. Giọng Kinjuro có phần ôn tồn hơn. – Chuyện ta nói đây, là bí mật của võ đường này. Nếu được thì giữ kín đừng nói với ai khác, tuy thế nào rồi cũng sẽ lọt ra ngoài. Có thể quan Kiểm sát nghe được mà triệu đến hỏi, nhưng ta không muốn khai tội cho ai.

Mọi người im lặng.

– Nói là thấy được chứng cớ, nhưng đó là chuyện sâu kín trong lòng. Thiếu gì cách để nói trớ đi. Thế nhưng,.... Kinjuro gằn giọng. – Nói thế không có nghĩa là ta muốn bỏ qua chuyện này. Ai đã giết Yoshimura, hãy đến trình với ta. Nếu không muốn nói ra lý do phải giết Yoshimura thì ta cũng không căn vặn làm gì, nhưng ta nhắc lại, ta không cho phép giấu diếm. Ta đã bàn với thầy Ishiguri, và thầy cũng quyết định như thế. Hiểu rõ chưa!

Kinjuro nói xong, buổi tập họp làm lễ khai kiếm đầu năm chấm dứt trong không khí dị thường. Mọi người như khom người lại, vội vã rời khỏi cổng võ đường.

Bunshiro và Ippei qua cầu Chidori, ra đường dọc bờ sông, như thường lệ. Mây vẫn trĩu nặng u ám như sẵn sàng trút mưa, tuyết xuống; những ngọn núi xa, các tầng cao vẫn còn bị mây phủ kín. Vài cánh chim lớn, không hiểu là loài chim gì, bay về hướng các ngọn núi ấy.

Trong các phố đã có nhiều người đi lại hơn lúc sáng. Tất nhiên phần đông là người mặc áo quần đẹp đẽ ngày Tết, có cả những võ sĩ mặc đủ bộ lễ phục tề chỉnh. Bunshiro chợt nghĩ không biết cha anh đã về lại nhà chưa.

– Chuyện thầy Satake nói nghe ghê

gớm quá nhỉ. Ippei nói. Rồi nhìn quanh và hạ giọng. – Này, người giết Yoshimura Shinjo, cậu nghĩ là ai?

– Có phải là cậu đấy không?.

Bunshiro nói đùa, nhưng thái độ hốt hoảng của Ippei vì lời nói đùa ấy khiến Bunshiro ngạc nhiên. Ippei mặt đỏ bừng, xua tay nói:

– Này, đừng nói bậy bạ thế chứ. Có người nghe thấy thì khốn!

– Chớ có lo. Ai mà nghi cậu đâu nào. Bunshiro cười khổ sở. – Phải là tay kiếm giỏi hơn kia chứ. Có khi thầy Satake đã biết là ai rồi cũng nên.

– Chẳng lẽ là anh Ohashi? Nếu không thì là Maruoka, môn sinh giỏi thứ 2 chăng? Anh Maruoka chẳng nói chẳng

rằng suốt lúc thầy Satake nói chuyện đấy.

– Chỉ có thế thì chẳng quy kết là anh Maruoka được. Bunshiro nói. – Còn anh Tsukahara, anh Yada nữa chứ.

– Có lẽ không phải anh Yada đâu. Ippei nói. – Anh ấy lần này lên một hạng, qua mặt cả anh Tsukahara nữa, nhưng tâm tính hiền lành là thế...

– Tâm tính hiền lành không là bằng chứng vô tội được. Bunshiro nói.

Chuyện thầy Satake nói đã tạo kích động mãnh liệt, kết cuộc, hai người trao đổi hăng hái về chuyện ấy trên suốt quãng đường về nhà Ippei, đến lúc thấy nhà mình, Ippei dừng chân.

– Cậu ghé chơi không, mẹ tớ sẽ vui lắm.

Nhà Ippei chỉ có hai mẹ con. Dù vậy, thân phận cao hơn nhà Bunshiro, và có người giúp việc. Mẹ Ippei đặc biệt thích bạn bè của con trai mình, như Bunshiro và Yonosuke, đến nhà chơi. Bà giống con, thân người to lớn, tính tình cũng dễ dãi, không xét nét. Nhưng hôm nay Bunshiro ra về trễ, mà lại còn ghé chơi nhà Ippei nữa thì thế nào cũng sẽ bị mẹ mắng.

– Thôi, không ghé được đâu. Chuyển lời thăm mẹ cậu hộ tớ.

– Thế à?

– Ngày mai phải đến trường đấy. Đừng quên nhé!

– Quên thế nào được. Phải đến để ăn bánh Tết chứ. Ippei nói.

Vừa đi xong quãng đường nhắm hướng nam của thành, bây giờ Bunshiro lại bước ngược theo hướng bắc để về làng mình. Khí lạnh vẫn phủ trùm căng thẳng không chùng bớt chút nào trên các đường phố, phong cảnh tuyền một màu khô héo, may là không có gió lạnh nên cũng còn chịu đựng được đôi chút.

Quả thật mình về trễ quá, Bunshiro thầm nghĩ khi về gần đến nhà. Đã gần 3 giờ chiều rồi còn gì. Lúc đi trên đường, anh đã nghe hồi chuông báo 2 giờ từ chùa Shoen rồi. Lúc đó thì lòng anh chưa thấy nặng, nhưng về gần đến nhà rồi, biết mình đã về trễ quá, anh bắt đầu tự trách mình. Mẹ anh đã bảo là dọn sẵn cơm trưa chờ anh, đáng lẽ anh đã phải chia tay sớm với Ippei rồi về thẳng nhà mới đúng. Tuy là thầy Satake đã đột ngột nói chuyện kia ra, làm buổi lễ kéo

dài hơn dự định thật đấy, nhưng lấy đó làm cớ để biện bạch với mẹ thì có nên không? Nếu mẹ lại hỏi thêm về chuyện ấy thì làm thế nào?

Chìm đắm trong suy nghĩ như thế ngay trước nhà mình, Bunshiro suýt nữa là đâm sầm vào cô Fuku vừa bước ra khỏi cổng.

– Chúc mừng anh năm mới!

Fuku vừa e ấp giấu món đồ đang cầm sau ống tay áo rộng, vừa thẹn đỏ mặt chào mừng anh.

Bunshiro vừa chào lại thì cô đã nhanh nhẹn quay lưng lại, hấp tấp đi như chạy về cổng nhà mình. Bunshiro đứng lại, lơ đãng nhìn theo dáng lưng ấy, chợt anh để ý là mình đang ngắm khoảng mông

của cô Fuku, và đôi cổ chân trắng ngà lấp ló dưới gấu áo kimono. Bất giác, anh giật mình định thần lại, tự vấn không biết mắt nhìn của mình có lộ vẻ hiếu sắc gì không. Chắc là không đến nỗi, tuy anh không tự tin lắm.

Anh nhớ có lẽ từ năm ngoái đây thôi, thân thể suông đuột của cô Fuku đã bắt đầu có thêm những nét tròn trịa. Năm ngoái anh đã để ý bờ vai của cô bắt đầu tròn đầy, hôm nay lại bàng hoàng thấy làn da cô đã trở nên láng đẹp đến gần như trong suốt từ lúc nào rồi. Anh hiểu là cô Fuku đang ở vào lứa tuổi trổ mã thành người lớn, và lúc nãy, anh đã phải ngạc nhiên vì trước mắt anh là dáng điệu đầy nữ tính của cô bé hàng xóm.

Cảm thấy có chút gì buồn tiếc khi nghĩ Fuku sắp thành người lớn rồi,

Bunshiro bước qua cổng vào nhà.

Cha anh vẫn chưa về. Mẹ anh trách nhẹ: – Sao về trễ thế con?.

Bunshiro không bào chữa gì cả, chỉ xin lỗi mẹ rồi khoe chuyện được thăng hạng trong võ đường.

– Năm nay con được lên hạng 15 đấy mẹ ạ.

– Thế là khích lệ lớn lắm đấy. Chứ con năm ngoái mới hạng 22 cơ mà.

Bà Toyo nhớ rõ và khen ngợi con, nhưng có vẻ còn ấm ức chuyện con về trễ nên bà nói thêm:

– Nhưng không lấy đó làm lời biện minh cho chuyện về trễ được đâu nhé.

– Thưa mẹ đúng thế. Con thành thật xin mẹ tha lỗi.

Bữa trưa sắp được ăn, bụng trống đến hết chịu đựng nổi, nên Bunshiro mong chóng thoát được những cằn nhằn của mẹ để được bắt đầu ăn.

– Con gặp cô Fuku trước cổng nhà mình đấy. Bunshiro nói. Sau khi ăn xong, có phần vững bụng rồi. – Có chuyện gì thế mẹ?

– Cô ấy sang mượn gạo đấy mà. Bà Toyo nói. – Mới Tết mà đã phải vay mượn thế, cô ấy hẳn cũng khổ tâm lắm, nhưng mẹ cô đang bị cảm cúm gì đấy.

– Thế à?

– Mà cô ấy cũng đã lớn rồi, chừng đó chuyện thì cũng phải làm được chứ.

Bất giác, Bunshiro nhớ lại là Fuku mặc áo quần thường ngày dù vẫn còn là dịp Tết. Nhà Koyanagi bổng lộc còn kém nhà anh 5 hộc. Thường ngày, anh vẫn quên rằng cảnh nghèo của nhà cô còn nhọc nhằn hơn anh tưởng. Nhà anh cũng nghèo, cha anh và anh đều mặc áo quần bà Toyo cần mẫn may vá cho, nhưng không đến nỗi phải mượn gạo nhà ai. Anh dần dần hiểu nỗi khổ cực của nhà Koyanagi có đến hai đứa con, mà bổng lộc lại kém nhà anh 5 hộc. Mượn thì phải trả lại. Không biết nhà cô ấy lấy đâu ra mà trả?

Bunshiro nhớ lại hình dáng cô Fuku che giấu gạo vay dưới ống tay áo. Nỗi buồn nhẹ tràn thấm lòng anh.

Anh mừng thấy mẹ anh tuy không ưa bà Koyanagi, nhưng đối với Fuku thì

tỏ vẻ hiền dịu thương mến. Anh đứng lên đi về phòng mình, vừa nói với vào bếp.

– Mẹ ơi, tối nay con bóp vai cho mẹ nhé?

5

Môn sinh của trường Ikoma khoảng 20 người. Giọng ôn tồn, trầm tĩnh của thầy Ikoma Reisuke đang đọc giảng Thơ Quốc-phong:

Quan quan thư cưu

Tại hà chi châu

Yểu điệu thục nữ

Quân tử hảo cầu

Sâm si hạnh thái

Tả hữu lưu chi

Yểu điệu thục nữ

Ngộ mị cầu chi

Cầu chi bắt đắc

Ngộ mị tư bặc

Du tai! Du tai!

Triển chuyển phản trắc

(Chim câu kêu oang oang

Trên doi đất giữa sông (Hoàng Hà)

Cô gái uyển chuyển xinh xắn

Khiến người quân tử ước mong

Rau hạnh mọc ngọn dài ngọn ngắn

Cô gái hái bên trái bên phải

Uyển chuyển xinh xắn

Khiến ta mong ước khi thức khi ngủ

Mong ước mà không được nàng

Ta mong nhớ nàng khi thức khi ngủ

Đêm dài làm sao! Đêm dài làm sao!

Ta xoay qua xoay lại trằn trọc.)

Đọc xong, thầy Ikoma giảng giải tỉ mỉ về bài thơ nói lên tâm tình của người con trai mơ tưởng đến cô gái xinh đẹp. Mãi không được đáp lời, tối ngủ cũng còn thao thức vấn vương.

Lúc thầy giảng: Suốt đêm dài cứ trằn trọc xoay qua xoay lại không ngủ được, có cậu học trò ngồi phía sau cười khúc khích. Thầy Ikoma ngẩng mặt hỏi:

– Có phải Emori cười đấy không?

– Thưa phải. Xin thầy tha tội.

Đó là một cậu mặt đầy mụn, một trong đám tay chân của Yamane Seijiro, kẻ chủ mưu đánh Yonosuke.

– Khỏi phải xin tội. Đứng lên mà về nhà đi.

Thầy Ikoma ngày thường vốn ôn hậu, lần này trách phạt với giọng gay gắt lạ thường. Emori hoảng hốt rời trường.

Thầy Ikoma nói:

– Đức Khổng dạy: Đừng lấy thơ mà hứng khởi huyên náo, trầm trồ, tụ họp bầy đàn hay oán hờn việc đời. Emori có vẻ khinh thị bài thơ này chỉ là lời ca ngợi chuyện giao tình nam nữ, nhưng không phải như thế đâu. Bài thơ này được xem là bài ca cầu nguyện việc nhân duyên hạnh phúc của Lãnh Chúa thời đó, và thầy Chu-tử giảng đó có thể là bài ca xưng tán bà Hoàng hậu của vua Văn Vương nhà Châu. Mà dù là gì đi nữa, cũng diễn tả được tâm tình chất phác của con người mong ước mối nhân duyên hạnh phúc. Kẻ sĩ đứng đầu bốn hạng dân cũng phải biết nuôi dưỡng tâm tình cảm thông lý giải được những tình cảm hỉ nộ ai lạc trong tấm lòng chất phát của thứ dân. Điều đó vô cùng trọng yếu. Ý thức được mình là võ sĩ, lại là chuyện khác. Không được khinh thị thi ca!.

Bunshiro thầm nghĩ: Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu à? Anh đang mơ màng nghĩ đến cô Fuku thì bị Ippei thúc đầu gối hỏi: – Chưa có bánh trôi à?

Bánh trôi thì được ăn thêm chén nữa nên phần lớn các cậu đều ăn hai chén. Vì vậy, hai nồi nấu bánh to tướng thoáng chốc đã vét sạch, khiến thầy cô Ikoma vui mừng thấy học trò vui thích, ăn mạnh như thế.

– Tớ ăn bốn chén! Xong tiệc bánh trôi, ra khỏi trường, Ippei tự mãn như thế. – Khiến thầy vui lòng lắm.

– Nhưng ăn vóc có khi lại chẳng học hay. Chưa hẳn thầy có vui được thật không đấy.

Bunshiro trêu chọc, làm Ippei hăng hái cãi:

– Chứ gì nữa, chắc chắn là thầy vui lòng lắm rồi. Thầy đã mỉm cười, khen: Ippei ăn được đến chén thứ tư rồi à; còn muốn thêm nữa thì thầy chia bớt cho...

– Ha ha ha...

– So với tớ, hãy xem Yamane kìa. Chỉ ăn một chén thôi, rồi làm mặt khinh khỉnh như chê thứ dở ẹc này ai mà thèm. Cái thằng chuyên làm bộ làm tịch!

Ippei hậm hực nói, chân bước chậm lại. Bunshiro cũng đã để ý, bước chậm lại theo chân bạn. Đến góc phố, thấy có Emori lúc nãy bị thầy đuổi khỏi lớp, đứng trong bọn người quanh Yamane Seijiro.

Cả bọn thấy Bunshiro và Ippei tiến đến gần thì trừng mắt nhìn, nhưng khi khoảng cách hai bên còn độ vài tầm

kiếm, thì chúng đột nhiên quay lưng lại, lũ lượt kéo nhau rẽ theo bờ rào ở góc đường mà bỏ đi.

Ippei hừm giọng mũi:

– Tưởng là tụi nó phục kích kiếm chuyện đánh nhau chứ.

– Chúng không can đảm thế đâu. Bunshiro nói.

Đi ngang qua góc phố, anh thấy hình dáng sau lưng của đám Yamane nhỏ dần phía xa.

– Kỳ thi đấu với võ đường Matsukawa năm nay, tụi mình có được ra quân chưa nhỉ?

– Có lẽ chưa được đâu.

– Tớ muốn đấu với Yamane một lần cho biết. Ippei nói, rồi ý nghĩ thình lình nhảy vọt sang chuyện khác, lại nhắc rằng bánh trôi cũng ngon, mà lời thầy giảng cũng hay quá.

– Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu! Năm ngoái, bài thầy giảng cũng hay quá chứ. Gì mà có chim hạc kêu, tiếng vang khắp đồng nội đấy.

Thầy Ikoma chỉ giảng thơ trong buổi giảng đầu năm ngày Tết mà thôi, còn thường thì chỉ dạy sách Luận Ngữ và Trung Dung. Ippei nhắc đến bài thơ Hạc Minh (chim hạc kêu) thể thơ Tiểu nhã mà thầy đã giảng trong buổi giảng đầu năm ngoái.

– Ừ, con cá lặn nơi nước sâu hay gần bờ đất... Cậu nhớ giỏi quá chứ. Bunshiro khen.

Ippei không đáp, tiếp tục đọc lại. Có lẽ anh thích thơ lắm.

– Vui quá, vườn xưa, nơi đây trải thảm, dưới gốc..... thì là.....

Bunshiro nhắc giúp:

– Dưới gốc, bẹ cây khô.

– Đá ở núi khác, có thể lấy làm đá mài, tha sơn chi thạch, khả dĩ vi thác.....

Cả hai cùng xướng họa.

Hai người bước đi ở góc phố Yamabuki, xóm nhà võ sĩ buổi xế trưa vắng lặng, hiếm thấy bóng người qua lại. Trong lúc họ xướng họa bài thơ Hạc Minh ấy, chỉ có một người vợ võ sĩ dắt đứa bé đi ngang qua mà thôi. Người đàn bà trạc tuổi mẹ Bunshiro thầm lặng đi qua mặt,

nghe hai người đọc thơ, thì thoáng mỉm cười nhìn họ rồi đi mất.

Xướng họa thơ ấy xong, Ippei quay nhìn Bunshiro nói.

– Này, đừng nói với ai nhé. Có thể tớ sắp lấy vợ đấy.

– Lấy vợ à?. Bunshiro kinh ngạc. – Ngay lúc này sao?

– Không, không lấy ngay đâu. Từ bây giờ, phải tìm người đã chứ.

Ippei có vẻ thẹn, đưa tay xoa mặt. Mặt anh đôi chỗ tím tái vì lạnh, lúc này lại thêm ửng đỏ, trông như lên ban hai màu tím đỏ.

– Bắt đầu tìm kiếm, rồi nếu được thì gắng sang thu là cưới. Mẹ tớ bảo thế.

– Hừm.

Bunshiro có cảm giác Ippei thình lình trở thành người lớn ngoài tầm tay mình, anh bàng hoàng nhìn mặt Ippei đăm đăm.

– Lấy vợ à? Cảm thấy như thế nào?

– Đã lấy đâu mà biết là như thế nào!

– Hừm, vì thế nên lời giảng của thầy hôm nay thấm thía vào người cậu lắm chứ gì!

– Ừ, có người thục nữ yểu điệu nào của tớ không nhỉ?

– Hẳn là có ở đâu đó chứ.

Khi Bunshiro nói thế, anh cảm thấy hình bóng cô Fuku thoáng hiện trong lòng mình.

– Quan quan thư cưu, tại hà chi châu, yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu. Thế đấy!

Có vẻ bài thơ học hôm nay được Ippei ưng ý lắm, nên lên giọng đọc đi đọc lại mãi. Rồi anh nói lớn:

– Mà thứ tớ thì là quân tử gì cơ chứ! Đã quyết định thôi học vào mùa xuân tới rồi!.

Có vẻ Ippei đâm ra lưu luyến chuyện học vấn.

Bầu trời bên ngoài thành, hôm nay cũng giăng mây mùa đông. Ba phía núi vẫn phủ mờ trong tuyết. Làng xóm sẽ phủ tuyết nay mai đây thôi, sắp bị giam kín dưới tầng mây u ám mùa đông rồi, nhưng trong phong cảnh màu tro tối

trước mắt, Bunshiro vẫn ngửi thấy hơi hướm mơ hồ của mùa xuân. Có lẽ vì bài thơ được thầy giảng ở trường Ikoma, và lời Ippei báo tin sắp cưới vợ vào mùa thu tới.

Bunshiro nói:

– Tối nay tớ viết thư cho Yonosuke. Kể cho nó nghe chuyện cậu sắp cưới vợ nữa.

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 5
GIÓ ĐEN MƯA TRẮNG

1

Lời thầy Satake Kinjuro trong ngày khai kiếm đầu năm đã làm rúng động mọi người ở võ đường Ishiguri, nhưng mùa đông qua, mùa xuân đến, vẫn không nghe có ai đứng ra nhận tội, hay bảng tên của môn sinh cao cấp nào bị lấy xuống, mà chuyện thuộc hạ của quan Kiểm sát dòm ngó đến võ đường này như thầy Satake dọa, cũng không xảy

ra; ít nhất thì trên bề mặt, đã chẳng có sự kiện nào xảy đến cả. Trong thời gian đó, chuyện Satake nói đã được xử lý ra sao, hay có tiến triển gì, chẳng ai biết cả, nếu chỉ căn cứ vào khuôn mặt đầy nếp nhăn của thầy chủ trường hay vầng trán sâu thêm những nếp nhăn của thầy Satake. Và mặc cho nhà Owada hào hứng tác thành, chuyện hôn nhân của Ippei vẫn chưa ngã ngũ ra sao cả. Rồi đến tháng năm, Lãnh Chúa từ Edo trở về xứ.

Lãnh Chúa có ở lãnh địa này thì sinh hoạt của mọi người cũng không có thay đổi gì lớn, dù vậy, các phố buôn bán thì có phần sôi động, náo nhiệt hơn. Hình dáng các nhà buôn ra vào các nhà khách trong thành có phần tấp nập hơn lúc Lãnh Chúa còn trú nhậm trên Edo, có vẻ trong thành mua hàng nhiều hơn, và các nhà buôn cũng nhắm vào thời kỳ này để

bán thêm hàng hóa. Xóm Somekawa có nhiều quán trà, quán ăn, và kỹ nữ đàn ba dây samisen, đêm nào cũng huyên náo những tiệc rượu đám nhà buôn chiêu đãi các quan.

Lật bật mà mùa mưa cũng hết, ngày hè nóng nực đã đến. Hôm ấy Bunshiro cùng đàn em ở võ đường là Sugiuchi Michizo băng qua cầu Chidori đến đường bờ sông. Gần 5 giờ chiều, mặt trời đã nghiêng về hướng tây nhưng chưa chịu lặn, phố xá vẫn còn bị nung trong ánh nắng oi bức.

– Hôm nay, cậu bị thầy Satake hành dữ quá nhỉ. Bunshiro nói.

Michizo nhỏ hơn anh 2 tuổi, mới 14, nhưng đã được kể vào hạng khá ở võ đường. Con nhà võ sĩ hạng thấp, chuyên

việc thu mua ở các địa phương.

– Vâng, bị hành như tử. Michizo nói. Đã vỡ giọng rồi, nhưng mặt vẫn còn nét ngây thơ. – Bị đánh trúng, đau khắp người đấy ạ.

– Gắng chịu đựng đi. Hẳn là thầy Satake nhắm môn sinh có triển vọng mới rèn tập khắc nghiệt như thế.

Nhưng khi nói thế, Bunshiro lại nhớ đến hình dáng Yonosuke lúc bị Satake quát mắng. Lối dạy của thầy Satake lúc nào cũng khắc nghiệt, bất kể học trò có triển vọng hay không. Cũng vì thế mà chính Bunshiro thường khéo tránh giờ tập của Satake, phần nhiều chọn tập với Yada Sakunojo hay phó trưởng tràng là Maruoka Shunsaku, tuy anh không nghĩ rằng làm như thế là đúng. Bởi anh

biết tuy giờ tập của Satake thường khắc nghiệt, nhưng có lẽ nếu tập qua được thì tay kiếm tăng tiến hơn nhiều.

– Có vẻ khắc nghiệt thật, nhưng ở tuổi các em, thì ngủ một đêm là lại sức ngay mà.

Nói xong, Bunshiro thấy bên kia sông có một đội cầm thương kích đang chạy nên giương mắt nhìn.

– Chuyện gì đấy nhỉ?

Nghe anh nói, Michizo cũng để ý, nhìn dõi theo đám người đang chạy tung bụi cát về hướng bắc bên kia sông. Khi đội ấy cùng những ngọn thương kích lấp lánh sáng rời bờ sông rẽ sang khúc quanh về phía xóm quan chức, Michizo quay sang hỏi lại Bunshiro.

– Chuyện gì thế nhỉ?

– Có đến 20 người đấy. Bunshiro nói.

Lần này lại thấy trên cầu Ayame phía trước, có một đội khác cũng mặc áo trận, vác thương kích sáng loáng chạy đến. Đội thương kích chạy qua cầu từ tây sang đông, mắt nhìn thẳng. Qua khỏi cầu, họ chạy ngang qua Bunshiro và Michizo trên đường bờ sông, hướng về phía nam, để lại một đám bụi trắng.

– Hiểu rồi. Họ hướng đến cổng gỗ đấy. Bunshiro nói.

Anh nhớ có lần đã nghe nói là khi có biến ngoài thành thì các đội trưởng của đội thương kích, đội cung tên phải điều động các đội đến giữ chặt các cổng gỗ ở bốn hướng của thành.

Đội thương kích chạy qua, mọi người không khỏi sửng sốt, dừng chân đứng nhìn theo cho đến lúc họ chạy khỏi, mới quay lại bước tiếp. Ánh nắng gay gắt chiếu nghiêng, có vẻ phố xá lấy lại được vẻ bình thường, nhưng lòng Bunshiro vẫn còn lưu lại một nỗi hồi hộp kỳ dị.

– Chắc có biến rồi. Bunshiro nói.

Michizo đanh mặt lại hỏi:

– Thưa, biến động gì thế?

– Chà, chẳng biết là gì đây.

Phải chi có Ippei ở đây thì còn bàn bạc với nhau được, chứ đàn em Michizo này thì chịu thôi. Ippei từ ngày vào làm việc trong thành thì đã chính thức thôi học ở trường Ikoma rồi. Mà bảo là chỉ làm việc bằng nửa người ta thôi nên sẽ

tiếp tục đến tập ở võ đường, thế nhưng cũng khó mà bỏ công việc được, nên thường phải nghỉ tập. Đã ba ngày nay, Bunshiro không thấy mặt Ippei.

– Ta chia tay ở đây thôi. Về ngay nhà đi, đừng đi ta bà nơi này nơi khác nhé.

Bunshiro nói xong, chia tay Michizo, băng qua cầu Ayame về hướng tây. Đã đến giờ hết việc trong thành rồi mà vẫn chưa nghe hồi trống trong thành, và vẫn chưa thấy bóng dáng người nào rời thành ra về cả. Bunshiro cảm thấy rờn rợn.

Cho đến lúc về đến dãy nhà của tổ, Bunshiro lại thấy thêm một đội thương kích chạy xuyên qua góc phố xa, và nhiều võ sĩ mặc lễ phục hấp tấp đi ngược lại về phía thành. Các võ sĩ đi riêng hoặc

đi chung với nhau ấy, anh biết là từ xóm Takumi gồm các nhà võ sĩ có chức vụ trong thành. Điều anh đoán có biến động gì đấy, có lẽ đúng thật rồi.

Nhưng về đến thôn Yaba, chỉ nghe tiếng ve vang rân, còn đường xá vắng lặng, chuyện biến động gì trong thành tưởng chừng không có thật. Tên thôn Yaba này có từ ngày xưa, khi nơi đây quả thật đã có bãi bắn cung (yaba) rèn luyện cung tên.

2

Bãi tập luyện bắn cung sau đó đã cùng với sân tập của đội bắn súng dời đến chân đồi ở thôn Hayae phía tây của thành, nhưng dấu cũ của bãi tập bắn

cung vẫn còn lưu lại. Đó là bãi đất trống cỏ dại mọc um tùm phía bên kia đường trong góc dãy nhà của tổ Xây dựng. Ba mặt bao bọc bởi đám cây tạp, biết được bãi đất trống này là hình tích của bãi tập bắn cung là do khoảng tường đất cỏ mọc kín ở tuốt trong cùng. Bãi đất trống rộng rãi cùng với đám cây tạp này, về mùa xuân là sân chơi rất tốt cho lũ trẻ con trong làng Yaba và cả các làng khác nữa, tìm đến để ngắt cỏ bứt hoa dại, nhưng đến mùa hè thì cỏ mọc cao đến lưng trẻ con, trừ hôm nào có con nít trong xóm nhà của tổ thỉnh thoảng vào tìm bắt côn trùng, còn thì thường hoang vắng.

Bãi đất trống ấy có hoa huệ núi, hoa cam thảo nở; trong bóng mát của đám cây tạp um tùm, ve đua nhau kêu khi Bunshiro đi ngang qua đấy. Tiếng ve nghe như tiếng kêu thét vang rền đến

sâu trong tai, khiến Bunshiro nghĩ đến chữ semishigure (tiếng ve vang rộn như mưa rào).

Về đến nhà, anh thấy mẹ đang làm cơm tối. Từ cửa sổ mở rộng, nắng chiều chiếu vào, theo với tiếng ve từ đám cây sau nhà. Nhìn mẹ bình thản làm cơm tối, Bunshiro cảm thấy quang cảnh cho biết đã có biến động gì đấy trên đường về nhà ấy, bỗng rời xa đến nơi nào rồi. Anh bắt đầu nghĩ có lẽ không phải là chuyện gì lớn, thì mẹ anh đưa mắt từ nồi nấu quay sang phía anh, hỏi:

– Con có chuyện gì à?. Bởi bà thấy Bunshiro chào mẹ khi về nhà xong, rồi vẫn còn đứng mãi trong bếp. – Con trai thì không được dòm vào bếp!

– Vâng, à không.... Bunshiro đỏ mặt.

– Trên đường về nhà, con thấy có chuyện làm con thắc mắc...

– Chuyện gì thế con?

– Các đội thương kích chạy hối hả về phía bắc, phía đông.....

– Chỉ có thế thôi à?

– Và đã đến giờ tan việc rồi mà không thấy ai từ trong thành ra về cả, ngược lại, thấy có nhiều người hẳn là từ xóm Takumi ăn mặc chỉnh tề, hấp tấp chạy vào thành nữa.

– Thế à? Thế thì lạ quá!

Bà Toyo đậy vung nồi lại, gác đũa cả lên rồi từ tốn đứng lên, quay về phía Bunshiro.

– Thế có bao nhiêu người trong đội thương kích ấy?

– Mỗi đội có đến 15, 20 người đấy mẹ ạ.

– Các ngọn thương, ngọn kích đều tuốt vỏ bọc ra cả chứ?

– Vâng. Người các xóm, ai thấy cũng kinh ngạc cả đấy.

– Thế thì họ đi giữ chặt các cổng vào thành đấy.

Bà Toyo cúi đầu, áp tay lên trán, rồi nói như chợt nhớ ra. – Mà cha con hôm nay về trễ quá chứ.

Đã tắt nắng rồi mà trống trong thành vẫn chưa đánh, ông Sukezaemon cũng chưa về. Chờ đợi mõi mòn, rồi Toyo và

Bunshiro đành làm cháo ăn thay cơm lúc 8 giờ tối. Sau đó Bunshiro về phòng mình, hướng đến án thư đọc sách, nhưng lòng anh không sao yên được.

Cơn oi bức ban ngày vẫn còn lưu lại, có mở toang cửa sổ ra, trong phòng vẫn nóng hầm. Và mở cửa sổ thì thỉnh thoảng có bọ hung và ngài bay vào, vo ve ồn ào quanh đèn lồng, càng làm Bunshiro phân tâm, chữ trong sách chỉ đi lướt qua không đọng lại chút gì trong đầu. Anh chịu thua, dõi mắt ra bên ngoài, nghe từng hồi ve kêu vang vang.

Nỗi mệt nhọc từ buổi tập ở võ đường thấm dần khiến anh mơ màng một hồi. Lúc nghe có tiếng người nói phía trước nhà, Bunshiro không nhớ ra được ngay là khoảng giờ nào nữa. Nhưng anh nhận ra được tiếng ông hàng xóm Koyanagi

Jinbee nên nhỏm dậy, vội vã bước ra cửa.

Quả đúng là ông Jinbee đang nói chuyện với mẹ anh, nghe anh chào, ông hướng khuôn mặt mệt nhọc về phía anh.

– Vừa nói với mẹ cậu là có lẽ ông Sukezaemon qua ngày mai thì về nhà, nên khỏi phải lo lắng thái quá.

– Ông bảo là cha con bị nghi chuyện gì đấy, nên bị ban giám sát bắt giữ rồi.

– Giám sát à?

Bunshiro nghe lạ tai quá, đưa mắt dò hỏi nhìn ông Jinbee. Ông giải thích đó là chức vụ chỉ phát động khi có chuyện bất thường. – Năm vị trưởng lão trong phiên trấn cùng tám vị quan tại chức, giúp quan Kiểm sát làm sáng tỏ nếu có điều gì nghi hoặc.

– Nghi hoặc à? Điều nghi hoặc gì thế?

– Điều đó thì ta cũng chưa rõ. Jinbee nói, có vẻ bối rối. Có vẻ ông mới từ thành về, vẫn còn khoác áo lễ. – Tổ Xây dựng cũng bị gọi vào tra hỏi từng người một, nhưng mới rồi bọn ta được cho về.

– Thế chỉ có một mình cha tôi bị các quan giám sát ấy bắt giữ lại hay sao?

– Không đâu. Tổ Xây dựng có ba người bị giữ lại. Ngoài ra còn có ai bị nữa không thì ta không biết. Chỉ nghe rằng nội trong đêm nay, sẽ bị đưa sang chùa Ryuko. Mà cũng chỉ nghe đồn thế thôi.

Mẹ con Bunshiro im lặng.

– Chuyện gì thì không biết, chứ ta nghĩ là ông Sukezaemon chẳng làm gì

phạm đến pháp luật đâu. Đến mai thì sự tình sẽ rõ ra, còn đêm nay ông Sukezaemon hẳn không về nhà được nên ta đến cho hay như thế.

Cảm ơn và đưa ông Jinbee về xong, hai mẹ con nhìn nhau, bàng hoàng. Trở lại phòng khách, chẳng ai thốt được lời nào. Một lúc sau, bà Toyo nói, giọng run run.

– Chắc là có hiểu lầm gì rồi.

Lúc ấy, trong trí Bunshiro đột nhiên nhớ ra một chuyện.

3

– Không phải đâu. Bunshiro nói. Anh nhớ lại rõ ràng mùa thu năm ngoái,

ngày có mưa bão vần vũ làm mùa màng trong phiên trấn bị tổn hại năng nề, có hai người đàn ông lạ mặt đã đứng trước cổng nhà mình, gió bão thổi tung vạt áo. – Thưa mẹ, có thể chuyện không đơn giản thế đâu.

– Thế con nghĩ là chuyện hệ trọng lắm à?

– Đúng thế.

Bunshiro nghĩ có kiếm lời quẩn quanh mà an ủi mẹ lúc này cũng không có ích gì. Chi bằng cứ tình thật mà nói với mẹ anh những điều anh suy đoán.

– Mẹ có nhớ mùa thu năm ngoái, đêm mà nước sông Gokengawa dâng lên tràn ngập đấy không?

– Nhớ chứ. Cha con không biết đi đâu, nên con phải đi thế đấy chứ gì.

– Đúng đấy. Thế sau đó, mẹ có hỏi cha con đi đâu trong đêm ấy không?

– Không. Mẹ anh lắc đầu. – Chứ không phải cha con đã đưa mấy người khách từ xa đến đi thăm nơi nào đấy sao? Mẹ hiểu là chính ông cũng phải trò chuyện dài dòng với khách nên không về sớm được đấy chứ.

– Đúng thế đấy mẹ ạ, nhưng bây giờ nghĩ lại, con thấy có đôi điều không rõ ràng...

– Điều gì nào?

– Hai người khách đến tìm cha, đều nói giọng Edo cả đấy.

– Giọng Edo thật à?. Bà Toyo nhìn con hỏi, có vẻ lo âu. – Nghĩa là, con muốn nói họ không phải là người xứ này à?

– Không. Có thể họ trú nhậm trên Edo quá lâu đến nhiễm giọng trên ấy mất, hay có khi đó là người của Phủ Chúa trên ấy nữa. Con đoán họ là người xứ này, nhưng có điều đáng ngờ nữa là hai người ấy có vẻ không biết mặt cha con.

Bà Toyo nhìn mặt con đăm đăm. Như bà cố tìm hiểu xem chuyện hai người lạ nói giọng Edo, và không biết mặt ông Sukezaemon, có ý nghĩa như thế nào.

– Nghĩa là.... Bunshiro trình bày rằng có thể hai người ấy phải liên lạc điều gì đấy từ dinh trú nhậm của Lãnh Chúa xứ này trên Edo, đến người nào đấy ở

xứ này, tất nhiên chẳng phải là Sukezaemon, ông chỉ là người đưa họ đến người họ muốn thông tin mà thôi. Và hai người lạ nói giọng Edo, lại không biết mặt ông Sukezaemon, thì có thể là vì người đưa tin trên Edo cố ý chọn hai người không ai quen biết ở xứ này làm sứ giả. Giải thích như thế, dần dần cảm thấy phù hợp với tình huống đã xảy ra vào buổi chiều tối mưa to, gió lớn ấy.

– Thế người đưa tin ấy là người nào?

– Điều đó thì con không biết.

– Hai người sứ giả đó.... Bà Toyo nói. – Tại sao lại không đi thẳng đến người họ muốn gặp chứ?

– Có thể họ thấy đến thẳng thì không tiện cho họ, hoặc là vì người họ muốn

gặp không biết mặt họ nên cần có người đưa đến.

– Tại sao lại phải bày đặt phiền phức đến thế chứ?

– Có thể là.... Bunshiro nói, nhìn mẹ đăm đăm. – Vì chuyện cần thông tin ấy là việc bí mật.

– Nhưng mà, ông Sukezaemon có quan hệ gì với chuyện bí mật ấy đâu. Ông chỉ đưa họ đến nhà người nào đấy thôi mà.

– Không đâu. Cha con có thể cũng là một người trong bọn. Bunshiro nói. Anh nghĩ không nên để mẹ anh ôm ảo tưởng ngọt ngào mà không đúng sự thực. Để bà nhìn thẳng vào hiện thực bắt đầu bộc lộ sự nghiêm trọng thì hơn.

– Người mà hai ông khách từ Edo ấy muốn gặp hẳn là nhân vật nào quan trọng lắm trong phiên trấn này. Vì thế, người đưa tin trên Edo mới chọn cha con là người trong bọn có vai vế thấp hơn, không ai để ý, nên đã cho hai người sứ giả kia biết tên họ và địa chỉ nhà này.

Bà Toyo cúi gầm mặt nghe Bunshiro nói. Sau khi Bunshiro đã ngậm miệng, bà còn suy nghĩ lung lắm một hồi, rồi ngẩng mặt lên, ôn tồn bảo:

– Đói bụng rồi. Ăn tối đi con.

Bunshiro đáp: – Vâng, và đến lúc ấy mới để ý là anh đã để đèn lồng sáng nãy giờ trong phòng mình. Anh dợm bước về phòng, nghe tiếng mẹ sau lưng:

– Này con, bí mật của cha con và các ông ấy là gì thế nhỉ?

Bunshiro đáp: – Con không biết.

Quả thật, anh chẳng đoán ra được điều nghi hoặc mà ông Jinbee đã nói có nội dung như thế nào. Nhưng anh nghĩ, cho dù cha anh bị vướng vào chuyện bí mật gì đấy đến nỗi bị ban giám sát giam giữ, chắn chắn cũng chẳng phải ông đã tham gia vào chuyện gì xấu xa đâu.

Bí mật ấy đã có chút ánh sáng rọi vào lúc gần nửa đêm hôm ấy, khi người anh ruột của Bunshiro là Hattori Ichizaemon thình lình đến nhà cho biết.

– Mới từ thành ra về, không biết ở đây ra sao nên ghé lại thăm đây.

Ông nói, vừa nhấm nháp cốc trà bà Toyo mời, có vẻ ngon lành lắm.

Nhà Hattori làm chức võ sĩ lương

120 hộc, ở xóm Takumi. Khi cha ruột của Bunshiro mất, người anh cả là Ichizaemon kế thừa nghiệp nhà. Ông đã 34 tuổi, cách người em út là Bunshiro gần 20 tuổi, tuổi tác cách xa thế nên lời nói, thái độ của ông khiến Bunshiro kính sợ như của một người cha hơn là một người anh.

Sự thực, Ichizaemon có tính tình nghiêm nghị giống hệt cha ruột anh đã mất. Uống xong cốc trà, ông đưa mắt nghiêm trang nhìn Bunshiro, dặn:

– Dù có chuyện gì đi nữa, cũng không được hành động sai quấy đấy Bunshiro.

– Thưa vâng, em đã hiểu như thế.

Bunshiro đáp, cảm thấy như có luồng khí lạnh chạy xuyên qua ngực mình.

Dù đã dặn lòng sẵn sàng khi nghe tin dữ, nhưng anh vẫn lo lắng rằng chuyện bí mật mà cha anh can dự vào có thể là chuyện lớn. Bunshiro nghĩ anh mình làm việc trong thành bao lâu nay, hẳn là đã nắm được phần nào chân tướng của sự kiện rồi.

Bà Toyo có vẻ cũng nghĩ như thế, nên hỏi Ichizaemon:

– Thế ông Sukezaemon đã bị đưa sang chùa Ryuko rồi sao?

– Vâng, mới lúc nãy đây. Ichizaemon đáp. – Chung với khoảng 20 người khác. Ngay lúc này, thuộc hạ của ban giám sát đang đi lùng khắp các nơi, số người bị lưu giữ ở chùa Ryuko có mòi tăng lên nhiều nữa.

– Sukezaemon bị tội gì thế?. Lần đầu tiên bà Toyo nói ra chữ tội.

Ichizaemon đáp không biết, Bunshiro không hiểu ông thật tình không biết, hay biết mà không thể nói ra được.

Ichizaemon hạ thấp giọng:

– Đây chỉ là chuyện nghe người ta đồn thôi, nhưng chuyện người thừa kế của Lãnh Chúa sẽ là người con nào, thì đã sinh chuyện tranh giành từ trước rồi. Có vẻ ông Sukezaemon đã dính vào chuyện tranh chấp này...

– Người thừa kế của Lãnh Chúa...?. Bà Toyo lẩm bẩm, thừ người suy nghĩ. Vẻ mặt hoang mang như đi lạc vào thế giới nào xa lạ.

Thấy thế, Ichizaemon nói tiếp, giọng dịu dàng hơn:

– Điều tra cho ra kết quả như thế nào thì cũng còn là chuyện lâu dài về sau. Thế nên đêm nay thì xin đi nghỉ để giữ sức. Cả Bunshiro nữa.

– Thưa vâng. Bunshiro đáp, nhưng ráng hỏi thêm về tình hình ở chùa Ryu-ko.

– Tất cả các cửa ra vào đều bố trí rào nhọn, và các đội thương kích, đội bắn súng canh giữ. Có đến đấy cũng không làm sao vào trong được đâu, đừng làm chuyện vô ích.

– .....

– Chờ cho yên rồi ra mà xem. Các nơi xung yếu đều có đội xung kích đốt

lửa canh phòng, các phố trông như là biển lửa đấy.

– Thưa, điều tra hẳn là tiến hành ở chùa Ryuko?

– Có vẻ thế. Chuyện đó thì có lẽ ta có thể biết sớm hơn người khác phần nào, lúc ấy sẽ thông tin.

Bunshiro đưa anh mình ra khỏi cổng nhà. Đúng như ông nói, ở góc từ làng Yaba phía nam sang phía đông, nhiều cụm lửa khói cháy mù trời, đám ve trong rừng cây tạp bên bãi đất trống, không ngủ được vì lửa khói ấy nên còn kêu vang rân trong đêm tối.

Cảm giác hiện thực rằng biến cố lớn đã thật sự xảy ra ép lên ngực Bunshiro đau nhói.

4

Một ngày oi bức gần nửa tháng sau ngày biến cố xảy ra, người anh đến bảo Bunshiro sửa soạn để ông đưa đi gặp cha anh.

– Thưa, như thế thì đã xử xong rồi ạ?. Bunshiro đang khoác áo quần lễ phục, bà Toyo hỏi Ichizaemon.

Ông khổ sở gật đầu.

– Vâng, xong rồi.

– Phải mổ bụng à?

– Cái đó thì chưa biết.... Ichizaemon nhìn lảng đi, ấp úng đáp. – Chưa chính thức quyết định ra sao cả.

– Thế lúc nào thì có quyết định chính thức?

– Có lẽ ngày mai.

Bị giam giữ ở chùa Ryuko là Hirata Tatewaki, nguyên là quan Gia lão thứ nhất, cùng quan Gia lão thứ nhì tại chức là Kanematsu Kumanosuke trở xuống, tổng cộng 37 võ sĩ cấp cao và 17 võ sĩ thuộc hạ. Bên ngoài chẳng được thông báo là tội gì, chỉ biết cuộc điều tra của ban giám sát đã tiến hành nhanh chóng, án tử đã tuyên, những người bị phạt giảm lương, giam tại nhà, án treo hay đuổi ra khỏi xứ thì đã được thả khỏi chùa rồi. Còn bị giữ lại thì có 12 võ sĩ cấp cao, và một võ sĩ thuộc hạ, trong số 12 người đó có cha của Bunshiro, ông Sukezaemon, và môn sinh thượng đẳng của võ đường Ishiguri là Yada Sakunojo.

Bunshiro bước nặng nề theo chân người anh đến chùa Ryuko. Ngay cả mẹ anh cũng đã hiểu sẽ ra sao. Chắc chắn là cả cha anh lẫn anh Yada sẽ phải mổ bụng tự xử.

Cứ nghĩ là chính vì xử án như thế nên mới được phép gặp người thân, Bunshiro bước chân như trượt ra ngoài vũ trụ, cứ đi chậm hơn anh mình mãi. Nhưng mặt khác, anh lại nghĩ chính vào những lúc như thế này, anh lại phải giữ vững tinh thần mới đúng. Chứ để cha anh thấy vẻ trẻ con thế này thì ông lại lo lắng thêm mà thôi.

Đến lúc nhìn thấy hàng rào nhọn cao quá đầu người bao quanh chùa Ryuko, Ichizaemon quay lại bảo Bunshiro:

– Chỉ gặp được ông Sukezaemon một lúc ngắn thôi đấy. Muốn nói gì thì nghĩ sẵn trước đi.

– .....

– Mà không được khóc đấy. Ichizaemon có vẻ đã nhận ra nét thiểu não bơ phờ ở Bunshiro, nên nói gắt: – Này, đừng có tỏ vẻ hèn yếu như thế. Phải hành xử dõng dạc đường hoàng, xứng đáng là con nhà Hattori, và là người thừa kế nhà Maki, để không ai khinh khi được. Nghe chưa!

Đến cổng chùa, Ichizaemon hướng về phía đám võ sĩ canh gác, xưng là người nhà của Maki Sukezaemon. Nghe thế, một người trong bọn mở cửa hông nơi hàng rào nhọn, bảo họ chui vào.

Chùa Ryuko là một chùa lớn thuộc tông Soto, ở làng Hyakunin phía đông bắc của thành. Bước vào trong, thấy ánh nắng trưa chiếu trắng trên nền cát sân chùa. Từ gác chuông ra đến phía sau của chính điện, đám cây sam, cây tạp mọc đầy như rừng, ve kêu inh ỏi.

Hai người lên bậc cấp của Phật điện, vào trong. Ngay cửa vào có vài người võ sĩ mang đao kiếm, thấy hai người đến thì quát hỏi tên họ. Hai người xưng tên xong, cởi kiếm đưa cho họ giữ, rồi theo họ vào trong Phật điện. Có vẻ họ là những bộ tướng của quan Kiểm sát nên thái độ có phần ngạo nghễ quan quyền.

Ichizaemon xưng tên xong, im lặng giữ thần thái đường hoàng. Còn Bunshiro bực tức về thái độ kiêu căng của họ, chưa gì đã bị họ đối xử theo lối người

nhà của kẻ phạm tội rồi.

Từ bên ngoài sáng lòa ánh nắng bước vào trong chùa tối tăm, vừa liếc nhìn ánh lấp lánh của bàn thờ thếp vàng vừa bước sâu vào thì gặp đám khách vào trước. Có vẻ là người thân thuộc của 13 người bị giam giữ, cùng được gọi đến như anh em Bunshiro, mọi người đang ngồi đợi, mặt mày nghiêm trọng mà ủ rũ.

Bunshiro và Ichizaemon cùng ngồi xuống bên cạnh họ. Sàn gỗ chỉ lót tấm chiếu mỏng. Thấy cung cách người ta đối xử với mình là quyến thuộc của người bị giam giữ như thế, Bunshiro bắt đầu nhận thức được rằng chuyện cha mình sẽ phải mổ bụng là sự thực không dời đổi gì được nữa rồi, lòng anh quặn đau. Anh hoang mang không biết sau khi cha mình phải mổ bụng chết đi, có

phải nhà anh sẽ bị cắt đứt bổng lộc, hai mẹ con anh phải lang thang kiếm sống đầu đường xó chợ hay không. Cho dù có họ hàng nào chịu cưu mang đi nữa, hai mẹ con anh đâu còn hy vọng gì ở tương lai, chẳng lẽ người của nếp nhà Maki cũ phải suốt đời nhờ cậy vào lòng thương xót của họ hàng cho thân thuộc của một kẻ tội phạm hay sao?

Hai anh em Bunshiro chẳng phải là người cuối, sau đó vẫn còn nhiều người đến thêm, tụ tập ở góc Phật điện này có đến 30 người. Những người đến sau ngồi ở hàng hiên nhìn xéo qua phía Bunshiro nên anh trông rõ mặt họ. Phần nhiều là người lớn, nhưng cũng có đứa con trai nhỏ tuổi hơn anh nữa. Phụ nữ thì chỉ có một người. Cô có khuôn mặt trái soan, xinh đẹp, chừng 20 tuổi, mặt cúi gầm, không hề ngước mắt nhìn lên.

Ngoài hiên là đám cây sồi, cây phong, ánh sáng phản chiếu qua đám cây lá, soi màu xanh xao trên mặt mọi người. Chờ đợi đâu chừng hơn một giờ thì có người võ sĩ khác, cũng oai phong như đám võ sĩ ngoài cửa vào, xuất hiện từ cuối điện Phật, người đàn ông trung niên đó phất mép áo, ngồi xuống trước mọi người.

– Nào, bây giờ bắt đầu cho gặp mặt. Võ sĩ đưa mắt ôn hòa nhìn quanh mọi người rồi nói tiếp. – Để khỏi làm ồn ào khi gặp mặt, mỗi gia đình chỉ một người thôi. Nói chuyện gì cũng được. Không ai cản chuyện gì cần nói cả, nhưng thời gian gặp mặt thì ngắn, nên phải nói ngắn gọn thôi đấy. Và đừng la lớn, đừng nóng giận.

– Thưa, có thể hỏi chút chuyện được không?

Trong đám người ngồi đợi, có người đột ngột hỏi. Một ông già tóc bạc.

– Tôi là cha của Sekiguchi Shinsaku. Con tôi có tội gì mà xử mổ bụng, nếu biết, xin giải thích lý do ngay đây giùm cho.

Người võ sĩ ngước mặt gầy nhỏ nhìn ông già xưng là cha của Sekiguchi đăm đăm, rồi lắc đầu.

– Tuyên án chính thức thì sẽ được cho từng nhà biết vào sáng mai. Lý do xử phạt mà cụ muốn biết, hẳn cũng sẽ được báo tin vào lúc đó, nhưng ngay bây giờ thì không thể nói được là mổ bụng hay là gì khác.

– Nhưng nếu thế thì...

– Tuy nhiên.... Võ sĩ chận lời ông

già. – Lúc gặp mặt thì cứ nghĩ là cũng có thể phải mổ bụng, mà nói chuyện, cũng được.

Dứt lời, ông nhanh nhẹn đứng lên, đi biến về cuối hành lang. Để lại khoảng im lặng trùm phủ.

Có vẻ mọi người đang cắn răng chịu đựng âm hưởng của lời nói cuối cùng của người võ sĩ ấy.

– Vừa rồi là quan quân nhu, Isogai Shirota đấy. Người anh thầm thì bên tai Bunshiro. – Ngài không đối xử với chúng ta như với quyến thuộc của phạm nhân, mà đối xử với người trong gia đình võ sĩ. Hành xử như thế mới đúng.

Bunshiro không nghe anh mình nói gì. Mới đây, có con chuồn chuồn trâu từ

đám cây bay lại, xuyên ngang tia nắng, vào đến tận hiên chùa, thấy bên trong có nhiều người quá, cứ lửng lơ nơi mép hiên, lưỡng lự không biết nên bay vào trong chùa hay không, khiến anh ngắm không chớp mắt. Nhưng vừa ngắm con chuồn chuồn, anh vừa băn khoăn, nỗi băn khoăn chợt biến chợt hiện trong lòng anh về chuyện gặp mặt cha anh, anh sẽ nói gì với người. Nghĩ mãi chưa ra được ý gì thì đột nhiên, anh nghe có tiếng gọi tên ai đấy, rồi hàng bên cạnh, có người võ sĩ trạc 30 tuổi đứng lên, bước đi. Bunshiro định thần trở lại.

Bunshiro là người thứ 5 được gọi tên. Một người trong đám võ sĩ có lối nói thô bạo anh gặp ở trước cửa Phật điện, đứng lên chỉ đường, Bunshiro bước theo, rời phòng sàn lót gỗ của Phật điện ra hành lang dài vào sâu phía trong, anh

gặp người con gái lúc nãy được gọi tên trước, đi ngược trở lại. Cô vẫn cúi gầm mặt, đi ngang qua chỉ cúi đầu nhẹ chào anh rồi rảo bước đi khuất. Vẫn chỉnh tề không có gì rối loạn, chỉ có đôi má trắng xanh còn lưu lại trong mắt anh.

Rẽ qua khúc quanh, anh có cảm giác như bước vào một tòa nhà khác. Rồi theo dấu hiệu của người dẫn đường, anh vẹt cửa kéo, vào trong một căn phòng mờ tối, rộng đến chừng 20 chiếu [Chiếu : tấm cói dày lót sàn phòng, cũng là đơn vị diện tích phòng và nhà ở, khoảng 180 cm x 90 cm.]. Khép cửa, quay lưng lại, anh thấy trong phòng có một người võ sĩ.

– Maki Bunshiro phải không?. Người ấy hỏi. Một người đàn ông vạm vỡ khoảng 40 tuổi, mặt nổi xanh vết râu

cạo chưa kỹ. Nghe Bunshiro đáp vâng, ông đưa tay chỉ chỗ ngồi, xong ôn tồn nói: – Chờ đây, Maki Sukezaemon sẽ đến ngay. Nói xong, ông chống đùi đứng lên đi ra ngoài.

Bunshiro cảm thấy ngực mình đánh trống thình thình.

5

Căn phòng đó chắc chắn có một mặt hướng ra vườn, nhưng tất cả cửa kéo đóng kín nên ánh sáng ngoài vườn không lọt vào được. Chỉ có phía người võ sĩ kia vừa bước ra thì có một tấm cửa kéo còn mở, từ đó lọt vào ánh sáng của hành lang ngược phía với hướng Bunshiro đi đến.

Bunshiro ngồi im lìm chờ đợi trong căn phòng mờ tối, không khí tù đọng lạnh lẽo ấy một lúc thì đột nhiên có bóng người xuất hiện ở cửa phòng. Ngược chiều ánh sáng nên Bunshiro không thấy mặt người ấy, nhưng anh nhận ngay ra được bóng người ấy là cha anh, ông Sukezaemon. Có lẽ ông còn đứng nói gì đấy với người đưa đường. Nói xong, ông quay mình, bước vào phòng. Ông ngồi vào chỗ có vẻ đã được chỉ định, cách Bunshiro chừng hai tầm tay, tư thế nghiêm chỉnh. Bunshiro đã tưởng là sẽ có người đứng canh, nhưng không có ai khác, chỉ có hai cha con anh im lặng nhìn nhau.

– Ở nhà có gì lạ không con?. Ông Sukezaemon nói. Giọng nói trầm tĩnh không khác ngày thường.

Bunshiro đáp: – Thưa không.

Anh nôn nao vì không biết nên nói những gì lúc đã đến đây, được gặp cha lần cuối cùng trên đời. Như đưa thuyền ra cứu anh sắp đắm, cha anh nói:

– Chuyện này hẳn đã làm con sửng sốt. Cha xin lỗi đã làm cả nhà phải lo lắng.

– Thưa cha, xin cha cho con biết chuyện gì đã xảy ra.

Bunshiro van lơn. Nhưng ông Sukezaemon không trả lời ngay. Ông im lặng một lúc rồi nói.

– Chuyện đó rồi con cũng sẽ hiểu ra.

– .....

– Nhưng ta đã chẳng làm việc gì xấu. Ta làm vì nghĩa, không vì tư dục. Hẳn là sau này, tiếng xấu phản nghịch sẽ còn lưu lại, rõ ràng là sẽ làm khổ cả nhà, nhưng Bunshiro à, con không phải hổ thẹn gì về ta cả. Con nhớ kỹ trong lòng như thế.

– Thưa cha, con xin nhớ.

– Cha đã nghe anh Yada Sakunojo nói về con. Anh bảo con là người có triển vọng nhất trong đám môn sinh trẻ tuổi ở võ đường. Con nên cố gắng hơn nữa.

Sukezaemon vừa nói dứt, đã thấy người võ sĩ ban nãy xuất hiện ở tấm cửa mở vào phòng.

– Maki Sukezaemon, giờ gặp đã hết.

Ông Sukezaemon quay lại gật đầu thi lễ, rồi nhìn Bunshiro, mỉm cười. Mắt

đã quen với phòng mờ tối nên Bunshiro thấy rõ nụ cười của cha mình.

– Con gắng trông nom mẹ con.

Ông Sukezaemon nói xong, nhanh nhẹn chống đùi đứng lên.

Bunshiro cố nói gì đấy nhưng nghẹn lời, anh chỉ còn biết hướng về cha anh đang bước ra cửa mà cúi mình thật sâu, cung kính thi lễ.

Khi cùng người anh, Ichizaemon, ra khỏi Phật điện, ánh nắng giữa mùa hè chiếu tràn lan, tiếng ve vang rân náo động cả tai Bunshiro. Ra khỏi cổng chùa, đã thấy Ippei đứng đợi anh.

– Bạn em hả?. Ippei cúi đầu chào cả Ichizaemon nữa, nên ông dừng chân, quay lại hỏi Bunshiro.

– Thưa, Owada Ippei ở xóm Urushibara, đồng môn của Bunshiro ở cả võ đường và trường Ikoma, hiện nay đang làm việc ở tổ Hộ vệ trong thành.

– Muốn nói chuyện với nhau à?

– Thưa vâng.

Ichizaemon cúi đầu suy nghĩ một hồi, rồi ngẩng lên bảo.

– Cũng được. Vậy thì, ta sẽ báo cho mẹ em biết là việc gặp mặt đã xong xuôi vô sự, và em đã không tỏ ra vẻ gì không xứng đáng.

– Xin anh chịu khó giúp cho em.

– Không sao, chính ta cũng phải ghé chào mẹ em mà. Còn em, đừng về trễ!

Ichizaemon nói xong, gật đầu nhẹ về phía Ippei rồi ra về trước.

Ippei đến ngay bên bạn. Mặc áo lễ, hai thanh kiếm buộc chặt, ngoài khoác thêm tấm áo vải sợi, thân người cao nên trông Ippei ra vẻ người lớn lắm.

– Họ cho vào gặp đấy nhỉ?.

– Ừ.

– Gặp được rồi chứ?

– Gặp rồi. Bunshiro đáp.

Rồi hai người bạn lặng thinh, đi men theo bờ rào đá của chùa Ryuko, bước song song bên hông chùa. Bunshiro có cảm giác như đã trải qua một khoảng thời gian lâu lắm, nhưng thật ra, anh đã chỉ ở trong chùa khoảng một giờ.

Mặt trời vẫn còn cao. Bước đi trên đường nắng chiếu trắng, chỉ có bóng ngắn của bờ rào đá, anh có cảm giác sau lưng mình có người nhìn theo. Có lẽ là các võ sĩ cấp thấp cầm thương kích canh gác ở cổng chùa. Đến khi rẽ qua khúc quanh ở bờ rào, cảm giác bị nhìn sau lưng ấy mới hết. Khoảng đó, một bên là bờ rào dài của chùa Ryuko, bên kia là các dãy nhà của đám võ sĩ thuộc hạ cấp thấp tiếp nối san sát nhau. Phía trong bờ rào, cây cối mọc um tùm như rừng, gió thổi xao động đám lá cho ánh nắng lấp lánh xuyên qua. Tiếng ve vang rền như nổi loạn.

Trong vườn sâu sau hàng rào trồng hoa của các nhà võ sĩ, thấy bóng dáng các phụ nữ đang phơi áo, bên lề đường có vài đứa trẻ đang hái hoa hồng leo ở bờ rào, còn trên đường chói chang ánh

nắng thì chẳng có bóng người nào khác.

– Cha cậu tình trạng như thế nào?

Ippei hỏi, lúc hai người đã đi hết đoạn bờ rào chùa, hết cả đoạn hàng rào trồng hoa của xóm nhà võ sĩ. Xóm Hyakunin (trăm người) này lấy tên từ các dãy nhà lúc đầu được xây lên để có chỗ ở cho một trăm người võ sĩ hạng thấp nhất, ở góc đông bắc của thành, đến bây giờ vẫn còn vẻ heo hút. Trong xóm vẫn còn vài đám ruộng, vài nhà nông còn sót lại.

Phía trước đó, đã thấy có đám ruộng và bên cạnh là rừng cây tạp.

– Cũng chẳng khác gì lúc bình thường. Bunshiro đáp.

– Chỉ hai cha con gặp mặt nhau thôi chứ?

– Đúng thế.

– Có nói chuyện gì không?

– Không. Bunshiro đáp, lắc đầu. – Tớ có nói là muốn biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng.....

Chợt nghĩ là mình đâu có muốn nói chuyện như thế, bất giác trong trí Bunshiro, bao nhiêu là lời anh thật muốn nói với cha anh lũ lượt ào tới. Đáng lẽ anh đã phải nói cảm ơn cha đã nuôi dạy anh. Phải chi anh nói được với ông là anh thương kính ông còn hơn mẹ ruột anh. Tại sao anh đã không thành thực nói ra được là anh thương kính ông? Đáng lẽ anh phải nói: sẽ gắng trông nom mẹ anh, xin cha đừng lo. Không biết cha anh có nghĩ anh đã 16 tuổi đầu rồi mà còn con nít quá không?

– Cậu muốn khóc đấy à? Ippei hỏi.

Hai người dừng chân dưới cây cử [Keyaki - Zelkova, tự điển Hán Việt của Thiều Chửu ghi là cây cử; thuộc họ cây du - elm tree, cao đến 30 m, tán rộng, gỗ cứng, dùng làm cột nhà và bàn ghế.] to lớn ở khúc quanh của con đường ven ruộng tiếp nối với đường vừa đi hết. Con đường đó, ngày xưa là đường lớn trong xứ, các cây lớn như cây cử, cây tùng mọc thành hàng soi bóng mát trên đường, nơi này cũng rộn tiếng ve kêu.

– Muốn khóc thì cứ khóc cho hả. Tớ không nói gì đâu.

– Tớ muốn nói với ông nhiều điều khác kia. Bunshiro cảm thấy nước mắt chảy trên má nhưng nghĩ là giọng nói của anh không run lên. – Nhưng lúc gặp

mặt cha mình thì lại không sao nhớ ra được.

– Thì thế chứ sao. Con người sinh ra là để ân hận mà.

– Phải chi tớ nói được với cha mình là tớ thương kính ông.

– Ừ nhỉ. Ippei nói.

Bunshiro áp trán vào vỏ cây cử. Trán anh tựa lên vỏ cứng của cây cử, thì nước mắt tuôn trào dễ dàng.

Sau đó, lòng anh nhẹ đi. Có cảm giác trống không.

Gạt nước mắt, Bunshiro hướng về phía Ippei. Anh thấy mắt Ippei chói lọi.

– Xấu hổ quá nhỉ!

– Chẳng có gì phải xấu hổ cả. Đàn ông cũng đâu phải là gỗ đá. Có lúc phải khóc thôi.

Bunshiro nhìn quanh. Cảm thấy cảnh sắc đã thay đổi không còn như trước nữa, anh để ý thấy ánh nắng đã dịu bớt từ lúc nào rồi.

– Có vẻ sắp mưa. Thôi về nhé?, Ippei nói.

Lời ấy như làm hiệu cho gió nổi lên đột ngột, mang theo bụi cát. Luồng gió lạnh đến rùng mình. Quay nhìn thì mây đen nghịt đã che khuất nửa khung trời, gió thổi đến từ hướng đó.

– Ở chùa, có người thiếu phụ đến đấy chứ gì. Ippei rảo bước nhanh vừa nói. – Vợ của anh Yada đấy.

Mưa nặng hạt bắt đầu đổ xuống hai người đang chạy, và tiếng sét nổ vang động cả bụng họ. Cơn bão hoành hành các xóm nhà quanh thành ngày hôm ấy, gầm thét như nổi giận hộ cho những người bị giam chờ chết trong chùa Ryu-ko; gió mưa không ngừng đập xuống mọi nhà ở quanh thành mãi cho đến quá nửa đêm.

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 6
THÂN KIẾN

1

Qua một đêm bão loạn, mặt trời lại chiếu tỏa xuống nhà cửa, cây cối quanh thành, mới khoảng 7 giờ sáng mà ánh nắng đã bắt đầu lộ hình tướng oi nồng khó chịu.

Khoảng 8 giờ, có sứ giả trong thành đến nhà Bunshiro. Hai người sứ giả được đưa vào căn phòng bà Toyo đã quét dọn

sẵn, họ tuyên đọc bản thông báo một cách lạnh lùng nghiệp vụ trước mặt hai mẹ con Bunshiro. Nội dung vắn tắt rằng vì phạm tội phản nghịch đối với phiên trấn, Sukezaemon phải mổ bụng, nhà Maki bị giảm bổng ba phần tư và phải rời dãy nhà của tổ, dọn ra dãy nhà nhỏ ở xóm Fukiya. Đọc xong, cũng vẫn giọng lạnh lùng đó bảo là mờ sáng hôm nay, lời tuyên án đó cũng đã do quan Kiểm sát tuyên đọc cho Sukezaemon trước sự chứng giám của quan Gia lão trực phiên tháng này và quan Tổng quản tổ Xây dựng.

Như bà Toyo đã dặn, Bunshiro đáp: Xin tuân lệnh. Lúc ấy, thái độ của sứ giả mới thay đổi nhã nhặn hơn, nhưng lời nói vẫn không có chút khoan nhượng.

– Di thể của người tự xử xong, sẽ do người nhà nhận lãnh. Chuẩn bị sẵn một xe chở hàng thì tiện việc. Tất nhiên, dùng ván khiêng hay kiệu cũng không sao.

– Thưa, giờ nào thì đến lãnh được?

– Bắt đầu từ 11 giờ sáng. Phiên ông Sukezaemon có lẽ quá trưa, nhưng đến chùa khoảng trưa là tốt.

Thế thì phải lo liệu sớm mới được. Xe chở hàng thì hiếm khi hai mẹ con họ thấy trên phố, chẳng hiểu bình thường xe để ở đâu. Nhà buôn gạo chắc là có xe ấy, có thể nghĩ đến chuyện mượn xe từ nhà Isehan chuyên chia phát gạo bổng lộc cho các nhà võ sĩ ấy, thế nhưng xe chở bao gạo thì bà Toyo bảo là họ không muốn cho mượn để chở xác người đâu.

Hai mẹ con chia nhau chạy tìm xe, Bunshiro chạy về nhà anh ruột, bà Toyo chạy sang nhà Koyanagi hàng xóm. Anh của Bunshiro, ông Ichizaemon đã lấy nửa ngày nghỉ việc để ở nhà lo chuyện hôm nay, nhưng ông bảo khó mà mượn được xe. Dùng ván khiêng thì chòng chành dễ rơi, nhưng ông sẽ cho người theo giúp, đừng lo. Bunshiro nghe thế, chạy vội về nhà thì bà Toyo bảo là có thể mượn xe được. Tổ Xây dựng có 3 chiếc xe trong đó một chiếc nhỏ, hai người kéo được, nên ông Jinbee đã mượn giúp cho rồi. Khoảng 10 giờ sáng, ông Koyanagi mồ hôi nhễ nhại kéo chiếc xe ấy đến.

– Xin lỗi đã làm phiền ông.

Nghe Bunshiro xin lỗi, ông Jinbee lắc đầu.

– Ta cũng muốn theo giúp cậu, nhưng hôm nay thế nào cũng phải đi làm. Tối nay ta sẽ đến đám táng.

– Chắc không được làm đám táng như thường đâu. Để tôi vào thành hỏi kỹ chuyện này đã.

Ichizaemon nói thế, khiến mọi người ngậm miệng, đưa mắt nhìn nhau. Dòng Maki đến đời ông Sukezaemon thì không còn ai, trong phiên trấn và các xứ lân cận chỉ có vài người họ hàng xa, mà cũng không còn qua lại với nhau trong những dịp quan hôn tang tế nữa, nên kết cuộc, mọi chuyện phải nhờ tay anh ruột Bunshiro là Ichizaemon chỉ đạo. Ichizaemon sai phái mấy người trong nhà ông đến chùa Bodai (Bồ Đề) và nhà quàn, rồi nói:

– Ta phải vào thành rồi ghé lại chùa Bodai, nên em đến chùa Ryuko một mình được không?

Bunshiro đáp. – Em đi một mình được.

Ichizaemon nhìn em đăm đăm, như cân nhắc xem sức Bunshiro có kham nổi đoạn đường từ chùa Ryuko về xóm Yaba được không. Rồi nhắm không xong, ông nói:

– Không nổi đâu. Để nhờ người khác.

– Anh đừng lo, em làm được mà. Bunshiro nói mạnh. Anh cảm thấy hưng phấn vì sẽ đưa được xác cha anh về, bằng sức một mình anh, thì sao lại không làm được.

Kết cuộc, đúng như Ichizaemon đã

xếp đặt, anh Bunshiro và người nhà vội vã ra đi, Bunshiro rời nhà, kéo chiếc xe ông Koyanagi đã mượn giúp.

– Bunshiro!.

Bà Toyo gọi với theo, khi Bunshiro kéo xe đi chừng dăm bước.

Anh dừng chân, quay lại thấy mẹ anh đứng ở cổng, nhưng bà chỉ kêu một tiếng đó thôi, cứ đứng sững như bị chói mắt trong ánh nắng gay gắt. Bunshiro đặt càng xe xuống, quay bước trở lại.

Bà Toyo ngước mắt thờ thẫn nhìn về phương trời nào. Bà gọi con, nhưng không nhìn Bunshiro.

Anh hiểu mẹ anh đang nhìn gì. Bà nhìn về hướng chùa Ryuko. Cha anh ngay lúc này có lẽ còn sống. Nhưng khi

anh kéo xe đến được chùa Ryuko rồi, thì chắc là ông không còn là người của thế giới này nữa. Trong lúc nhìn đưa anh rời cổng nhà, có lẽ mẹ anh đã nghĩ đến điều ấy mà không thể chịu đựng nổi. Khuôn mặt bà Toyo, chỉ một đêm mà xanh xao gầy rạc hẳn đi. Có lẽ suốt đêm qua, bà đau lòng quá, không sao ngủ được.

Bunshiro đặt tay lên vai mẹ:

– Mẹ à, đứng ngoài nắng lâu không tốt. Xin mẹ bình tĩnh chờ con trong nhà.

Trong tai anh nghe văng vẳng lời cha anh dặn chăm sóc cho mẹ anh. Anh xoay vai mẹ, như ôm bà mà đưa vào đến cửa nhà.

– Con sẽ đưa cha con về đây.

Bà Toyo gật đầu. Rồi đột ngột kéo

ống tay áo lên lau nước mắt đang trào ra. Người mẹ trông có vẻ bình tĩnh nhận chịu biến cố từ lúc biết tin ấy, lần đầu tiên lộ vẻ nao núng trước mặt con.

Nhìn theo cho đến khi dáng mẹ còm cõi khuất vào trong nhà, Bunshiro bước trở lại chỗ để xe.

2

Lúc Bunshiro đến chùa Ryuko, đã có đông người chờ trước cổng chùa để đưa xác về.

Phần lớn họ đến với ván khiêng, chỉ có 3 chiếc xe, kể cả xe của Bunshiro. Anh hiểu là đã rất may mắn được ông Jinbee lo mượn giúp cho nhà anh chiếc xe ấy.

Cả ván khiêng lẫn xe đều không được vào trong khuôn viên chùa, chỉ có kiệu được vào. Trong số những người phải mổ bụng, có cả những võ sĩ cấp cao như cựu quan lớn Gia lão Hirata, nên người nhà dùng kiệu đưa xác về.

Giờ phút trôi qua đau lòng. Ánh nắng bạch nhật giữa trưa chiếu lòa xuống đám người chờ xác, sức nóng cháy da ấy khó mà chịu đựng nổi đã đành, mà những gì đang xảy ra ngay lúc này bên trong chùa, còn nung nấu lòng người chờ đợi còn hơn thế nữa.

– Giữa trưa nắng đến thế này mà bảo người ta chờ khiêng xác.....

Người thốt lên lời bất bình ấy, chính là ông cụ xưng là cha của Sekiguchi trong buổi gặp mặt tử tù ngày hôm qua,

người đã hỏi quan Isogai về lý do phải mổ bụng. Ông lão đứng cùng ba người đàn ông dáng hiên ngang, bên cạnh tấm ván khiêng dựng vào hàng rào chùa.

– Phiên trấn này không biết gì về cách đối xử với người chết cả. Ông lão nói tiếp. – Chẳng phải lãnh xác thì cần chọn giờ sáng sớm hay chiều tối mới đúng sao chứ!

Nhưng chẳng có ai đáp lời ông cả. Có vẻ mọi người bị tiếng người chết ông nói ra, đâm xoáy vào ngực, nên ai cũng bàng hoàng, mắt lạc thần.

Rào nhọn được bố trí quanh chùa cho đến hôm qua thì đã dẹp đi rồi, chỉ có hai võ sĩ mạt hạng cầm thương đứng canh ở cổng chùa, nhưng cả hai cũng chẳng buồn nhìn về phía ông lão.

Không nghe ai đáp lại lời gì, ông lão lại xụi vai, cúi gầm mặt xuống. Tóc bạc đổ xuống lưng gầy trông thê thảm.

Bunshiro không đành nhìn ông, nên đưa mắt ngắm xóm nhà buôn trải rộng trước chùa. Phía sau chùa Ryuko là ruộng đồng và đám cây tạp, phía trước thì có xóm buôn bán không tấp nập gì mấy, chỉ có vài tiệm buôn nhỏ xen vào những nhà ở. Bunshiro nhìn lơ đãng qua bên kia đường, không nhiều nhưng cũng có vài bóng người qua lại trên đường như thường ngày. Anh nghe mơ hồ có tiếng kêu của người chém giúp khi tử tù mổ bụng, đâu từ phía trong chùa; nhưng thật ra chẳng phải tiếng người, mà là tiếng ve.

Đột nhiên, cổng chùa mở toang và tên người được gọi lớn. Tên của ông lão lúc nãy đã ta thán bất bình về phiên trấn.

Một người võ sĩ bước ra hỏi ông mang xe hay ván khiêng đến, nghe ông đáp là ván khiêng, thì bảo mang vào phía trong cổng. Mọi người trước cổng ồn ào hẳn lên.

Sau đó, mọi việc diễn tiến suôn sẻ. Lần lượt gọi tên, nhận xác rồi khiêng ra khỏi chùa. Chừng một giờ sau, đến phiên Bunshiro được gọi tên. Anh theo chân người võ sĩ vào trong cổng. Đến chỗ chưng Ngọc Xá Lợi trước điện Phật, thấy có thêm hai võ sĩ đang phe phẩy quạt mép áo hở ngực, họ thấy Bunshiro thì ngừng tay quạt, một người bảo Bunshiro hãy đợi ở đấy.

Anh chẳng phải đợi lâu. Ngang hông Phật điện, đã có đám người khiêng xác trên tấm ván đến. Xác phủ một manh chiếu thô còn mới. Đám người ấy đặt

ván khiêng xuống sàn, người võ sĩ đã bảo Bunshiro chờ đấy, lại xác nhận tên anh một lần nữa, rồi đến khom người xuống giở mép chiếu lên, giơ tay vẫy gọi Bunshiro đến. Hẳn là để anh nhìn nhận xác.

Bunshiro nhìn thấy xác cha anh cuộn người. Mắt nhắm, miệng mím chặt, khuôn mặt người chết thanh thản như đang ngủ say, nhưng từ cổ đến ngực còn vết máu kinh hoàng. Có vẻ cổ đã được gắn liền lại, nhưng Bunshiro vẫn nhận ra được vết chém sắc lịm của người chém giúp lúc cuối cùng đã cắt đứt cổ chỉ còn chừa lại chút da, mặc dù lần đầu tiên anh thấy như thế. Bàn tay của cha anh xếp trước ngực, hai thanh kiếm dài ngắn xếp dọc bên xác. Đã có ngay một con ruồi không biết từ đâu bay lại, vo ve quanh xác chết.

– Xong chưa?. Người võ sĩ hỏi, mồ hôi rịn trên mặt.

Bunshiro gật đầu. Đúng đây là Maki Sukezaemon.

– Cậu mang xe đến chứ gì?

– Vâng.

– Mang ra ngoài cho cậu ấy.

Người võ sĩ ra lệnh cho đám người khiêng xác, rồi đứng lên, mở quạt rộng ra, quạt lấy quạt để vào ngực như chỉ chờ có thế. Võ sĩ trẻ hơn bên cạnh cũng quạt theo.

Dợm bước đi, Bunshiro quay lại phía hai võ sĩ. Anh có điều thắc mắc.

– Xin được hỏi chút chuyện.

– Gì đấy?. Hai võ sĩ ngừng tay quạt, nhìn Bunshiro nghi ngại.

– Thưa, ai đã là người chém giúp cho cha tôi?

Hai võ sĩ đưa mắt nhìn nhau. Người lớn tuổi hơn bảo: Có nói cũng không sao.

Người trẻ hơn gật đầu. Anh đưa mắt không chớp nhìn Bunshiro, nói.

– Muốn biết lắm à?

– Vâng, thế nào cũng xin cho biết.

– Đó là ngài Murakami Shichirouemon của tổ Hộ vệ.

Bunshiro cảm ơn, rồi bước theo đám người khiêng xác đã bắt đầu khiêng đi. Ra đến cổng chùa, họ ngạc nhiên khi

nghe Bunshiro nói chỉ mỗi mình anh kéo xe về.

– Cậu ấm ơi, mình cậu thì nhọc lắm đấy.

Họ hỏi anh không có ai giúp sao, Bunshiro đáp: một mình anh cũng làm được.

3

Bunshiro nhờ đám người khiêng xác dời xác cha anh sang chiếu rơm trải lót xe. Xác bị động rịn máu tươi xuống chiếu rơm. Trong não cân Bunshiro chợt thoáng cảm nghĩ không thể tin nổi việc anh đang làm ngay dưới ánh mặt trời gay gắt này.

Đám người chờ nhận xác trước cổng chùa đã giảm đi nhiều rồi. Hai, ba người trong bọn họ đến giữ xe không động đậy hộ Bunshiro.

Dời xác cha sang xe xong, Bunshiro che một lớp chiếu rơm cho xác, lấy áo khoác bọc kín xác, rồi khoác thêm lên đấy một lớp chiếu rơm nữa. Anh cảm ơn mọi người rồi kéo xe đi.

Bảo là xe hai người kéo, nhưng xe của tổ Xây dựng đều có bánh xe nặng, kiên cố, các thanh chống đều to bản. Chất xác lên, tức thì xe nặng hẳn, Bunshiro kéo thật khó nhọc. Mà có lẽ cũng vì bụng anh đã đói, quá trưa rồi. Thế này thì... hẳn là phải chọn con đường về nhà ngắn nhất.

Bunshiro đưa tay áo lên lau mồ hôi

đã rịn ra ngay, quay nhìn lại thì thấy tấm áo khoác và hai lớp chiếu rơm vẫn không đủ che, chân xác ông Sukezaemon ló ra trắng xanh.

Trên đường đến chùa, anh đã suy tính sẽ đưa xác về tránh người ta dòm ngó, có thể phải chọn đường vắng qua các xóm nhỏ dù có vòng vo hơn là qua các xóm buôn bán đông người, thế nhưng bây giờ, kéo thử chiếc xe xác nặng trĩu dưới ánh nắng thiêu đốt này thì dự tính ban sáng tiêu tán mất, Bunshiro nôn nao muốn làm sao kéo được di thể của cha anh về sớm được phút nào tốt phút ấy. Dính liền với ý nghĩ nôn nao ấy là nỗi lo sợ nửa đường hết sức, anh sẽ phải dừng chân cùng với xác cha, bị nắng nung nấu giữa đường, đi cũng dở mà ở cũng không xong.

Bunshiro cắm đầu cắm cổ kéo xe đi.

Đúng như anh đoán trước, xe Bunshiro kéo đi đến đâu cũng bị soi mói dòm ngó. Mọi người quanh thành đều biết chuyện gì xảy ra ở chùa Ryuko. Đã thấy mấy đám khiêng xác hay kéo xe qua phố rồi, nên làm sao họ bỏ qua được chiếc xe này, với bàn chân người chết ló ra ngoài manh chiếu rơm.

Kéo xe qua các phố, Bunshiro gặp lắm người đang đi dừng chân lại, không trao đổi lời nào với ai đang đứng ở các hàng hiên, chỉ dõi mắt nhìn theo anh, khiến anh càng chua xót hơn. Những tia mắt xoi mói càng làm tăng nỗi khổ nhục trong lòng anh. Anh cúi gầm mặt, loạng choạng kéo xe đi. Anh cảm thấy mình như thân kiến dưới nắng đổ lửa, đang kéo gánh nặng hơn sức mình.

Kéo qua được các xóm võ sĩ hay xóm chùa thì dễ thở hơn nhiều. Anh đặt càng xe xuống, gắng kềm hơi thở gấp, nhìn bàn chân lớn xanh xao của xác cha mình chĩa ngón lên trời. Anh cảm thấy như lúc này chỉ có cha anh với anh mà thôi. Anh lại nhấc cáng xe lên, nói thầm trong ngực: Cha ơi, gắng chịu nhọc thêm chút nữa thôi. Nghĩ như thế, anh thấy sức mình hồi phục được vài phần.

Nhưng đường về lại phải qua một xóm nhà buôn náo nhiệt nữa. Bunshiro cúi gầm mặt kéo xe đi. Đang gắng chịu đựng những tia nhìn soi mói từ hai hàng hiên hai bên mà bước đi, anh chợt nghe có tiếng nói quen quen.

– Ê kìa, con của phạm nhân kéo xác về đấy.

Bunshiro ngẩng mặt lên. Không cần nhìn mặt, anh cũng biết là ai. Đồng môn của anh ở trường Ikoma, Emori Toshiya đấy. Nhưng không chỉ có Emori lọt vào mắt anh. Có cả Yamane Seijiro và đám tay chân, đang khoanh tay nhìn anh, trên mặt đều có nụ cười chế diễu.

Bunshiro dừng xe lại. Nỗi phẫn nộ cuồn cuộn nóng cả ngực anh. Anh muốn hạ càng xe xuống, nhào đến đấm bọn vô lễ kia một trận. Nhưng anh dằn được cơn giận. Xác cha anh nằm trên xe, chân ló ra ngoài chiếu rơm đấy, ông đã bảo anh không được làm điều gì để ông phải hổ thẹn. Bunshiro ưỡn ngực, ném tia nhìn sắc bén đến từng mặt bọn kia, rồi lại kéo chiếc xe nặng nề đi.

Bọn kia không nói lời thô bạo gì thêm cả, nhưng khi đã đi được một đỗi

khá xa, anh nghe có tiếng đứa nào đấy hét theo:

– Ê, Bunshiro, kéo đàng hoàng chứ. Lảo đảo thế không được đấy.

Rồi tiếng cả bọn cười vang lên.

Nhưng Bunshiro không quay đầu lại. Dẫm chân mạnh từng bước vững chắc mà tiến tới trước, Bunshiro vừa nhủ thầm không được làm gì khiến cha mình phải hổ thẹn. Mồ hôi rịn vào cay mắt, dợm đưa tay lên chùi, anh cảm thấy mệt mỏi đến không sao chịu nổi nữa.

Bunshiro chầm chậm kéo xe đi giữa những mắt nhìn soi mói của người qua lại, ra đến đường bờ sông, rồi rẽ phải. Đó là đường gần nhất về xóm Yaba. Khoảng này yên tĩnh, có dãy nhà của võ sĩ mạt

hạng xen lẫn với nhà riêng của người ta, trước khi ra đến xóm Yaba có con dốc lên thoai thoải. Đã nhắm đường gần nhất, nhưng lúc này Bunshiro không chắc mình có lên nổi con dốc đó không. Ngày thường thì đâu phải e dè cỡ con dốc ấy, nhưng lúc này anh đã mệt quá, nên đâm ra e ngại cả chỗ đường thoai thoải đó. Nhưng anh hiểu chẳng còn sức đâu mà kéo xe đi vòng ngả khác ít dốc hơn. Đi vòng thì xa quá. Chỉ còn cách thu hết sức tàn mà leo con dốc này thôi.

Anh nặng nhọc kéo lê chiếc xe đến khoảng dãy nhà võ sĩ mạt hạng, tự nhiên thấy xe nhẹ hẳn đi. Bánh xe kêu rộn ràng, Bunshiro nắm càng xe đi như sắp chúi xuống đất. Anh quay đầu lại thì thấy một cái đầu tóc đen lộ ra sau bàn chân xác ông Sukezaemon. Rồi khuôn mặt của Sugiuchi Michizo ngẩng lên.

Bunshiro dừng xe lại. Michizo nói:

– Vừa định qua cầu Chidori, thì thấy anh Maki kéo xe. Nếu biết anh đi một mình thì em đã đến chùa Ryuko giúp anh một tay rồi.

– Sugiuchi,.... Bunshiro nói, tay gạt mồ hôi trên mặt, hất hàm về phía xác người trên xe. – Không sợ xác người chết sao?

Michizo hướng mắt sợ sệt về phía bàn chân ló ra khỏi chiếu rơm, rồi nói ngay với giọng quả quyết.

– Không, cha của anh Maki, nên em không sợ.

– Cảm ơn em. Bunshiro nói. Sự thực, anh biết ơn có người giúp lúc này. – Giá có Ippei thì đã nhờ nó rồi, nhưng tiếc là

nó bận việc làm hôm nay, không rảnh được. Em giúp cho thì tốt quá.

– Có sao đâu anh.

– Vậy thì, em đẩy hộ đi.

Bunshiro lại kéo xe đi tiếp. Nhờ Michizo đẩy nữa nên tiến dễ dàng.

Đi một hồi, Bunshiro nói, mặt vẫn hướng về phía trước.

– Nhưng này Sugiuchi à.

– Vâng, gì thế anh?

– Hôm nay, em giúp cho thì tốt quá, nhưng từ đây về sau, vì anh là con của người phải mổ bụng đền tội nên em tránh xa thì hơn. Đừng lại gần anh mà mang họa.

Michizo không đáp. Nhưng đến lúc thấy được con dốc thoai thoải mà Bunshiro lo ngại ấy, Michizo đột ngột hỏi:

– Anh Maki có định nghỉ tập ở võ đường không?

Bunshiro đáp:

– Chà, chưa biết tính sao đây. Nếu có thể thì anh không muốn nghỉ tập.

Tai anh còn văng vẳng lời cha anh khuyên cố gắng tập luyện. Thế nhưng, môn sinh cao cấp là Yada Sakunojo đã dính dáng vào vụ phản nghịch lần này, có thể võ đường phải tỏ ra thận trọng hơn đối với phiên trấn, nên anh nghĩ có thể bị người ta bảo phải nghỉ tập thôi.

Xe kéo đến chân dốc. Đã bắt đầu nghe tiếng ve kêu vang rân trong rừng

cây tạp ở bãi bắn cung cũ phía trên dốc. Mặt trời còn chói lọi trên cao, ánh nắng chiếu thẳng xuống đường, xuống đám lá cây một màu trắng bệch.

– Nào, đẩy hộ anh đi.

Bunshiro gọi Michizo, rồi thu hết chút sức còn lại, kéo xe lên quãng dốc. Khi kéo được xe lên đến đường ra xóm Yaba, cả Bunshiro lẫn Michizo đều kiệt sức, thở hổn hển, không thốt ra được lời nào. Xe nặng quá.

Trong mắt Bunshiro đang thở gấp phản chiếu hình dáng một thiếu nữ chạy đến từ phía dãy nhà của tổ. Anh biết đấy là cô Fuku, khỏi phải nhìn kỹ. Fuku đến bên xe, chắp tay vái xác người trên xe, rồi đến bên cạnh Bunshiro, nắm lấy càng xe. Im lìm, nước mắt ràn rụa, cô thu hết sức lực cùng kéo chiếc xe đi.

4

Đúng như Ichizaemon đã lo ngại, tang lễ và đêm canh xác người chết đã phải làm đơn sơ hơn lệ thường. Trong thành muốn đừng làm gì người ta để ý. Ý hướng ấy, Ichizaemon đã hiểu được khi ông lên thành dọ hỏi ý quan trên, rồi đến chiều tối, lại có sứ giả từ thành đến truyền cho nhà Maki biết nữa.

Những người được phép đến tang lễ và đêm canh xác người chết thì chỉ có nhà anh ruột của Bunshiro là Hattori và hai hàng xóm của nhà Maki ở tổ Xây dựng là các ông Koyanagi Jinbee và Yamakishi Jusuke mà thôi. Người trong võ đường hay trường Ikoma cũng không được, đã đành, mà chính bạn thân anh là Owada

Ippei, xin phép quan trên trong tổ Hộ vệ cũng không được phép đến.

Và đám táng buồn thảm ấy vừa xong, mẹ con Bunshiro phải dời khỏi nhà ấy ngay. Xóm Fukiya nằm cheo leo phía đông nam của thành, phía sau xóm là đám ruộng tiếp nối với bờ sông Goken-gawa. Từ xóm Yaba đến đó phải đi hết đoạn đường dài nối đầu này qua đầu kia của tất cả làng xóm ngoài thành.

Bunshiro đưa mẹ đến tạm trú ở nhà anh ruột mình, rồi cùng với người tớ tên Kihei của anh ấy cho đến giúp, thu dọn đồ đạc lên chiếc xe chở hàng đã được ông Jinbee đôn đáo chạy đi mượn giúp lần nữa.

Kihei là một ông già lưng bắt đầu còng, vào làm người giúp việc nhà Hat-

tori từ đời ông nội của Bunshiro, thế nhưng gặp chuyện dọn nhà này thì phát huy khả năng gấp mấy lần trai trẻ như Bunshiro. Mọi việc tiến hành nhặm lẹ theo sự sắp đặt của Kihei, đến chiều tối là có thể đến được xóm Fukiya.

Đồ đạc đã chất cả lên xe xong, Bunshiro để Kihei đợi ở đó, anh vòng ra đám vườn bên hông nhà. Nhưng vườn rau và mấy luống cà tím không người chăm sóc, đã mọc đầy những cỏ dại, lơ thơ vài cọng rau, dây cà ủ rũ khô héo.

Bunshiro đi vòng ra phía sau. Vào dưới đám cây, nghe tiếng ve đổ xuống trên đầu. Mặt trời ngả về tây dọi nắng đỏ trên đồng ruộng, len vào chòm cây, nhuộm lên đám lá và thân cây một màu sáng kỳ dị. Ánh nắng vẫn còn nóng bức, nhưng màu sáng trên lá cây cho chút hơi

hướm mùa thu.

Bunshiro xuống chỗ giặt rửa, khoát nước lạnh rửa mặt. Rồi lấy khăn dắt lưng ra lau từ mặt đến ngực, vừa dõi mắt nhìn quanh, nhưng chỗ giặt rửa của nhà nào cũng chẳng có người. Những chỗ giặt rửa sáng sủa mà vắng lặng, không hiểu sao trông có vẻ buồn bã quá đỗi. Chỉ có tiếng nước róc rách nho nhỏ của dòng sông con. Vừa nghe tiếng nước ấy, Bunshiro vừa dõi mắt ngắm ruộng đồng trải dài bên kia sông.

Lúa đã bắt đầu có hoa nhỏ, khoảng làng xóm đàng xa kia, có làn khói ai đốt lan mỏng trên không. Cảnh sắc này, hẳn là mình không còn được thấy nữa. Bunshiro nghĩ thế, rồi dợm bước ra phía trước nhà. Đúng lúc ấy, anh chợt thấy bà vợ nhà Miyaura ở phía bên kia nhà

Koyanagi. Bà ta ôm đống đồ giặt cao đến ngực bước ra bờ sông, nhưng thấy Bunshiro thì lật đật quay mặt, đi thẳng vào trong nhà. Bunshiro nghe đau nhói nơi ngực mình nặng nề.

Anh rảo bước trở lại trước nhà. Kihei đang ngồi hút thuốc trên cáng xe, cất ống điếu, đứng lên nói:

– Đi được chưa, thưa cậu?

– Được rồi, ta đi.

Kihei giữ càng xe, Bunshiro đẩy phía sau.

Qua khỏi dãy nhà của tổ, đến bãi tập bắn cung cũ, lại nghe tiếng ve kêu, nhưng anh cảm thấy tiếng ve có vẻ đã suy yếu đi nhiều.

Mùa hè sắp hết rồi. Anh vừa đẩy xe vừa nghĩ thế. Mà mùa hè này thật kinh khủng!

Lần này cũng đẩy xe, nhưng không bị người qua lại trên đường soi mói nhìn như lúc xe chở xác cha anh. Và đường có xa thật, nhưng giữa chừng không có dốc lên như dốc ở xóm Yaba. Mà còn có vẻ là đường là là xuống nữa, nên đẩy xe đi dễ dàng.

Bất giác, anh nghĩ: Không thấy cô Fuku đến.

Chẳng phải anh đoán là cô Fuku đến đưa anh rời dãy nhà của tổ. Nhưng cô đã đến cả tang lễ lẫn đêm canh xác, nên tuy sáng nay, mẹ anh đã đi từ biệt hai bên hàng xóm rồi, anh vẫn thầm mơ hồ mong rằng sẽ thấy cô Fuku ở đâu đó

quanh đây. Thế mà cô ấy không ra chỗ giặt rửa ở bờ sông, rồi có nghe tiếng xe lịch kịch ra đi, cũng chẳng ra cổng nữa.

Trong trí anh hiện ra chỗ giặt rửa vắng lặng, chỉ có ánh nắng chiếu sáng khắp bờ sông. Nhưng quang cảnh ấy lại bị hình dáng bà vợ nhà Miyaura quay ngoắt bỏ đi ấy chồng lên.

Bà mẹ của Fuku cũng thế chăng?...

Nhà ấy không biết nghĩ như thế nào. Bunshiro chịu không hiểu được. Ông Jinbee và cô Fuku thì có sang đám táng và cả đêm canh xác, còn bà ấy, lúc trước cứ sang mượn gạo, mượn muối bao nhiêu lần, thế mà từ lúc xảy ra sự kiện, hoàn toàn không ló mặt qua nhà Bunshiro nữa. Có khi bà ấy cấm cô Fuku không được sang nhà anh nữa cũng nên.

Thái độ của bà vợ nhà Miyaura chẳng phải đặc biệt gì, ngược lại, anh nên hiểu từ rày về sau, thiên hạ sẽ như thế cả. Cô Fuku không cho thấy mặt thì cũng chẳng nên lưu luyến nữa.

Chiếc xe do Bunshiro và Kihei kéo đẩy đã vào trong một xóm lao động bẩn thỉu. Qua khỏi một góc xóm có những nhà phơi ở hiên những khúc cây trắng chừng 7 tấc, tróc vỏ, và nhiều chum vại gần sứt niền xếp đống trên khoảng đất trống, xe ngừng trước dãy nhà phải dọn đến.

– Có lẽ đây rồi, cậu à.

– Có vẻ thế.

– Nhà cũ quá đỗi!. Kihei nói, rồi nghẹn lời.

Trước mắt hai người là một dãy nhà cũ rích, vài chỗ, tường đã tróc lở ra rồi.

5

Dãy nhà ở xóm Fukiya ấy nguyên được xây lên làm chỗ ở cho nhóm người lo kiếm thịt cho chim ưng ăn trong tổ nuôi chim ưng, theo lời người anh cho Bunshiro biết. Họ chuyên tìm bắt các loại chim nhỏ lấy thịt nuôi chim ưng, từ mười mấy năm trước, đã dọn sang dãy nhà mới xây ở xóm Takumi, để lại dãy nhà này cho đám người phụ việc bếp trong thành một thời gian. Nhưng bây giờ ai đến ở thì không rõ ràng.

Bunshiro và Kihei dọn đồ đạc vào căn nhà để trống theo chỉ thị của sứ

giả trong thành, vừa lúc có người đàn ông trạc trên 30 tuổi có vẻ thân phận tầm thường, từ nhà bên cạnh bước ra. Bunshiro thi lễ, nhưng ông ta không nói không rằng, chỉ đưa mắt lơ láo nhìn. Sau này, anh biết đó là một người phụ bếp chuyên việc mỗi sáng ra bến sông đón cá để đem ngay vào trong thành.

Chiều xuống thì đồ đạc không nhiều nhặn gì cũng đã sắp xếp vào trong nhà, rồi mẹ anh cũng được cô người làm của nhà người anh ruột đưa đến. Bà chị dâu Bunshiro đã làm sẵn rất nhiều cơm nắm cho nên nhờ đó mà xong bữa cơm chiều. Kihei và cô người làm Haru ăn cơm nắm trong bếp xong thì từ tạ ra về. Sau đó, mẹ con Bunshiro đi một vòng chào hỏi láng giềng. Nhờ đó mà biết dãy nhà có hai khối, mỗi khối 7 căn nhà, phân nửa bỏ hoang.

Trở về nhà, dọn dẹp tỉ mỉ một lúc thì Owada Ippei đến thăm.

– A, tối quá nên mãi mới tìm ra nhà!. Ippei nói, và trao cho bà Toyo hộp bánh anh bảo là đã mua ở hàng Tahara ngoài thành. – Thưa, bác đã thấy an định lại chưa?

– Chưa đâu, chắc còn lâu. Cứ như là đang trong mộng vậy, bà Toyo đáp.

– Hẳn là thế rồi. Chuyện xảy ra bất ngờ quá mà. Chắc là bác hao tổn tinh thần lắm. Nhưng thế nào cũng phải làm quen với sinh hoạt mới. Nhưng.... Vừa nói lời có vẻ người lớn như thế, Ippei nhìn thanh gỗ đóng ngang tường nhà, chợt cau mặt. – Dù gì đi nữa, sao lại đẩy vào dãy nhà đổ nát thế này, phiên trấn đã làm quá tệ rồi!

– Không đâu, Sukezaemon là kẻ phạm tội phản nghịch, dù nhà đổ nát mà còn có chỗ để ở, bổng lộc tuy có giảm, cũng phải hiểu là còn may mắn..... Bà Toyo nói, rồi mỉm cười nhìn Ippei. – Ông Owada từ ngày vào làm việc trong thành, trông người lớn hẳn ra. Chững chạc khác hẳn trước.

– Không đâu, chỉ vì bác trông nhầm ra thế thôi. Ippei đưa bàn tay sờ cổ, có vẻ thẹn, nhưng hỏi ngay. – Xin bác tha lỗi giữa đêm mà đến quấy rầy, nhưng xin được phép nói chút chuyện riêng với Bunshiro.

Được bà Toyo đồng ý, hai người đi vào căn phòng nhỏ ba chiếu dành làm phòng riêng của Bunshiro.

– Ôi, hẹp thế này thì duỗi chân ra cũng chẳng được nữa.

Ippei bước vào phòng thì tóm lấy đám hành lý và bao đựng đồ đạc xếp chồng lên nhau, lấy chỗ để ngồi. Hai người ngồi, thêm cây đèn lồng ở giữa, thì gần như hết chỗ.

– Sau đấy, có đến võ đường không?

– Hoàn toàn không.

– Hẳn là thế. Chưa dọn nhà thì làm gì có thì giờ đến võ đường. Hôm qua, tớ có ló mặt đến đấy. Ippei nói. – Xong phiên trực đêm, sáng về nhà được nên tớ ghé xem sao. Không biết từ lúc nào, có nhân vật này có vẻ thú vị, đã gia nhập võ đường đấy.

Bunshiro im lặng, lắng nghe.

– Tên là Inukai Hyoma. Cậu nghe tên ấy lần nào chưa?

– Chưa.

– Cha cậu ta làm việc cho phiên trấn này trên Edo, nhưng mới đây đổi sang làm việc tại xứ này, nên theo về vào mùa Xuân vừa rồi. Hyoma cùng tuổi với tớ, nhưng tay kiếm mạnh lắm.

– Phái Kudon à?

– Không biết là phái nào, nhưng đánh bạt tớ dễ dàng. Đã thế còn..... Ippei cười, cay đắng. – ... đáng ghét. Ngó bộ sẽ là địch thủ đáng sợ của cậu đấy, Bunshiro.

Ippei nói thế, nhưng có vẻ còn có chuyện khác muốn nói, nên chống mạnh tay, ngồi xếp bằng lại:

– Mà này, tớ biết thêm được đôi chút sự tình. Ippei hạ thấp giọng. Có lẽ anh

nên nói nhỏ hơn, bởi tiếng Ippei lớn, có thể xuyên thấu các bức vách hư nát này dễ dàng. – Lãnh Chúa của chúng ta có 6 người con, nhưng chỉ có hai trai là Kamezaburo và Matsunojo. Người thừa kế phải là một trong hai người này thì cậu biết rồi chứ gì?

– À, đại khái thì...

– Thế rồi, Kamezaburo là từ bụng bà chính thất, nghĩa là con bà vợ chính, còn Matsunojo là con bà thiếp Fune. Chuyện đó cậu cũng biết chứ?

Kamezaburo đã 19 tuổi, 4 năm trước đã được yết kiến Chúa Tokugawa trên Edo, và được phong làm Hầu tước vùng Shima. Còn Matsunojo thì hiện nay 12 tuổi. Bề ngoài thì chuyện thừa kế thấy như đã dàn xếp xong cả rồi, nhưng thực

tế lại khác. Trên 10 năm từ lúc Matsunojo sinh ra, sau hậu trường đã diễn ra cuộc tranh giành kịch liệt để chọn người thừa kế Lãnh Chúa. Ippei cho biết như thế.

– Có lý do cả đấy.

Ippei nói, chợt ngậm miệng lại, dỏng tai nghe ngóng bên ngoài cửa sổ, có vẻ căng thẳng. Nhưng khi quay lại nhìn Bunshiro, Ippei cười có vẻ mắc cỡ:

– À, có kẻ bảo cả tớ rằng đừng đến gần nhà này thì hơn, chúng ăn nói ngốc nghếch thế đấy.

– Thế à?

Bunshiro nói, nhưng chẳng ngạc nhiên chút nào. Hình ảnh bà vợ nhà Miyaura quay lưng bỏ đi ở bờ sông sau dãy

nhà của tổ Xây dựng lúc sáng lại thoáng hiện trong trí anh.

– Những kẻ nói như thế, sẽ ngày càng nhiều thêm. Cậu cũng nên đề phòng. Phía tớ thì không sao cả.

– Có gì đâu, cứ để chúng nói. Ippei đột nhiên hách xì, rồi xin lỗi. Và trở lại câu chuyện. – Chuyện thừa kế ấy không ngã ngũ được là vì hiện nay bên trong nhà Lãnh Chúa, người có thế lực nhất không phải là bà vợ chính, mà là bà thiếp Fune, vả lại, chính Lãnh Chúa cũng thương Matsunojo hơn là Kamezaburo,... Ý hướng của Lãnh Chúa và bà Fune như thế nên đương nhiên có ngay một phe phái nương theo ý muốn ấy mà lật ngược việc sắp xếp người thừa kế lại. Thực tế, 3 năm trước, nghe đâu đã có kế hoạch đày Hầu tước Shima là Kameza-

buro vì lý do bệnh hoạn yếu đuối đấy..... Cậu hiểu được rồi chứ. Cha cậu đã bị cuốn vào chuyện này đấy. Biến động lần này đã phá vỡ thăng bằng giữa hai phe, ngó bộ chuyện đày Kamezaburo đi xa không tránh được đâu.

– Thế thì cha tớ ủng hộ Hầu tước Shima rồi.

– Đúng thế.

– Ai là người cầm đầu phe ngược lại thế?.

– Đừng gồng mình lên mà đối đầu với kẻ địch của cha cậu thì hơn. Ippei cười nhẹ. – Tớ nghe được rằng rất khó mà đoán được phe nào thắng trong cuộc tranh đoạt kịch liệt này. Phe nào thua thì bị kết tội phản nghịch, thế thôi. Còn ai

phất cờ hiệu lệnh cho phe phù lập Matsunojo thì không người nào biết rõ.

– Làm gì có chuyện đó!

– Thật đấy. Ippei nói. – Người ta đoán là quan lớn Gia lão Satomura Sanai đấy, nhưng có người bảo ông ấy chỉ là bù nhìn thôi, người thật sự giật dây, chủ mưu là ngài Inagaki Chubee, nguyên là quan lớn cấp Trung lão kia.

Bunshiro biết Satomura hiện là quan Gia lão cao cấp thứ nhì trong phiên trấn, còn Inagaki đã được xem là một quan nhiếp chính tài ba cấp Trung lão, đã về hưu vài năm trước rồi. Anh có cảm giác hình dung của những kẻ đã đẩy cha anh vào chỗ chết bắt đầu xuất hiện mờ mờ trước mắt anh.

– Mà này, nói qua chuyện khác thì, người chém Yoshimura Shinjo quả thật là anh Yada trong võ đường đấy.

– Quả là thế thật à?

– Bởi Yoshimura là người liên lạc của phe Matsunojo đấy.

Ippei nói thế, rồi như chợt nhớ ra. – Mà này, nghe nói người vợ mới cưới của ông Yada sẽ dọn đến đây đấy, cậu có nghe thế không?

Vang rộn tiếng ve

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 7
TIẾNG LÁ RƠI

1

Bunshiro và Inukai Hyoma vừa bắt đầu tỉ thí, thì chung quanh, tiếng kiếm tre dần dần im lặng. Như mọi ngày, các môn sinh khác chờ xem các thế kiếm của hai người.

Động tĩnh chung quanh, Bunshiro đều biết được, nhưng anh không quan tâm. Từ giây phút cầm thanh kiếm tre

đối mặt nhau, toàn bộ ý thức của anh tập trung vào cử động của đối thủ. Một cử chỉ dù nhỏ đến mấy đi nữa, một biến đổi dù nhậm lẹ đến đâu đi nữa, cũng đủ thì giờ đối ứng được, là điều anh nhắm đến, nên anh vừa uốn người giữ cho tứ chi mềm dẻo, vừa chăm chú dò xét tình hình đối phương.

Nhưng anh thấy không gì khó bằng dò tìm động tĩnh của Inukai Hyoma. Khuôn mặt hắn vốn gầy ốm xanh xao, thêm vào đó, đôi mắt không tỏ lộ chút gì là tình cảm hỉ nộ ai lạc cả. Đôi mắt khô khan lạnh lùng lúc thường đã khiến người nào nhìn vào phải chùn bước ấy, khi cầm kiếm đối mặt với nhau, lại biến thành bí ẩn cùng cực, không ai đoán được hắn đang suy nghĩ gì.

Bunshiro giương kiếm đứng tấn, đầu

ngón chân dọ dẫm trên sàn, vòng qua phía phải. Cử động ấy chỉ để dụ Hyoma ra tay, nhưng Hyoma vẫn không đổi thế. Hắn cũng chỉ chuyển nhẹ người vòng qua phía phải mà thôi.

Hyoma cũng giương kiếm đứng tấn theo thế Bát song[7] cơ bản của môn phái, nhưng vị trí cườm tay, và cách xoạc chân tấn có phần khác với phái Kudon, tạo cảm giác nguy hiểm khó đoán ra được động tác tiếp theo. Không hiểu hắn học theo lưu phái nào trước rồi, nhưng cách tấn Bát song của Hyoma có vẻ còn chịu ảnh hưởng của môn phái cũ.

Đột ngột, Hyoma bấm chân sấn tới, không gây tiếng động nào cả. Thanh kiếm tre vươn nhanh vút xuống đầu thật

7 Bát song : Hasso, thế tấn giương kiếm lên trên vai, lưỡi kiếm hơi nghiêng vào trong, làm thành một nửa chữ Bát. Tấn bên vai phải, vai trái, thành hai (Song) nửa của chữ Bát.

mãnh liệt. Bunshiro không tránh, anh cũng sấn tới đánh bật kiếm đối phương. Nhân lúc tư thế của Hyoma hơi nghiêng đi, anh sấn tiếp, nhanh nhẹn chém vào tay cầm kiếm của đối thủ, nhưng Hyoma thối lui còn nhanh hơn, thoáng chốc đã cách anh ba tầm kiếm. Lưng không dao động, bước lui thật tinh diệu.

Bunshiro lại giương kiếm đứng tấn theo thế Bát song thì Hyoma cũng tấn theo Bát song. Hai bên từ từ rút ngắn khoảng cách, lần này Bunshiro chém trước. Anh tấn công ngay trước khi vào trong tầm xáp chiến của nhau. Xấn tới, chém mạnh vào vai đối thủ.

Hyoma né tránh. Vừa rút vai và chân lại tránh đòn, vừa lướt kiếm thành thế đỡ. Từ thế đỡ ấy biến ngay ra thế tấn Bát song bên trái để phản công tức thì,

là chỗ phi phàm của Hyoma. Cú đánh nổi gió ấy vút vào ngang hông Bunshiro. Nếu thối lui không kịp thế nào anh cũng bị đánh trúng có thể gãy xương sườn. Nhưng thế chém của Bunshiro đã có thể chuẩn bị sẵn bước tiếp theo. Từ vị trí chém xuống vai, anh tức thì chuyển sang thế công mới.

Thế phản công của Hyoma nguy hiểm, nhưng thế chém hai giai đoạn và tốc độ của bước sấn tới của Bunshiro có phần thắng thế hơn một chút. Thanh kiếm của Hyoma trượt qua hông Bunshiro vừa lúc ngay giữa trán hắn bị đánh trúng. Đến Yada Sakunojo hồi còn sống chắc cũng phải ngậm miệng mà chịu phục cú chém vào mặt sắc sảo như thế.

Chắc chắn là Hyoma bị rúng động rồi, nhưng hắn mặt không đổi sắc, chỉ

nói: Chưa đâu!, rồi lại giương kiếm tấn theo thế Bát song.

Bunshiro cũng nhanh nhẹn quay về thế tấn Bát song. Anh thận trọng theo dõi xem mắt Hyoma đổi sắc như thế nào. Khuôn mặt hắn thì vẫn trơ lì khó đoán như trước, nhưng chăm chú nhìn hắn một hồi, Bunshiro phát hiện ra chút sơ hở nơi vai trái đối thủ. Chỗ sơ hở rất nhỏ, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa. Chỗ sơ hở ấy hiển hiện rõ ràng trong mắt anh như mời mọc chém vào đó. Nhưng anh vẫn còn dò xét kỹ xem mặt Hyoma có biểu lộ tình cảm gì khác lạ không. Đối thủ vẫn thủ thế bình thản. Anh liếc nhìn chỗ sơ hở nơi vai trái đối thủ. Nhưng ngay lúc đó, Bunshiro chợt hiểu ra là đã bị lừa. Đường kiếm như gió lốc, Bunshiro không kịp thấy, đã chém vào vai anh. Sức kiếm mạnh đến mức suýt đánh rớt

thanh kiếm tre khỏi tay anh.

– Chịu thua!. Bunshiro hét lớn, và lùi lại.

Nhưng Hyoma vẫn không dừng tay, uốn quặt tấm thân mảnh khảnh vươn tới chém tiếp. Đường kiếm hung bạo chém gần đến mặt anh, Bunshiro phải giương kiếm chặn lại. Góc đỡ quá tệ, hay vì thế kiếm của Hyoma quá mạnh, thanh kiếm tre của Bunshiro gãy đôi, vang lên một tiếng gãy khô khốc.

Hyoma vẫn bất kể, cứ chồm tới chém tiếp. Bunshiro giương nửa thanh kiếm nát te tua gắng gượng chống đỡ, anh lùi dần vào tường của võ đường.

Cả phòng náo động lên, lanh lảnh có tiếng thét Dừng tay! Xong rồi! của thầy Satake Kinjuro.

Hyoma ngừng lại, khuôn mặt lạnh băng không biểu lộ chút gì, mắt đăm đăm nhìn Bunshiro một hồi, rồi hắn quay người, đi mất vào phòng thay áo.

– Các cậu làm gì thế?

Satake lại gần, quát lớn, vẻ mặt bực tức. Ông là kỵ binh, lúc Lãnh Chúa về ở trong xứ thì ông không lấy giờ nghỉ nhiều được. Lúc này chỉ có thể đến võ đường 5 ngày một lần thôi. Hôm nay ông cũng đến trễ, lại thấy có chuyện như thế. Có lẽ ông bực vì ông lơ mắt đi chút xíu là bọn hậu sinh này tự chuyên tác quái ngay. Mặt ông hầm hầm.

– Đấu kiếm vì tư thù là không được!.

– Thưa không, đấu tập đấy chứ. Bunshiro kháng nghị.

Anh nhìn quanh. Môn sinh gần 20 người, bỏ tập luyện, chen nhau im lặng đứng chăm chú nhìn hai người đấu khẩu.
– Thưa, tôi đã kêu lên là chịu thua rồi.

– Ohashi!

Satake gọi Ohashi Ichinoshin từ đám môn sinh đã xem hai người đấu kiếm. Hôm nay các môn sinh huynh trưởng như Maruoka Shinsaku, môn sinh hạng tư là Tsukahara Kannosuke đều nghỉ tập, nên Ohashi lo việc bố trí tập luyện cho đàn em.

– Bunshiro nói thế có đúng sự thật không?

– Thưa vâng, tôi có nghe như thế.

– Thế sao không cản chúng lại?

Ohashi cúi đầu, mặt đỏ bừng. Không ai nói ra, nhưng môn sinh trong võ đường lúc này có phần xa cách với Bunshiro, không như trước nữa.

– Thôi, còn tập một hồi nữa đấy. Gắng lên!.

Satake nói, nhìn khắp mọi người, rồi đi về phía nhà chủ võ đường, như có công chuyện gì đấy.

Môn sinh trở lại tập luyện tay đôi với bạn đã chọn trước. Trong võ đường lại vang động náo nhiệt tiếng kiếm tre đập vào nhau, tiếng thét tấn công, tiếng chân dẫm mạnh trên sàn.

Bunshiro còn lớ ngớ tìm bạn tập thì nghe Ohashi Ichinoshin gọi anh.

– Giọng cậu hô không rõ ràng khiến ta bị thầy Satake mắng đấy.

Ohashi cằn nhằn với giọng tức giận, mặt nung núc thịt còn điểm lắm vết mụn đỏ bừng lên vì giận.

Ohashi 23 tuổi, con nhà võ sĩ 120 hộc trong thành. Nghe nói là muốn đi làm rể nhà nào đấy cuống quít lên, nhưng mãi chẳng có mối lương duyên nào, nên lúc này hay thậm thụt ra vào mấy quán rượu mờ ám quanh xóm Somekawa hoan lạc ấy, để trút bớt nỗi hậm hực vì hẩm hiu.

Ai cũng nghe rõ ràng mà. Bunshiro nghĩ. Mọi người đều đã ngừng tập, chăm chú theo dõi Bunshiro và Hyoma đấu tập với nhau. Chắc chắn là ai cũng đã nghe rõ ràng lời anh hô chịu thua rồi.

– Xin tha lỗi. Lần sau sẽ cẩn thận hơn. Bunshiro nói.

– Hừm. Mà trông cậu bị Hyoma đánh bại đấy, bị kẻ bên ngoài mới vào đánh thua không chống đỡ gì được như thế, thì võ đường này bỏ công rèn luyện cậu để làm gì chứ!. Ohashi càm ràm dai dẳng. – Sau buổi tập thì ở lại đây, ta luyện cho một hồi nữa.

– Cảm ơn anh.

Bunshiro nói, nghĩ thầm hôm nay sẽ bị hành hạ tơi tả.

Quả thật, anh chịu đựng Ohashi hành hạ đến khoảng đâu 5 giờ chiều.

Bunshiro ngồi nán lại trên sàn cứng, gồng mình chịu đau từ những vết chém nhức nhối trên vai và cánh tay. Anh mệt

mỏi quá, không đứng lên ngay được.

Lọt qua song cửa trên cao, ánh nắng cuối cùng trong ngày nhuộm vàng khung tường ván ép. Nghe có tiếng chân ở cửa ra của võ đường, có vẻ Ohashi thay áo quần xong, ra về.

Ta đã đánh được một nhát kiếm đấy. Bunshiro nghĩ thầm, chầm chậm đứng dậy. Anh đã nhìn ra một chỗ sơ hở, nhanh nhẹn chém một nhát tuyệt đẹp xuống ngay mặt Ohashi, và cũng bởi nhát kiếm ấy mà anh bị Ohashi nổi nóng chém túi bụi vào người, thế nhưng anh bằng lòng với đường kiếm xuất thần ấy lắm.

2

Từ cửa sau ra vườn, múc nước giếng lau mặt, lau mồ hôi lưng ngực, Bunshi-

ro chợt nghe tiếng ho của thầy chủ võ đường từ nhà trong.

Thầy Ishiguri Yazaemon bị cúm, mấy ngày nay không thấy ra ngoài.

Anh im lặng lau mình, lá cây cử bên giếng rơi chạm thành tiếng nhẹ trên thành giếng. Bunshiro đậy nắp giếng lại, trở vào. Anh thay áo quần trong phòng thay đồ đầy mùi mồ hôi xong, kiểm điểm cửa nẻo võ đường đã đóng kỹ, rồi ra về.

Xóm Kaji (thợ rèn) có võ đường Ishiguri này lúc Lãnh Chúa dời đến từ xứ Shimotsuke, thời Genna (Nguyên Hòa 1615-1624), đã là chỗ có nhiều xưởng thợ rèn, nhưng ngày nay thì không còn hình tích nữa, trong xóm phần lớn là nhà ở cũ kỹ. Ngoài ra, gần bờ sông thì có vài nhà buôn nhỏ, chỉ còn là một xóm yên

tĩnh. Đám thợ rèn đã dời ra một xóm mới phía nam của thành, gọi là xóm Shin-Kaji, có đủ thợ rèn đao kiếm, súng ống và vật dụng.

Bunshiro đi xuyên qua giữa một quán mì nhỏ và một tiệm đồ cũ vắng khách, ra đến đường ven sông. Lúc trước anh hay qua cầu Chidori gần đấy để về nhà cũ, nhưng bây giờ thì đi dọc theo bờ sông đến tuốt hạ lưu rồi qua cầu gỗ cũ kỹ Kaneyama ở đấy. Xóm này ở mép hướng đông của thành, ra vẻ đúng là xóm hẻo lánh, thường thấy có người đàn ông ở trần, không biết làm nghề gì mà cứ cọ rửa mấy cây cột gỗ trắng, mồ hôi lóe sáng trên da, và đây đó có các lò nung vắng người của đám thợ gạch ngói, ùn ùn tỏa khói. Đi thêm chút nữa thì thấy giữa những nhà mái thấp có những khoảng đất trống chất đầy chiếu cũ và thanh gỗ

mối mọt ăn thủng nát. Trẻ con chạy chân không quanh đấy.

Mọi người đứng xem có vẻ hứng thú lắm! Bunshiro nhớ lại cuộc đấu với Hyoma.

Đấu tập thì các cặp môn sinh thích tập với nhau, tự mình tập ở các góc võ đường, chẳng ai phải ngừng tập xem ai khác cả. Thông thường thì ai cũng chuyên chú tập phần mình mà thôi. Thế nhưng khi Bunshiro và Inukai Hyoma bắt đầu đấu tập, thì phần lớn các môn sinh đều ngừng tập, xúm lại quanh hai người để xem. Bunshiro nghĩ là mắt họ có vẻ háo hức như sắp được xem chuyện lạ xảy ra nữa.

Từ ngày biến cố chấn động trong thành mùa hè ấy xảy ra, tất nhiên đàn

anh Maruoka Shunsaku, trưởng tràng của võ đường, cùng đàn em Sugiuchi Michizo, và hai, ba bạn nữa, vẫn tiếp xúc với Bunshiro bình thường không khác gì lúc trước, còn mọi người khác thì thay đổi thái độ một cách kỳ lạ. Có kẻ nhìn Bunshiro với vẻ thù hận, có kẻ có thái độ và lối nói xa lánh. Họ từ chối không muốn Bunshiro đến gần như ngày trước. Lâu nay, Bunshiro vốn được xem là tay kiếm trẻ tuổi có triển vọng nhất nên họ thích thú khi thấy Inukai Hyoma xuất hiện như đối thủ xứng tay của anh.

Hyoma là con thứ của một võ sĩ từ trước đã làm việc lâu năm trong nhà việc của phiên trấn trên Edo, nay chuyển về làm việc ở ngay trong phiên trấn, bổng lộc là 300 hộc, thuộc hạng cao cấp trong phiên trấn. Tính hạnh của Hyoma, thì như Ippei đã nói, có phần kỳ quái, gặp

người không ưa thì chào hỏi cũng không. Ít nói, khi mở miệng thì cất giọng thị thành Edo đĩnh đạc, kiêu hãnh, lối nói mỉa mai như đâm dao nhọn vào người ta. Không hẳn là ngạo mạn, nhưng thái độ, lối nói ấy của Hyoma dễ bị xem là kh-inh thị người ở xứ này, vốn thận trọng, thuần phác. Nhưng thật sự trong lòng hắn có nghĩ thế không thì không biết, có thể hắn chỉ là người có tính khác thường, thế thôi. Hyoma chẳng giấu diếm gì tính cách ấy, nên vừa vào võ đường đã tạo phản cảm ngay, nhưng hắn chẳng bận tâm chuyện bị người chung quanh ghét bỏ.

Hắn có vẻ thích tập kiếm, không bỏ tập một ngày nào. Hyoma không mất bao lâu để nhìn ra đối thủ xứng tay từ động tác của Bunshiro vừa trở lại tập ở võ đường. Hyoma quan tâm ngay đến

Bunshiro, nên dần dần gạt ra ngoài mọi môn sinh khác, để chọn được Bunshiro làm đối thủ tập kiếm. Nhưng trong lúc tập với Bunshiro, có vẻ Hyoma đã nhận thấy tài nghệ mình vẫn không sao bằng được kỹ thuật và lực lượng của anh, nên từ đó, hắn tìm dịp để khiêu khích anh đấu tay đôi.

Ở võ đường, trong lúc tập hay sau khi tập luyện xong, có tập đấu hai người thì cũng không bị cấm. Còn có thể nói là võ đường khuyến khích việc môn sinh thử dùng những cách thế vừa học để đấu tập với nhau nữa. Thế nhưng, cuộc đấu giữa Bunshiro và Hyoma thường không phải là thứ đấu tập nhẹ nhàng thông thường của võ đường, mà rất hung bạo kịch liệt, dần dần ai cũng để ý. Thầy chủ võ đường, thầy Satake, hoặc trưởng tràng Maruoka Shunsaku bắt đầu phải xem chừng cuộc

đấu tập của hai người. Không cho đấu ngay, hoặc cho đấu thì phải có người khán trận, tùy tình hình sẽ can thiệp. Nhưng khi không có ai kiểm soát, cuộc đấu tập của hai người tha hồ triển khai đến mức nào họ muốn.

Mọi người đứng xem hứng thú lắm, như Bunshiro nghĩ, là những khi hai người tha hồ đấu tự do như thế. Anh hiểu những lúc như thế, không khí chung quanh đậm đặc tâm tình người ta muốn hai kẻ họ ghét ấy ra sức đâm chém lẫn nhau, càng tàn độc họ càng thích thú. Đối với anh, họ không chỉ có tâm tình muốn xa lánh đứa con của kẻ phản nghịch, mà từ trước, họ vốn đã có lòng ganh ghét thầm lén đứa con của một võ sĩ hạng thấp, bổng lộc không bao nhiêu, mà lại có tài năng sử dụng kiếm siêu quần. Lòng ganh ghét ấy tỏ lộ sôi

nổi đồng loạt trong những lúc xem đấu như thế.

Anh hiểu rõ điều ấy. Nhưng có lúc anh nghĩ: Tội gì mà phải chiều theo họ! Có ngu mới thành người diễn trò cho họ xem. Từ chối làm người diễn trò cũng dễ thôi. Chỉ cần từ chối khiêu khích của Hyoma là xong. Sự thực, anh có lần đã bị trưởng tràng mắng cho vì chuyện đấu kiếm ấy. Manuoka đã nói:

– Chúng mày có đấu tập đâu. Đánh lộn đấy.

Bunshiro hiểu bị mắng như thế cũng không oan gì. Vậy mà, dù đã hiểu được mọi khía cạnh ấy, Bunshiro vẫn chưa khi nào từ chối thách thức của Hyoma. Bị khiêu chiến là anh nhận đấu ngay. Và khi nhận thách đấu, nắm chặt thanh kiếm

tre trong tay, lòng anh lại cuồn cuộn lên cảm giác cay đắng về thế gian dời đổi sau cái chết tức tưởi của cha anh, mà ngày thường phải nấp kín dưới đáy lòng hoang tàn thê lương của anh. Thách đố thô bạo của Hyoma hẳn đã khơi dậy tình cảm thê thảm sâu kín trong lòng anh. Chẳng hiểu lý do tại sao, Bunshiro chỉ biết nắm chặt tay kiếm mà đấu với Hyoma thôi. Hầu như quên hết chuyện phải trái, anh chỉ quyết đấu mãnh liệt như loài thú. Và khi giao đấu, có lúc anh chợt nghĩ có khi đối thủ Hyoma cũng có tâm sự u uất cay đắng gì đấy muốn giải tỏa cả ra, không khác gì anh.

Bunshiro bước nhanh qua xóm nhà thấp, cây lá úa vàng, về đến xóm Fukiya nhà mình. Vai và cánh tay bị Ohashi đánh còn đau nhức, nhưng nỗi thê lương trong lòng đã dịu bớt. Qua khỏi hàng rào

cây lá của dãy nhà, Bunshiro mở cửa nhà mình, từ nền đất nói vọng ra sau: Thưa mẹ, con đã về, thì thấy mẹ anh bước ra ngay.

– Cô Fuku nhà Koyanagi mới ra về đấy.... Mẹ anh nói, vẻ mặt nôn nao. – Con không gặp cô ấy trên đường về sao?

– Thưa mẹ, không. Bunshiro đáp, có chút ánh sáng thắp lên trong lòng anh. Lâu rồi mới nghe lại tên Fuku.

– Này con, cô ấy phải lên Edo gấp nên đến chào để đi đấy.

– Edo à? Thế thì oai quá!

– Nghe đâu, ngay ngày mai là đi rồi. Cô vào làm trong nội cung của nhà phiên trấn trên Edo đấy. Mà chuyện đó nói sau cũng được.... Bà chỉ tay ra ngoài. – Con

chạy theo xem sao. Có thể cô ấy mới ra đâu đấy chưa xa...

– Thưa mẹ, vâng.

Bunshiro vất kiếm tre và áo quần tập nơi khung cửa rồi phóng ra ngoài. Anh cắm đầu chạy, tìm Fuku trên các đường anh đoán là cô đi qua. Cuối cùng, anh chạy ra đến tận đường bờ sông, vẫn chẳng thấy Fuku đâu cả.

3

Bunshiro qua cầu, ra phía bên kia sông Gokengawa tìm xem. Cũng không thấy dáng cô Fuku.

Anh qua cầu trở lại, tìm trên đường từ xóm Fukiya ra đến bờ sông lần nữa, cũng không thấy.

Thật tiếc. Anh nghĩ. Nếu Ohashi không giữ lại hành hạ thì anh đã kịp gặp cô Fuku rồi. Mà trước đó nữa, giá anh đừng đấu tập với Inukai Hyoma thì đã về nhà từ lâu rồi.

Cô ấy lên Edo à? Anh suy nghĩ. Như mẹ anh nói thì có lẽ không phải cô vào làm phụ bếp hay quét dọn gì trong nhà phiên trấn trên Edo, mà là vào nội cung kia. Như thế có lẽ Fuku vào giúp việc cho bà vợ chính của Lãnh Chúa. Thế là hoàn cảnh thay đổi bất ngờ, giữa anh với Fuku lại có thêm một khoảng cách khó vượt qua.

Dù vậy, Fuku đã chịu khó tìm đến nhà anh, ở cái xóm Fukiya hẻo lánh này. Anh nghĩ hẳn là Fuku đã tự mình quyết định chuyện tìm đến tận nhà anh để chào trước khi lên Edo. Bởi bà mẹ của

Fuku là người như thế đấy. Từ lúc biến cố xảy ra, bà không hề đặt chân sang nhà Bunshiro nữa. Ông Jinbee thì tốt bụng, nhưng chẳng phải là người để ý để tứ, nên chẳng phải ông bảo con tìm đến tận đây chào hỏi để đi Edo đâu.

Fuku có lẽ tự mình nghĩ ra mà tìm đến nhà mình. Hẳn là để gặp mình rồi. Bunshiro nghĩ đến điều đó, từ nãy còn giấu kín trong lòng, bây giờ thì đã hiển hiện rõ ràng. Điều suy đoán ấy tuy chẳng có căn cứ gì, nhưng có phần sự thực không chối bỏ được. Có lẽ không gặp mình, cô ấy đã buồn lòng mà trở về rồi. Nghĩ thế, anh cảm thấy tâm tình ấy của Fuku truyền sang anh khiến lòng anh nặng trĩu xuống. Anh không nghĩ đến chuyện nếu gặp Fuku thì như thế nào. Anh cứ tiếc mãi chuyện không gặp được cô mà thôi.

Quay đầu lại thì thấy xóm nhà anh. Đám ruộng đã gặt xong trơ màu đen phủ một làn sương mỏng, ở khoảng đồng ruộng tiếp giáp với xóm nhà, sương có phần đậm màu hơn. Sâu bên trong, thấy có ánh đèn thấp thoáng.

Bunshiro rời đường bờ sông, men theo đường cỏ dại trở về xóm. Yonosuke và cô Fuku lên Edo, Ippei thì vào làm trong thành, không còn gặp nhau như trước nữa. Kiếp sống nhờ vào của bố thí chẳng biết tương lai sẽ ra sao, mà anh càng ngày càng bị cô lập.

Anh về đến đường trước dãy nhà mình đúng lúc có người đàn ông cao lớn bước ra khỏi hàng rào. Anh ta liếc nhìn Bunshiro rồi quay phắt đi, bước ngược về hướng khác, phút chốc hòa lẫn vào bóng tối.

Lại đến nữa! Bunshiro cảm thấy lòng mình trĩu nặng trở lại.

Người võ sĩ trẻ có hình dáng và phong cách hào hoa ấy hay đến nhà di tộc của anh Yada Sakunojo ở khối bên cạnh nhà Bunshiro. Nhà ấy chỉ còn bà mẹ và cô con dâu. Bà mẹ mù, hầu như không hề bước ra ngoài.

Nhà Yada cũng giống như nhà Bunshiro, từ ngày Sakunojo mổ bụng, thì bổng lộc bị cắt giảm, và dọn về ở dãy nhà này cho đến khi có lệnh mới.

Không hiểu người võ sĩ trẻ đến thăm ấy có quan hệ như thế nào với nhà Yada. Nhưng gần đây, từ những lời nói xa xôi của mẹ anh, Bunshiro biết rằng giữa anh ta và người con dâu còn quá trẻ để trở thành góa bụa của nhà Yada, đã có

chuyện gì đấy không ổn. Một đêm nọ, có người trong dãy nhà này về trễ, tình cờ mà gặp ngay cô dâu nhà Yada và người võ sĩ trẻ kia nắm tay nhau bước vào từ đường ruộng tối tăm.

Không hiểu lời đồn ấy có thật đã xảy ra không. Mà người võ sĩ trẻ ấy là ai cũng không rõ. Bunshiro chỉ thấy anh ta đến nhà Yada nhiều lần, chẳng biết để làm gì, và đôi khi lại thấy cô dâu nhà Yada, tên là Yoshie, đưa anh ta ra đến hàng rào của dãy nhà này.

Nhưng lời đồn trong dãy nhà đã tạo cho Bunshiro cảm giác khó chịu. Vì thế, gặp mặt cô dâu nhà Yada, anh chỉ cúi chào nhẹ rồi tránh mặt ngay.

Cô dâu góa của Yada là người xinh đẹp. Lúc Bunshiro nhìn thấy cô trong

chùa Ryuko, anh đã thấy cô đẹp rồi, mà dưới ánh sáng ngày thường, làn da cô trắng, hồng hào, đôi má mịn màng, đôi mắt đen trong vắt, đuôi mắt có hơi xếch lên ương ngạnh, có góa chồng vẫn còn nét đẹp chói lọi của một người vợ trẻ. Chân tay cô thon dài, dưới lớp áo kimono, khuôn ngực và vòng hông tròn đầy nổi vun lên đẹp chói cả mắt.

Bunshiro không khỏi nghĩ cô và anh Yada đã mất ấy quả là xứng đôi trai tài gái sắc. Anh Yada cao lớn, phong mạo ra dáng đàn ông, đã là một chàng trai tuấn tú vượt bậc. Vì vậy, Bunshiro không muốn hình ảnh đẹp đôi ấy bị hoen ố đi vì những chuyện bê bối. Chuyện tình cảm nam nữ thì Bunshiro chỉ biết tí chút mà thôi, nhưng anh bận tâm vì vẻ tươi tắn có phần quá đáng của cô vợ góa của anh Yada. Bunshiro bực bội vì dự cảm rằng

một ngày nào đó, cô ấy có lẽ sẽ phản bội anh Yada đã quá cố.

4

Khi anh trở về nhà, mẹ anh hỏi ngay:

– Có gặp cô ấy không?

– Thưa mẹ, không. Con tìm mãi mà chẳng thấy cô ấy đâu.

– Tội nghiệp!. Bà Toyo nói.

Dợm bước về phòng, Bunshiro chẳng hiểu bà định nói gì, quay đầu lại dò hỏi thì mẹ anh bảo là nói về cô Fuku đấy.

– Cô ấy phải lên Edo nên muốn gặp con từ biệt.

– Có lẽ thế...

– Đáng lẽ mẹ đừng trao quà tiễn biệt cho cô ấy, mà để con đến nhà Koyanagi đưa thì tốt hơn.

– Không, chưa hẳn tốt đâu mẹ ạ. Bunshiro mỉm cười. – Mẹ đã gặp cô ấy, thế là được rồi.

Bunshiro nói xong, bước về phòng mình, nghe mẹ anh bảo với theo là cơm sắp xong rồi.

Bunshiro nghĩ mẹ anh hiểu cả mọi chuyện. Rằng cô Fuku thật ra là đến để gặp anh, và có lẽ cô ấy giấu nhà mà tìm đến đây.

Bunshiro đập đá lửa thắp đèn. Anh cuốn ống tay áo lên xem lại hai vết thương bị Ohashi đánh nơi cánh tay. Vết trầy đỏ

đã biến thành màu đen, có vẻ tự nó sẽ lành, còn chỗ bị chém vào thì bầm xanh đen, có vẻ sưng lên, vẫn còn đau nhói, nếu cứ đau thế này suốt đêm thì trước khi ngủ, có lẽ nên chườm nước lạnh thì hơn.

Anh mơ màng nghĩ: muốn gặp Fuku quá.

Khi nghĩ đến Fuku, lòng anh cảm thấy tươi sáng lạ thường. Có lẽ vì Fuku cũng là người mà anh có thể tin cậy được, tuy trong ý nghĩa có hơi khác với Ippei hay Sugiuchi Michizo. Chắc chắn là Fuku lý giải được cảnh ngộ chua xót của Bunshiro, bỏ ra ngoài tai lời dè bĩu của thiên hạ về anh là con của kẻ phản nghịch hay tội phạm. Cô có tâm tình của người thiếu nữ thùy mị, có chút ngây thơ nhưng hiền dịu và thẳng thắn. Chứng cớ

là cô đã cố công tìm đến anh để cho biết việc cô phải lên Edo. Có lẽ cô tìm đến anh để nói với anh rằng mặc cho người chung quanh thay đổi ra thế nào đi nữa, chính cô hoàn toàn không thay đổi chút nào, ngày xưa như thế nào, bây giờ vẫn thế, mà có thể cả khi lên Edo, cô cũng không thay lòng đổi dạ.

Càng nghĩ thế, Bunshiro càng tiếc chuyện không gặp được cô là chuyện qua đi không còn níu kéo gì lại được nữa. Nếu quả thật cô đã mang tâm tình như thế mà tìm gặp anh, thì có phải điều đó không khác gì cô thổ lộ nỗi lòng của cô? Chưa nói đến chuyện anh phải đáp lại như thế nào, chỉ biết trường hợp như thế, anh phải gặp mặt cô ấy mới đúng. Sơ hở khiến anh bỏ mất dịp may có lẽ là cuối cùng, bởi từ nay về sau, có thể không còn gặp được nhau nữa. Nghĩ thế,

anh cảm thấy buồn vô hạn.

Đúng lúc ấy, có tiếng mẹ anh từ ngoài gọi vào bảo anh ra cửa đón khách. Tiếng gọi thình lình của mẹ anh đã cứu anh lên khỏi hố thẳm tâm tình yếu đuối ấy.

Bunshiro bước ra ngoài phòng, cảm thấy mặt mình đỏ bừng vì thẹn.

– Khách là ai thế mẹ?

Bà Toyo kéo tay áo Bunshiro, ghé vào tai anh thầm thì tên người.

Anh nghĩ thầm thái độ của mẹ thật khác lúc bình thường, bà đâu có dáng điệu mất bình tĩnh như thế. Nhưng quả thật, tên người được thầm thì vào tai đủ sức để khiến Bunshiro kinh động.

Bunshiro vội vàng bước ra cửa.

Khung cửa hẹp, đơn giản, không có cả bậc cửa. Trong khoảng nền đất mờ tối, có một người võ sĩ cao lớn đứng đấy. Lễ phục chỉnh tề, có lẽ vừa từ trong thành đến.

Người đàn ông có vẻ trạc tuổi 40 ấy thấy Bunshiro thì nói với giọng vồn vã chân thành.

– A, cậu là con trai ông Maki Sukezaemon đấy à!.

– Thưa vâng, tôi là Maki Bunshiro. Xin chào ra mắt ngài. Bunshiro sửa vạt áo ở gối, ngồi xuống nói như thế.

Người võ sĩ gật đầu nhẹ.

– Ta đã nghe Sukezaemon nói về cậu. Như vừa thưa với mẹ cậu, ta là Fujii Munezo ở xóm Yamabuki, làm Đô thống

cai quản quân sĩ trong thành.

– Thưa vâng, tôi có được nghe tiếng ngài nhiều...

– Đáng lẽ ta phải đến đây sớm hơn, nhưng.... Nói đến đây, Fujii chợt ngước nhìn lên trần nhà, và đưa mắt nhìn vào phía trong, rồi hừm một tiếng và nói tiếp. – Quả thật nhà này hư nát quá, đúng như ta đã nghe nói.

– Thưa ngài, cũng không dám xin gì hơn được.

– Mà chuyện đó thì chưa nói vội. Ta mới từ thành về, ghé lại đây vì trước khi mất, Sukezaemon đã có nhờ ta chút chuyện. Lễ thành nhân của cậu đấy.

– .....

– Chuyện Sukezaemon nhờ là muốn làm lễ thành nhân cho cậu vào mùa thu này, nhờ ta đứng ra làm người đỡ đầu. Tất nhiên, ta đã vui lòng nhận rồi.

Bunshiro bàng hoàng nhìn ông Fujii. Ông là võ sĩ cao cấp, lương 300 hộc, thân thế vượt hẳn nhà Maki. Chuyện bất ngờ quá làm Bunshiro bối rối.

– Thưa, cha tôi đã nhờ ngài Fijii là vì...

– Cậu có thắc mắc cũng phải thôi. Võ đường Matsukawa ở xóm Goyumi đấy, 20 năm trước đã là võ đường Tomura dạy kiếm thuật phái Choku. Fujii nói. Giọng ông có âm hưởng hoài niệm về những ngày tháng xa xưa. – Cha cậu và ta đã là đồng môn ở đấy. Thời trai trẻ ấy thì đã cùng nhau tung hoành náo động lắm kia. Ha Ha Ha!

Fujii vui vẻ bảo là người bạn thân cũ đã nhờ đến nên ông rất hài lòng, thế nào cũng muốn đỡ đầu cử hành nghi lễ thành nhân cho Bunshiro.

– Nhưng đã có chuyện như thế xảy ra, nên năm nay thì chưa làm được đâu. Mùa xuân năm sau thì sao nào? Ta cũng sẽ bàn với ông Hattori Ichizaemon, nhưng hôm nay đến đây để cho cậu biết mà chuẩn bị trước.

– Nhưng thưa ngài Fujii.... Bà Toyo từ lúc nãy đã mang đèn lồng đến ngồi sau lưng Bunshiro, lên tiếng. – Nghe lời ngài ban cho, tôi ứa nước mắt biết ơn ngài khôn xiết, nhưng Sukezaemon là phận bị xử phạt vì tội phản nghịch đối với phiên trấn, cho dù khi còn sống đã

có thưa với ngài chuyện ấy, nhưng chỉ sợ ngài có quan hệ gì với gia đình kẻ tội phạm này thì di hại đến ngài chăng?

– A, thưa bà Maki. Ông Fujii nói lớn. – Cảm ơn bà đã nghĩ cho tôi, nhưng xin đừng lo lắng gì về điều đó. Về sự kiện đã xảy ra mùa hè vừa rồi, thì đối với ông Sukezaemon, tôi không phải là kẻ đối địch mà cũng chẳng phải là người đồng bọn. Mà sự kiện ấy cũng không dính dáng gì đến sự thật là Sukezaemon và tôi có thâm giao từ lâu rồi. Bạn thân của tôi đã nhờ thì tôi thế nào cũng phải làm cho xong, nếu có kẻ nào can thiệp vào, thì Fujii Munezo này sẵn sàng đối phó. Chuyện này xin cứ để tôi lo liệu...

– .....

– Riêng tôi thì nghĩ phiên trấn đã

làm điều thất sách khi xử cả 12 người phải mổ bụng. Sukezaemon, Ichiyanagi Yaichiro, Yada Sakunojo,... mất đi những người tài giỏi hữu ích như thế, chắc chắn sau này phiên trấn sẽ phải thấm thía về tổn hại ấy. Điều này thì không chỉ mình tôi, mà nhiều người cũng đã nói như thế. Việc tôi làm tròn chút di nguyện của Sukezaemon thì không còn ai dị nghị gì đâu.

– Thưa, nếu được như thế thì cũng xin ngài làm sơ sài cho...

– Thưa bà, chuyện này tôi cũng có chủ ý rồi. Fujii mỉm cười. – Làm gì khiến người ta chú ý thì họ sẽ làm phiền cả tôi nữa. Xin đừng lo, cứ giao việc này cho tôi và Hattori là được.

Bunshiro đưa ông Fujii ra đến ngoài

hàng rào. Ông chào rồi quay bước, đi khuất trong bóng đêm rồi mà Bunshiro vẫn còn đứng trên đường, lặng người nhìn ánh đèn nhỏ nhoi ở đâu khoảng xóm Kanai hay Aobatake phía bên kia sông Gokengawa.

Chuyện thật bất ngờ khiến Bunshiro chưa hết hưng phấn. Thông thường, trưởng tộc hay quan trên trong tổ được nhờ làm người đỡ đầu trong lễ thành nhân, nên khi nghe cha anh bảo sắp phải tìm người đỡ đầu cho anh, Bunshiro nghĩ ông sẽ nhờ người anh ruột của anh, Hattori Ichizaemon, hoặc trưởng tổ Xây dựng. Ông đã nhờ đến Fujii Munezo, cao quan trong phiên trấn, là chuyện vượt quá xa dự tưởng của anh. Ông Fujii xuất hiện, như tăng sức cho Bunshiro lúc đang ở dưới đáy vực của thất vọng.

Khi anh trở vào nhà, mẹ anh thắp đèn trên bàn thờ Phật, chắp tay khấn vái. Bunshiro cũng đến ngồi sau lưng mẹ.

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 8
CĂN NHÀ QUAN LỚN

1

Lễ thành nhân của Bunshiro mà ông Fujii bảo có thể làm vào mùa xuân năm tới, kết cuộc đã được cử hành vào mùa thu, đúng một năm sau lần ông Fujii đến bàn chuyện ấy. Như bà Toyo đã mong, hoàn toàn không có chuyện chúc tụng náo nhiệt nào cả. Chỉ cạo mỏng tóc phía trước, định tên mới là Shigeyoshi, làm lễ đội mũ thành nhân xong thì ông

Fujii, anh ruột Bunshiro là Ichizaemon, Owada Ippei, với bà Toyo và Bunshiro, năm người cùng vào một phòng trong dãy nhà, uống với nhau chén rượu mừng có mực khô và rong biển làm mồi nhắm, thế là xong. Tên thành nhân của anh có một chữ xin từ tên Shigetake của người đỡ đầu là ông Fujii.

Rồi mùa thu qua nhanh như chớp mắt, mùa đông dài tuyết rơi nhiều hơn mọi năm cũng qua theo, đến đầu tháng Ba, có sứ giả của nhà quan Gia lão Satomura Sanai đến truyền lệnh cho Bunshiro đi cùng anh ruột là Hattori Ichizaemon đến nhà quan Satomura lúc 8 giờ tối. Và cho biết là lệnh ấy cũng đã được truyền đến nhà Hattori rồi.

– Có chuyện gì thế nhỉ?.

Khi sứ giả đã về, bà Toyo hỏi, không giấu vẻ lo âu. Trong trí bà, cái chết của chồng bà vẫn còn mới như vừa xảy ra hôm qua, không lúc nào quên được, khiến bà nơm nớp lo sợ tận đáy lòng có chuyện gì lại xảy đến cho con của bà nữa.

– Chà, con cũng không biết là chuyện gì đây, nhưng đâu còn gì có thể tệ hơn tình cảnh bây giờ nữa!

– Biết đâu được!. Đột nhiên, bà Toyo gắt gỏng. Rồi vươn tay kéo ngăn tủ bàn thờ Phật, bàn tay vùng vằng kéo ra ống điếu hút thuốc bọc trong khăn nhiễu. Từ ngày ông Sukezaemon mất đi, bà đã bỏ thuốc lá nhưng bây giờ có vẻ sắp hút trở lại. – Như con đã nói đấy, ngài Satomura chẳng phải là kẻ chủ mưu trong chuyện ép cha con mổ bụng đấy sao?

– Ippei nói thế, nhưng đã xác nhận là chuyện thật đâu mẹ?. Bunshiro cười khổ sở. – Đến đấy mới biết là chuyện gì được. Đừng dày vò mình trước mà làm gì.

Bunshiro ra khỏi nhà trong lúc mẹ anh vẫn còn hầm hầm gắt gỏng.

Ngày mai ở trường Ikoma, sẽ phải luân phiên giảng sách Luận Ngữ. Bunshiro và vài môn sinh khác phải cùng đọc và giảng sách. Phải tìm hiểu sẵn trước đó, nhưng sứ giả đến thình lình, khiến Bunshiro không còn tâm trí đâu mà hướng đến chuyện sách vở nữa.

Chẳng hiểu là chuyện gì? Mẹ anh hỏi thế, mà chính anh cũng bị hút hết tâm trí đúng vào điểm đó. Phiên trấn đã giảm lộc nhà anh hết ba phần tư, chỉ còn 7

hộc, đồng thời bắt dời nhà ra xóm này lúc xử ông Sukezaemon phải mổ bụng nữa. Quyết định như thế trong lúc hỗn loạn, ngay cả chuyện thân phận của Bunshiro, anh có được thừa kế cương vị của cha anh ngày trước không, cũng chưa định đoạt ra sao cả. Anh ruột Bunshiro bảo là thế nào cũng sẽ có quyết định chính thức, và Bunshiro cũng hiểu như thế thôi. Quan lớn Satomura gọi vào, hẳn là về chuyện này chứ còn gì khác đâu. Phiên trấn biết là Bunshiro đã làm lễ thành nhân rồi nên có thể đã quyết định chuyện này chóng hơn. Vấn đề là quyết định ấy tốt hay xấu đối với anh mà thôi. Tốt thì thấy anh đã làm lễ thành nhân, mà người đỡ đầu lại là ngài Fujii quyền thế, không thể bỏ mặc cho gia đình anh trong tình cảnh bố thí cho sống sót như hiện nay, nên quyết định cải thiện cho nhà anh được thoải mái hơn. Trong trường hợp đó, ngoài

chuyện tăng bổng lộc, hẳn là sẽ có danh phận gì đấy cho anh, nhưng có lẽ không thể hy vọng quá nhiều được.

Ngược lại, có nhiều khả năng là quyết định xấu cho anh. Bunshiro vẫn chưa lý giải được toàn bộ sự kiện ra làm sao mà đến nỗi do tội phản nghịch với phiên trấn, đã có đến 12 võ sĩ có hạng phải mổ bụng, một võ sĩ hạng thấp bị xử chém, và rất nhiều người khác bị đuổi đi, bị nhốt trong nhà, bị cấm giao dịch.

Anh chỉ biết được đôi điều do Owada Ippei cho biết mà thôi. Có lúc Bunshiro đã nghĩ rằng quyết định cuối cùng phải dời lại lâu thế này, đủ hiểu biến cố ấy lớn đến thế nào, và có nguồn gốc sâu xa như thế nào! Bây giờ, quyết định ấy sắp sửa được thông báo thì hẳn là nhiều phần không phải là thứ đáng hoan nghênh.

Bunshiro rùng mình. Cảm thấy như ngửi được hơi hướm của điềm gở. Mấy chữ bị đuổi ra khỏi xứ thoáng hiện, nhảy múa trong đầu anh. Chứ ở nhờ bà con được vẫn còn quý!

Bunshiro quay gót lại. Mới qua 4 giờ chiều, còn quá sớm để đến nhà quan lớn Gia lão. Anh ra ngoài để gắng suy nghĩ một mình xem sao, thế mà vẫn cứ nghĩ quẩn về hướng xấu như thế này, thì đâu có ích gì. Chi bằng về lại nhà mà đọc sách chuẩn bị cho kỳ giảng ngày mai vẫn hơn.

Bầu trời chỉ có vài gợn mây. Chỉ góc tây nam có chút ánh sáng mặt trời rịn thấm cụm mây mỏng. Màu hoàng hôn sớm phủ xuống thôn xóm, không khí mờ đục, chung quanh im vắng, không thấy bóng người nào trên đường.

Khi anh quay về gần hàng rào trước dãy nhà, chợt có một người từ trong bước ra đường. Khăn choàng che mặt, ôm vào ngực một gói đồ, thân người thon thả ấy chính là cô vợ góa của nhà Yada. Cô định quẹo sang bên trái hàng rào, thấy Bunshiro bước về, cô bước trở lại hai, ba bước, cất tiếng hỏi:

– Anh Bunshiro đi tản bộ đấy à?

Giọng cô có vẻ thân mật. Có lẽ cô đã nghe ai nói về nhà Maki trong cùng dãy nhà, và Bunshiro đã là đồng môn của người chồng quá cố của cô ở võ đường Ishiguri, nên từ đâu một năm trước, hễ thấy Bunshiro là cô chào hỏi vui vẻ.

– Xin lỗi anh, phải nói chuyện với khăn che mặt như thế này. Cô nói, hương son phấn sực nức.

– Không, có sao đâu.

Bunshiro đáp với giọng khô khan. Anh nghĩ cô dùng son phấn có hơi quá tay. Mà trời đã tối rồi, thân gái một mình ra ngoài đường chẳng phải là điều phụ nữ nhà võ sĩ cần tránh hay sao? Ít nhất thì Bunshiro cũng chưa từng thấy mẹ và chị dâu anh như thế bao giờ.

Lúc nào gặp cô vợ góa của anh Yada, Bunshiro cũng cảm thấy bực tức vô cớ. Mùi son phấn nồng nàn, rời nhà ban đêm, đều giống như biểu lộ sự sa đọa của người vợ góa. Bunshiro hiểu được rằng cảm giác bất tín này đối với người đàn bà trước mặt anh đây, thật ra đã phát sinh từ ác cảm mạnh mẽ của anh đối với người võ sĩ trẻ thân thế không rõ ràng vẫn thường ra vào nhà cô vợ góa của anh Yada.

Thế nhưng, cô ta thì có vẻ hoàn toàn chẳng biết đến tình cảm bực bội đối với cô trong lòng anh, vẫn hỏi với giọng thân tình.

– Anh đi dạo đấy à?.

– Không, có chút chuyện phải suy nghĩ.

– Ồ, chuyện phải suy nghĩ kia à?

Cô làm bộ mở mắt tròn to lên, rồi cười khúc khích. Đôi mắt tròn to trông thật quyến rũ, và giọng cười lảnh lót trong trẻo. Cô vợ góa nhà Yada tính tình chân chất, vui tươi, không điệu bộ, thật hiếm có trong giới phụ nữ nhà võ sĩ. Nhưng lúc này, vẻ tươi vui làm say đắm lòng người ấy, đối với Bunshiro, lại có vẻ khả nghi và khinh xuất. Mà lối nói vừa

rồi chẳng phải có ý xem anh là thiếu niên còn non trẻ hay sao chứ? Tuổi trẻ thật đấy, nhưng anh đâu còn là trẻ con nữa!

Thấy anh đứng lặng, có vẻ bất bình, cô vợ góa nhà Yada gắng nín cười, nói:

– Có vẻ anh đang bực mình đấy nhỉ?

– Không đâu.

– Thật không? Không giấu cũng được mà. Cô lại sắp có vẻ mặt trêu ghẹo anh, nhưng như nhớ ra, liền đổi sang vẻ nghiêm trang bảo rằng đã gọi Bunshiro lại vì có chuyện muốn nhờ anh. – Chắc anh đã nghe mẹ anh cho biết là tôi đang may thuê ở nhà?

– Vâng,...

– Từ mùa xuân năm nay, tôi sẽ lãnh

may cả áo quần trẻ con nữa, thế nên xin anh nói hộ với mẹ anh vui lòng giới thiệu khách thuê may giúp cho nhé!

Cô nghiêng đầu gần ngực anh, mỉm cười tươi tắn rồi quay lưng bước đi. Vẻ quyến rũ có phần lẳng lơ toát ra từ đôi vai, vòng mông, cổ chân bao tất trắng của cô dời xa dần trong trời chiều tù đọng vẩn đục. Bunshiro bần thần nhìn theo một hồi, rồi sực tỉnh, đưa mắt lảng đi.

2

À, ra thế. Trong gói cô ôm theo hẳn là đồ may thuê. Cô đi đưa đồ may cô đã làm xong đấy mà. Thế thì trời tối cũng phải đi thôi, mà người thuê là nhà buôn

thì ít nhiều gì cô ấy cũng phải trang điểm phấn son thôi. Bunshiro nghĩ lại như thế.

Cô không còn đứng trước mắt Bunshiro nữa thì anh thường trở nên khoan dung và có cảm tình với cô. Sâu kín trong lòng anh, vẫn có tâm tình thông thường của những thiếu niên, bị thu hút bởi phụ nữ đẹp lớn tuổi hơn. Nhưng anh không chịu chấp nhận tâm tình ấy nên mới kiếm cớ để chê trách người ta, chẳng hạn chuyện người võ sĩ không rõ lai lịch thế nào, hay chuyện son phấn quá nhiều, người vui tươi quá trớn,... Không để ý đến điều này nên tự mình, anh cảm thấy tình cảm của mình biến đổi có phần kỳ dị. Bunshiro lắc mạnh đầu. Dù gì đi nữa, mùi son phấn của cô vợ góa nhà Yada vẫn mạnh quá, đã chui vào tận đáy não của anh rồi.

Anh quay bước về nhà, chợt nhớ ra: Phải chi anh hỏi cô về chuyện ấy! Không biết nhà Yada có được quan lớn Gia lão gọi vào như nhà anh không? Cô vợ góa trẻ đẹp thế, mà phải bị buộc vào cảnh góa bụa, phải lo liệu cho mẹ già của anh Yada, là vì còn chờ quyết định cuối cùng của phiên trấn đấy chứ gì nữa! Thế nhưng, từ dáng điệu của cô vợ góa ấy lúc nãy, không thấy gì là có vẻ được gọi vào như nhà anh cả. Có lẽ sứ giả chỉ đến nhà anh mà thôi. Nghĩ thế, Bunshiro lại cảm thấy nỗi bất an lúc trước đã trở lại trong lòng anh.

Ăn tối xong, khoảng 7 giờ tối, Bunshiro đến nhà anh ruột ở xóm Takumi, rồi cùng anh đi đến nhà quan Gia lão.

– Không biết là chuyện gì.... Im lặng

bước đi, ít nói gì, đến lúc thấy gần đến nơi rồi, ông Ichizaemon quay lại nhìn em trong ánh đèn lồng đi đường. Có cả người tớ trai Kihei đi theo nữa. – Nhưng cứ bình tĩnh mà thỉnh chuyện. Nghe chưa!

– Thưa vâng. Bunshiro đáp. Từ lối nói ấy mà xét, có lẽ anh ấy cũng lo ngại lắm về chuyện được gọi đến tối nay. Giọng anh ấy có vẻ nặng nề khổ nhọc quá.

Hai người chui qua cổng nhỏ nơi hàng rào nghiêm ngặt của nhà quan Gia lão. Đến trước cửa xưng tên xong, có người gia nhân trẻ chạy đến, đưa hai người vào trong một phòng đợi, anh ta đi rồi lại có một phụ nữ trung niên có vẻ là người giúp việc bưng trà đến mời hai người uống. Chờ đợi hồi lâu, thỉnh thoảng từ trong cùng vọng ra tiếng cười

đàn ông trầm đục, cuối cùng người võ sĩ trẻ lúc nãy trở lại.

– Mời ông Maki một mình vào trước. Xin ông Hattori chờ ở đây một lúc nữa.

Bunshiro bước theo anh ta vào trong. Trên hành lang mở toang các cửa gỗ chống mưa, khí lạnh ban đêm từ bên ngoài phả vào mặt Bunshiro. Qua khỏi khúc quanh ở hành lang, ra đến trước một căn phòng sáng ánh đèn, Bunshiro thấy người đưa đường quỳ gối nên anh cũng làm theo.

– Thưa, đã đưa ông Maki Bunshiro đến đấy ạ. Người võ sĩ trẻ nói xong, nghe từ bên trong có tiếng trầm bảo: Cho vào.

Bunshiro bước vào trong, chờ cho người gia thần trẻ ấy đóng cửa lại, rồi cúi đầu thật sâu, thi lễ.

– Thưa, Maki Bunshiro theo lệnh gọi mà đến đây.

Anh nói xong, nghe giọng nói trầm đục kia bảo: – Ngẩng mặt lên, thư giãn đi nào.

Bunshiro ngẩng mặt lên thì lúc vào căng thẳng quá không để ý, chứ bây giờ thấy không phải chỉ một, mà có hai người đang ngồi trong phòng. Một ông già vai hẹp, cổ dài, gầy ốm, tóc bạc trắng, mặt rám nắng, đen mà dài như quả bí suông đuột. Ông già mặc áo khoác không có tay áo. Ngồi đối diện bên kia một bàn lớn là một người đàn ông to mập, mặt và mắt đều lớn, tóc mai trắng, tay đặt trên đầu gối, nhìn Bunshiro đăm đăm. Ông này lên tiếng:

– Đây là con của Sukezaemon à?.

Giọng nói to và mềm như thổi ốc tù và. Có vẻ là tiếng cười của ông này đã vang ra tận phòng đợi lúc nãy. – Đã thành một cậu trai cốt cách mạnh mẽ quá chứ!.

– Con trẻ lớn lên ngay ấy mà. Ông già mặt bí tiếp lời. Giọng trầm nhẹ như nói thầm một mình. – Không như bọn già chúng ta chẳng còn bao lâu nữa.

Ông già quay sang nhìn Bunshiro từ chiếc bàn thấp, nói:

– Ta là Satomura, còn đây là quan Kiểm sát Ogata.

Bunshiro nhìn Satomura, nghĩ thầm ông già thấp bé này là người bắt cha ta phải chết đây sao?

– Ta gọi cậu đến tối nay vì có chuyện muốn thông báo. Quan Kiểm sát đến

chứng giám cho đấy. Satomura không nhìn thẳng vào Bunshiro, mắt nhìn bàn tay đặt trên bàn mà lầm bầm. – Vậy thì, ta tuyên đọc đây.

Ông ta vào đề ngay, không để Bunshiro kịp chuẩn bị. Từ đám giấy tờ chồng chất hỗn loạn trên bàn, ông lôi ra một tờ giấy, nghiêng về hướng đèn lồng mà đọc lên:

– Lệnh truyền cho Maki Bunshiro hưởng lại lộc cũ, sung vào dưới quyền quan Chưởng quản Kiểm nông.

3

Satomura buông tờ giấy xuống bàn hướng về phía Bunshiro, nói:

– Quan Chưởng quản Kiểm nông là Kashimura Yasuke, nhưng thực tế, vào làm với quan Chưởng quản là hai năm nữa kia, lúc cậu được hai mươi tuổi. Cho đến lúc ấy thì Hattori Ichizaemon trông nom cậu. Đừng làm điều gì phạm luật đấy!

– Hội nghị nhiếp chính của phiên trấn đã quyết định như thế. Quan Kiểm sát thêm vào.

Satomura nhìn quan Kiểm sát ấy, hỏi:

– Thế chỗ ở thì định thế nào rồi?

– Thưa, đến mùa thu này thì dãy nhà của tổ Chưởng quản Kiểm nông sẽ có một căn trống. Xin đưa Bunshiro vào đấy. Ogata nói với giọng ồm ồm như thổi ốc tù và.

Bunshiro bình tĩnh lắng nghe hai người trao đổi như thế, không bấn loạn mà tim cũng không đập mạnh. Quả thật, kết quả ấy bất ngờ đối với anh, nhưng lại rất tốt cho anh. Anh nghĩ thế, tuy những lời hai người nói với nhau, nghe có vẻ xa cách với hiện thực.

– Thế nào?. Đột nhiên, Satomura nhìn Bunshiro, đôi mắt ti hí, nhưng sắc nhọn dị thường. – Kết quả như thế đấy. Hiểu chưa?

– Thưa, xin tuân mệnh. Xin cảm tạ ngài. Bunshiro nói, và cảm thấy định thần, trở lại với hiện thực. Anh chợt buột miệng, xin hỏi thêm. – Thưa, hưởng lại bổng lộc cũ là bao nhiêu ạ?

– Bao nhiêu à?

Quan Gia lão và quan Kiểm sát nhìn Bunshiro có vẻ hoài nghi. Nhưng có vẻ hiểu ra ngay là Bunshiro muốn xác nhận điều ấy, nên Ogata cười lớn:

– Hưởng lại lộc cũ là 28 hộc cho nhà hai người đấy.

– Thưa, bắt đầu từ bao giờ ạ?

– Ngày bắt đầu là..... Satomura vươn cổ dài ra, dòm vào đám giấy tờ. – Từ hôm nay đấy. Ngay từ hôm nay, được hưởng trở lại bổng lộc cũ. Sắp có người lo việc này đến cho biết việc lãnh gạo, lúc đó hãy vào thành mà bàn chuyện đó với người phụ trách.

– Xin cảm tạ ngài. Bunshiro nói.

Lúc đó, anh bắt đầu cảm thấy nhịp tim dồn dập lên. Nghe quan Gia lão nói

ra những chữ lãnh gạo, người phụ trách, vào thành,... thản nhiên như thế, cảm giác thực về việc được phục hồi cương vị cũ mới hiện rõ trong lòng anh.

Khi Bunshiro trở lại phòng đợi xong, đến phiên người anh ruột đi vào trong. Có lẽ chỉ để nghe thông báo về việc phục hồi cho Bunshiro và việc trông nom cho đến năm Bunshiro hai mươi tuổi, nên người anh nhanh chóng trở lại. Ông vẫn không nói gì, sắc mặt vẫn giữ vẻ nghiêm trọng, cho đến khi ra khỏi nhà quan, vẻ mặt khó khăn, vệt nhăn giữa hai hàng lông mày mới biến mất.

– Tối nay, ta đã lo âu không hiểu có chuyện gì. Khi ra khỏi nhà quan, bước đến bờ hào đông nam bên ngoài thành rồi, ông Ichizaemon mới nói. – Thế là, an tâm rồi.

– Xin anh tha thứ đã làm anh phải lo lắng đủ điều.

– Điều đó thì khỏi phải nói đến. Nhưng mà, còn 2 năm nữa mới được chính thức vào làm trong tổ Kiểm nông, và ta phải trông nom cho đến lúc ấy, thì có phần khó hiểu đấy. Có nghĩa là, nhà Maki chưa hoàn toàn được tha tội cho đâu.

– Thưa vâng.

– Trong khoảng thời gian ấy, phải biết giữ mình, đừng làm điều gì phật lòng các quan trên đấy.

– Thưa vâng, em xin khắc ghi vào gan ruột điều ấy, quyết không làm điều gì gây phiền nhiễu đến anh.

Bunshiro thề thốt. Tất nhiên, may

mắn bất ngờ đã nhận được tối nay ấy, anh hoàn toàn không có ý muốn làm điều gì để phải vuột mất.

– Sẽ là thuộc hạ của ngài Kashimura thì có nên đến nhà ngài ra mắt ngay ngày mai không anh?

– Phải thế chứ. Đến nhà ngài Fujii nữa. Đem theo quà biếu đến cả hai nhà thì tốt.

– Thưa vâng, em sẽ bàn với mẹ em ngay.

– Dưới quyền ngài Kashimura là tốt lắm đấy. Ichizaemon nói với vẻ đã an lòng được rồi. – Chưởng quản tổ Kiểm nông có ba người, ngài Kashimura ta nghe nói là người tử tế nhất.

– Thế ạ?. Bunshiro nói, anh mừng

thấy anh mình thường ngày nghiêm khắc, nhưng thật là có lòng lo cho mình. Anh nghĩ tình anh em là như thế. Anh hỏi:

– Thưa anh, được hưởng lại bổng lộc cũ là hạnh phúc bất ngờ thật, nhưng vì lý do gì mà có quyết định thình lình như thế này?

– Điều đó thì ta cũng đang suy nghĩ mà chưa hiểu được.

– Có lẽ nhờ có ngài Fujii đỡ đầu cho lễ thành nhân của em đó chăng?

– Chẳng hiểu có phải thế không. Ông Ichizaemon nói. – Thế nào đi nữa, cũng nên hỏi ngài Fujii xem sao. Có khi ngài Fujii đã giúp lời gì đấy đến các quan nhiếp chính cũng nên.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, không bao lâu đã ra đến cầu cho bộ hành. Ông Ichizaemon bảo em về. Bunshiro cúi đầu thi lễ rồi chia tay với anh.

Đêm không trăng, hướng bờ sông Bunshiro đi chỉ có một ngọn đèn lồng leo lét ở cuối hạ lưu, còn thì tối mịt. Nhưng trời ấm, ở đáy bóng đêm có làn hơi nước mờ trắng từ sông phả lên mặt đất.

– Chắc là mẹ sẽ mừng lắm. Bunshiro nghĩ, rồi vùng chạy thật nhanh về nhà.

4

Sáng hôm sau, Bunshiro ra trường Ikoma nghe giảng. Đêm qua, nói chuyện với mẹ xong, anh giở sách ra đọc, nhưng lòng anh lửng lơ trên trời, chữ nghĩa

không vào được trong đầu, nên phần đọc giảng sách Luận Ngữ của anh thật tệ. Tất nhiên, Bunshiro bị hỏi tới tấp, nhất là Yamane Seijiro nhân lúc anh kém chuẩn bị bài vở mà hỏi truy nhiều câu xóc óc rõ ràng là với ác ý, thế nhưng Bunshiro vẫn không cảm thấy tức giận. Nghe anh tạ lỗi dễ dàng quá, đám môn sinh vốn biết hiềm khích giữa anh và Yamane, lại càng nhao nhao lên náo động, nhưng Bunshiro cũng không chấp. Xong buổi học, anh đến thưa chuyện và tạ lỗi với thầy Ikoma.

Bunshiro về đến nhà khoảng trưa. Tuy sẽ làm công việc có phần dị thường, nhưng niềm hân hoan được phục hồi thân phận và bổng lộc không bớt đi mà còn tăng lớn hơn đêm qua nữa.

– Mẹ à, con sẽ đi vòng qua các địa phương đấy. Bunshiro nói. Sung vào tổ

Kiểm nông, nhiệm vụ của anh sẽ không chỉ đi vòng các xóm làng mà phải đến cả các thôn ổ hẻo lánh trên núi nữa. – Mùa hè chắc sẽ ăn nắng đến đen thui mất.

– Thế thì cũng giống như tổ Xây dựng thôi. Bà Toyo nói. – Ông Sukezaemon cũng đen thui suốt năm đấy.

– Đúng thế nhỉ.

– Được cất nhắc vào làm trong thành thì hãy xin lãnh tên của cha con ấy. Bà Toyo nói, giọng có phần hăng hái hẳn lên. Lâu lắm rồi mới thấy vẻ tươi sáng trên mặt bà. – Rồi lại phải kiếm vợ nữa đấy cậu.

– Mẹ à.... Chẳng phải lời mẹ anh đưa đường, từ lúc sáng đã có ý thế rồi nên Bunshiro nói. – Ăn trưa xong, con muốn

đến nhà Koyanagi ở xóm Yaba, có được không mẹ?. Hôm nay Bunshiro nghỉ tập ở võ đường để chuẩn bị cho chiều nay, đi viếng nhà các ngài Fujii và Kashimura. – Từ dạo ấy, nhà Koyanagi đã giúp đỡ mình rất nhiều, nên con muốn đến báo tin này cho họ biết.

– À, mẹ quên mất điều đó. Bà Toyo tươi cười nói. – Nghe tin này, mẹ vui mừng quá nên quên tuốt các vị ấy. Phải báo tin cho nhà Koyanagi, và nhà Yamakishi hàng xóm bên kia nữa chứ!.

– Thế thì con sẽ đến cả hai nhà ấy.

– Còn nhà Owada thì sao?

– Trên đường lên trường, con đã báo tin cho Ippei rồi.

– Vì thế mà sáng nay, con đi sớm đấy chứ gì?. Bà Toyo nói.

Ăn trưa xong, Bunshiro xách hai củ khoai làm quà, bà Toyo bảo mang đi, hướng về phía xóm Yaba.

Lòng anh vẫn còn hớn hở. Đã hai năm nay rồi, anh mới sắp thấy lại dãy nhà tổ Xây dựng. Bunshiro vừa bước trên đường, vừa nhìn từng nhà như nhớ lại ngày trước, cuối cùng chui qua cổng nhà Koyanagi, gọi vào xin gặp. Nhưng người bước ra là một bà lạ mặt.

Bunshiro nhìn quanh nền đất. Anh nghĩ ngay rằng hẳn là mình vào lầm nhà. Nhưng nền đất ấy, tường giấy cũ kỹ kia thì đúng là những thứ quen mắt của nhà Koyanagi rồi kia mà.

Bunshiro nhìn lại người đàn bà đang quỳ gối trên khung sàn đón khách, có vẻ khoảng trên dưới ba mươi tuổi, trẻ hơn mẹ của cô Fuku nhiều. Sau lưng bà có bé gái khoảng 2, 3 tuổi mới bước ra, đứng nhìn Bunshiro.

– Xin lỗi, bà là bà con của ông Koyanagi?

Nghe anh hỏi thế, bà ta lắc đầu.

– Không, đây là nhà Matsunaga, không phải Koyanagi.

– À... thưa bà Matsunaga...

Bunshiro sửng sốt nhìn người đàn bà. Khuôn mặt tròn đầy đặn ấy thoáng nét cười chế diễu.

– Xin lỗi, ông đây là...?

– Xin tha lỗi không sớm xưng tên. Bunshiro đỏ mặt, nói tên mình ra. – Thưa, trước đã ở căn bên cạnh đây.

– Thế ông cũng là người trong tổ Xây dựng đấy ạ?

Bà ta không biết tên ông Maki Sukezaemon. Biến cố làm rúng động toàn phiên trấn ấy hẳn là bà cũng biết, nhưng có lẽ không ngờ người trong cuộc lại đã sống ngay bên nhà mình. Bunshiro đáp.

– Thưa vâng. Bây giờ đã đổi rồi, nhưng lúc trước cũng là người trong tổ Xây dựng.

– Vì thế nên đến thăm ông Koyanagi đấy nhỉ?. Bà có vẻ đã hiểu ra, rồi lại lắc đầu ngay. – Chúng tôi, cho đến cuối năm ngoái, là người của tổ cai quản núi,

đầu năm nay chuyển qua tổ Xây dựng, nên dọn đến ở đây, nhưng lúc đó nhà đã trống rồi, không còn ông Koyanagi ở đây nữa.

– Thưa, bà có biết nhà ấy dọn đi đâu không?

– Chúng tôi không nghe nói gì cả. Cũng bởi chưa quen với người trong tổ này mấy.

– Thế ạ. Đột ngột đến làm phiền bà, xin bà tha lỗi cho.

Bunshiro ngỏ lời xin lỗi, rồi vội vàng bước ra khỏi nhà ấy. Bởi người quen biết như bà Koyanagi hay bà Yamakishi thì khác, chứ bà Matsunaga này là người mới gặp lần đầu, anh phải tránh nói chuyện dài dòng. Vì đang ở trong thời kỳ phải thận trọng.

Ra khỏi cổng, Bunshiro dừng chân trên đường. Ngoài vài đứa trẻ trên đường bên bãi đất trống di tích bãi tập bắn cung cũ, anh không thấy bóng người nào khác. Trời nhiều mây, mặt trời trốn đâu mất, nhưng không có vẻ sắp mưa, bên ngoài bãi tập bắn cung cũ thấy có đám hoa nở trắng, có lẽ là một loại mai dại.

Nhà Koyanagi dời đi đâu rồi nhỉ? Bunshiro có chút nghi ngại. Có bất ngờ thật, nhưng anh còn cảm thấy buồn nản. Đến nhà Koyanagi báo tin được phục hồi là bởi lý do lễ nghĩa với ông Koyanagi, nhưng đâu phải chỉ có thế mà thôi.

5

Bunshiro còn nghĩ đến chuyện nếu báo tin cho ông bà ấy biết, thế nào rồi tin ấy cũng sẽ đến được cô Fuku trên Edo.

Anh muốn thế nào cô Fuku cũng biết được tin ấy.

Trong mắt anh, ngay lúc này cũng còn hiện rõ hình dáng cô Fuku nước mắt ràn rụa, cùng kéo với anh chiếc xe chở xác cha anh, và đêm canh xác, cô âm thầm khóc cho nỗi mất mát của anh. Anh tin chắc rằng biết được tin nhà Maki của anh không bị hủy diệt đi mà lại được phục hồi, và anh sẽ vào làm trong tổ Kiểm nông, nối được nghiệp nhà, cô Fuku hẳn sẽ vui mừng như người trong gia đình vậy.

Tâm tình hăng hái ấy nào ngờ lại chẳng được chia sẻ, khiến Bunshiro hụt hẫng. Chuyện nhà Koyanagi dọn đi đâu thì chỉ cần hỏi nhà Yamakishi mà anh sắp đến viếng là được, nhưng nỗi nghi ngại trong lòng anh thì không giải tiêu

được. Ông Koyanagi Jinbee mà dọn ra khỏi dãy nhà này thì chỉ có thể có nghĩa là ông ấy đã bị tổ Xây dựng cho thôi việc rồi.

Bunshiro quay mặt tránh khi đi ngang nhà cũ của mình. Anh chẳng muốn biết nhà cũ ra sao, hay ai vào ở đấy.

– A, anh Bunshiro đấy à?. Bà Yamakishi vốn là người ít nói, nhưng thấy anh, khuôn mặt dài mà đen ấy nở nụ cười thân mật. Bà lớn hơn mẹ anh 2 hay 3 tuổi. – Anh lớn quá rồi, làm tôi cứ tưởng là ông nào! Bà Toyo có được mạnh khỏe không?

– Thưa, mẹ tôi vẫn mạnh khỏe. Hôm nay, mẹ tôi sai đến thăm ông bà.

Anh trao khoai tặng, rồi thưa chuyện

được hưởng lại bổng lộc cũ, và mình được vào làm trong tổ Kiểm nông.

– Dạo trước đã làm phiền ông bà rất nhiều, và được ông bà giúp đỡ tận tình, xin cảm tạ ông bà. Xin bà thưa lại như thế với ông nhà giùm cho.

– Ôi, ôi, anh khỏi phải thưa gửi cứng cỏi khổ sở như thế. Bà Yamakishi nói. – Mà thật là tốt quá. Ông nhà tôi cũng bận lòng không hiểu nhà anh ra sao, nay nghe tin lành thế thì sẽ vui mừng lắm.

– Thưa, ông nhà có gì thay đổi không ạ?

Nhà Yamakishi không có con. Bunshiro vừa nhớ lại như thế vừa hỏi thăm.

Bà ta cho biết là ông vẫn mạnh khỏe, làm việc bình thường.

– Giá mà nhà anh trở lại trong tổ này thì còn vui mừng hơn nữa. Nhà Koyanagi cũng dọn đi mất, tổ không còn như trước nữa, buồn quá!

Bà Yamakishi nói ra chuyện nhà Koyanagi đúng lúc Bunshiro đang cần đầu mối để hỏi về nhà ấy.

– Thế nhà ông Jinbee đã dọn đi đâu rồi, thưa bà? Lúc nãy tôi vào thăm thì thấy là nhà người khác rồi nên rất là ngạc nhiên...

– Mà nhà Koyanagi thì... này anh Bunshiro...

Bà Yamakishi mời anh ngồi để bà đi lấy bánh trái mời khách. Rõ ràng là bà

có điều gì đấy muốn nói về chuyện nhà Koyanagi, nên anh ngồi xuống.

– Ngài Koyanagi bây giờ thành đạt lắm kia.

Bà từ nhà trong trở ra, mời Bunshiro ăn bánh trên đĩa đặt trên khay. Bà nói với giọng có vẻ trách móc trước Bunshiro như anh vẫn còn là cậu bé thân tình ngày trước.

– Không dám gọi là ông Jinbee nữa đâu nhé!.

– Có nghĩa là gọi như thế là thất lễ, phải không ạ?. Bunshiro chăm chú thăm dò vẻ mặt bà Yamakishi. Niềm nghi ngại lúc vừa ra khỏi nhà cũ của Koyanagi trở lại trong lòng anh. – Thế thì, nhà Koyanagi bây giờ ra sao?

– Bổng lộc 80 hộc, và chuyển sang làm cho tổ Kho hàng rồi. Nhà ở xóm Yoriki đấy.

Điều bà cho biết quả thật đáng ngạc nhiên. Bunshiro buột miệng:

– 80 hộc kia à?

Chẳng có tâm trí đâu mà lý đến bánh trái, Bunshiro chỉ sững sờ nhìn bà Yamakishi. Một hồi sau, anh mới nói tiếp.

– Thế thì thành đạt to tát quá rồi. Nhưng, vì sao...

– Anh biết cô Fuku chứ?. Bà Yamakishi nói. – Có hơi nhút nhát, nhưng cô ấy ngoan lắm. Cô Fuku lên Edo rồi, anh có biết không?

– Thưa, có được nghe nói.

– Nhờ thân thế, nên cô ấy vào làm việc trong nội cung trên Edo. Lúc ấy, nhà Masu mừng lắm. Bà nói ra tên Masu của bà Koyanagi. – Bảo là bớt được một miệng ăn!

– Nhà ấy nhiều con quá mà.

Bunshiro nói, có phần nôn nao, sao bà này chưa chịu nói đến trọng tâm của câu chuyện cho chóng đi.

Đột nhiên, bà đổi qua giọng thầm thì. Sau khi rào trước rằng chuyện chưa rõ ràng nên đừng nói lại với ai, bà rỉ tai cho biết:

– Nghe đâu ngài Lãnh Chúa đã mó tay đến Fuku rồi đấy.

Phải mất một lúc, Bunshiro mới hiểu bà nói gì. Lời nói của bà, khi hiểu ra, lại

trở nên rõ rệt, lạ lùng, và nổ vang thành tiếng trong đầu anh. Trước mắt anh chỉ còn một màu trắng toát. Rồi anh cảm thấy đầu mình bừng nóng vì tình cảm không biết nên gọi là phẫn nộ hay khuất nhục nữa. Anh nghe văng vẳng có tiếng bà Yamakishi bảo là ngài Koyanagi sẽ còn tiến thân nhanh chóng nữa kia.

Tuy nhiên, khi anh ra khỏi nhà Yamakishi, trên đường về, tâm tình gần như phẫn nộ ấy dần dần mất đi, thay vào đó là một nỗi niềm khác. Ra thế! Bunshiro cảm thấy chuyện đã xong cả rồi. Nỗi mất mát đột ngột bao trùm anh, cuốn anh đi mất. Hình ảnh cô Fuku bị rắn cắn, cô Fuku liếm kẹo mạch nha trong đêm hội, cô Fuku giấu gạo mượn trong ống tay áo... Thế giới ấy không còn liên hệ gì với anh nữa rồi. Đột nhiên, tất cả đã rời ra nơi xa thẳm tầm tay anh không với tới.

Lúc hiểu như thế, lòng anh dâng trào lên nỗi luyến tiếc Fuku mãnh liệt đến chính anh phải ngạc nhiên. Cô Fuku đã đưa ngón tay bị rắn cắn cho anh hút độc, mà cả cô Fuku giờ đã lọt vào tay Lãnh Chúa, đều làm anh thương nhớ đến não lòng.

Bunshiro dừng chân, mặc cho ngọn lửa thương nhớ đốt cháy lòng mình. Bên cạnh bãi đất tập bắn cung cũ, quay đầu lại cũng chỉ thấy con đường trước dãy nhà của tổ trải dài quạnh hiu, không một bóng người. Chỉ có tiếng trẻ con đùa giỡn văng vẳng từ sâu trong đám cây tạp đã bắt đầu đâm chồi. Chẳng có ai phá quấy hay cản ngăn gì trào lòng hỗn loạn của anh.

Phải chi ngày ấy... Bunshiro bị dằn vặt bởi nỗi ân hận đã không gặp được Fuku ngày cô tìm đến anh để báo tin

lên Edo. Phải chăng ngày ấy, Fuku đã dự cảm được sẽ đến lúc phải chia cắt nhau như thế này? Nghĩ như thế, lòng anh lại bị trùm phủ trong niềm ân hận sâu đậm.

Nhưng mặt khác, anh nhận ra rằng chính vào giờ phút chia cắt với Fuku đã được quyết định như thế này, niềm yêu thương mãnh liệt ấy đã được giải thoát ra khỏi xích xiềng cấm kỵ mà dâng trào trong lòng anh. Chính anh đã giải tỏa cấm kỵ ấy, nhưng nếu không thình lình bị chia cắt như thế này thì người nào khác đã đành, mà ngay chính anh chắc chắn đã không bao giờ bộc lộ tấm chân tình ấy ra được.

Bunshiro gắng bình tĩnh lại, cảm thấy mình dần dần quay trở lại được với sinh hoạt đời thường thành lập trên vô số điều cấm kỵ. Anh định sẽ hành xử

như không có chuyện gì đối với Fuku cả. Làm thế, anh chấp nhận được rằng ngay từ đầu đã chẳng hề có gì cả, và đối với anh, còn là một cách huấn luyện mình chịu đựng được áp lực của quy chế. Đó là điều cần thiết cho cả anh lẫn Fuku trong lúc này.

Thế nhưng, anh vẫn còn tâm tình nặng nề buồn bã. Tâm tình ấy chìm đắm rồi lắng đọng ở nơi sâu kín trong tâm hồn anh.

Trước khi rời đi, anh quay đầu lại nhìn dãy nhà của tổ một lần nữa. Hầu như phong cảnh đã đổi khác lúc nãy rồi.

Về đến nhà, Bunshiro chỉ thưa chuyện nhà Koyanagi thành đạt, ông ấy vào làm trong tổ Kho hàng và dọn sang xóm Yoriki rồi. Anh không đả động gì về chuyện cô Fuku cả.

Bà Toyo ngạc nhiên lắm, hỏi dồn Bunshiro đủ thứ chuyện, cuối cùng bảo anh vậy thì phải sang xóm Yoriki mà chào hỏi chứ.

– Chuyện này thì coi như xong đi, mẹ à.

– Chuyện khác là chuyện khác, chuyện này là chuyện này chứ. Nếu con không muốn đi thì mẹ đi.

Bunshiro nghĩ, như thế mẹ sẽ nghe từ chính miệng bà Koyanagi chuyện thành đạt của nhà ấy.

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 9
MÙ SƯƠNG

1

Bunshiro múa kiếm gỗ để tập, lưu lại một mình trong võ đường vắng lặng. Anh tấn theo thế Bát song, tưởng tượng đối thủ đang chém tới mãnh liệt, nhắm vào vai trái và cổ tay trái của anh. Bunshiro dời chân một chút, né tránh rồi lập tức uốn lưng sấn tới, hét một tiếng lớn, thanh kiếm gỗ rung lên, chém bổ xuống đầu đối thủ.

Lặp đi lặp lại thế kiếm ấy 10, 20 lần, mồ hôi rịn ra không chỉ trên người, mà cả trên tóc, nhỏ giọt từ mặt anh. Cánh tay anh mỏi dần, thanh kiếm gỗ trong tay múa, nặng như chì. Buông gối ập xuống sàn, Bunshiro ngưng lại, thở. Đầu nghiêng xuống, mồ hôi từ mặt anh rơi ròng ròng xuống sàn gỗ. Lấy khăn giắt ở lưng lau mặt xong, Bunshiro đứng dậy. Đôi chân tấn, trái phải trước sau ngược lúc trước, lại chờ đối thủ tưởng tượng chém tới. Lần này, địch nhắm chém vào thân người. Bunshiro nhanh nhẹn lui cả hai chân lại, nhưng giữ nguyên hình tấn Bát song. Tiếp đó, hai chân lướt tới như trượt trên sàn, ấn gót sâu mà giương kiếm chém xuống. Tiếng anh hét xé tan không khí tĩnh lặng của võ đường. Bunshiro chầm chậm rút kiếm lại từ thế chém.

Đột nhiên, Bunshiro quay phắt lại

như bị tấn công, thanh kiếm gỗ giương lên chờ và thối lui 1, 2 bước. Trong góc võ đường mờ tối, thoáng bóng người hiện ra.

– Ta đây.

Bóng người ấy lên tiếng, rồi dời ra chỗ có chút ánh dương tàn buổi chiều dọi vào. Thầy Ishiguri, chủ võ đường đấy.

– Làm con giật mình đấy, phải không?

Thầy nói, tiếng nói nghe không rõ, vì dạo này răng đã rụng nhiều rồi. Nghe trong giọng nói có lẫn tiếng cười, Bunshiro hạ thanh kiếm gỗ xuống. Thầy đang vui, nhưng lúc nãy Bunshiro đã cảm thấy như có ai rình chém mình, sát khí đằng đằng. Anh nói nhẹ:

– Thưa thầy, trêu con thế không tốt.

– Ha ha ha!. Thầy Ishiguri cười lớn. – Thử con đó thôi. Ông bước đến trước Bunshiro, nắm cây quạt như tấn kiếm. – Thế kiếm vừa rồi, còn có sơ hở. Ta làm đối thủ cho, chém tới xem!

– Thưa thầy, không được đâu. Thầy cũng dùng kiếm tập chứ.

– Không sao. Cứ chém tới, đừng nương tay!

Nghe thầy nói thế, Bunshiro thi lễ, lùi lại, cầm kiếm gỗ đứng tấn. Tất nhiên, đó là một cơ hội tuyệt hảo để được thầy chủ trường dạy bảo. Nhưng mặt khác, Bunshiro cũng nghĩ đến tình trạng sức khỏe của thầy. Dạo này ông hay bị bệnh, từ lâu đã không ra võ đường. Có vẻ thầy

nhìn thấu gan ruột Bunshiro, nên quát lớn:

– Đã bảo đừng nương tay rồi. Nào, đánh đi.

Bunshiro tấn mạnh xuống chân, giương kiếm tấn theo thế Bát song. Toàn thân lấy lại sức mạnh ban nãy.

Thầy Ishiguri đã tấn kỹ từ lúc nào rồi. Quả thật thế tấn không có chút khe hở. Thân người gầy ốm tóc bạc trắng ấy nhỏ hơn Bunshiro nhiều, trông như nấp phân nửa sau cây quạt, khó thấy chỗ nào tấn công được.

Thầy Ishiguri vốn là con nối dõi của một nhà võ sĩ làm trưởng quan trong phiên trấn, sẽ nối nghiệp cha làm trưởng quan, nhưng từ năm 20 tuổi lên trú nhậm

trên Edo, đã làm môn đệ phái Kudon, và vận mệnh thay đổi từ đó. Ông đã tập luyện 10 năm ở võ đường phái Kudon, hành hiệp giang hồ 5 năm ở các xứ khác, rồi trở lại Edo, luyện kiếm thêm 3 năm, tổng cộng 18 năm chuyên niệm vào việc luyện kiếm thuật. Tất nhiên phiên trấn đã chấp nhận như thế. Khi ông trở về xứ, phiên trấn khuyến khích ông mở võ đường này.

Phía sau cây quạt kia là kiếm sư 50 năm kinh nghiệm đấy. Bunshiro không còn ngại ngùng gì nữa. Anh chuyển chân tấn. Chờ đợi.

Chợt thấy thân người thầy Ishiguri rướn lên. Rồi lại cúi khom xuống, lướt tới. Cây quạt biến thành lưỡi dao bạc nhắm người Bunshiro phóng tới. Bunshiro rút chân lại, né tránh, vừa né vừa dời

trục chân trái lên phía trước một chút. Rồi dậm chân phải tới trước, đồng thời chém xuống trán ông Ishiguri. Nhưng thanh kiếm tre và khí phách dũng mãnh của anh chỉ chém vào khoảng không mà thôi.

– Đây này!. Thầy Ishiguri đến bên Bunshiro, đánh nhẹ vào chân trái của anh. – Khi dấn chân này tới trước, phải hòa theo hướng tiến của đối thủ mới được. Chỉ thu ngắn khoảng cách mà thôi thì không nắm được đối thủ đâu. Làm lại đi!

Nói xong, ông lại thủ cây quạt đứng tấn. Bunshiro sấn tới, chém. Không phải một lần, mà hơn 10 lần lặp lại cùng thế đánh ấy. Cho đến lúc sắp tắt tia nắng thoi thóp cuối cùng chiếu qua cửa sổ, Bunshiro mới cảm thấy các đầu ngón chân của

bàn chân trái mà thầy đã chỉ bảo, mới nắm được động hướng của thân người thầy Ishiguri. Hướng sấn tới của chân phải nhờ đó mà thay đổi khác hẳn lúc trước.

Những tiếng thét tấn công thoát ra từ miệng anh mê man, thanh kiếm gỗ chém xuống cây quạt chống đỡ của thầy vang tiếng chan chát. Chỉ là cây quạt, nhưng thế đỡ của thầy Ishiguri thật dũng mãnh, đánh bật thanh kiếm gỗ của Bunshiro tung bổng lên trời. Bunshiro dội ngược lại. Nhưng thầy Ishiguri cũng buông quạt, ngã bật ngửa. Bunshiro vội vàng đặt kiếm xuống, chạy lại bên thầy.

– Thưa thầy có sao không? Có bị thương ở đâu không?

– Có bị thương gì đâu nào!

Thầy nói thế, nhưng thở hổn hển khổ sở khi Bunshiro đỡ ông dậy.

Thình lình ra võ đường, chống đỡ thế chém của Bunshiro đến hơn 10 lần như thế, ông đã làm quá sức mình rồi. Bunshiro tràn ngập lòng hối hận, xoa mãi tấm lưng gầy trơ xương của thầy mình. Có vẻ nhờ thế mà dần dần hơi thở ông bình thường trở lại, và ông đứng dậy được một mình. Ông nhìn Bunshiro nói với giọng thất vọng:

– Đỡ được rồi nhưng mắt ta tối sầm lại, đến ngã ra đất. Thân thể ta đã già đi, rạn nứt cả rồi.

– Thưa thầy, vì con mà thầy phải gắng quá sức, xin thầy tha tội.

– Có sao đâu, con khỏi phải xin lỗi. Chính ta bảo con tập mà.

Bunshiro đưa thầy đến cửa nhà chính, mở cánh cửa bằng gỗ sam nặng nề, dày cui ra. Từ trong, tỏa ra ánh sáng đèn nhạt nhòa. Nhà đã thắp đèn rồi. Thầy Ishiguri ngoái đầu lại nói:

– Thay áo quần xong thì ghé lại đây, ta có chuyện nói với con.

Ra ngoài sân mờ tối, múc nước lau mồ hôi, Bunshiro nghĩ không biết thầy muốn nói chuyện gì. Anh chắc chắn là mình đã chẳng làm gì để phải bị la rầy cả. Dạo này, anh đến võ đường không sót một ngày nào. Thấy thế, Inukai Hyoma cũng lì lợm đòi giao đấu, mà hắn thách thì Bunshiro nhận lời đấu, nhưng tránh không đi đến chỗ như chó dại cắn nhau như trước nữa. Lúc trước, mỗi lần Hyoma khiêu chiến, anh đã giơ hết nanh vuốt ra chống lại, bởi lòng anh cay đắng

vì cái chết tức tưởi của cha anh cùng với cảnh ngộ gia đình anh phải sống nhờ bố thí trong dãy nhà bẩn chật ấy. Lúc đó, căm phẫn vì đời sống không có chút hy vọng tương lai, và chung quanh, người ta khinh thị rẻ rúng anh là con của kẻ tội phạm, nên Bunshiro đã lao mình vào cuộc đấu khốc liệt với Hyoma.

Bây giờ đây, niềm cay đắng ấy chẳng phải đã tiêu tan hoàn toàn. Sự thật trong biến cố đưa đến cái chết của cha anh vẫn còn bao trùm trong bí mật, chưa ai lên tiếng giải thích rõ ràng cả. Và tuy bổng lộc của gia đình đã được phục hồi, Bunshiro đã có phần an tâm về sinh hoạt của mình thật, nhưng đến lúc ra mắt quan Chưởng quản việc Kiểm nông, ông Kashimura tuy có chúc mừng anh, nhưng cũng đã nói:

– Ngài Satomura là người lắm mưu kế. Chớ có lơ đểnh. Tiền đồ của một gia đình đã bị đóng dấu phản nghịch rồi thì không lạc quan được đâu.

Bunshiro cũng nghĩ là quan sát của ông Kashimura như thế là đúng. Nghĩ lại mình đã vui mừng vì được phục hồi bổng lộc cũ, rồi hớn hở đi báo tin cho các nhà hàng xóm Koyanagi và Yamakishi, Bunshiro cảm thấy như mình bị dội một gáo nước lạnh.

2

Niềm cay đắng trong lòng Bunshiro còn có một nguyên nhân khác nữa, một nỗi u uất sâu kín không giải tỏa được. Đó là chuyện cô Fuku đã trở thành trắc

thất của Lãnh Chúa rồi. Cảnh ngộ của hai người đã khác xa nhau rồi, chẳng nên mềm yếu mà tiếc nuối chi mãi. Chút tình của anh đối với Fuku đã thanh toán xong xuôi. Cho dù quá khứ ấy có đáng lưu luyến bao nhiêu đi nữa, bây giờ, cũng chỉ là quá khứ mà thôi.

Thế nhưng, thỉnh thoảng, từ đáy lòng Bunshiro vẫn có khối tưởng niệm không sao nuốt trôi cứ trào lên cổ họng. Cứ vương vấn mãi chuyện Fuku không phải là dâu một nhà thường dân, mà đã trở thành vợ lẻ của một Lãnh Chúa. Anh nghĩ đó chẳng phải là ý muốn của Fuku. Cô chỉ là cành hoa bị bẻ gãy. Ông bà Koyanagi thành đạt như thế chẳng nói làm gì, nhưng Fuku hẳn chẳng vui mừng gì chuyện được cất nhắc lên làm vợ lẻ của Lãnh Chúa. Fuku chẳng được hạnh phúc đâu. Nghĩ thế, Bunshiro lại cảm thấy tức

ngực, và nếm vị cay đắng không tỏ cùng ai được. Nghĩ đến Fuku, anh thấy rõ là mình đã mất đi thứ gì quý báu vô cùng.

Cũng niềm cay đắng này đã khiến anh đi tập ở võ đường chăm chỉ từ mùa xuân đến nay. Ở võ đường, chuyên niệm vào việc tập kiếm thuật, hoặc hành hạ thân thể mình đến mức cùng cực, giúp anh quên đi bất an về tương lai hay thương xót cho Fuku. Tuy nhiên, niềm cay đắng ấy ẩn náu sâu kín trong lòng anh. Không bộc lộ ra thành những trận đấu như chó dại cắn nhau giữa anh và Hyoma. Gần đây, Bunshiro đã có thể như người lớn khi nhìn lại chuyện thời trước. Anh nghĩ đó là trò đùa trẻ con. Bây giờ dù Hyoma khiêu khích và anh nhận đấu đi nữa, anh cũng không còn sa đà hùng hổ như trước.

Thế nhưng, có lúc niềm cay đắng giấu kín ấy lại tìm cách trào lên, đột ngột phun ra. Như lần đấu tập với Ohashi Ichinoshin mấy ngày trước. Chính Ohashi tìm đến thách đấu. Vẫn với giọng trây trúa ấy, hắn bảo đã lâu không so tay với nhau, chẳng lẽ Bunshiro tránh hắn sao, rồi cười nhạt:

– Nghe nói dạo này, cậu vượt hơn cả ta nữa kia. Thế thì chỉ giáo cho vài đường đi nào.

Bunshiro định chỉ từ chối nhẹ nhàng thôi, nhưng nghe hắn nói giọng mỉa mai như thế, anh nổi giận. Miệng hắn nói xin chỉ giáo, nhưng rõ ràng trong bụng hắn chỉ lợi dụng cơ hội để hành hạ anh thôi. Bunshiro nghĩ không thể thua trận này được. Anh tin rằng tài nghệ của mình đã

đạt đến mức có thể thắng tên đàn anh này rồi.

Các môn sinh khác đều ngừng tập chăm chú xem. Trận đấu có kết quả Bunshiro thắng 2 trong 3 hiệp. Nhưng... Bunshiro nghĩ có lẽ cách thắng có chút vấn đề...

Hiệp đầu, Ohashi chém tuyệt diệu vào cổ tay Bunshiro, thắng điểm. Hắn to con nhưng lại sở trường về thế kiếm chém vào tay đối thủ. Lần này hắn thắng nhờ sở trường ấy. Nhưng ngay sau đó, Bunshiro chém trúng vai Ohashi, thắng hiệp thứ hai. Ohashi khăng khăng không chịu, cho là chỉ xớt qua vai thôi, và còn trật vai ra cho xem nữa. Nhưng người giám định là Maruoka Shunsaku vẫn giữ quyết định đã tuyên, khiến Ohashi hậm hực đấu tiếp.

Sự kiện xảy ra ngay sau đó: sau hai ba lần chạm kiếm, Bunshiro chém mạnh trúng giữa trán Ohashi. Đòn trúng mặt minh bạch không chối cãi gì được nữa, nhưng ngay lúc Maruoka tuyên điểm, cũng là lúc thanh kiếm tre của Bunshiro chém xuống tiếp như điện chớp. Cùng chỗ bị đánh trúng liên tiếp, Ohashi tét trán, ngã xuống bất tỉnh. Tất nhiên, Bunshiro bị Maruoka quát mắng nặng nề, và sau này còn bị thầy Satake hôm ấy vắng mặt, quở trách nữa. Nếu chuyện đến tai thầy chủ trường, hẳn còn bị trách phạt nặng nữa kia.

Vừa nghĩ ngợi như thế, vừa thay áo quần xong xuôi, Bunshiro đóng cửa võ đường, kiểm soát cẩn thận rồi ra nhà chính. Bà Ishiguri nghe động, ra hành lang đón anh đưa vào phòng khách có ông Ishiguri ở đấy. So với thầy gầy ốm

tóc bạc trắng, mặt đầy vết nhăn sâu, bà vợ mập mạp, không chỉ khuôn mặt như trẻ nhỏ, mà da dẻ cũng mịn màng, cử động nhanh nhẹn, trông còn rất trẻ trung. Điều đó cũng đương nhiên thôi, bởi nghe đâu hai ông bà cách nhau đến hơn 10 tuổi. Ông Ishiguri chuyên tâm vào chuyện luyện tập kiếm pháp, không có thì giờ kiếm vợ nữa, đến năm 30 tuổi, mới nghe theo lời khuyên của người quen mà lấy vợ là con của một võ sĩ trú nhậm trên Edo. Vợ ông lúc đó đâu chừng 18, 19. Hai người cử hành hôn lễ trong dinh của phiên trấn trên Edo, rồi ở mãi trên ấy, đến 8 năm sau, vợ ông mới thấy được tận mắt cảnh tuyết rơi nơi xứ sở của chồng mình. Hai người có hai con trai, tuy ông không làm việc cho phiên trấn nhưng vẫn được giữ phần đó, hiện nay, con trưởng của ông lãnh bổng lộc nhà, làm trưởng quan và sống ở căn nhà

khác ngoài thành. Thỉnh thoảng lại thấy cô bé cháu nội ông, con của người con trưởng ấy, đến võ đường thăm ông bà, còn ngày thường chỉ có hai vợ chồng già với một phụ nữ trung niên giúp việc nhà ở đây thôi.

Bà vợ mang trà và bánh đến cho khách xong, bước ra ngoài thì căn nhà im vắng lạ thường. Không có mưa, nhưng khí ẩm của mùa sương mù len vào khắp trong nhà. Bảo Bunshiro ăn bánh xong, thầy Ishiguri bắt đầu nói về chuyện khác hẳn với những gì anh đã dự đoán.

3

– Mùa thu này lại có cuộc đấu tế lễ ở đền Kumano.... Thầy nói. – Ta đã chỉ

định con ra đấu với Okitsu Shinnojo đấy.

Bunshiro ngẩng mặt nhìn thầy. Nhưng không đáp ngay được, mà cầm tách trà lên uống hai ba ngụm trà nóng. Anh cảm thấy thầy đang nhìn mình đăm đăm. Bunshiro đặt tách trà xuống đĩa hứng, rồi nhìn thầy lần nữa.

– Thưa thầy, trên con còn có các anh Tsukahara, Maruoka, Ohashi, lại còn thầy Satake nữa. Chưa phải đến phiên con mà.

– Satake không ra đấu năm nay đâu. Bảo là Lãnh Chúa đang ở trong xứ, nên không có thì giờ tập luyện đầy đủ, và không địch nổi lứa trẻ đang lên. Thầy thoáng nở nụ cười. – Ta chỉ định con sau khi đã bàn với Satake và Maruoka. Tsukahara và Ohashi thì không địch lại kỹ

thuật của Okitsu đâu, còn Maruoka thì lần này phải làm nguyên soái của toàn võ đường này; tranh với Okitsu, vạn nhất rủi ro mà thua thì còn đâu là uy danh của võ đường nữa.

Cuộc đấu tế lễ ở đền Kumano thường năm được chọn vào ngày tốt trong tháng 10, mùa thu, cử hành trong khuôn viên đền Kumano, là cuộc tỉ thí với võ đường Matsukawa. Trên danh nghĩa, là cuộc đấu để tạo tình thân sâu đậm thêm, đồng thời tăng tiến tài nghệ, nhưng thực tế thì là dịp so tài bất chấp tình thân giữa hai võ đường lớn trong phiên trấn là Matsukawa phái Itto và Ishiguri phái Kudon chia hai thiên hạ, tuy còn có võ đường Ono phái Mugai nữa nhưng quá nhỏ không đáng kể. Đa số võ sĩ trong phiên trấn tụ họp lại để xem cuộc tỉ thí này. Lại thêm có Lãnh Chúa về xứ, sẽ chọn

vài cuộc đấu để thưởng lãm trong danh nghĩa khuyến khích võ thuật, nên cả hai võ đường càng không muốn thua đối thủ. Vì thế, cuộc tranh tài mà các môn sinh quen gọi là cuộc tỉ thí hoa lệ này làm nảy sinh chuyện chiến thuật chiến lược phía sau, chuyện bày mưu tính kế để tranh thắng, có phần sống sượng.

Bunshiro cũng hiểu chuyện đưa anh ra đấu với Okitsu của võ đường địch Matsukawa cũng nằm trong chiến thuật chiến lược ấy. Okitsu là tay kiếm từ ba năm trước đã nổi bật như sao chổi, trong trận đấu tế năm ngoái đã làm Tsukahara thua xiểng liểng.

Chuyện phải tính toán mưu mô thì hiểu được, nhưng việc đưa anh ra đấu với Okitsu thì không chắc có đúng khô-ng. Bunshiro từ Tết năm nay được lên

hạng 5, nhưng tự mình chưa nắm được chính xác tài nghệ mình là ở mức nào. Không hiểu có thắng nổi Okitsu không. Mà anh cũng ít có ước vọng công danh là thắng được Okitsu.

– Anh Tsukahara thì đành rồi, nhưng còn anh Ohashi thì sao ạ? Con nghĩ anh ấy khó thua Okitsu....

Bunshiro nói. Trong trí anh vẫn còn dư âm của trận đấu gây tranh cãi vừa rồi với Ohashi, có lẽ lần này dành phần vinh dự cho Ohashi thì hơn. Nhưng thầy Ishiguri lắc đầu:

– Không, Ohashi thì có kỹ thuật, nhưng không tiến hơn được. Không thắng nổi Okitsu đâu... Học kiếm pháp thì có khi đột nhiên như có quỷ thần nhập vào, thình lình tài nghệ tiến vọt

lên. Đó là lúc ngộ được tài năng tiềm ẩn về kiếm thuật đấy. Sở dĩ ta cứ hò hét khan cổ, bảo gắng lên, tiến lên mãi cũng bởi kẻ lười biếng thì không có hạnh ngộ thấy được tài năng tiềm ẩn ấy đâu.

– Thưa thầy, con hiểu.

– Thế nhưng, cũng chẳng phải cứ cố gắng tập luyện là ai cũng chắc chắn giỏi lên cả đâu. Người tài giỏi thật sự thì hiếm có. Chỉ người như thế mới có ngày thình lình giỏi vượt hẳn lên. Okitsu là một người như thế. Còn ở võ đường này thì Bunshiro, chính con là một người như thế đấy. Inukai Hyoma cũng thế...

– .....

– Nếu con ngần ngại không muốn, thì ta sẽ cho Inukai đấu với Okitsu. Inu-

kai không có tài nghệ bằng con, nhưng có khí thế mà Ohashi không có được.

– Thưa thầy, không đâu.... Bunshiro có chút bối rối.

Mặc dù không mấy ham chuyện thắng Okitsu để tạo danh vang về kiếm kỹ, nhưng anh cũng đâu có muốn nhường vai trò đó cho Hyoma đứng hạng 7, luôn luôn bám sát chân anh. Nếu nhường cho Hyoma thì không tránh được lời đồn rằng anh sợ quá nên tránh thi tài với Okitsu, như thế, dù thắng hay bại, Hyoma rõ ràng sẽ được lợi. Anh chẳng có lý do gì để giúp hắn được như thế. Mặc dù dạo này, anh dần dần có được thái độ người lớn khi xử sự trước những khiêu khích của Hyoma, nhưng đối với anh, hắn vẫn là một kẻ địch đối lém lỉnh và đáng đề phòng. Anh chưa hề muốn

nhường hắn chút gì cả.

– Nếu thầy phải nghĩ đến cả cỡ Hyoma nữa, thì con xin nhận đấu. Không, nếu là mệnh lệnh của thầy thì con xin lãnh đấu với Okitsu.

– Vậy thì tốt.

Thầy Ishiguri gật đầu, mãn nguyện, bảo Bunshiro ăn bánh đi, rồi chờ anh ăn xong miếng bánh. Thấy thầy có vẻ mệt nhọc rõ rệt, Bunshiro ăn vội cho xong rồi sửa tư thế định từ tạ ra về:

– Thưa thầy, nếu không có gì khác, thì con xin phép...

– À, còn một chuyện này nữa chứ.

Thầy Ishiguri nói, rồi cầm tách trà lên, uống thong thả, xong đặt tách xuống,

đột ngột nói có một thế kiếm bí truyền gọi là Murasame.

– Đây là thế kiếm cực bí của võ đường này. Ta đã lãnh hội được trên đường tu luyện kiếm pháp, sau đó đã cải tiến thêm thành thế kiếm bí truyền cho môn phái. Cho đến nay, ta chỉ truyền thụ cho mỗi một người, chuyện đã lâu lắm rồi. Giờ đây, ta đã già, phía trước không còn bao lâu nữa, mà người kia cũng chẳng còn trẻ nữa.

Chuyện bất ngờ quá, nên Bunshiro cứng người, lắng tai nghe.

– Cứ thế này thì cả ta lẫn người ấy cũng sẽ rời khỏi thế giới này mà thế kiếm ấy không truyền được cho đời nữa. Đó là điều duy nhất ám ảnh ta trong tuổi già. Nên ta đã để ý tìm kiếm người nào xứng

đáng để truyền thụ, nhưng mãi vẫn chưa thấy ai... Tuy nhiên, ta đã bàn với người kia rằng, nếu con thắng được Okitsu trong cuộc đấu mùa thu này thì có lẽ đó là cơ hội tuyệt hảo đã đến đấy. Chẳng phải ngay lập tức. Nhưng chắc chắn có ngày sẽ truyền thụ thế kiếm ấy... Ngày đó, ta già rồi không còn sức đảm đương nữa, nên nhờ người duy nhất được ta truyền thụ ấy lo việc này hộ ta. Lúc nãy, ta bảo con hãy gắng sức thi tài với Okitsu, cũng vì chủ ý này đấy.

– Nhưng thưa thầy, còn có thầy Satake, hay anh Maruoka nữa...

– Không, thế kiếm bí truyền này đòi hỏi đặc biệt lắm. Cả hai hiện giờ đều giỏi hơn con, nhưng không đủ cốt cách. Mà về tài nghệ thì rõ ràng là con sẽ vượt qua họ. Chính con cũng nghĩ như thế

chứ gì... Hãy gắng sức thắng Okitsu đi. Để được truyền thụ thế kiếm bí truyền huyền diệu, vô địch này nhé, Bunshiro.

Dù vẻ mặt hiện rõ nét mệt mỏi, nhưng giọng ông có âm hưởng thích thú.

Bunshiro đóng chặt cửa lớn của võ đường, bước ra ngoài.

Khí trời đêm nồng ấm bao phủ thân thể anh. Bầu trời giăng đầy mây đẫm hơi nước, chẳng thấy điểm sáng nào. Màn đêm ẩm nặng từ trên trời phủ chụp xuống. Mặt đất mờ trắng.

Bunshiro bước về hướng bờ sông Gokengawa, trên đầu, những cánh chim đêm lướt bay, kêu lên những tiếng lảnh lót.

Bunshiro nghĩ đến chuyện thế kiếm bí truyền. Nỗi hưng phấn khi nghe chuyện vẫn còn lưu lại trong anh. Sở dĩ Bunshiro lao mình vào việc luyện kiếm thuật, chẳng phải để thắng Okitsu, cũng chẳng phải để được truyền thế kiếm bí mật ấy của võ đường, mà chỉ vì đã bị đẩy vào chỗ không thể chuyên tâm vào việc gì khác hơn là ngày ngày tu luyện kiếm pháp.

Dù vậy, Bunshiro cũng là người đã nhiều năm khổ luyện tâm thân trong nghề kiếm rồi, nên nghe thầy mình hàm ý muốn truyền thụ thế kiếm bí hiểm bất bại ấy, anh không thể dằn được niềm hưng phấn cao độ. Chính anh chứ không ai khác, đã được chọn làm người thứ nhì được truyền dạy thế kiếm vô địch ấy. Niềm hưng phấn khởi từ nhận thức đó. Nếu đúng như thầy anh nhắm, thì rồi

đây, trừ mỗi một người khác thôi, tất cả đồng môn của anh, không ai thấy được thế kiếm bí truyền ấy, chỉ có một mình anh là được biết mà thôi! Tất nhiên là anh sẽ phải thắng Okitsu mới được thế.

4

Ra đến bờ sông, anh thấy phía bên kia của cầu Chidori bên trái anh, lấp lánh ánh đèn ở con đường chính qua xóm. Cũng còn thì giờ cho vài nhà buôn để đèn buôn bán, nhưng Bunshiro không đi về hướng ấy. Anh bước dọc theo sông, quay lưng về hướng đèn.

Trước mặt anh là các xóm không đèn, nối nhau, một bên vang tiếng sóng nước không ngừng đổ vào bờ. Mấy ngày

nay, thấy mây thấp phủ đầy trên núi xa, nơi thượng nguồn của sông, có lẽ vì thế, nước sông dâng lên đã 2, 3 ngày rồi.

Bunshiro không biết mình có thắng nổi Okitsu không. Năm ngoái, anh cũng đã xem trận Okitsu hạ Tsukahara rồi, nhưng lúc ấy anh quá bận trí về chuyện suy tính sao cho hạ được đối thủ chỉ định của anh là Yamane Seijiro nên đã không xem kỹ các thế kiếm của Okitsu. Anh chỉ biết hắn là địch thủ đáng gờm. Muốn thắng Okitsu, hẳn phải nhờ Tsukahara đóng vai đối thủ mà ra sức luyện tập mới được, bởi anh đã thấy Okitsu phong tỏa được các đòn độc của Tsukahara, khiến Tsukahara thảm bại.

Mà chẳng biết ai là người đầu tiên được thầy truyền thụ thế kiếm ấy cho. Bunshiro đâm ra thắc mắc khi về đến

xóm nhà mình. Nhân vật ấy hẳn đã là bậc đàn anh trong võ đường rồi. Nghe đâu thầy Ishiguri nghe theo khuyến khích của phiên trấn mà mở võ đường lúc ông 40 tuổi. Tức là 34 năm trước rồi. Điều đó, cùng với lời thầy bảo nhân vật ấy cũng đã già đi, khiến Bunshiro nghĩ người đó phải thuộc vào các lứa môn sinh đầu tiên. Có nghĩa là đã có một môn sinh tài năng vượt bậc khiến thầy không băn khoăn gì khi chọn để dạy thế kiếm ấy. Nhưng Bunshiro chỉ suy đoán được có thế, anh không nghe đồn đãi gì về một môn sinh nào như thế cả, tất nhiên chẳng đoán được danh tính như thế nào. Quan tâm về tay kiếm bí mật ấy càng lớn dần trong tâm trí anh.

Anh vừa mở cửa nhà thì tiếng cười của Ippei lọt ngay vào tai. Có vẻ Ippei đến chơi, không thấy anh nên đang nói

chuyện với mẹ anh. Bà Toyo không giấu thái độ thiếu cảm tình với vẻ thô lỗ của Ippei, nhưng Ippei thì lại có lòng muốn an ủi người mẹ của bạn mình, góa bụa vì cái chết tức tưởi của chồng, nên mỗi khi đến thăm, không chỉ nói chuyện với Bunshiro mà ân cần hỏi chuyện bà Toyo nữa.

Bunshiro hiểu rõ sự khác biệt ấy nên cười khổ sở mà lên tiếng: – Thưa mẹ, con đã về.

Nghe tiếng, người mở cửa kéo ló đầu ra là Ippei.

– Cậu về trễ thế! Tớ chờ mỏi cả cổ định bỏ về đây này.

Có lẽ Ippei hết chuyện gì hấp dẫn để nói với bà Toyo rồi.

Ippei bảo là đã ăn rồi mới đến nên Bunshiro xua hắn vào phòng 3 chiếu của mình. Anh ăn vội bữa tối, bước vào phòng thì thấy Ippei đã tự thắp đèn và đang giở sách anh chất đống gần tường ra xem.

– Hừm, xem mà nhớ ngày trước quá đỗi. Bản sao Kinh Thi đây mà.

Ippei lên giọng đọc: Quan quan thư cưu, tại hà chi châu, yểu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, rồi xếp sách lại ngay và trả về góc tường.

– Hôm nay đến vì có tin cần thông báo đây.

Ippei nói. Vẻ mặt nghiêm trọng không giấu nổi nét cười cợt.

Bunshiro gắng nhịn cười, nói:

– Có vẻ là tin vui gì đấy chứ gì.

– Cậu đoán ngay được à?. Ippei nói, bật cười. – Tất nhiên là tin vui rồi.

– Chờ tí, để đoán xem nào. Bunshiro cản Ippei, rồi ngoẹo cổ, hỏi: – Owada Ippei đã quyết định được là sẽ cưới ai rồi chứ gì?

– Chuyện đó thì còn nhức đầu lắm. Ippei giả bộ ôm đầu, ra dáng khổ sở lắm. – Nếu là tin mừng như thế thì đã chẳng cần phải làm bộ nghiêm trọng thông báo gì đâu.

– Không đúng à? Bunshiro nói.

Nhà Ippei cùng bà con bắt đầu kiếm vợ cho Ippei đã khá lâu, và chính Ippei cũng đã muốn lập gia đình cho vững vàng rồi, nhưng chẳng hiểu sao chưa gặp

được đám nào ưng ý. Cũng đã dạm hỏi đôi ba chỗ, nhưng kết cuộc không tiến triển như ý, cứ thế mà lơ lửng cho đến bây giờ. Dạo này thấy Ippei có vẻ nôn nao, Bunshiro nghĩ là Ippei mới 18 tuổi, đâu có gì phải vội, thế nhưng tâm trạng ấy, thì hẳn phải là người trong cuộc mới hiểu được.

– Sai bét rồi. Chuyện đó đâu có thu xếp xong dễ dàng được!

Ippei nói, rồi giọng trầm xuống bảo là có vẻ thiên hạ không thích nhà nào chỉ còn một mẹ một con, đến phiên Bunshiro cũng có thể sẽ kẹt như thế đấy. Rồi như nhớ ra chuyện định đến nói với Bunshiro, Ippei đổi ra giọng vui vẻ.

– Lúc nãy, từ thành về, tớ gặp thầy Ikoma đấy. Thầy bảo là vừa từ trường của phiên trấn trở về.

– Thế à, chuyện ít khi có đấy chứ.

– Có lẽ thế, nhưng cậu, đã 10 ngày nay không đến trường đấy à?

– Ừ.

– Có chuyện gì à?

– Không.

– Hừm, có vẻ cậu không muốn nói ra. Ippei nói. – Cũng chả sao. Lúc gặp tớ, thầy bảo là mùa thu này, Yonosuke trở về đây đấy.

– Ôi, thật sao?. Bunshiro ngạc nhiên lớn tiếng hỏi.

Yonosuke lên Edo du học đã ba năm rồi. Trong khoảng đó, mỗi năm chỉ 1, 2 lần gửi thư nhờ người nào trở về xứ

mang về mà thôi, chứ đương sự thì chưa về lần nào cả.

– Hừm, ba năm rồi mới gặp lại nhau, chắc nó cũng thay đổi phần nào rồi. Lâu ngày được tin vui sắp gặp lại bạn mình nên giọng Bunshiro bất giác có vẻ vui mừng lắm, nhưng anh cũng có chút nghi ngại. – Thế nhưng đang giữa mùa học mà. Không học mà về xứ được à?

– Tất nhiên đâu có thế được. Ippei giải thích theo như thầy Ikoma cho biết. – Mùa thu này, trường Sanseikan mời thầy Kasai Rando từ Edo đến dạy đấy.

– Thế à?

– Nghe nói trường của phiên trấn này sẽ mở rộng cửa cho tất cả những ai hiếu học, bất luận là võ sĩ cấp cao hay

cấp thấp nhất, cũng đều được đến nghe thầy Rando giảng sách Trung Dung và các kinh điển khác trong suốt 20 ngày. Chủ trì là quan Giám học, ngài Shibahara và quan Trung lão là ngài Toyama. Thầy Ikoma cũng giúp một tay đấy.

– Tớ hiểu rồi. Thế thì Yonosuke tháp tùng thầy Rando mà về chứ gì?

– Đúng rồi. Nhưng không chỉ tháp tùng mà thôi đâu.

Ippei cười lớn, bảo: cậu nghe đừng có sửng sốt nhé.

– Sửng sốt về chuyện gì chứ?

– Trong 20 ngày giảng của thầy Rando ấy, có cả giờ để Yonosuke lên giảng bài nữa đấy.

– Ồ, thật thế à?. Bunshiro nhìn mặt Ippei. Anh có vẻ sửng sốt thật. – Giỏi quá hả!

– Giỏi hơn chúng ta tưởng nhiều. Thư thầy Rando gửi cho thầy Ikoma có viết là Yonosuke có thành tích ưu tú vô cùng; 1, 2 năm nữa có lẽ sẽ thành giảng sư hạng nhất của trường Kasai đấy.

– Thế thì Yonosuke lên Edo là đúng lắm.

Bunshiro nhớ lại khuôn mặt lấm lét nhút nhát, thân thể bé nhỏ của bạn trước khi lên Edo, anh bất giác mỉm cười, rồi nói:

– Thầy Ikoma hẳn là hãnh diện lắm.

– Điều đó thì đương nhiên rồi. Ippei nói, rồi cười, thấy có nếp nhăn nơi cánh

mũi. – Tú tài ở trường Ikoma trở thành tú tài của cả thiên hạ kia mà! Thầy vui sướng quá làm cho kẻ đần độn là tớ đây đâm ngứa cả mắt.

Bunshiro cười vang. – Chẳng nên ganh tỵ. Có được người bạn ưu tú là niềm vui đấy. Vả lại, Yonosuke đã cố gắng gấp mấy lần người thường. Người cố gắng làm việc thì phải được đền bù xứng đáng chứ.

– Tớ thì chẳng cố gắng nên chịu thua thôi.

Ippei còn nói dỗi là còn đứng mãi ở hạng 15 trong võ đường nữa, nhưng Bunshiro không thèm đáp lời. Anh biết là hiện giờ, chỉ cần chuyện hôn nhân song suốt là Ippei quên những so bì, hờn dỗi ấy ngay thôi.

– Thế thì, những buổi giảng bài của Yonosuke ấy.... Bunshiro nói. – Tớ sẽ đến nghe.

– Tớ không đi đâu. Thay vào đấy, tớ sẽ dắt Yonosuke đến xóm Somekawa cho nó biết mùi đàn bà. Ippei nói. – Dụ dỗ tú tài vào đường trụy lạc đấy.

– Ý ấy hay lắm. Bunshiro cười khoái chí. – Không chừng Yonosuke lại vui thích lắm đấy.

– Cậu cũng đi theo chứ?

– Không, tớ xin miễn. Bunshiro nói. – Cũng muốn đi theo các cậu, nhưng tớ đang còn bị phiên trấn giám thị đây. Vả lại, tớ không đến nỗi như cậu, cứ nhấp nhỏm vì thèm gái thế đâu.

– Chẳng biết có thật thế không đấy, Bunshiro. Ippei nói.

Bunshiro ngẩng mặt lên, thấy Ippei nhìn mình đăm đăm nghi ngờ, hỏi vặn.

– Cậu nói thế nghĩa là sao?

– Thật ra thì tớ nghe người ta đồn, nên thắc mắc đã lâu rồi. Ippei nói. – Người ta bảo là cô bé Fuku nhà Koyanagi hàng xóm cũ của cậu ấy, Lãnh Chúa xứ mình đã mó tay vào rồi. Cậu có nghe gì không nào?

– Không chỉ là lời đồn thôi đâu. Chuyện thật đấy. Bunshiro nói. – Mà Fuku chẳng còn là cô bé nữa đâu, người lớn đàng hoàng rồi đấy.

– Thế à. Đúng là cậu đã biết chuyện ấy rồi. Ippei nhăn mặt, rồi đột ngột hỏi. –

Nếu tớ lầm thì xin lỗi, nhưng chẳng phải cậu đã dính cô ấy rồi sao?

– Đừng đoán bậy chứ!

Bunshiro la, nhưng không ngăn nổi mặt nóng bừng lên. Ippei quả là có mắt tinh đời. Tuy chưa đến đâu nhưng lòng anh đã thầm ước như thế, là điều không chối cãi được.

– Fuku đã lên Edo từ một năm trước rồi. Lúc nãy tớ bảo cô ấy không còn là trẻ con nữa, nhưng lúc đi Edo tất nhiên cô ấy cũng chưa phải là người lớn. Làm thế nào mà tớ dính dáng gì được với một cô bé như thế?

– Thế à? Vậy là tớ lầm rồi. Ippei lắc đầu. – Mà chuyện thế cũng chả sao cả. Tớ thấy dường như lúc này cậu có vẻ

thay đổi, không còn như trước nữa, nên cứ nghĩ là vì chuyện cô Fuku ấy.

– Thế thì cậu suy nghĩ quá trớn đấy. Tớ chẳng có gì thay đổi cả.

– Thế à? Thế thì tốt. Ippei nói, như để dứt điểm. – Mà giả dụ có thật như thế đi nữa, thì dù là bạn thân, cũng là chuyện khó mà xen vào được. Phải tự mình giải quyết tình cảm của mình thôi.

Sau đó, hai người nói chuyện võ đường Ishiguri, rồi Bunshiro đưa Ippei ra về.

5

Ra đến bờ sông Gokengawa, Bunshiro trao đèn lồng cho bạn. Nhìn theo Ippei cầm đèn qua khỏi cầu rồi, anh mới quay gót, nhưng chợt thấy ánh lửa trần

trụi cháy đỏ trên phía thượng lưu sông Gokengawa nên dừng chân lại, đứng nhìn. Đúng vào khoảng khúc quanh phía đông của sông, có ánh lửa đuốc di động. Thấp thoáng bóng 2, 3 người. Dù ở khoảng cách khá xa, vẫn thấy tàn lửa từ đuốc rơi xuống mặt sông. Có vẻ người ta soi đuốc bắt cá, tuy chẳng biết là cá gì. Bầu khí đêm trắng nhờ nhờ bao phủ xung quanh.

Đứng ngắm một hồi rồi Bunshiro quay trở lại đường cũ. Anh nghĩ tối nay đã tránh nói hai chuyện với Ippei. Một là chuyện cô Fuku. Nhưng ngày trước thì khác, chứ bây giờ Fuku đã là thiếp của Lãnh Chúa rồi. Ippei hỏi kiểu đó, thì anh chẳng thể nào nói sự thật ra được. Chuyện kia là chuyện võ đường. Bunshiro có kể với Ippei về chuyện được thầy Ishiguri gọi vào nhà chính, bảo anh

ra đấu với Okitsu trong cuộc đấu với võ đường Matsukawa mùa thu này, nhưng tất nhiên là anh không đả động gì đến chuyện truyền thụ thế kiếm bí truyền cả.

Chẳng phải là nói dối gì, nhưng với Ippei là người bạn tâm phúc, việc gì cũng tỏ lộ cho nhau, mà anh lại giấu đi đến hai chuyện, khiến anh cảm thấy mây trời nặng nề đêm nay còn phủ xuống cả lòng anh nữa.

Đi xuyên qua vài xóm tối, anh về đến con đường trước dãy nhà mình. Đúng lúc ấy, bầu trời đêm tăm tối như hết kham nổi mây trĩu nặng, đã bắt đầu tưới mưa xuống. Mặt anh ướt đẫm nước từ những hạt mưa âm thầm như sương mù.

Bunshiro chạy vội về nhà. Lúc chạy đến khoảng hở của hàng rào thay cổng

của dãy nhà, anh chợt thấy có bóng người di động ở con đường phía trước. Một người bước vội, đi mất chỉ nghe tiếng chân, còn một người thong thả bước lại chỗ Bunshiro đang đứng. Nổi bật trên nền đêm là khuôn mặt trắng ngà của cô vợ góa nhà Yada.

Bunshiro hiểu ra người đã bỏ đi là ai. Như mọi lần, Bunshiro đứng lặng, bao trùm trong nỗi phẫn nộ có thêm chút ganh tỵ.

Cô gái đến bên anh, sát đến nỗi hai thân người như chạm vào nhau. Cô nói với giọng sầu muộn khác hẳn ngày thường:

– Anh Bunshiro đấy à?.

Hành động tiếp theo đó thật bất ngờ.

Cô vươn đôi cánh tay ôm nhẹ Bunshiro.

Anh chưa kịp hoàn hồn, thì thân hình cô đã rời ra.

– Mưa rồi đấy anh.

Cũng với giọng sầu muộn ấy, cô nói xong, bước nhanh về nhà. Chỉ còn mùi hương son phấn và cảm xúc từ cánh tay thon nhỏ lưu lại với Bunshiro.

Người đâu mà lẳng lơ quá! Bunshiro thầm nghĩ.

Nhưng vẻ lẳng lơ ấy rõ ràng là đã mang đến cho anh cảm giác say đắm nữa.

Vang rộn tiếng ve

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 10
ĐÊM NỒNG

1

Bunshiro ngồi vào bàn, viết trả lời thư Yonosuke.

Yonosuke cho biết mùa thu này sẽ về xứ, đang mong đợi sớm được gặp lại Bunshiro và Ippei.

Bunshiro đã viết xong chuyện nghe thầy Ikoma nói Yonosuke sắp trở về,

tụi này cũng rất mong được gặp lại bạn sau ba năm xa cách,... nhưng chỉ có thế thôi thì khô khan quá, định viết là xin cho biết tình trạng sinh hoạt hiện nay ra sao... nhưng viết gì thêm nữa thì chẳng nghĩ ra được, thật khổ.

Hẳn là vì trời nóng quá. Đã gần vào thời kỳ nóng nhất, khí nóng ban ngày thiêu đốt cả người lẫn vật, còn lưu lại đến đêm, hầm hập như nung thân người ta. Thêm vào đó, hương đốt trừ muỗi từ lúc chạng vạng đã tắt hết rồi, nên muỗi vo ve khắp chung quanh người. Tâm trí phân tán, chẳng làm sao viết thư gì được, mà nóng quá, cửa sổ cũng không đóng được. Phải mở toang cửa sổ ra mới có chút hơi lay động chẳng đáng gọi là gió, lọt vào phòng để có chút hơi gọi là mát trong thoáng chốc.

Cứ thế này thì không được! Bunshiro nghĩ. Sáng sớm ngày mốt sẽ có người đi công chuyện lên dinh của phiên trấn trên Edo, Ippei bảo sẽ nhờ người ấy đem thư lên cho Yonosuke. Thế nên, thư phải viết cho xong đêm nay để mai đưa kịp cho Ippei.

Bunshiro quyết tâm cầm bút lại, nhúng mực xong, đúng lúc có tiếng người lanh lảnh nạt nộ nhau bên ngoài, rồi tiếng kim khí cứng va chạm nhau vang đến.

Chém nhau à? Bunshiro đặt bút xuống, nhảy một bước đến bên tường, nắm thanh kiếm, rồi phóng ra ngoài. Ra đến cửa, thấy bà Toyo có vẻ cũng còn thức, không ngủ được, ló đầu ra từ phòng khách

– Chuyện gì thế nhỉ, tiếng ồn ấy?

– Để con chạy ra xem sao. Mẹ ở yên đây chờ, đừng ra khỏi phòng nhé.

Bunshiro chạy ra ngoài. Thấy bên dãy nhà kia, trước nhà anh Yada quá cố, có hai người đàn ông tuốt kiếm trắng toát đối mặt nhau. Nhà nào cũng còn mở toang cửa đón gió mát, ánh đèn phả ra ngoài soi dáng hai người rõ ràng. Một người chính là anh chàng trai trẻ thường đến viếng cô vợ góa của anh Yada. Người kia là một võ sĩ trẻ hơn nhiều, có lẽ cùng cỡ tuổi Bunshiro.

Có tiếng đàn bà lanh lảnh. Tiếng của cô vợ góa nhà Yada vừa bước ra trước cửa.

– Cậu Tsurunosuke, rút kiếm lại đi.

Chuyện gì thế? Không phải là thất lễ với ông Nose đấy sao? Cậu hiểu lầm gì rồi. Cô bước ra trước một bước. – Nào, thu kiếm lại đi. Chuyện chỉ cần nói với nhau là hiểu ra. Đừng làm điều khó coi thế chứ.

– Đừng bước tới nữa!

Người võ sĩ trẻ quát lớn. Tiếng thét lớn như thế, nhưng thế tấn kiếm, bộ chân tấn vẫn vững chãi. Bunshiro hiểu anh ta có vẻ là tay kiếm giỏi. Tiếc là thế tấn kiếm không kiềm chế được khí giận dữ. Rất nguy hiểm. Còn đối thủ thì mặc dù đã tuốt kiếm ra theo, nhưng thế tấn cả người lẫn kiếm đều thô tạp, có vẻ gượng đứng lại đấy thôi. Rõ ràng là bị thách thức, bất đắc dĩ phải tuốt kiếm ra.

Hừm, đúng như mình đoán rồi. Bun-

shiro thầm ngao ngán. Anh đặt lại thanh kiếm dài sau cửa, chỉ giữ thanh đoản kiếm, bước nhanh qua dãy nhà bên kia.

Qua khỏi vuông đất trống, vào dưới mái hiên của dãy nhà ấy, anh bước đường hoàng đến gần chỗ hai người đang tuốt kiếm thủ thế. Nhà nào bên cửa cũng có người lấp ló, phập phồng chờ ngắm cảnh chém nhau, nhưng thấy Bunshiro đến gần, thì trốn vào trong.

Bunshiro đến nhà kế bên căn của di tộc Yada. Cô vợ góa nhà Yada thấy anh thì định nói gì đấy, nhưng Bunshiro đưa ngón tay lên miệng ra dấu ngăn lại, rồi bước như thường ra bãi đất trống. Anh bước đến sau lưng người võ sĩ trẻ mà cô vợ góa nhà Yada gọi là Tsurunosuke. Khoan thai bước cho đến lúc còn khoảng hai tầm kiếm nữa, Bunshiro đột nhiên

nhún người chạy như lướt tới. Người võ sĩ trẻ nghe động tĩnh quay lại thì đã bị Bunshiro nhào đến khóa chặt hai tay.

– Ê, làm gì thế?

Anh ta vùng vẫy, nhưng Bunshiro vẫn khóa chặt, và nhìn người kia qua vai anh.

Nhưng Bunshiro khỏi phải lo. Người kia thấy Bunshiro đã khóa được người võ sĩ trẻ, thì lảo đảo qụy gối xuống đất, thở hào hển làm đôi vai lên xuống gấp gáp.

– Này anh kia. Bunshiro vừa giữ chặt người võ sĩ trẻ, vừa lớn tiếng gọi anh chàng kia. – Cất kiếm đi, rồi nhanh chóng rời khỏi đây thì sao nào? Chần chờ mãi, có chuyện gì thì tôi không chịu trách nhiệm đâu đấy.

Anh kia nghe nói thế, lập tức hành động ngay. Anh đứng lên, tra kiếm vào vỏ, rồi bước đi thẳng không nói lời từ biệt gì với cả cô vợ góa nhà Yada đang đứng nhìn lo lắng. Anh ta quẹo qua góc dãy nhà của Bunshiro, thoáng chốc biến mất tăm dạng.

– Vô cớ can thiệp vào chuyện người ta đấy nhé!

Người võ sĩ trẻ bị Bunshiro khóa chặt, gầm gừ. Hiểu được thế tấn của võ đường Ono, Bunshiro nói nhỏ vào tai anh:

– Fuse Tsurunosuke ở võ đường Ono chứ gì?

– Hả?

– Maki ở võ đường Ishiguri đây.

Maki Bunshiro. Buông tay ra nhé. Nào...

Nghe thế, anh kia không vùng vẫy nữa. Bunshiro buông tay ra. Anh kia tra kiếm vào vỏ.

2

Anh quay người lại phía Bunshiro, nhìn kỹ trong ánh mờ như để xác nhận người trước mặt.

– Anh đây là Maki đấy à? Thưa, xin ra mắt anh. Có vẻ đã để anh thấy chuyện chẳng tốt đẹp gì.

– Không sao. Đừng bận tâm.

Bunshiro quay nhìn phía nhà Yada nhưng dáng cô vợ góa không còn ở đấy

nữa. Cô đã vào trong, đóng kín cửa lại rồi. Bunshiro quay lại phía Fuse.

– Quan hệ như thế nào với nhà ấy thế?

– Anh không biết à? Chị ruột của tôi đấy. Fuse nói. – Tuy chẳng muốn ai biết người chị đáng xấu hổ như thế.

– Không đâu. Người chị tốt đấy chứ.

Bunshiro ngạc nhiên biết cô vợ góa nhà Yada lại là chị của Fuse Tsurunosuke. Đâu từ 1, 2 năm trước, anh bắt đầu nghe tên Fuse ở võ đường Ono. Võ đường ấy thuộc phái Mugai, có được tay kiếm giỏi là Miyake Fujiemon, đến nay thành thầy dạy kiếm ở đấy, một thời đã nổi tiếng tài ba, đến Satake của võ đường Ishiguri còn không địch lại, nhưng vì là võ đường

nhỏ, nên đã lâu không có ai xuất sắc. Mãi đến khoảng hai năm trước, mới bắt đầu nghe tiếng Ishikawa Soroku và Fuse Tsurunosuke. Mà cái tên Fuse ấy, anh cũng chưa có dịp nào nghe dính dáng gì đến cô vợ góa nhà Yada cả.

Bunshiro có hơi ngượng vì đã nói: Người chị tốt đấy chứ, có phần trơ trẽn, nên nói chữa. – Trừ chuyện anh chàng Nose gì đấy lúc nãy. Mà này, vào đây, nói chuyện đi.

– Không dám. Fuse có vẻ ngần ngại.

– Vào đây cho bớt nóng rồi hãy về.

Fuse cười ngượng:

– Thế thì xin làm phiền một tý thôi.

Anh cười ngượng ngùng, chứng tỏ

đã hết cơn nóng giận rồi, và biết người can thiệp lại là Maki Bunshiro nên muốn ghé vào. Hai người bước về nhà Bunshiro, các bóng người lấp ló ở cửa đều thụt vào trong. Có nhà đã đóng cửa trước lại.

– Có vẻ đáng xấu hổ quá.

Fuse nói. Có vẻ là một chàng trai nóng tính nhưng thẳng thắn.

– Cậu đã muốn chém chết Nose thật à?

– Ừm....

Fuse ậm ừ. Có lẽ anh lời qua tiếng lại với Nose một hồi thì nổi nóng mà tuốt kiếm ra đó thôi.

– Cho tôi khuyên một lời. Đừng rút

kiếm ra khỏi vỏ nếu không muốn giết người.

– Ừm, lúc ấy có lẽ muốn giết thật. Fuse nói.

Xin phép mẹ đưa Fuse vào phòng mình, Bunshiro có phần ngạc nhiên thấy Fuse là một chàng trai tuấn tú. Anh thầm nghĩ dòng dõi Fuse quả là có con trai con gái đẹp người quá.

Fuse hỏi anh biết về Nose đến đâu. Bunshiro lắc đầu.

– Có biết gì đâu. Ngay cả tên anh ta, lúc nãy nghe chị cậu gọi, mới biết đấy.

– Nhưng thỉnh thoảng đã thấy rồi chứ?

– À, thỉnh thoảng vẫn thấy. Bunshi-

ro gật đầu. – Anh ta thường đến vào buổi chiều hay tối. Chừng đó thì biết, còn tên gì, ở đâu, thì chẳng quan tâm gì lắm nên không biết.

– Thế à?

– Có lẽ các nhà khác cũng ngờ vực gì đấy, nhưng thân thế khác nhau nên cũng chẳng ai tò mò tìm hiểu làm gì.

– Thấy thế chứ không phải thế đâu!. Fuse lại cười ngượng ngùng. – Có người đã đến mách lại về hành vi trắc nết của chị ấy, bảo là cứ để mặc thế thì hại cho thanh danh nhà Yada đấy.

– Người trong dãy nhà này à?

– Vâng, người trong dãy nhà này đấy. Fuse nhăn mặt lại. – Thật đáng xấu hổ. Đến cả nhà tôi muốn biến mất cả đi.

Thế nên hôm trước mới gọi chị ấy về cho cha tôi quát mắng một trận. Bởi chẳng phải chuyện trắc nết của chị ấy thôi, mà ảnh hưởng đến cả tương lai của nhà anh Yada còn chờ quyết định cuối cùng của phiên trấn nữa.

– Chị ấy từ biệt khỏi nhà Yada không được sao? Cách ấy có vẻ tốt hơn chứ?

– Không hẳn thế. Trong số người trên, có ý kiến rằng có chị ấy thì nhà Yada còn có thể có người vào ở rể, vì thế chị ấy đi không đành mà ở cũng không xong.

– Hừm.

Bunshiro khoanh tay, suy nghĩ. Hiểu được thế đứng chênh vênh của cô vợ góa nhà Yada. Anh rùng mình nhớ lại vòng tay đã ôm anh trong đêm tối mưa lâm râm ấy.

– Ra thế. Nếu thế, nhân vật tên là Nose ấy lui tới hoài thì bất tiện lắm nhỉ.

– Sai quấy lắm chứ. Fuse tặc lưỡi. – Bởi thế, đêm nay, tôi mới đến xem thế nào, thì quả nhiên, thấy ngay Nose đã đến, hai người trò chuyện có vẻ thân mật lắm. Tôi nổi giận mới lôi hắn ra trước nhà, bảo hắn tuốt kiếm ra đấy chứ.

– Nose là người như thế nào?

– Nose Ikunoshin, con nối dõi của nhà Nose thuộc tổ Tấu nhạc, lương 300 hộc, thêm điều tai quái nữa là, tên này lại đã có vợ con rồi. Fuse nói.

3

Bunshiro sững sờ. Nếu thế thì cả hai người đã phạm tội thông gian rồi.

– Làm sao mà thành ra chuyện như thế?. Bunshiro hỏi.

Fuse nói: – Nói ra thì dài dòng lắm.

Chị của Fuse là Yoshie từ hồi trẻ thơ đã có nhan sắc hơn người, ai cũng bảo là lớn lên chắc chắn sẽ làm dâu nhà giàu sang phú quí. Cha mẹ của cô không thích người chung quanh đồn đãi thế, nhưng quả thật, đến năm cô 17 tuổi, có nhà Nose sang cả đến dạm hỏi cô cho con nối dõi. Thế nhưng, sau khi xong lễ hỏi, đột nhiên nhà Nose lại phá bỏ cuộc hôn nhân ấy. Lý do là trong thân quyến nhà Nose, có người cương quyết phản đối vì không cân xứng môn đăng hộ đối.

Cha mẹ cô nổi giận đùng đùng. Nhà Fuse chỉ được lương 75 hộc. Vì ngại chuyện không cân xứng ấy nên chính

nhà Fuse lúc đầu đã từ tạ việc dạm hỏi của nhà Nose, nhưng phía kia cứ thuyết phục mãi, những là chuyện hôn nhân cốt ở hai trẻ, mà cô ấy dung tư, tâm tính đều xứng đáng làm dâu nhà Nose..., cuối cùng đã đồng ý. Thế mà sau đó lại có sứ giả đến xin bãi bỏ, bảo sao nhà Fuse không nổi lôi đình lên cho được!

– Về sau này mới biết.... Fuse nhìn Bunshiro cười cay đắng. – Nhà Nose thì anh con trai thấy cô con gái ông Fuse đi học trà đạo gì đấy, đem lòng mê mẩn, cứ nằng nặc đòi cha mẹ đi dạm hỏi cho mình, nên nhà ấy đành phải chiều con chứ thật lòng không muốn. Thế nên sau đó, chỉ cần một người quyến thuộc phản đối là dẹp chuyện ngay thôi.

– Hừm. Bunshiro rình, đánh chách vào cánh tay giết con muỗi.

Thấy thế, Fuse như nhớ ra, cũng đưa tay gãi cổ sột soạt. Khí đêm vẫn còn nóng bức.

– Dù vậy, cha mẹ và chị tôi cũng không đau khổ gì lắm về chuyện nhân duyên bất thành ấy. Bởi chỉ khoảng ba tháng sau, chị đã được nhà anh Yada Sakunojo đến dạm hỏi rồi. Anh Yada làm việc trong thành, lương 100 hộc, giỏi kiếm thuật, nhân cách lại hơn gấp mấy lần Nose nữa. Bây giờ nhớ lại, hồi ấy cả nhà và chị tôi đều hạnh phúc vô cùng. Fuse chợt im lặng, rồi nói: – Anh Yada rồi ra nông nổi như thế thật chẳng ai ngờ được.

Fuse nói, có vẻ đầy lòng sùng kính người anh rể ấy, nên Bunshiro cũng cho biết ở võ đường, anh Yada đã là người đàn anh được kính phục nhất. Rồi Bunshiro thở ra một hơi dài và nói:

– Ra thế. Tôi hiểu được sự tình rồi.

– Chưa hết đâu. Fuse nói. Rồi hạ thấp giọng. – Cũng chẳng phải là tôi không hiểu được tâm tình của Nose muốn đến gần chị tôi khi chị ấy góa chồng. Có điều khó tha thứ là anh ta cho chị tôi tiền bạc gọi là để giúp thêm vào sinh hoạt của chị ấy, và chị tôi lại chấp nhận. Thật là chuyện vô luân!

Khuôn mặt Fuse thoáng hiện vẻ hổ thẹn. Bunshiro im lặng nhìn Fuse, không biết nên nói gì để an ủi. Fuse gật đầu nhẹ rồi nói tiếp.

– Anh bảo nếu không định giết người thì đừng rút kiếm ra khỏi vỏ, nhưng sự tình là như thế. Anh hiểu cho tôi không?

– Chuyện đáng thương quá!. Bunshiro nói.

Fuse bày tỏ rằng mới gặp lần đầu, chẳng định trước mà đem chuyện xấu hổ trong gia đình ra nói như thế này, thật đáng hổ thẹn quá.

– Thôi, đến lúc phải xin phép kiếu từ. Xin lỗi anh về chuyện đêm nay. Fuse cười nhẹ. – Nếu không có anh can thiệp, chắc anh ta đã ra thân tàn mà chuyện xấu xa sẽ đồn khắp các xóm quanh thành rồi.

– Cậu chờ tôi một chút.

Bunshiro nhỏm người ép Fuse ngồi lại rồi bước ra phòng khách. Mẹ anh dù không ai nói, cũng đã gọt sẵn dưa ướp lạnh rồi. Bunshiro mang dưa trở lại, hai chàng trai trẻ ngấu nghiến ăn dưa trong im lặng.

Lúc bước ra ngoài, Fuse chợt nhớ ra điều gì, quay lại hỏi Bunshiro:

– Anh đã đấu với Okitsu của võ đường Matsukawa lần nào chưa?

– Chưa, Bunshiro lắc đầu, có phần cảnh giác vì không hiểu vì sao Fuse lại nói tên Okitsu ra. – Chỉ mới nghe tên thôi. Nhưng có chuyện gì với Okitsu thế?

– Đột nhiên anh ta đến võ đường của tôi đấy.

– A, anh ta nhắm vào cậu đấy à?

– Cả tôi lẫn Ishikawa Soroku. Ánh đèn trong nhà dọi ra, chiếu lên mặt Fuse hơi nhếch mép cười. – Quả thật là người ham thích chuyện kiếm thuật.

– Thế, đã đấu rồi à?. Bunshiro cảm nhận được giọng mình có vẻ nôn nóng.

Fuse cũng nhận ra nên nhìn Bunshi-

ro có vẻ nghi ngờ:

– Đã đấu rồi, nhưng có chuyện gì thế?

– Trước khi nói chuyện ấy, cho biết kết quả đi đã.

– Anh ta giỏi hơn nhiều bậc. Soroku thua trắng, còn tôi cũng chỉ gỡ được một hiệp thôi.

– Có còn nhớ được lối đánh của anh ta lúc đó không?

– Đại khái thì còn nhớ.

– Sự thực là.... Bunshiro cho biết có thể sẽ ra đấu với Okitsu trong cuộc đấu tế lễ mùa thu này. – Tôi muốn đến võ đường của cậu để tìm hiểu về lối đánh ấy, được không?

– Được chứ. Lúc nào cũng hoan nghênh. Fuse đáp.

Nghe Bunshiro hỏi không phải ghé lại chị ấy sao, Fuse lắc đầu, chỉ liếc nhìn về phía nhà Yada còn chong đèn sáng, rồi từ tạ ra về. Bunshiro đứng ngoài cửa một lúc, nhìn bóng người đèn chiếu lên tấm vách nhà Yada. Anh đang nhớ lại chuyện Fuse vừa kể thì đèn lồng trong nhà Yada phụt tắt.

Vang rộn tiếng ve

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 11
XÓM YÊN HOA

1

Như hôm qua đã hẹn nhau, lúc chuông điểm 4 giờ chiều, Bunshiro ra đường bờ sông thì thấy ngay dáng Yonosuke tiến đến từ phía hạ lưu sông. Dáng bước ấy trông dài thòng kỳ dị. Gặp lại Yonosuke trở về xứ, điều đầu tiên khiến Bunshiro ngạc nhiên là hắn cao hẳn lên. Ba người đứng chụm lại thì thấy Yonosuke cao nhất. Nhưng gầy,

thiếu thịt hơn nên trông không có vẻ đàn ông to con như Ippei. Lúc đó cũng đã thấy dài thòng rồi, bây giờ dáng bước lại gần càng có vẻ yếu ớt, lòng thòng như ngả ngớn theo chiều gió. Nhưng dù vậy, khác với ngày trước, Yonosuke bây giờ có vẻ gì như là một loại phong cách siêu việt, vượt hẳn lên trên mọi người. Bunshiro nghĩ: Đúng là người chuyên tâm vào chuyện học vấn có khác.

Có vẻ Yonosuke đã nhận ra Bunshiro nên vẫy tay gọi.

– Đi xóm Somekawa giờ này thì còn sớm quá.

Yonosuke vừa nói vừa nhìn phía trời tây, rồi cười hề hề. Hôm qua Yonosuke đã lên giảng sách Luận Ngữ ở giảng đường Sanseikan trong trường của phiên trấn,

cho 200 người cả võ sĩ cao cấp lẫn võ sĩ mạt hạng. Trước đó, Bunshiro đã đến gặp Yonosuke, bàn chuyện hôm nay đi cùng Ippei viếng xóm Somekawa. Có lẽ bây giờ Yonosuke mắc cỡ nhớ lại chuyện một mặt rao giảng đạo đức của thánh hiền, mặt khác lại bàn chuyện viếng xóm chơi bời. Giọng cười nghe có hàm ý như thế.

– Có sao đâu. Trời tắt nắng ngay ấy mà. Bunshiro nói.

Mặt trời nghiêng xuống, đang từ sau cây cử to tướng đã trút lá, sâu trong đám nhà bên kia sông, dời sang phía mái nhà chợ cá.

– Dạo này trời tối sầm ngay ấy. Lúc ra khỏi nhà Ippei hẳn sẽ đúng vào thời khắc tốt.

– Ippei sắp sửa đến chứ?

– Sắp đến rồi. Bunshiro nói. Rồi cho biết có đến nghe giảng hôm qua. – Cậu giảng hay lắm.

Yonosuke đã giảng bài trong thiên Học Nhi, chương thứ tư.

Tăng Tử viết, ngô nhật tam tỉnh ngô thân (thầy Tăng Tử dạy: mỗi ngày ba lần nhìn lại mình), lời trong chương này được trích ra thành tên của trường Sanseikan (Tam tỉnh quán).

Yonosuke đọc giảng tỉ mỉ và đưa ra nhiều ví dụ cụ thể nên người nghe khô-ng chán. Ngôn ngữ minh triết, thái độ đường hoàng, đến ngỡ là người nào khác hẳn Yonosuke ngày trước.

Buổi giảng xong, Bunshiro ra về không gặp Yonosuke nên bây giờ mới bày tỏ cảm tưởng.

– Thiên Học Nhi sách Luận Ngữ thì tớ nhớ đã nghe thầy Ikoma giảng đâu hai lần rồi, nhưng bài giảng của cậu lại có thú vị riêng, giúp tớ mở mắt ra đấy.

– Luận Ngữ luôn luôn mới. Sách ấy có chiều sâu đủ để sản sinh ra những cách giải thích mới mẻ, bao nhiêu cũng được.

Hai người qua cầu, kéo bóng dài trên mặt đường. Nhưng qua khỏi cầu thì mặt trời đã khuất sau dãy nhà, không khí lành lạnh bao phủ hai người. Xóm bên kia sông sáng huy hoàng trong nắng chiều.

– Hôm nay bỏ mặc thầy Rando cũng được à?

– Ừ, khỏi lo. Yonosuke nói. – Thầy nghỉ ngơi ở nhà nghỉ riêng của ngài Toyama cho đến mai. Thầy để mặc đệ tử duỗi cánh tung hoành tha hồ.

Các buổi giảng của thầy Kasai Rando, ngày nào cũng có trên 300 người đến nghe, danh nổi như cồn. Các môn sinh cũ của thầy như Giám học Shibahara, quan Trung lão Toyama, Đội trưởng Komoda sợ thầy già yếu nên cẩn trọng giúp thầy đỡ mệt sau các bài giảng. Chuyện thầy nghỉ ngơi ở nhà nghỉ riêng của quan Trung lão Toyama, có lẽ cũng nằm trong lịch trình cẩn trọng của những người đã mời thầy đến dạy.

– Thế à. Thế thì có thể chơi thả giàn khỏi lo gì cả. Bunshiro cũng nói theo.

Lúc ấy trống báo hiệu người làm ra

về trong thành chợt đổ dồn, hai bạn nhìn nhau cùng nói: Đúng vào giờ tốt rồi.

Nhưng chờ cho Ippei từ thành về thay áo quần, rồi cả ba người lại sang phía đông của cây cầu ấy thì đã quá 6 giờ chiều lâu rồi. Ippei dẫn đầu bước vội vã khiến đèn lồng anh cầm chao lượn tỏa ánh sáng như nhảy múa, khiến hai bạn khó nhìn đường mà bước theo.

– Này Yonosuke,.... Ippei quay lại hỏi Yonosuke. – Đã biết đàn bà chưa? Hay còn là trai tân?

– Xà, chẳng hiểu đã... hay chưa. Yonosuke cười lớn.

– Hừm, trả lời thế thì còn là trai tân rồi. Trên Edo có xóm chơi bời khét tiếng là xóm Yoshihara đấy, thế thì đáng tiếc quá.

– Nói thế chứ cậu thì sao nào?.

Yonosuke hỏi trêu. Yonosuke hẳn là người chuyên chú vào việc học vấn đến mức Bunshiro và Ippei không thể nào so sánh được, nhưng lúc này, cũng gắng tạm rời xa chữ nghĩa cứng ngắc hướng về học vấn ấy, để dùng lối nói đùa cợt tự nhiên hơn.

– Cậu đã biết đàn bà rồi à?

– Tất nhiên! Luận Ngữ thì phải dành cho Yonosuke, chứ về đàn bà, có gì không hiểu, cứ hỏi tớ là được.

– Ippei dạo này nghe nói hay đến xóm Somekawa uống rượu lắm. Bunshiro nói. – Chưa lấy được vợ nên có chút thất chí đấy.

– Ừ, tớ thất chí chứ sao!.

Ippei gào to lên, khiến người đi ngang qua khiếp sợ, nhanh chân lảng xa ra.

Ba người đi xuyên qua xóm nhà buôn có đèn treo ngoài hiên.

– Ra thế. Thất chí à?. Yonosuke cười lớn. – Con gái trong thành quả là không có mắt. Ippei là một trang nam nhi ngon lành thế này mà không nhìn thấy thì tệ quá.

– Nói cho như thế thì chỉ có mình cậu thôi đấy, Yonosuke!.

Ippei cũng đùa theo, giả vờ thất vọng.

– Chứ Bunshiro thì lạnh nhạt lắm nhé. Tớ có rủ đi xóm Somekawa, hắn cũng không thèm đi với tớ đâu.

– Tớ đang còn trong thời kỳ phải cẩn thận đây nhé. Không theo cậu chè chén say sưa được đâu.

Nghe thế, Yonosuke ngạc nhiên nhìn sững Bunshiro.

Với Yonosuke về thăm lần đầu, Bunshiro nghe bạn hỏi thì đã nói sơ chuyện cha mình bị cuốn vào vụ biến động ấy, nhưng anh chưa nói gì về chuyện còn cần người anh ruột giám thị một thời gian. Thế nên Yonosuke nghe lời Bunshiro nói lạ quá, anh nhíu mày hỏi bạn:

– Thế là sao? Chẳng phải cậu đã được phục hồi bổng lộc cũ, thế là mọi chuyện giải quyết xong cả rồi sao?

– Còn nhiều sự tình khác nữa chứ.

– Thế, đi uống rượu cũng không nên chứ gì?

– Không, có lẽ không sao đâu. Tối nay thì có danh nghĩa to tát là hoan nghênh Shimazaki Yonosuke bạn từ phương xa lại nữa mà.

– Khỏi lo. Nếu có kẻ nào thọc miệng vào, thì tớ sẽ đối phó ngay.

Ippei nói hùng hồn như thế thì phía trước đã hiện ra ánh đèn hoa lệ ra dáng xóm làng chơi Somekawa.

– Bắt đầu từ quán Kinuta đấy nhé. Ippei quay lại phía bạn tuyên bố. – Quán chật hẹp, không sạch sẽ mấy, nhưng rượu ngon mà rẻ. Thêm vào đấy, các cô chuốc rượu đều là người đẹp cả.

– Thế thì còn gì để kêu ca nữa. Cứ giao cho Ippei là xong cả.

Bunshiro và Yonosuke cùng đồng lòng.

Đi quá khoảng 2 phần 3 con đường chính của xóm Somekawa đông đúc khách làng chơi, thì thấy đèn lồng nhỏ có chữ Kinuta. Ippei nói: Đây rồi.

Ba người vẹt cửa kéo, bước vào trong. Phía trước có mấy bàn ăn và mấy thùng rượu làm ghế, phía trong có nhiều phòng nhỏ liên tiếp nhau, toàn quán hẹp mà dài như con lươn, mờ mờ tối.

Cả bốn bàn ăn đều đã có các ông thợ, các ông làm công trong tiệm buôn ngồi đầy, giọng lè nhè mới tối trời đã say sưa, cười nói ồn ào. Ánh đèn mờ lặng lẽ soi

bóng những bàn tay đàn ông rộn ràng cạn chén này sang chén khác.

Ba người đi ngang qua đám ấy, vào khoảng giữa quán thì có một người đàn bà mặt trắng từ trong bước đến chào mời vào quán.

– Có phòng trống chứ? Ippei hỏi.

Người đàn bà nghe giọng nhận ra, đon đả: – Chào ngài Owada, đêm nay ngài đến sớm thế. Rồi bảo trong kia có phòng trống, và đưa ba người vào.

2

Người đàn bà thắp đèn lồng lên và mời vào, ba người bước ùa lên phòng, thấy chỉ có 3 chiếu, 3 người ngồi thì như không còn chỗ trống nữa.

Ippei gọi các thứ. Người đàn bà, mặt tô son phấn thật dày, khoảng quá 20 tuổi ấy, nhắc lại các thứ cho chắc rồi bước ra.

Ba người ngồi xếp bằng cùng lúc.

– Này, trông mặt các cô cũng được quá chứ. Bunshiro nói.

Ippei xoa cằm còn vết cạo xanh xanh, hẳn là mới cạo râu trước khi đi, đáp. – Tàm tạm.

– Thế các cậu có để ý thấy gì chưa?

Ippei hỏi, vẻ mặt ngang tàng như đàn anh đang lên lớp với đám đàn em còn khờ dại.

– Vừa vào xóm này thì thấy các quán ăn, quán trà, quán nhậu. Đi thêm chút nữa thì có ngả tư chứ gì?

– Có đấy, Yonosuke nói.

Có vẻ anh lúng túng vì đôi cẳng dài hơn người, đầu gối cứ giở lên ép xuống mãi.

– Cả hai phía đường rẽ ấy đều dẫn đến các nhà chứa ở tận phía trong đấy.

– .....

– Đừng nghe là nhà chứa mà khi dễ nhé. Trong số đó, có cả những tòa nhà thếp vàng nhìn cứ tưởng là cung điện ấy, mà các em cũng lắm em đẹp, chưa chắc các phố thường ngoài kia đã có được người đẹp thế đâu nhé.

– Hừm, cậu hay lui tới chốn này lắm à?

Yonosuke nói, có vẻ thèm được như

thế lắm, khiến cả Ippei lẫn Bunshiro phá lên cười. Yonosuke cũng cười theo.

– Cũng chẳng đến lắm thế đâu. Chơi bời tốn tiền lắm.

– Hừm, lời đồn đãi thì có nghe.... Bunshiro nói, vừa ngắm những vách tường hoen ố, mặt chiếu sờn lởm chởm, vách ngăn với phòng bên cạnh đã tróc giấy. – Chốn này là xóm Somekawa đây à!

– Chứ sao, xóm rượu và gái đấy. Ippei nói. – Các vị trong thành chắc chắn cũng có nhiều vị đến xóm này rồi, tuy có lẽ không vào đến tận đây. Giỏi lắm cũng chỉ đến khoảng ngã tư ấy thôi. Vào các tiệm đẹp đẽ ở khoảng đó mà ăn uống, no say rồi thì chuyển qua các nhà chứa.

– Hừm, nhưng tớ thì thích như thế này hơn. Có vẻ thân quen hơn.

Bunshiro nói xong, thấy cô gái lúc nãy cùng một cô trẻ hơn trông như còn là bé con, mang rượu và đồ nhắm vào.

– Có gì thân quen thế anh?

Cô gái dày son phấn nói, vừa sắp đồ nhắm lên bàn. Có vẻ cô đã nghe được câu nói của Bunshiro.

– Tên này đang sống trong một căn phòng 3 chiếu đấy. Ippei cười diễu cợt. – Phòng hẹp, chỉ hắn với sách vở là đủ hết chỗ trống. Đến phòng này, thấy thân quen là vì thế chứ gì.

– Ê, dẹp nói chuyện nhảm đi nhé, Bunshiro nói, có chút bực dọc vì cái lưỡi dẻo của Ippei.

Thực ra Bunshiro đâu có nghĩ đến căn phòng 3 chiếu của mình hiện nay, anh cảm thấy vẻ thân quen ở phòng nhỏ này, là từ chỗ khác kia, tuy không nhớ ra chỗ ấy là chỗ nào. Câu đùa của Ippei nghe có vẻ khinh bạc, làm tan vỡ khoảnh khắc hoài niệm âm thầm của Bunshiro.

Có lẽ Ippei đã nhận ra chút âm hưởng gay gắt hàm chứa trong giọng nói Bunshiro nên nói: – Thôi, trò chuyện thì để sau, ta uống đi nào, rồi nâng chén rượu lên.

Cô lớn tuổi hơn rót rượu cho ba người. Cả ba chúc mừng nhau về dịp tái ngộ hiếm có, rồi uống cạn chén. Cô lớn tuổi hơn bảo cô nhỏ: – Em Kimi chuốc rượu hộ nhé, rồi bước ra ngoài.

– Trước tiên, hãy thưởng thức đồ

nhắm đi. Ngon lắm đấy. Ippei nói.

Đồ nhắm là cá lờn bơn mới đánh lên hôm nay, nướng muối, cải xanh hấp dầu mè, và cà tím muối dưa.

– Yonosuke, cầm chén lên. Ippei chuốc rượu cho Yonosuke.

Ngồi trong phòng này, yên tĩnh như đang ngồi đâu trong hang động, không nghe tiếng ồn ào ngoài các bàn ăn gần cửa.

– Trước hết, hãy nghe chuyện Yonosuke đã. Dù gì cũng đã xa nhau ba năm rồi.

– Nên lắm. Bunshiro đồng tình.

– Tớ cũng qua nhiều khổ nhọc lắm đấy.

Uống cạn chén rượu, Yonosuke vừa nói vừa cầm chén cho Ippei rót thêm.

– Đầu tiên là trở ngại về tiếng nói. Người xứ mình nghe người trên Edo nói thì hiểu được, nhưng họ nghe tớ nói thì chẳng hiểu gì cả.

Bunshiro và Ippei phì cười. Yonosuke bảo:

– Với tớ thì đã chẳng cười được đâu. Sống ở xứ người, ngôn ngữ không thông thì không gì khổ bằng. Mỗi lần tớ nói tiếng địa phương là họ trêu chọc ngay như trêu thằng ngốc. Chỉ có thế là đã khinh khi nhau rồi. Tớ tức lắm vì bị họ khinh khi như thế, nhưng phải chịu đựng mãi cho đến lúc tập được tiếng nói trên ấy.

– Yonosuke đã có nỗi khổ nhọc mà chúng mình không hiểu được đấy nhỉ.

Bunshiro nói, cầm chén cho cô nhỏ Kimi chuốc rượu.

– Tớ đã gửi thư cho cậu đấy. Yonosuke nhìn Bunshiro nói.

– Cậu muốn nói bức thư đầu tiên, do anh tên là Komiya mang đến đấy à?

-Ừ. Yonosuke gật đầu, uống gọn chén rượu vừa được rót tiếp. Có vẻ mạnh rượu lắm chứ. – Bức thư đó tớ đã viết vào thời còn bị nhục vì tiếng nói ấy. Cứ khắc khoải muốn về lại xứ mình.

– Bây giờ, hết chuyện đó rồi chứ gì? Ippei hỏi.

– Chuyện gì? Chuyện về xứ ấy à? Bây giờ hay bao giờ cũng muốn về lại chứ!.

– Không phải, chuyện bị khi dễ vì tiếng nói kia.

– À, chuyện đó thì hết rồi.

Yonosuke vừa cười vừa nói thế, đúng lúc một cô gái trẻ nữa lên tiếng em xin vào rồi bước vào phòng. Thấp người, mập mạp, mặt tròn trắng như búp bê.

3

Cô vào trong, thấy chật chội quá nên có vẻ áy náy:

– Xin lỗi nhé. Em trốn ông khách sàm sỡ bên phòng kia mà vào đây, không biết có làm phiền các anh không?

– Có sao đâu. Đừng ngại. Ippei đang vui, bảo Bunshiro xích lại cho có thêm chỗ. – Mà em tên là gì nào?

– Tora. Xin ra mắt các anh. (Tora: Con cọp)

– Tora à? Tên hay quá!.

– Thưa, khách nào cũng khen thế cả.

Tora đối đáp lanh lợi. So với cô nhỏ Kimi mặt nhỏ và hiền ngoan, cô này có vẻ lắm lời hơn. Cô đỏm dáng liếc mắt đưa duyên rồi chuốc rượu cho mọi người.

Bunshiro quay lại câu chuyện.

– Rồi sao nữa?

– Chuyện tiếng nói ấy à?. Yonosuke nói. – Vào trường Kasai đâu được nửa năm thì trường có lớp luân giảng sách Mạnh Tử. Tớ xin tham gia vào đấy.

– Ôi chao!. Bunshiro và Ippei nhìn nhau.

Yonosuke có vẻ mắc cỡ một tí, nói tiếp. – Lúc ấy, đã quen với giọng Edo lắm rồi, nhưng lúc luân giảng, tớ không dùng giọng Edo. Tớ nói thao thao bằng tiếng xứ mình. Và thêm thắt những lời giải thích ly kỳ vào nữa!

– Sách Mạnh Tử thì cậu cũng đã học nhiều ở đây trước khi lên Edo mà. Bunshiro nói.

Yonosuke gật đầu:

– Đúng thế. Tớ nghĩ cho dù là trường Kasai, cũng chẳng có gì phải sợ. Thế nên tớ phê phán thẳng thừng cả các kiến giải của các bậc đàn anh nữa. Vậy mà kỳ dị thay, những chỗ cốt tủy trong nghị luận ấy, có nói bằng tiếng xứ mình, cũng vẫn thông suốt!.

– Vậy à? Vậy thì họ cũng phải chấp nhận rồi.

– Đúng là họ phải chấp nhận. Yonosuke lại có vẻ mắc cỡ đôi chút, đưa chén cho cô Tora rót rượu. – Từ lần luân giảng ấy, họ nhìn mình với cặp mắt khác. Dù sao đi nữa, từ đó họ không còn khinh thị chuyện tiếng xứ mình nữa.

– Quả thật, con cưng thì phải cho đi nơi này nơi khác, đấy nhỉ, Bunshiro!

Ippei cao giọng nói.

Nghe thế, cô Tora lắm lời hỏi Yonosuke:

– Con cưng là ai thế?.

– Là tôi đây. Yonosuke đáp.

Bunshiro theo đà đùa thêm: – Có vẻ được cưng chiều quá trớn rồi, khiến mọi người cười vang.

Câu chuyện rôm rả đi từ sinh hoạt của Yonosuke trên Edo, bắt qua chuyện Ippei kiếm vợ, rồi sang chuyện Bunshiro lên hạng 5 trong võ đường.

– Hạng 5 kia à? Đáng ngạc nhiên quá chứ!. Yonosuke nói, đôi mắt đã thấm rượu mở lớn nhìn Bunshiro. Cả ba người đều có vẻ say rồi. – Có cảm giác tay này

khác trước rồi, phong cách đường đường ra. Đâu biết là đã lên đến hạng 5!

– Thay vào đó, đâm ra chây lười, trốn học ở trường Ikoma. Bunshiro nói.

– Thì đành thế thôi. Người ta khó mà đạt đến cả hai cực điểm văn võ để thành văn võ toàn tài được. Yonosuke nói, rồi quay sang Ippei. – Còn Ippei thì hạng nào rồi?

– Tớ à? Tớ thì hạng 15.

– Thế à? Lâu lắm rồi, Bunshiro có viết thư cho tớ, bảo là Ippei lên được hạng 15 đấy...

– Đúng đấy, tớ đứng hoài ở hạng 15 ấy, không ai lay chuyển được. Ippei nói đùa, rồi gọi cô Kimi đang chuốc rượu. – Này em, nãy giờ cứ chuốc rượu cho

Bunshiro mãi thôi. Chuốc cho anh đây nữa chứ.

– Anh đây thì đã có em nãy giờ rồi kia mà.

Cô Tora cầm bầu rượu vừa nói vừa sà vào người Ippei, nhưng anh đẩy cô ra:

– Anh thì chịu em Kimi hơn.

– Anh này đáng ghét quá!

Cô Tora thu sức đấm thùm thụp vào lưng Ippei khiến anh sặc rượu.

Căn phòng hẹp vang tiếng cười náo động.

Lúc tiếng ồn lắng xuống, có ai đó nói: Thôi, mình đi được rồi, ba người chung tiền trả.

Lúc bước ra, hỏi giờ từ cô gái dày son phấn gặp lại, cô ấy bảo là quá 10 giờ đêm rồi.

Ba người bước ra đường. Hai bên hàng hiên vẫn còn đèn sáng nối liền nhau, chiếu sáng căn phố Somekawa, không chút suy giảm, nhưng trên đường đã không còn nhiều người đi nữa.

Bunshiro cảm thấy chân bước của mình có phần loạng choạng không theo ý mình nữa. Chẳng phải là lần đầu tiên anh uống rượu, nhưng đêm nay, đã lâu lắm rồi anh mới buông thả mà uống liên tiếp như thế.

Ba người đi được nửa đường.

– Xà, muốn đi phía nào? Ippei đứng giữa ngả tư, hỏi. Thân người Ippei cũng

không ngừng rung nhẹ. – Phía này có lầu Akabono, Kakuhei, Okuro, Kazusa,... phía kia có quán Wakamatsu, Tsubaki, Hitachi, lầu Benten,...

Ippei còn muốn kể nhiều thêm nữa, nhưng Bunshiro ngăn lại:

– Thôi, đủ rồi. Cậu với Yonosuke, hai người đi nhé. Tớ về đây.

– Cái gì? Ê Bunshiro,.... Ippei ôm Bunshiro, kéo lại. – Cậu định quay lưng trước địch sao chứ?

– Ừm, cả lầu xanh cũng đến nữa thì dễ bị phạt lắm đấy.

– Tớ cũng về thôi. Yonosuke nói. – Chính thức thì tớ là phụ tá cho thầy Rando đấy. Quậy quá thì thầy cũng bị mang tiếng.

– Hai tên này thật chán quá đi. Ippei gào lên. – Nêu đủ lý do thế, chứ thật ra là sợ đàn bà chứ gì? Tớ đi guốc vào bụng các cậu rồi.

– Đàn bà mà sợ gì!. Bunshiro nói. – Chỉ là thời kỳ không tốt đó thôi. Chừng đó thì cậu cũng hiểu chứ?

– Tớ à?. Ippei nhìn Bunshiro với cặp mắt lờ đờ. – Tất nhiên là hiểu chứ. Cậu đang phải cẩn thận chứ gì? Chừng ấy thì hiểu quá rồi.

– Thế thì đêm nay chịu khó đi một mình, cưng chiều các cô ấy hộ chúng tớ luôn.

– Phải đấy. Yonosuke cất tiếng cười hề hề.

– Xí, đêm nay đã định tập cho bậc tú tài nếm mùi đàn bà, thế mà hỏng cả.

– Lần tới sẽ xin cậu chỉ dạy cho.

Yonosuke nói xong, Ippei lảo đảo rời hai người, đi vào xóm trong.

Đầu đường vào xóm có phần tối, nhưng sâu bên trong, đèn chiếu sáng trưng.

– Ê, hai tên kia.

Ippei quay lại phía hai người đứng nhìn theo, gào lên:

– Tụi bây gan nhỏ quá. Thế thì, con người không thành công lớn được đâu đấy.

Hai người nghe tiếng, nhưng không thấy thân hình Ippei đâu, nên quay về, nhắm hướng cửa vào của xóm Somekawa. Đường vắng bớt, nhưng xóm vẫn sáng trưng, văng vẳng tiếng đàn ba dây samisen.

– Không thành công lớn à?. Yonosuke cười khúc khích. – Có thể thật thế chứ nhỉ.

– Nhưng cả Ippei cũng khó mà thành công lớn được nhỉ?

Bunshiro nói, hai người cười vang.

Ngay trước quán nhậu, đúng lúc có người đàn bà vẹt cửa kéo bước ra, giật mình nhìn hai người.

– Mà này, về chuyện trắc thất mới của Lãnh Chúa tên là ngài Fuku ấy.... Yo-

nosuke đột ngột nói. – Có lẽ là con nhà hàng xóm cũ của Bunshiro đấy nhỉ?

– Đúng đấy. Cậu biết rõ quá chứ.

– Bảo là con của Koyanagi Jinbee ở tổ Xây dựng, thì chỉ có dãy nhà ấy chứ đâu nữa. Trên dinh Edo bây giờ, người ấy nổi tiếng lắm đấy.

– Thế à?

– Này, tớ hoàn toàn không biết, nhưng cậu với người ấy có quan hệ tình cảm với nhau đấy à?

– Làm gì có!. Bunshiro giật mình, nhìn Yonosuke. – Ai nói chuyện đó thế?

– Ippei đấy.

– Thằng vô trách nhiệm!. Bunshiro nói, có phần giận Ippei. – Trước đây, hắn đã nói thế, bây giờ lại đặt điều cả với cậu nữa.

– Không đúng thế sao? Hừm. Yonosuke nói, có chút hoài nghi. – Nhưng mà, như người ta nói không có lửa sao có khói, đấy. Chuyện Ippei nói, liệu chẳng có chút ít gì sao?

– Không, hoàn toàn không!

Bunshiro nói, rồi rủ Yonosuke cùng ngồi xuống.

Hai người đã ra khỏi xóm, đến cầu trên dòng sông nhỏ chảy qua bìa xóm Somekawa.

4

Dòng nước nhỏ quá, không đáng gọi là sông nhỏ ấy, có lẽ nhờ ở cạnh xóm, nên phía trên có cây cầu lớn, bản rộng, tuy lan can thấp. Hai người ngồi trên lan can, nhìn thấy con đường chính vắng khách, sáng ánh đèn trong xóm Somekawa. Có dáng người đàn bà ra vẻ gái chuốc rượu, chạy ngang qua đường. Bunshiro ngắm quang cảnh ấy một lúc, rồi quay sang Yonosuke:

– Chuyện cô Fuku thì chắc cậu cũng nhớ phần nào. Bà mẹ cô ấy....

Nói đến đó, Bunshiro ngập ngừng. Gọi người thiếp đang được Lãnh Chúa sủng ái ấy là cô nghe có phần thất kính, thế nhưng không tìm ra lối gọi nào khác.

– Bà mẹ hay nhờ tớ dắt đi xem hội đêm ở đền Kumano.

– À, cậu nói thế thì tớ mơ hồ nhớ ra. Yonosuke nói. – Người nhỏ nhắn, da trắng, chứ gì?

– Đúng đấy. Bunshiro nhớ lại Fuku nấp sau lưng anh, liếm kẹo mạch nha trong đêm hội ấy. Trong hoài niệm nao lòng ấy, có lẫn men rượu trong men tình. – Ippei thấy tớ dắt đi xem Hội thế, nên nghĩ là có gì đấy rồi. Nhưng chỉ là đoán mò đấy thôi.

– Thế à?

– Chứ cậu nghĩ xem. Cô Fuku, à không, người ấy lên Edo lúc 13 tuổi đấy chứ. Còn con nít mà. Quan hệ tình cảm gì ở tuổi ấy!

– À, nói thế thì cũng đúng thôi.

Yonosuke nói, như đã hiểu chuyện, rồi gác chân dài lên nhau.

Phía xóm Somekawa vẫn vẳng tiếng đàn liên tục. Đột ngột có tiếng hò hét líu lưỡi, rồi 4, 5 người võ sĩ xuất hiện trên đường chính, lảo đảo bước, tựa vào nhau, đi khuất về phía ngã tư.

– Vậy à! Vậy thì tình hình hiện nay của ngài Fuku ấy, cậu chả muốn biết làm gì nhỉ.

– Nghĩa là thế nào?

– À, nếu cậu có chút quan tâm muốn nghe, thì tớ định kể chuyện đã nghe được trên Edo đấy mà...

Bunshiro im lặng một hồi, rồi hỏi:

– Thế, tin tốt à? Hay tin xấu?

-Ừm, thuộc loại tin xấu đây.

– Thế thì không nghe không được. Cậu kể đi nào.

– Chuyện tớ nghe được ngay trước ngày về xứ, rằng ngài Fuku bị sẩy thai đấy.

Bunshiro cảm thấy như thình lình có lưỡi rìu không được bén cắt vào thân mình. Nỗi đau đớn ấy từ từ lan rộng, vào đến cả tim anh. Lãnh Chúa đã mó tay vào thì đương nhiên đưa đến chuyện ngài muốn có con nhà tông rồi. Thế nhưng Fuku mới 15 tuổi, có thật lòng muốn sinh con cho Lãnh Chúa không?

Có cảm giác là Yonosuke đang nhìn mình nên Bunshiro ngước mặt lên.

– Sẩy thai thì có sao không nhỉ. Có lẽ thân thể yếu đi chăng?

– Chuyện này thì... khó nói cho gọn được. Yonosuke hạ giọng. – Cậu biết ngài Fune chứ?

– Mẫu thân của ngài Matsunojo chứ gì. Nghe nói là người có thế lực lắm trong nội cung.

– Đúng thế. Yonosuke nói. – Nghe đồn ngài Fuku sẩy thai là do tay ngài Fune đấy. Nghĩa là, không cần có thêm con của Lãnh Chúa nữa. Người cho tớ biết nói thế đấy.

– Hừm.

– Ngài Fuku chiếm trọn lòng sủng ái của Lãnh Chúa, lại hoài thai ngay, cho nên bị ngài Fune căm ghét lắm... Hiện

nay, ngài Fuku dời xuống nhà dưới rồi, nhưng Lãnh Chúa không đành nhìn cảnh ấy nên có thể sẽ cho về xứ đấy.

– Chấm dứt nhiệm vụ à?

– Không, có lẽ không phải thế. Chỉ đưa về xứ cho an toàn hơn ở Edo đó thôi. Tuy ở xứ này, còn có ngài Man là người thiếp duy nhất không lên Edo, đang nắm toàn quyền ở nội cung trong thành này. Do đó, về xứ không biết là ngài Fuku có được hạnh phúc không.

Yonosuke nhìn Bunshiro nói tiếp.

– Mà này, ngài Fuku là người nhan sắc thế nào mà được Lãnh Chúa sủng ái đến thế?

Câu hỏi bình thản của Yonosuke chỉ ngoáy thêm vào niềm đau trong tim

Bunshiro mà thôi, tai anh như chẳng nghe thấy.

– Yonosuke, đi với tớ đến một quán nữa nhé.

Bunshiro đứng lên, nói. Yonosuke cũng đứng lên theo, vươn người thẳng ra.

– Đi với cậu làm gì nào? Rượu à? Hay gái?

– Rượu!

– Hừm, uống chưa đủ à?

– Có chút chuyện muốn nói với cậu đây.

Nghe thế, Yonosuke nhìn Bunshiro đăm đăm rồi gật đầu:

– Cũng được. Nhưng tiền có đủ không đấy. Tớ chỉ có một ít đây thôi.

– Không sao. Tớ có đây.

Hai người quay lại xóm Somekawa.

Đã gần 11 giờ đêm rồi mà cả xóm vẫn còn đèn sáng trưng, vang tiếng đàn ba dây; đi qua trước vài quán lại nghe tiếng cười đùa huyên náo của những xóm khách đông người.

– Này, đêm nay, hãy uống quên trời đất nhé.

Bunshiro nói. Yonosuke cười, chế diễu:

– Chuyện đó thì dễ thôi. Nhưng có chuyện gì thế chứ?

– Rồi sẽ biết ngay ấy mà. Bunshiro nói.

Thấy hai người trở lại quán Kinuta, người ta ngạc nhiên:

– Ủa, uống chưa đủ đấy à?. Cô mặt dày son phấn nói, rồi cười lớn.

– Thức nhắm thì phiên phiến thôi. Đem rượu lên đây.

– Xin tuân lệnh. Còn một vị nữa, ngài Owada đi đâu rồi?

– À, tên ấy về trước rồi. Bunshiro đáp.

Quán Kinuta bớt khách dần. Chỗ các bàn ăn, chỉ còn ba người đàn ông ngồi, mặc xác mọi chuyện, phía trong chỉ có hai phòng nhỏ để đèn sáng.

– Căn phòng lúc nãy là được chưa, thưa quý ngài?

Cô gái dày son phấn nói xong, đưa hai người vào căn cuối trong góc quán.

5

Bước lên phòng, Bunshiro có cảm giác trở về chốn quen thuộc. Tường hoen ố, chiếu tróc lở, vách ngăn có lỗ thủng. À, phải rồi. Ấn tượng thân quen ấy là từ các căn nhà của tổ ở xóm cũ Yaba. Căn nhà của Bunshiro, của nhà Koyanagi, của Yamakishi, đều cũ kỹ, chiếu thường tróc lở, vách có thay giấy cũng thủng lỗ ngay. Hàng xóm thì thiếu thứ gì cũng sang mượn, nhận được quà thì chia sẻ, dù nghèo cũng hiểu lòng nhau mà chung sống.

Lòng Bunshiro còn tràn ngập những hồi tưởng về quãng đời có cô Fuku, có các cô em của Fuku nữa,... thì đã thấy cô Tora, cô Kimi, hai cô chuốc rượu lúc nãy bưng rượu đến.

– Ồ, mừng quá. Các anh trở lại với chúng em đấy à?

Thấy cô Tora vui mừng hớn hở như thế, Yonosuke nói:

– Vì nhớ khuôn mặt em quá đấy.

Câu nói có vẻ sành điệu ăn chơi, hiếm thấy ở người học đạo Khổng Mạnh.

Tự nhiên mà cô Tora ngồi sát bên Yonosuke chuốc rượu cho anh, còn Kimi hầu rượu bên Bunshiro. Cô Kimi nhỏ tuổi hơn cô Tora, trông chỉ chừng 13, 14

tuổi, mặt có phần ngái ngủ, chuốc rượu cho Bunshiro.

Hai người im lặng uống rượu một hồi.

– Chẳng có tương tư, tương ái gì cả.... Bunshiro nói. – Tớ nói sự thực rồi đấy. Nghĩa là chưa bao giờ nói ra với nhau tâm tư, tình cảm của mình.

– Điều đó, cậu nói thì tớ tin là thế. Nhưng Ippei thì không biết hắn nghĩ sao. Yonosuke nói. – Được rồi, chẳng phải là quan hệ tình ái gì cả. Rồi cậu muốn nói gì nào?

– Người ta lên Edo là khoảng năm kia đấy. Mùa thu năm kia.

Bunshiro nói, rồi cầm chén lên, muốn uống tiếp. Hai cô chuốc thêm rượu. Cô

Tora hỏi Yonosuke:

– Nói chuyện ai thế?

– Chuyện đó em đừng biết thì hơn. Thay vào đó, em hát bài gì đi nào. Yonosuke nói.

Cô Tora bỗng vỗ tay, bắt đầu hát một bài dân dao cổ.

Không ngờ lại là một giọng hát thanh thoát, đến làm cả Bunshiro lẫn Yonosuke giật mình, vỗ tay theo.

Cô hát xong, Bunshiro và Yonosuke thưởng rượu cho cô. Tora nhỏ người ấy uống ực cạn chén nhanh chóng, khiến mọi người tán thưởng náo nhiệt. Tora lại bắt đầu bài khác, bốn người vỗ tay theo nhịp.

– Đêm nay chị say rồi đấy, em Kimi ơi.

Hát xong, cô nói, với giọng vui thích, có vẻ là người càng uống càng hứng chí hát hò thêm.

– Này, các vị võ sĩ, các cậu ấm ơi. Uống đi nào!

– Được rồi. Nào, uống đi.

– Để em lấy thêm rượu.

Cô Tora nói, loạng choạng đứng lên, nhưng ngã ngay xuống, úp lên người Yonosuke. Có vẻ đã uống nhiều trước rồi, bây giờ lại uống thêm, nên say mèm.

– Chà, giỏi quá chứ. Yonosuke vui thích ôm giữ cô Tora.

Cô Kimi nói: để em đi lấy rượu hộ chị ấy, rồi bước ra.

Bunshiro xoay đầu gối sang phía Yonosuke.

– Nói tiếp chuyện lúc nãy, người ấy lên Edo vào mùa thu năm kia. Trước ngày đi, đã tìm đến tớ để từ biệt đi Edo ngày hôm sau.

– Ai tìm đến cậu?. Yonosuke ló đầu dưới cánh tay cô Tora, hỏi. Nhưng ngay sau đó đã dời được thân hình cô Tora sang bên cạnh, nói tiếp: – À, hiểu rồi, người ấy tìm đến cậu đấy chứ gì. Để từ biệt đấy à?

– Tớ nghĩ có lẽ thế. Bunshiro lắc thử các bầu rượu, rồi lấy bầu còn rượu chuốc cho Yonosuke. – Bởi lần ấy, tớ hụt không gặp được người ta.

Bunshiro kể cho Yonosuke nghe trạng huống lúc bấy giờ. Anh đã bị Ohashi hành hạ nên đã về trễ hơn ngày thường. Lúc về đến nhà thì Fuku tìm đến thăm không chờ anh được, đã về mất rồi...

– Lúc nãy tớ bảo chẳng tương tư tương ái gì thì cũng đúng vì không có gì dối trá trong đó cả, nhưng chuyện người ta tìm đến còn vướng vít trong lòng mãi.

Yonosuke cầm chén rượu trên tay, im lặng nhìn Bunshiro đăm đăm.

– Người ta lúc ấy mới 13 tuổi. Tớ không nghĩ là đã hiểu gì về tình cảm nam nữ.

Nghe Bunshiro nói thế, cô Tora đang nằm tựa người vào Yonosuke ngóc đầu lên hỏi:

– Người nào thế?

Yonosuke cốc nhẹ vào đầu cô bảo:

– Em thì im đi nào.

Bunshiro nói tiếp:

– Nhưng tớ nghĩ hôm ấy, người ta đã do ý chí riêng, một mình, mà tìm đến tớ, để nói lời từ biệt. Thế mà tớ chỉ chậm một bước chân, hóa ra không còn gặp được nhau nữa. Tớ vẫn còn nuối tiếc mãi đến bây giờ... Tất nhiên, chính tớ thời ấy cũng đâu hiểu gì về chuyện tình cảm nam nữ. Thế nhưng, giá mà gặp được nhau hôm ấy thì hẳn là tớ đã nói ra được điều gì đấy rồi. Tuy bây giờ cũng vẫn không hiểu tớ nói được gì lúc ấy. Chỉ nghĩ, phải là điều gì quan trọng mà thôi... Tất nhiên, không phải ngay lúc bấy giờ đã nghĩ được như

thế, mà mãi về sau này mới để ý đến thôi. Đấy là lúc tớ nghe tin thân phận người ta đã thay đổi, mới trong năm nay đây.

– Bunshiro, uống nữa đi.

Lần này Yonosuke tìm bầu còn rượu để rót cho Bunshiro.

– Không chừng chỉ là chuyện hiểu lầm đơn phương của tớ mà thôi.

Bunshiro nói, nhấm nháp chút rượu được rót thêm. Nếu chỉ là chuyện hiểu lầm thì còn cứu chữa được.

– Không, tớ không nghĩ đó là chuyện hiểu lầm đâu.

Yonosuke nói xong, cô Kimi bước vào, mang theo rượu và một đĩa lớn đồ nhắm muối dưa. Cô bảo đồ nhắm là bà

chủ quán tặng, không tính tiền.

– Thế thì cảm ơn lắm.

Bunshiro nói, rồi sực nhớ nên hỏi không phải sắp đến giờ đóng cửa rồi sao?

Cô Tora đáp không sao, quý khách đừng ngại gì cả. – Trễ lắm thì ngủ lại đây, sáng mai về sớm cũng được. Này, thế đi nhé. Cả bọn ngủ lại đi. Em chịu các nhà võ sĩ mất rồi.

– Cô Tora bảo là chịu chúng mình rồi, ngủ lại đi đấy cậu.

– Nghe mà nổi da gà!

Hai người nam cùng cười vang, khiến Tora tức, vung tay đấm vào lưng Yonosuke.

Hai cô rót rượu hâm nóng cho hai người. Đêm nay, tuy mùa thu nhưng đầu đêm khá ấm, về khuya thì trở lạnh, uống rượu hâm nóng thật ngon.

– Chuyện muốn nói với cậu là như thế đấy. Bunshiro nói. – Chẳng phải là quan hệ tình ái gì. Tất nhiên chưa có gì với nhau cả. Nhưng trong tấm lòng như trẻ thơ ấy, có lẽ cũng đã có sự cảm thông tương tự như tình cảm người lớn rồi. Cũng chẳng hiểu như thế có là chuyện quan trọng không, tớ chỉ muốn nói cho cậu hiểu rằng đã có chuyện như thế đấy... Nếu không nói ra thì giống như tớ đã nói dối với cậu rồi.

– Thế cậu đã nói với Ippei rồi à?

Bunshiro lắc đầu đáp: Chưa.

Yonosuke nói:

– Thế thì tin tớ vừa cho biết hẳn đã làm cậu đau khổ lắm.

Khuôn mặt đỏ bừng vì say, nhưng mắt Yonosuke nhìn Bunshiro tỏ niềm ái ngại sâu đậm.

Yonosuke cầm chén rượu giơ lên:

– Uống nào.

– Chuyện tớ kể tối nay, cậu đừng nói với ai nhé.

– Tất nhiên rồi. Tớ chẳng nói cho ai cả đâu. Yonosuke nói, rồi hạ giọng. – Con cái nhà ai, sinh trưởng nơi đâu, duyên do gì mà lòng ta thương nhớ? Người đâu gặp gỡ làm chi, trăm năm biết có duyên gì hay không? Bunshiro à, uống đi. Đêm

nay hãy cùng uống cho đến lúc đảo điên trời đất.

Yonosuke vừa nói vừa rót rượu cho Bunshiro.

Sáng hôm sau, Bunshiro thức dậy, đầu đau như đứt đôi. Và hiểu ra là đêm qua, mình đã quá say mà ngủ lại trong phòng cuối quán Kinuta. Bên cạnh cảm thấy có gì mềm mềm, hóa ra là cô Kimi.

Đạp chăn đắp xuống, Bunshiro nhỏm lưng lên. Ánh sáng xanh trắng ban mai dọi qua khung cửa sổ soi rõ phía dưới chân anh có chăn đắp phồng lên theo hình người. Ló ra mép chăn là làn tóc của cô Tora và cẳng chân dài thòng của Yonosuke. Fuku thì sẩy thai con của người khác, còn mình thì say sưa điên đảo ở cái chốn như thế này! Bunshiro

cảm thấy một nỗi buồn dịu nhẹ như ánh sáng ban mai tràn ngập lòng mình.

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

Vang rộn tiếng ve

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 12
NHÁT KIẾM TRỜI CHO

1

Khoảng mười ngày sau khi Yonosuke cùng thầy Rando trở về Edo, ngày có cuộc đấu tế lễ ở đền Kumano đã đến. Ngày đó, Bunshiro ăn trưa sớm, chờ đến hồi chuông chính ngọ từ chùa Shoen rồi ra khỏi nhà. Đêm được thông báo phục hồi bổng lộc cũ, quan Kiểm sát Ogata có nói: đến mùa thu thì anh có thể dời sang dãy nhà của tổ Kiểm

nông, thế nhưng chưa thấy thông tri về việc này, nên anh còn ở tạm nơi dãy nhà xóm Fukiya này, trong căn nhà cũ kỹ, chật hẹp đến người giỏi chịu đựng như Yonosuke cũng phải kinh ngạc.

Vác lên vai bao kiếm tre, kẹp nách bao áo quần võ sinh mẹ anh đã giặt cho, thêm với khăn quấn đầu và dây buộc tay áo, Bunshiro bước ra ngoài, liếc nhìn về phía nhà Yada gần như thói quen.

Trời quang, tâm hồn thư thái, cứ như là một ngày lễ hội thoáng qua trước khi mùa đông u uất sắp sửa tới. Ngoài một nhúm mây tròn phía trên bìa dãy núi liên tiếp trên thượng nguồn sông Gokengawa, bầu trời nhuộm đều một màu xanh bát ngát. Từ đó tỏa xuống ánh sáng trong vắt không còn nóng gắt như mùa hè nữa, không khí chỉ có chút hơi

ẩm. Ánh nắng chan hòa khắp khoảng đất trống giữa hai dãy nhà cũ kỹ nguyên là của tổ nuôi chim ưng ngày xưa, chiếu sáng đám cỏ dại khô úa và đám cúc vàng nở trong góc của dãy nhà.

Nhà Yada đóng cửa im ỉm như mọi ngày. Bunshiro chỉ liếc nhìn qua rồi ra đường. Nhà ấy rồi sẽ ra sao nhỉ? Bunshiro nghĩ thầm, cảm thấy u ám mỗi khi nghĩ đến điều ấy. Từ đêm mùa hè xảy ra vụ tuốt kiếm làm mọi người chung quanh kinh sợ ấy, cô vợ góa nhà Yada hầu như không ra ngoài. Khi cần phải đi mua những thứ cần thiết thì cô tất tả rời nhà, đi chóng vánh rồi tất tả trở về. Cá và rau trái thì cô gọi người bán dạo mang vào tận trong nền đất sau cửa, mua nhiều một lần để trữ lâu, có vẻ cô tránh chường mặt ra cho hàng xóm thấy.

Bunshiro nghĩ cũng đương nhiên thôi. Cho dù trông cô có vẻ buông thả, nhưng cũng chẳng phải là thứ đàn bà mặt dày mày dạn, có thể thản nhiên được sau khi có sự kiện ấy xảy ra. Nghĩ thế, tự nhiên Bunshiro có cảm giác an tâm một cách quái lạ. Nghĩ cho cùng, cũng không khỏi có tình cảm tội nghiệp cho tình cảnh hiện tại của cô ấy. Cô chẳng có lối thoát nào nữa. Nhà Yada còn có khả năng có người đến ở rể, thì rõ ràng là cô không thể bỏ đi được. Mặt khác, dù chẳng muốn gặp ai trong dãy nhà này, lệnh của phiên trấn bắt cô phải ở đây, do đó, cô chẳng trốn đi đâu được.

Dưới đáy lòng thương hại của Bunshiro đối với cô, có ý thức đồng bệnh tương lân: chia sẻ lòng bênh vực người cùng cảnh ngộ bị đẩy vào đường cùng từ một biến cố chung.

Nhưng có lẽ không chỉ có thế. Từ đêm xảy ra chuyện tuốt kiếm náo động ấy, cô có phần gầy đi, và càng đẹp não nùng hơn. Mặt cô sầu muộn hơn, xương má nổi hơn. Nhưng da cô trắng đến như trong suốt, mắt vời vợi buồn, trên vẻ đẹp cố hữu còn có thêm ấn tượng bi ai mà kiều diễm nữa. Vẻ kiều diễm ấy không hợp với thân phận của một người vợ góa, mà còn nguy hiểm một cách vô ích. Và Bunshiro hiểu là anh bị thu hút thầm kín bởi vẻ đẹp ấy của người đàn bà.

– Anh Maki!.

Thình lình có tiếng gọi anh. Ngẩng mặt lên thì thấy Fuse Tsurunosuke đang từ hẻm tiến lại. Có cả Ishikawa Soroku nữa.

– Anh sắp sửa vào đền đấy à?

Fuse hỏi, còn Ishikawa chỉ gật đầu nhẹ để chào thôi. Anh ta lớn hơn bọn Bunshiro, Fuse độ 2, 3 tuổi, ít nói.

– Cảm ơn các anh đã giúp cho. Bunshiro nói.

Từ lúc gặp Fuse ở dãy nhà xóm này, Bunshiro đã đến viếng võ đường Ono ba lần, lần cuối mới vài ngày trước đây thôi.

– Anh thế nào?... Fuse bước đi bên cạnh, nhìn Bunshiro có vẻ lo cho bạn. Rồi nói thêm, giọng có phần nghiêm nghị hơn thường ngày. – Đấu pháp ấy đã vẹn toàn chưa anh?

– Xà, khó mà xác quyết được. Bunshiro đáp. – Phải vào cuộc rồi mới xác quyết được chứ.

Fuse nhắc đến kiếm pháp của Okit-

su, đối thủ của Bunshiro trong cuộc đấu hôm nay. Trong cuộc đấu lần trước Okitsu thắng 2, chỉ nhường 1 hiệp cho Fuse, còn với Ishikawa Soroku thì không nhường hiệp nào cả. Soroku bị đánh trúng liên tiếp vào thân người và cổ tay, thanh kiếm tre của Okitsu từ thế tấn thấp uốn cong như vòng cung mềm thình lình bật lên, không cản được mà cũng không né tránh kịp.

Thế kiếm Okitsu dùng để thắng Fuse thì rõ ràng hơn, từ thế tấn kiếm nhắm vào mặt địch thủ chém xuống vai, thắng hiệp đầu, và từ thế tấn giương cao kiếm chém xuống mặt, thắng hiệp sau. Fuse còn nhớ rõ các động tác của Okitsu trước và sau các đòn đó.

Nhưng trận đấu với Soroku, thì cả Fuse đứng xem, và chính đương sự là So-

roku cũng không thể xác quyết được là Okitsu đã dùng kiếm pháp nào. Chỉ thấy Okitsu không thủ kiếm ở thế tấn thấp, thế mà khi hắn sấn tới chém thì thanh kiếm lại từ dưới bật lên, trúng vào thân và cổ tay địch thật dễ dàng, Soroku như bị bó tay bó chân, hoàn toàn không chống đỡ gì được cả. Soroku diễn lại cảnh ấy theo cảm giác, cho Bunshiro xem. Bunshiro tham khảo cảnh ấy để nghĩ ra thế phá, nhưng anh vẫn ngờ ngợ rằng chưa nắm được đầy đủ thế kiếm của Okitsu. Fuse băn khoăn vì chuyện ấy.

– Mới đấu với Okitsu có mỗi một lần mà. Fuse phân trần, có phần bồn chồn lo lắng vì đã không thể truyền đạt đầy đủ. – Nếu sai lầm thì tai hại lắm đấy.

– Đừng lo lắng thái quá. Đại khái thì tôi đã nắm được rồi.

– Nhưng, hắn đã đến dò thám ở võ đường rồi mà. Fuse nói.

Đúng thế. Hôm sau ngày Yonosuke trở lại Edo, Bunshiro luyện đấu thử thật chu đáo với sư đệ là Sugiuchi Michizo ở võ đường. Tưởng tượng cuộc đấu tế lễ với Okitsu sẽ như thế nào, Bunshiro đang yêu cầu Michizo làm vài động tác theo đó, chợt cảm thấy như mình rõ ràng đang bị kẻ nào đấy theo dõi chăm chú. Bunshiro ra hiệu cho Michizo thu kiếm lại, rồi nhìn quanh, nhưng không thấy ai đứng nhìn hai người cả.

Chợt anh để ý ở cửa sổ nhỏ sau lưng mình, có đôi mắt đang nhìn qua song ngang. Từ bên ngoài, quả thật có người đang nhìn bọn anh qua mắt cáo. Cặp mắt ấy bị Bunshiro phát giác, vẫn không chút

hốt hoảng, chỉ thong thả dời khỏi khung cửa sổ.

Bunshiro chạy lại cửa sổ nhìn theo thì thấy dáng lưng cao của một người đàn ông mặc áo khoác bình dân. Không cần nhìn mặt, Bunshiro hiểu ngay là Okitsu đấy.

– Anh ta đến dò thám, nhưng tôi cũng đã đến cậu để hỏi về đấu pháp của anh ta, vậy là huề.

Nghe thế, Soroku từ nãy giờ im lặng, nay lên tiếng:

– Chỉ là lời đồn thôi, nhưng nghe nói là nếu thắng cuộc đấu năm nay, có thể Okitsu được phiên trấn ban bổng lộc cho đấy.

– Ồ. Bunshiro nhìn Soroku đăm đăm. Anh chàng này thẳng thừng quá, ngay trước cuộc đấu mà nói ra thế, chẳng giữ ý giữ tứ gì ráo. – Dù thế, cũng đâu có thể nương tay được chứ.

– Tất nhiên, tất nhiên. Soroku vội nói, có vẻ hiểu là mình đã nói ra không đúng lúc. Anh lúng túng nhìn Bunshiro nói chữa. – Tôi nói không phải vì có ý như thế. Vả lại, chính Okitsu cũng đâu có muốn được nương tay.

Fuse chen vào nói để hòa giải:

– Xóm Goyumi của hắn đầy những nhà quan quyền. Thiếu gì cơ hội để được cấp bổng lộc.

Fuse nói xong, đúng lúc bắt đầu thấy được cổng ngoài của đền Kumano. Và

chung quanh cũng đã có nhiều võ sĩ đi xem cuộc đấu tế lễ hôm nay. Trong số đó, có vẻ có người nhận ra Bunshiro, nên thầm thì với nhau về anh.

2

Bunshiro cảm thấy như họ liếc nhìn mình, và nghe loáng thoáng tên mình, Maki Bunshiro, trong giọng thầm thì của họ, nhưng anh giả vờ không để ý, cùng hai người của võ đường Ono bước qua dưới cổng đền vào trong.

Đột ngột sau lưng anh có tiếng nói lớn:

- Maki à? Maki là tên quấy nhiễu phiên trấn này đấy!

Có người kêu: – Suỵt, im nào!

Rồi im lặng nặng nề sau lưng anh.

Fuse nhìn anh có vẻ ái ngại, nhưng Bunshiro thản nhiên bước tiếp.

Muốn nói gì cứ nói. Bunshiro nghĩ. Lối chửi rủa ấy chẳng có gì mới lạ cả. Bởi từ lâu nay anh đã bị chửi như thế trước mặt hay sau lưng nhiều lần rồi. Lúc trước thì không khỏi nổi giận đến xanh mặt xanh lòng, nhưng bây giờ, tận đáy lòng anh ra sao không biết, chứ mặt anh không còn đổi sắc trước kẻ nào nữa.

Bunshiro chẳng thèm quay đầu xem kẻ nào nói, chỉ bước đi, lòng nhủ thầm rằng mình không thể thua được trận đấu hôm nay. Bởi khỏi phải suy nghĩ gì, anh cũng hiểu kẻ vừa lăng nhục cả anh lẫn

gia đình anh chỉ muốn đối thủ của anh là Okitsu thắng đó thôi.

Ngay giữa xóm Jinmei là rừng tuyết tùng già cỗi, sâu bên trong là đền Kumano uy nghiêm. Điện thờ không lớn lắm, nhưng kiến trúc cổ điển thần bí, khuôn viên đền rộng lớn.

Cuộc đấu tế lễ cử hành ở một góc sân đền, trong một khoảng rộng bao bọc bằng khung căng màn vải trắng. Ba người đến nơi thì bên trong đã chật ních người, phần lớn là các võ sĩ trong phiên trấn. Tiếng trò chuyện của các đám người ấy vang từng đợt sóng âm thanh ra cả bên ngoài nữa.

Ba người chia tay nhau bên ngoài, rồi Bunshiro bước vào khung che màn dành cho võ sĩ thi đấu, ở phía sau.

– Đến muộn thế. Đã bắt đầu rồi đấy.

Thấy Bunshiro bước vào chỗ dành cho võ đường Ishiguri, thầy Satake đang đợi anh, lên tiếng trách mắng. Satake không thi đấu, chỉ đến để trông nom các đấu thủ của võ đường. Không thấy thầy Ishiguri đâu. Có lẽ thầy đã vào khán đài, ngồi vào chỗ dành sẵn rồi, mà cũng có thể thầy hay bị bệnh, lại đau ốm gì đấy, không đến xem cuộc đấu hôm nay. Thế nào đi nữa, có vẻ thầy Satake thay thế đảm nhiệm chuyện tiến hành cuộc đấu này rồi.

– Xin lỗi thầy, em đến trễ. Xin chuẩn bị ngay. Bunshiro tạ lỗi.

Nhưng anh biết vẫn còn khá nhiều thì giờ chờ đến phiên anh. Trước cuộc đấu còn có các nghi thức thường lệ, như

trưng bày các phẩm vật mà phiên trấn biếu tặng cho hai võ đường Ishiguri và Matsukawa, do đó bắt đầu cuộc đấu cũng phải khoảng hai giờ trưa.

Bunshiro đang chuẩn bị thì Hyoma đến gần.

– Đã sẵn sàng đấu pháp chống Okitsu rồi chứ?

Hyoma hỏi, má nhếch lên nét cười lạnh lùng. Mắt hắn lạnh lẽo đăm đăm nhìn Bunshiro.

– Nếu lo ngại thì tớ thay cho cũng được!

– Lúc bận rộn thế này mà đùa thế được à?. Bunshiro vừa thay áo, vừa phản pháo. – Thay vì lo chuyện người khác, tự lo cho thân mình thì sao nào?

Hyoma cười lớn rồi quay lưng bước đi. Hai người đối đáp với giọng kiềm chế cho nhỏ đi, nên chung quanh, có vẻ chẳng ai để ý. Maruoka Shunsaku ngồi trên ghế xếp anh được phát cho, kiếm tre gác ngang trên đùi, đang nhắm mắt định thần. Ohashi Ichinoshin ngồi trong góc, không ngừng dang đùi ra, khép đùi lại, thân trên ưỡn ra trước, ngửa ra sau. Còn Tsukahara Kannosuke đang quỳ gối trước Satake ngồi trên ghế xếp, để nghe thầy dặn dò gì đấy.

Ai cũng thay áo quần xong, quấn sẵn khăn đội đầu, buộc dây kéo ống tay áo sẵn từ lúc nào rồi. Thầy Satake có trách mắng Bunshiro tội đến trễ cũng chẳng oan gì.

Bunshiro đã thay áo quần xong, quấn khăn đội đầu chặt chẽ, ngồi vào ghế xếp

còn trống. Thấy Hyoma đi vào góc ngược phía Ohashi, múa kiếm tre chầm chậm. Tên này thật là thích đua tranh. Bunshiro nghĩ thế, nhớ lại câu nói ngạo mạn của Hyoma lúc nãy.

Trong cuộc đấu hôm nay, Inukai Hyoma sẽ đấu đầu tiên. Bunshiro là người đấu thứ ba. Sở dĩ anh được xếp vào hạng phó tướng như thế cũng bởi phải đối đầu với cường địch là Okitsu, vượt qua hai đàn anh có vị trí trong võ đường cao hơn anh, là Tsukahara và Ohashi.

Có lẽ Hyoma hậm hực vì thứ hạng sắp xếp ấy nên đã có lối nói như phun nọc độc đối với anh. Bunshiro nhìn Hyoma múa kiếm, anh nghĩ: ra đấu đầu tiên thì ráng mà thắng nhé! Hyoma đã được chọn ra đấu, vượt qua Noda Yasuke đứng thứ 6 trong võ đường. Hắn được chọn nhảy

vọt như thế cũng giống như Bunshiro đã được năm ngoái. Thầy Ishiguri, thầy Satake, trưởng tràng Maruoka đã bàn tính với nhau, cuối cùng chọn người như thế nên Bunshiro không bất mãn chút nào cả. Nhưng có vẻ vượt qua Noda mà được chọn nên Hyoma có phần kiêu ngạo hẳn ra. Điều đó biểu lộ phần nào trong lời hắn nói lúc nãy. Anh không khỏi lo ngại hắn kiêu ngạo quá sẽ bị nguy hiểm. Đối thủ của Hyoma là tay kiếm trẻ Nigawa Matsuzaburo, cũng ra quân lần đầu tiên. Bunshiro cũng chỉ biết tên như thế từ lịch đấu mà thôi. Bunshiro thật tình muốn hỏi lại Hyoma: Đấu pháp đã sẵn sàng chưa đấy?

3

Cuộc đấu tế lễ nói chung vẫn là cuộc tranh dành danh dự giữa hai võ đường

Ishiguri và Matsukawa, cho dù có lẫn vào chuyện riêng của cá nhân Okitsu do kết quả thắng bại mà được phiên trấn cấp bổng lộc cho không, hay Bunshiro nhờ đó mà được truyền thụ kiếm pháp bí truyền hay không. Võ đường nào cũng quyết phải thắng hơn địch thủ ít nhất là một trận đấu. Trong ý nghĩa đó thì kết quả của trận Hyoma ra quân đầu tiên trong 5 người của võ đường Ishiguri, là rất quan trọng. Nếu Hyoma mà thua đối thủ Nigawa cũng là mặt mới, thì đồng môn ra trận kế tiếp là Tsukahara cho dù có đặc-kỹ đi nữa, nhưng lại thiếu khí phách, sẽ nhũn chí mà dễ thua lắm.

– Inukai!

Nãy giờ nhắm mắt im lìm, chợt chủ tướng Maruoka ngẩng mặt lên gọi Hyoma.

– Bình tĩnh lại chút đi!

Nghe thế, Hyoma ngừng múa kiếm, đúng lúc chuông chùa Shoen điểm hai giờ trưa vang vọng từ xa, rồi tiếp liền theo là tiếng trống trong bãi đấu đổ dồn.

Thầy Satake lập tức ra khỏi khung màn dành cho võ đường Ishiguri, bước nhanh đến bãi đấu. Nghi thức thường lệ và giới thiệu các đấu thủ xong nhanh và đơn giản hơn dự đoán, Satake vừa quay lại, thì có ngay một hồi trống tiếp, rồi tiếng xướng danh Inukai Hyoma và Nigawa Matsuzaburo vang rền.

– Được lắm! Tôi đi đây!

Hyoma nói mạnh cho lên tinh thần rồi bước ra. Mặt hơi tái, bộ dạng hơi cứng lại.

– Đến Hyoma mà cũng khẩn trương quá nhỉ.

Maruoka nhìn Satake cười nhẹ. Satake cười theo.

– Mới lần đầu, thì như thế thôi. Còn các cậu thì.... Satake nhìn một lượt, Bunshiro, Ohashi, Tsukahara. – ... đâu phải lần đầu nữa. Phải tận lực mà đấu nhé.

Thế nhưng, dự đoán của thầy Satake sai mất. Hyoma thắng, nhưng Tsukahara rồi Ohashi theo nhau bại trận. Năm nay kẻ thắng Tsukahara lại là Yamane Seijiro, người đã thua Bunshiro năm ngoái. Có lẽ Yamane hận chuyện thua nên đã cố gắng tập luyện cho giỏi suốt năm rồi.

– Cậu không được thua đấy, nghe chưa!. Satake tiễn Bunshiro ra đấu với

cặp mắt hăm dọa hung hiểm. – Có chết cũng phải thắng cho được đấy.

Bunshiro vẫn đủ tự tín để nghĩ thầm: Ông này có lối nói bất kể trời đất, có chết cũng phải thắng kia à!

Bunshiro theo chân môn đệ Sugiuchi Michizo lúc này xoay sang làm ban tạp dịch, bước vào võ đài. Đập ngay vào mắt anh là nền đất trắng toát chói chang ánh mặt trời từ ngọn cao của cây tuyết tùng già cỗi chiếu thẳng xuống. Các ghế ngay giữa khán đài có vẻ là của các quan chức cao cấp, toàn những người bệ vệ ăn mặc sang trọng áo quần lễ đen ngồi san sát. Ba phía kia đều là võ sĩ làm việc cho phiên trấn, có người mặc áo khoác nghiêm cẩn, có người không. Họ ngồi trên chiếu cói trải trên đất, hay đứng sau đó.

Bunshiro nhìn sang phía đối diện, thấy một gã đàn ông mặc áo võ, quấn khăn, tay trái buông thõng kiếm tre, đứng đấy. Cao, má hơi hóp. Đó là Okitsu Shinnojo, con trai thứ tư nhà Okitsu sĩ quan kỵ binh, mà Bunshiro thấy mặt lần đầu. Tuy trước đây, anh đã thấy phía sau lưng hắn, từ cửa sổ võ đường. Có vẻ hắn hơn anh 2, 3 tuổi. Hắn nhìn anh đăm đăm, không hề chớp mắt.

Người giám định bước ra giữa võ đài, gọi tên hai người. Chính là Ono Kigen, chủ võ đường phái Mugai. Nhỏ con, tóc muối tiêu, mặt hồng hào, để râu cằm dài ra vẻ một người vừa bước vào tuổi già, nhưng tia mắt sắc nhọn như nhìn thấu suốt vào người đối diện.

Hai người bước đến, hướng về phía chính diện của khán đài, thi lễ theo chỉ

thị của ông ta. Đúng như Bunshiro dự đoán, toàn là các quan chức quyền thế trong phiên trấn cả. Lúc thi lễ, Bunshiro thấy có thầy mình, Ishiguri trong đám người ấy. Thầy anh đang quay sang nói gì đấy với một người tóc muối tiêu, da ngăm đen bên cạnh, không nhìn anh. Người ấy có vẻ khoảng trên 50 tuổi, không mặc áo khoác lễ dài tay, mà chỉ mặc áo cánh, Bunshiro thoáng thấy mặt ông trông giống mặt tượng Hộ pháp có mũi dài khoằm xuống như mỏ quạ.

Người giám định ra hiệu, hai người thi lễ với nhau rồi lùi nhanh như trượt chân về phía sau, cầm kiếm tre thủ thế. Mọi người cho đến lúc đó còn xì xào bàn tán, thấy hai người bắt đầu trận đấu thì lập tức lặng thinh, chung quanh yên lặng hoàn toàn.

Quả đúng như lời đồn. Bunshiro nghĩ thầm, nhìn Okitsu không chớp. Thế tấn Thanh nhãn [Thanh nhãn : Seigan, thế tấn giương thẳng kiếm, chĩa mũi kiếm vào mắt đối thủ.] giữ kiếm nhắm tầm mắt địch thủ của Okitsu thật kín, không thấy được khe hở nào cả. Vậy mà chân tấn, cánh tay hờm sẵn đều hàm chứa sức đàn hồi vô cùng mềm dẻo, rõ ràng là sẵn sàng tùy thời cơ mà biến ngay thành thế công về phía nào cũng được.

Chỉ có nước tấn công mà thôi. Bunshiro nghĩ thầm. Anh thấy Okitsu đang chờ xem anh xuất chiêu như thế nào rồi lập tức chuyển sang tấn công. Nếu Bunshiro không xuất chiêu thì hắn cứ thế mà giữ trạng thái rình chờ cơ hội. Chỉ cần một chiêu ló ra là Okitsu định được thế công ra sao.

Bunshiro từ từ nhích chân trái tới trước, lặng lẽ giương kiếm lên tấn theo thế Bát song. Sẵn sàng tư thế thu hút thế tấn công của địch thủ vào nửa người bên trái, để chém xuống một nhát tất-sát vào địch thủ. Thế tấn ấy dần dần, từng chút một vòng sang phía bên phải. Khoảng cách giữa hai người còn độ 4 tầm kiếm.

Ở võ đường Ishiguri, lúc tấn công thì phải rút ngắn 4 tầm kiếm này trong chớp mắt. Có lẽ Okitsu cũng hiểu điều đó, hắn không ngừng chiếu tia nhìn sắc bén xem chừng Bunshiro, thân người chỉ dời tí chút sang phía phải, thế tấn vẫn không hở một li nào. Nhưng dù vậy, cách di chuyển của Bunshiro có phần có lợi thế. Lấy Okitsu làm trục, Bunshiro chuyển dần sang phải gần đúng một vòng thì phát giác ra chỗ hở của Okitsu.

4

Mặt đất trong vòng đấu đã được lượm sạch từng viên sỏi nhỏ rồi trải thêm cát, và dậm cho bằng. Hai người đi chân trần trên ấy. Nhưng có lẽ không thể lượm cho hết được tất cả các viên sỏi lẫn trong đất. Bước chân của Okitsu chợt có chút hỗn loạn chỉ nhỏ bằng mũi kim. Hắn dẫm chân hai lần lên cùng một khoảnh đất vì phải sửa bước. Chỉ một sát-na nếu không nhận ra thì qua mất ngay, nhưng Bunshiro tức khắc đá đất xông tới, chém ngay xuống.

Vậy mà đối ứng với tấn công bất ngờ của Bunshiro, thanh kiếm tre của Okitsu vẫn chứa sẵn sức phản công thần tốc. Đón thế chém của Bunshiro, Okitsu sấn

tới chém lại, gần như cùng lúc, và cùng bị kiếm của địch chém trúng vào người. Kiếm của Bunshiro chém trúng vào vai trái của Okitsu, trong khi kiếm của Okitsu trúng vào thân Bunshiro.

– Thắng một!

Ông Ono giương cao cây quạt trắng lên, rồi chỉ vào Bunshiro. Thấy như cả hai đều bị chém gần như cùng lúc, nhưng ông chấp nhận là kiếm của Bunshiro đã chém trúng vai Okitsu trước một chút.

Điều này thì có vẻ cả Bunshiro lẫn Okitsu đều hiểu rõ. Tất cả khán giả, có đến chừng 150 hay 200 võ sĩ, thấy Ono phán định như thế, đều thở ra một hơi, toàn thể đấu trường bao phủ trong không khí căng thẳng. Người ta bắt đầu xì xào, nhưng đã nghe Ono tuyên bố vang rền là

hiệp thứ hai bắt đầu.

Bunshiro và Okitsu nhanh nhẹn lùi lại như trượt chân trên đất, thủ thế. Toàn đấu trường tĩnh lặng đến không ai dám ho nữa.

Bunshiro lại tấn thế Bát song. Và im lìm chờ đợi. Anh nghĩ lần này Okitsu sẽ tấn công trước. Nếu hắn bồn chồn nóng nảy vì đã thua hiệp đầu mà tấn công một cách thô tạp thì anh sẵn sàng hạ thủ bằng chỉ một cú chém. Bunshiro nhìn Okitsu đăm đăm.

Nhưng không như anh đoán, Okitsu không hề di động. Mũi kiếm tấn theo thế Thanh nhãn nhắm thẳng vào mắt địch thủ, có hơi lay động, gót chân có một lúc dậm nhẹ lần nữa, nhưng thế tấn vẫn là thủ-bị, không có vẻ gì là sắp sấn tới

dù chỉ một bước, để tấn công. Phía sau thanh kiếm giương thẳng vào mắt địch thủ, là đôi má hóp và đôi vai rộng của Okitsu.

Mắt hắn nhìn Bunshiro chòng chọc, nhưng khuôn mặt không lộ một vẻ gì cả.

Thời gian trôi qua.

Bunshiro từ từ dời chân tới trước. Okitsu không tấn công thì anh chỉ có nước ra tay trước thôi. Thế thủ của Okitsu cứng như bức tường sắt thật, nhưng cũng đâu phải không có cách phá. Bunshiro nhích tới trước. Bất chợt, Okitsu cũng bắt đầu nhích tới. Có vẻ định chém cùng lúc. Như con bọ lướt trên mặt nước, Okitsu lướt tới trước thật êm xuôi.

Hai bên nhích dần tới, đến lúc còn

cách nhau khoảng ba tầm kiếm, Bunshiro lướt hai chân nhậm lẹ qua bên phải. Rồi lướt hai chân nhậm lẹ qua bên trái. Ở võ đường Ishiguri, đây là cách di động chân chim choi-choi [choi-choi : plover, một loại chim chân dài đuôi ngắn sống ở gần vùng sình lầy gần biển] dùng để phá thế thủ chặt chẽ khi đối phương cố thủ. Đây là đấu pháp tích cực làm lung lay thế thủ cứng chắc của địch thủ để tạo sơ hở mà tấn công vào.

Vừa lướt chân nhẹ nhàng, Bunshiro vừa rọi mắt sắc bén tìm sơ hở của Okitsu. Thế nhưng Okitsu đối ứng gần như bất động. Khi Bunshiro lướt qua bên phải, hắn xoay người sang trái; khi Bunshiro lướt qua bên trái, hắn xoay người sang phải, với động tác tự nhiên như gió thổi, thế tấn kiếm nhắm vào mắt địch thủ vẫn không có chút biến đổi.

Và Okitsu nhích chân tới trước. Lần đầu tiên Okitsu biểu lộ rõ rệt ý hướng tấn công. Chỉ chờ có thế, Bunshiro chém tới thật chính xác. Không phải là sơ hở của Okitsu, nhưng cũng là khe hở bằng sợi tóc, trong bức tường sắt cố thủ của hắn. Nhát chém của Bunshiro cố nới rộng khe hở ấy.

Thật sự, thế thủ của Okitsu đã tạo sức ép kỳ dị lên Bunshiro. Khiến anh lo ngại nếu kéo dài tình trạng này, anh có thể sa vào âm mưu của Okitsu mất. Để phá thế thủ lì lợm của hắn, phải tìm cơ hội mà chém tới mới được.

Nhát chém của Bunshiro, Okitsu không tránh mà vung kiếm chống lại. Hai thanh kiếm tre chém vào nhau, tức khắc, hai người lướt qua nhau thật sát đến cảm được cả hơi thở của nhau. Bunshiro lập

tức quay lại, đồng thời tấn kiếm theo thế Bát song. Mắt anh hiện rõ dáng Okitsu ào tới từ khoảng cách 4 tầm kiếm. Nhát chém của anh không chỉ nới rộng khe hở trong thế thủ của Okitsu, mà còn kích thích hắn tấn công anh nữa. Hoặc có thể thế thủ ấy chỉ là hư, mà thế công này mới thật là bản lĩnh của Okitsu.

Như gió lốc, Okitsu ào tới, vừa giương thanh kiếm lên vị trí cao nhất. Nguyên là Bunshiro cũng đã chờ địch tấn công. Anh kềm chân vững chãi chờ nhát chém của Okitsu. Khi thanh kiếm ấy chém xuống mặt, anh né tránh. Nhát chém có cả đà chạy thêm vào thành sức ép mãnh liệt. Bunshiro nhảy nghiêng nửa bước là để tránh sức ép ấy. Vừa tránh, Bunshiro vừa giương kiếm lên cao theo thế Bát song, sẵn sàng chém xuống thân người Okitsu đang tràn tới. Nhưng thế chuẩn bị đó đã

để lộ khoảng hông bị kiếm của Okitsu chém trúng làm Bunshiro đau đến đứt hơi thở.

– Thắng một.

Cây quạt trắng của ông Ono lại giương lên, lần này chỉ vào Okitsu.

Thấy thế, Bunshiro và Okitsu như hẹn nhau, cùng lùi lại tức thì, chừa khoảng cách 6 tầm kiếm, đứng chờ tuyên bố bắt đầu hiệp sau. Tay phải hạ thanh kiếm xuống, Bunshiro nhìn Okitsu không chớp. Chỗ hông bị chém trúng không làm bận tâm anh lắm, nhưng anh có cảm giác đầu mình bị rút hết máu.

Nó đấy! Quả đúng như Ishikawa Soroku đã nói, thanh kiếm của Okitsu đã từ phía dưới bật lên!

5

Thần kinh căng thẳng làm thân thể Bunshiro run lên vì lo lắng không lường được tài nghệ của Okitsu vừa thắng mình hiệp này. Anh thấy rõ được thân hình Okitsu ào đến và cả nhát chém đầu tiên của hắn nữa. Anh nhảy lùi nghiêng nửa bước tránh được nhát chém ấy, lại có phần tự tín nữa chứ. Chỉ nửa bước ấy là đủ tránh được nhát chém tới của Okitsu rồi, và chỉ có thế thì anh không chỉ tránh đòn, mà còn muốn từ tư thế ấy, phản công hiệu quả nữa. Nhân lúc thần trí lẫn thân hình mình tập trung thăng bằng, mà thân người của Okitsu còn tràn tới, cho dù một chút xíu đi nữa, anh cũng có thể chém vào người hắn được.

Thế mà Okitsu đã khựng đứng lại. Rồi ngay lúc Bunshiro vừa cảm thấy sức ép từ thân người đen sì của Okitsu choán hết tầm mắt mình, thì từ phía dưới, thanh kiếm của Okitsu đã bật ngược lên, trong chớp mắt đã quật trúng vào thân Bunshiro rồi. Có lẽ lúc nhát chém đầu bị né tránh, Okitsu đã tức khắc uốn mình, thanh kiếm chém tới đã được cổ tay vặn ngược xuống và chém bật trở lên chăng? Nhưng không hiểu làm thế nào mà hắn đánh được như thế?

Giọng ông Ono lại vang rền tuyên bố bắt đầu hiệp thứ ba. Bunshiro định thần lại, nắm chặt thanh kiếm. Lúc đầu anh tấn kiếm nhắm vào tầm mắt địch thủ, từ từ bước tới cho đến lúc khoảng cách còn độ 5 tầm kiếm, anh ngừng chân, nhẹ nhàng đổi thế cầm kiếm sang Bát song, rồi tĩnh lặng nhìn Okitsu đăm đăm. Okit-

su lại tấn kiếm nhắm vào mắt địch thủ, lần thứ ba. Lại thủ thế thật kín và cứng ngắc, hoàn toàn không cho thấy chút gì là có thể chuyển ngay sang thế tấn công như giông bão vừa rồi. Sau thanh kiếm là đôi mắt Okitsu lạnh lùng nhìn Bunshiro.

Bunshiro cũng tấn kiếm bất động như Okitsu.

Thời gian trôi qua.

Mặt trời từ từ chìm sau ngọn cây tuyết tùng. Ánh nắng chói chang một nửa đấu trường. Không còn bóng hai người trên cát nữa.

Tấn kiếm theo thế Bát song, chờ sơ hở của địch thủ, mặc cho thời gian trôi qua như thế, Bunshiro dần dần quên đi được nỗi lo lắng về đấu pháp của Okitsu.

Cứ tấn công lần nữa xem! Bunshiro nghĩ. Anh đã thấy tận mắt đấu pháp đó. Quả đúng như Ishikawa nói thật đấy. Như thế là đã biết đủ. Không biết Okitsu có dùng thế ấy một lần nữa không. Nếu hắn lại dùng thế ấy lần nữa, thì anh chợt nghĩ, có thể anh sẽ có cách đối phó được trong lúc biến.

Bunshiro sửa lại thế tấn Bát song, truyền xuống chân tay sự thoải mái. Rồi ráng giữ lòng trống không mà chờ động đậy từ Okitsu. Anh đã chọn lối biến hóa tùy theo tình hình.

Khi tâm hồn Bunshiro bình lặng đến gần như vô ngã như thế, anh cảm nhận được từng động tác nhỏ nhặt của Okitsu. Hắn dấn chân tới. Đôi mắt sắc nhọn, khuôn mặt đã xóa hết mọi tình cảm ấy chợt thoáng biến sắc.

Anh vừa nghĩ thế, thì Okitsu đã ào tới mãnh liệt. Thanh kiếm tre dời lên cao trên vai bên phải.

Bunshiro cũng đạp đất xông tới. Thanh kiếm của anh cũng giương nghiêng trên vai phải, oằn xuống như cây sậy trong cơn bão. Khoảng cách 5 tầm kiếm giữa hai người thoáng chốc biến mất, ngay giữa đấu trường, hai thanh kiếm chém vào nhau đánh chát, rồi bật ngược lên như chạm phải lửa.

Cả hai tức khắc chuyển sang thế chém tiếp, nhưng Okitsu có phần nhanh hơn một chút. Hắn sấn tới, chém vào vai Bunshiro. Anh tràn người né tránh vừa chém ngược trở lại. Nhưng lần này, Bunshiro đã thấy được đường kiếm Okitsu bị quật xuống thấp, từ đó vùng bật lên như ngọn roi dẻo. Chân sấn tới của Okitsu đã

sắp chạm đến móng chân Bunshiro rồi.

Nó đây! Lưng Bunshiro rúng động. Thế chém vào vai, dội xuống, trở ngược, bật lên từ dưới thấp chém vào cổ tay, hoặc vào thân địch thủ. Lối đánh ghê gớm của Okitsu không chỉ là thế liên hoàn, mà là cả một kiếm pháp lợi hại.

Nhưng Bunshiro đã thấu hiểu. Tỉ trọng tấn công nghiêng hẳn về thế tấn công tiếp đó. Nhát chém xuống vai lúc đầu chỉ là đòn hư mà thôi, nhát chém ngược từ dưới lên mới là đòn thực. Vì lẽ đó nên nhát chém ngược lên mới thần tốc dũng mãnh hơn nhiều.

Bunshiro không để lỡ cơ hội, quyết liệt chém thẳng xuống cổ tay để lộ của Okitsu. Cả hai cùng lúc thét lớn chém mạnh rồi theo đà chạy ngược qua mặt nhau.

Có kịp không? Bunshiro dẫm chân ngừng lại, vừa nghĩ vừa rợn người dựng đứng tóc gáy.

Anh quay người lại. Không hiểu anh chém trúng, hay nhát chém ngược từ dưới lên của Okitsu đã chém trúng anh, thật khó mà biết.

Nhưng mắt anh thấy cây quạt trắng của ông Ono chỉ về phía anh. Và anh cũng thấy Okitsu đứng nhìn về phía anh, lúc ông Ono tuyên bố Bunshiro thắng, cũng là lúc Okitsu buông thanh kiếm tre trong tay rơi xuống đất.

Mọi người xem thốt ra tiếng Ồ vang vang như sóng dồn khắp đấu trường.

Như bị chìm ngợp trong làn sóng huyên náo đó, Okitsu như siêu lạc hồn

phách, thẫn thờ cúi xuống nhặt thanh kiếm tre lên.

Lúc ấy, Bunshiro mới cảm thấy mồ hôi nóng ẩm phun ra đồng loạt trên toàn thân. Mồ hôi nóng đẫm mặt anh, chảy tràn xuống ngực anh. Anh đưa ống tay áo tập lên lau mồ hôi trên mặt, chờ Okitsu nhặt kiếm lên quay về phía anh.

Làm sao mà mình nhìn ra được thế nhỉ? Bunshiro nghĩ thầm. Cổ tay vặn ngược để bật thanh kiếm từ dưới lên. Đầu của Okitsu hướng về anh cho thấy hắn sắp chuyển sang thế công. Anh không nhớ được nhát kiếm anh chém xuống cổ tay Okitsu. Có lẽ thần đền đã hướng dẫn thanh kiếm của anh như thế.

Anh thi lễ với đối thủ, cúi mình chào khán đài chính diện có thầy anh,

ông Ishiguri đang ngồi đấy, rồi bước ra khỏi đấu trường thì thấy sư đệ Sugiuchi Michizo bước đến, mặt ngời sáng nỗi hân hoan. Michizo nắm chặt tay anh, hưng phấn đến nỗi không thốt lên được lời nào.

Bước vào trong khung của võ đường, anh được thầy Satake và trưởng tràng Maruoka đón mừng với vẻ tươi cười hiếm có tràn đầy trên mặt.

Vang rộn tiếng ve

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 13
KIẾM PHÁP BÍ TRUYỀN

1

Vừa bước vào phòng Bunshiro chưa kịp ngồi xuống, Ippei đã nói:

– Ê, mừng cho tớ đi.

Nghe giọng nói ấy, nhìn vẻ mặt ấy,

Bunshiro hiểu ngay Ippei sắp nói chuyện gì. Có vẻ cuối cùng, điều mong đợi đã đến rồi.

– Đừng nói nữa, Ippei. Bunshiro giơ tay ngăn Ippei lại. Anh cảm thấy cảm động cho bạn, không ai thật thà bằng Ippei. – Để tớ nói tiếp thế cho cậu.

– Được rồi, nói đi.

Ippei cố ghìm để khỏi cười phá lên, nhìn Bunshiro, chờ đợi. Bunshiro thấy vẻ mặt bạn như thế, không nhịn cười được.

– Lần này thì chọn được vợ rồi chứ gì.

– Ồ, đúng rồi.

– Trước hết là tớ chúc mừng cậu. Bunshiro chúc mừng Ippei đến lúc đó

mới chịu ngồi xuống, nét mặt tươi cười rạng rỡ. – Mà con cái nhà ai thế?

– Con gái ông Ikeuchi làm Kế toán trong thành đấy mà.

– Có phải nhà Ikeuchi cùng xóm Urushibara với cậu đấy không?

– Đúng đấy. Thật là ở ngay dưới trụ đèn thì không sáng!

– Ra thế! Người cùng xóm đấy nhỉ.

Ikeuchi thì hẳn là nhà lãnh lương 70 hộc.

Bôn ba khắp chốn để kiếm vợ, cuối cùng lại lấy một cô ở ngay trong xóm mình, thì đúng kiểu Ippei thật!

Bunshiro hỏi:

– Thế thì cậu đã thấy mặt cô ấy rồi chứ gì? Người như thế nào, mỹ nhân đấy chứ?

– Không, cái đó thì.... Đến Ippei mà lúc ấy cũng lộ vẻ bối rối lạ thường. – Tớ đã thấy mặt cô ấy đâu! Có khi hồi nhỏ đã có thấy rồi không chừng, nhưng chẳng nhớ!

– Thế thì đáng tiếc!

– Này, Bunshiro!. Ippei xáp mặt lại gần, hạ giọng nói: – Cô ấy nghe đâu tên là Kotoyo, cứ mười ngày lại đến chùa Joraku để học theo các ni cô ở đấy. Tớ muốn đến dòm mặt xem sao. Cậu đi với tớ nhé?

– Dẹp đi, Ippei!. Bunshiro nói. – Lỡ chuyện như thế mà lộ ra ngoài, thì cuộc

hôn nhân đã dày công vun đắp sắp sửa thành tựu này có thể bị đổ vỡ đấy.

– Ừ, thì thế....

– Vả lại, cậu nghĩ kỹ về cương vị của mình đi...

Bunshiro cố ý làm ra vẻ nghiêm trọng mà chỉ bảo cho bạn. Đối với Ippei này lúc nào cũng không chừa thói tinh nghịch con nít, anh cũng có chút tâm tình muốn thử lên lớp một lần xem sao. Không biết từ lúc nào, anh đã bắt đầu nghĩ là bọn anh đã quá tuổi có thể được dung thứ những chuyện phá quấy nghịch ngợm rồi.

– Cậu cũng như tớ đều đã đến tuổi chẳng còn nương tựa vào cha mẹ được nữa. Mỗi người đã là chủ một nhà rồi

đấy, chẳng còn ai bao che cho nữa đâu. Đã đến lúc tất cả mọi chuyện đều phải tự mình lo liệu lấy.

– Ừ....., mà nói như thế thì, chỗ ở này cũng sắp sửa phải trả lại.... Ippei nói, đưa mắt nhìn quanh căn phòng hẹp. – Sắp phải dọn sang dãy nhà của tổ Kiểm nông đấy chứ gì? Rộng rãi hơn đây chứ?

– Rộng hơn nhiều. Mà còn là một căn nhà riêng biệt nữa đấy.

– Thế hôm nào thì dọn nhà?

– Chừng mười ngày nữa. Trễ hơn dự định nhiều.

– Tớ đến phụ giúp dọn nhà nhé?

– Cảm ơn cậu, nhưng cậu khỏi phải đến. Mọi chuyện đã nhờ người làm trong

nhà ông anh ruột mình giúp cho rồi.

Bunshiro nói tiếp:

– Nhưng cậu đường đường là gia trưởng nhà Owada thì không được giả vờ đến làm mấy thứ chuyện như là dọn nhà hộ đâu nhé.

– Tên này nói chuyện nguyên tắc khó khăn quá nhỉ.

– Chứ sao. Nhân dịp này, phải nói chuyện nguyên tắc khó khăn mới được chứ. Bunshiro nói. – Dọn nhà hộ gì đấy thì khỏi cần làm. Mà cũng đừng có đi dòm ngó cô Kotoyo nữa nhé. Phải ráng nhịn để dành thú vui ấy sau ngày cưới đấy.

– Thế thì chán quá. Ippei lầm bầm, bất mãn. – Cậu muốn nói là thời mà

mình có thể làm đủ thứ chuyện điên khùng đã chấm hết rồi, chứ gì?

– Chứ sao. Bunshiro nhìn bạn. – Thời còn đánh nhau với Yamane và Emori là thời vàng son đấy. Hết đánh nhau được nữa rồi.

– Ừ, thì thế. Ippei gật đầu. – Tớ đã chính thức làm việc ở tổ Hộ vệ rồi, mà cậu cũng sắp vào làm trong tổ Kiểm nông. Lúc nào thế nhỉ?

– Chừng một năm nữa thôi.

– Hừm. Ippei thở dài. – Vậy là hết rồi à?

– Không thể là trẻ con mãi được. Thế, bao giờ cưới?

– Nghe đâu mùa xuân tới.

– Ủa, chóng thế kia à? Cậu mời cả tớ chứ?

– Tất nhiên rồi. Nếu được thì mời cả Yonosuke trên Edo nữa kia. Ippei tươi cười nói thế xong, hạ giọng. – Mà này, cưới vợ rồi thì không cần đợi cậu nói, Owada Ippei cũng phải chuyên lo phục vụ vợ nhà mà thôi.

– Hẳn là thế rồi.

– Vậy thì trước đó, cậu đi với tớ đến xóm Somekawa một lần xem nào... Đấy là món chơi của người lớn đấy chứ. Ippei nói, kiêu hãnh. – Lần trước, cả cậu lẫn Yonosuke nửa chừng trốn mất. Thật là yếu quá. Lần này, đừng trốn, đi với tớ cho đến cùng nhé.

– Được rồi, tớ sẽ đi với cậu. Bunshiro nói.

2

Bunshiro định sau bữa tối sẽ đến võ đường. Thầy Ishiguri gọi đến. Thế nên, nếu chuyện trò với Ippei kéo dài, thì sẽ phải kiếm cớ mà tiễn hắn về. Nhưng may là Ippei chỉ nói chuyện cuộc đấu tế lễ 5 ngày trước, đến nay vẫn còn được người ta bàn tán khắp nơi trong thành... Hắn nói huyên thuyên một hồi rồi thấy ngoài cửa sổ, trời đã tối nên lật đật ra về. Có lẽ hắn còn phải đi nhà khác để báo tin mừng hôn ước, nhưng cũng có thể chỉ đơn giản là Ippei vui sướng quá không thể ngồi yên một chỗ nào lâu được.

Đã thưa trước với mẹ rồi nên bữa tối được dọn sớm, Bunshiro ăn xong, liền chuẩn bị đi ngay. Bước xuống nền đất, anh quay lại nói với mẹ:

– Chuyện hôn nhân của Ippei đã định xong rồi đấy mẹ ạ.

– Ồ, thế thì vui mừng quá nhỉ! Cô dâu là ai thế?. Bà Toyo hỏi.

– Nghe đâu là con ông Ikeuchi ở xóm Urushibara đấy.

– Ngài Ikeuchi thì gần nhà cậu ấy chứ đâu.

Bà Toyo nói rồi che miệng cười. Bà cứ nghe mãi chuyện Ippei đã lâu không có cô nào chịu lấy, dù đã tìm kiếm khắp nơi.

– Đương sự cũng bảo là đứng ngay dưới chân đèn thì không sáng đấy.

– Nhưng mà, cũng thật là điều tốt lắm. Bà nhìn Bunshiro từ đầu xuống

chân rồi nói. – Mà con cũng sắp sửa kiếm vợ là vừa đấy.

Bunshiro ra khỏi nhà, không khí lành lạnh cùng bóng đêm bao trùm thân anh. Theo thói quen, Bunshiro liếc nhìn về phía nhà Yada ở dãy bên kia, chỉ thấy ánh đèn qua song cửa, không có gì lạ. Anh bước về phía cổng ở tường ngoài dãy nhà. Sau khi anh dời đi nơi khác, không biết nhà ấy sẽ ra sao. Đã nghe chuyện có thể có người vào ở rể, nhưng sau đó, chẳng có tin gì từ phiên trấn cả. Cấp cho căn nhà cũ nát trong dãy, phát cho số gạo như bố thí, rồi để mặc vậy suốt từ lúc nhà ấy mới dọn lại cho đến nay. So với nhà Bunshiro được phục hồi bổng lộc cũ, cho dọn đi nơi tốt hơn, thì cách đối xử quả là khác biệt quá đáng.

Bunshiro không thể lý giải được vì

sao lại có khác biệt đến như thế. Thỉnh thoảng Bunshiro lại nghĩ không chừng phiên trấn muốn bắt gia đình Yada sống vất vưởng như thế cho đến khi bà mẹ chết. Dù thế đi nữa, anh vẫn chẳng hiểu ý nghĩa của việc ấy là thế nào đối với phiên trấn. Anh băn khoăn không biết nhà ấy sẽ ra sao sau khi nhà anh dọn đi nơi khác, vì anh biết sau khi nhà anh được phục hồi bổng lộc cũ, mẹ anh cám cảnh họ nên thỉnh thoảng vẫn mang gạo, mang áo quần sang thăm tiếp tế cho nhà Yada. Lòng anh nặng trĩu mỗi lần nghĩ đến họ.

Bunshiro lắc đầu, như muốn xua đi suy nghĩ về nhà Yada, nhất là về người vợ góa trẻ đẹp ấy. Thái độ của phiên trấn đối với nhà Yada, bàn tay của người vợ góa ấy nắm lấy cánh tay anh, và mùi son phấn của cô, rồi giọng lanh lảnh của cô

trách mắng em cô, bênh vực cho gã trai kia. Mọi chuyện ấy đều vượt quá khả năng suy nghĩ của chàng trai mới 18 tuổi, dù chỉ muốn suy xét sâu xuống một chút mà thôi. Tưởng đã hiểu được nhưng thật ra chẳng hiểu bao nhiêu. Sự thực còn mơ hồ như ở phía bên kia màn sương.

Thay vào đó, có lẽ nên bắt đầu nghĩ tới chuyện kiếm vợ. Bunshiro nghĩ thế, vừa bước qua cầu sông Gokengawa hướng về phía tây.

Trên con đường dọc theo sông chỉ có Bunshiro cầm đèn lồng bước đi, ngoài ra chẳng có bóng dáng người nào khác. Đã vào sâu trong mùa thu, trời tắt nắng nhanh mà đêm cũng tàn nhanh, mới vào đêm chưa bao lâu mà đã như đi trong xóm vào giờ khuya lắm. Thỉnh thoảng văng vẳng tiếng côn trùng.

Ippei thật thà đáng quý. Bunshiro nghĩ. Anh nhớ lại vẻ mặt tươi cười không giấu nổi niềm vui mừng của bạn. So với Ippei, anh không thật thà bằng. Tối nay, anh gặp thầy Ishiguri để nghe về việc truyền thụ kiếm pháp bí truyền. Thầy còn bảo là không chừng sẽ bắt đầu truyền thụ luôn, hãy chuẩn bị tinh thần,... nên Bunshiro đã thay mới tất cả mọi thứ khoác vào người. Tất nhiên anh cũng đã được dặn là chớ tiết lộ việc này với người nào khác.

Bunshiro từ đường dọc bờ sông rẽ sang đường vào xóm Kaji, rồi đến trước võ đường. Anh chui qua cổng, vào căn nhà chính, như thầy đã dặn.

Anh lên tiếng chào thì bà giúp việc trung niên ra đưa anh vào phòng thầy Ishiguri.

– Quả là ông ấy muốn gặp con tối nay đấy.

Chờ cho Bunshiro ngồi xuống xong, thầy nói, có phần đột ngột. Nhưng Bunshiro hiểu là thầy nói về người duy nhất đã được truyền thụ kiếm pháp bí truyền ấy. Nhân vật ấy sẽ thay thầy truyền thụ lại cho anh. Lời thầy nghe có chút đột ngột vì ông chưa hề cho biết người đó là ai.

– Thưa, con đã sẵn sàng rồi. Bunshiro đáp. – Thế con được gặp ngài ấy ở đây đấy ạ?

– Không, mời đến dinh kia.

Dinh à? Bunshiro chăm chú nhìn thầy.

– Truyền thụ cho con là ngài Kaji Oribe đấy.

– Ngài Kaji là..... Bunshiro ấp úng, bấc giác nhìn thầy, sững sờ.

Kaji Oribe No-Sho chính là chú ruột của Lãnh Chúa, ngày trước đã nổi tiếng là quan lớn Gia lão tài giỏi, một trong những nhân vật danh tiếng nhất trong phiên trấn này. Thầy Ishiguri gật đầu.

– Đúng là ngài đấy. Thật ra, ngài Oribe đã xem trận đấu của con rồi. Con biết thế không?. Thầy mỉm cười. – Cứ khen con mãi thôi. Trên đường về hôm ấy, ngài đã quyết định truyền thụ cho con đấy.

Vậy là người ấy rồi, Bunshiro nghĩ. Người tóc muối tiêu, da ngăm đen đã trò

chuyện với thầy Ishiguri trên khán đài chính hôm ấy. Thế thì người ấy là ngài Oribe rồi chứ gì.

Bunshiro không biết trực tiếp gì mấy về Kaji Oribe, tuy đã có nghe tiếng. Thầy Ikoma thỉnh thoảng vào giờ rảnh, có cho biết về người tên là Oribe No-Sho, một quan Gia lão nổi danh đã sáng lập ngành công nghệ trong phiên trấn, khuếch trương học vấn và cổ xướng chính trị liêm chính. Trường của phiên trấn đã được thành lập dưới thời Oribe làm quan Gia lão tối cao. Nhưng Kaji Oribe No-Sho ấy, sau vài năm phát huy tài năng trong chức vụ chính trị quyền uy nhất, ở tuổi trẻ mới 30, đã đột ngột quy ẩn.

Dinh cơ của Oribe nằm ở cuối xóm Daikan dành cho quan liêu, là một tòa nhà rộng lớn có tường đá và rừng cây

um tùm bao bọc, từ ngoài nhìn vào chỉ thấy mái nhà ngói cao mà thôi. Là em trai út của Lãnh Chúa đời trước, Oribe No-Sho đã được nối nghiệp nhà dòng dõi quyền quý phía bên mẹ là dòng Kaji, được bái lãnh dinh cơ ấy, đương thời gọi là điện Sugi-no-mori. Sau khi quy ẩn, Oribe hiếm khi ra ngoài. Cũng không lên thành. Biến đổi cực đoan ấy khiến người đương thời bàn tán không hiểu có bí ẩn gì trong việc Oribe về hưu quá sớm. Đó là chuyện 15 năm về trước, khi ấy Bunshiro mới chỉ là bé con. Một nhân vật kỳ bí bao trùm trong huyền thoại như thế sẽ truyền thụ kiếm pháp bí truyền cho Bunshiro, vậy mà thầy Ishiguri nói đến với vẻ mặt bình thản, cứ như là chuyện đương nhiên!

Cuối cùng, Bunshiro cũng lấy lại được sự bình tĩnh. Anh nghĩ đã học

kiếm từ thầy Ishiguri, và được truyền thụ kiếm pháp bí truyền, thì hẳn ông ấy cũng chẳng phải là quỉ thần hay cọp rắn gì.

– Thế thưa thầy con đi ngay thì tốt hơn ạ?

– Ừ, có lẽ cũng nên đi là vừa. Nói thế, nhưng thầy lại lững lờ nói thêm rằng. – Mà ngài Oribe ít ngủ ban đêm, nên cũng chẳng cần phải vội.

3

Thầy Ishiguri còn cùng Bunshiro vào võ đường, chọn kiếm gỗ để anh mang đến dinh ngài Oribe. Bunshiro bao kiếm lại, xách đèn lồng, ra lại ngoài phố tối.

Từ xóm Kaji đến xóm Daikan chỉ

phải qua một phố buôn bán mà thôi, nên không xa gì mấy. Bunshiro băng qua đường chính của phố buôn bán vẫn còn nhiều đèn sáng, vào xóm Daikan. Những đường trong xóm san sát nhà ở, hàng rào gỗ đen, ít có ánh đèn chiếu ra đến bên ngoài. Phía trước ánh đèn lồng trong tay Bunshiro là bóng tối nhuộm đều như mực. Nhưng vì chưa khuya gì mấy nên vẫn còn nghe tiếng động trong nhà nào đấy, và ở vài ngả ba ngả tư còn nghe tiếng ca ngâm sang sảng. Càng vào sâu trong xóm, ánh đèn và tiếng động càng bớt dần, chung quanh dần tĩnh mịch ra dáng một xóm nhà ở quyền quý về đêm.

Bunshiro chợt cảm thấy có thứ gì khổng lồ hiện ra, tạo sức ép áp đảo về phía mình. Dù đêm tối, anh vẫn nhận ra đó là rừng cây đen thẫm. Bầu trời đêm còn sáng hơn rừng cây ấy một chút, trải

rộng trên đầu anh. Phía dưới cùng của khối đen thẫm to lớn ấy là ánh đèn cổng lẻ loi. Đứng ngay trước, anh ngẩng đầu nhìn lên chiếc cổng to cao.

Bunshiro gõ vào cửa chui, xưng tên và xin nhờ dẫn đường. Thấy có bóng người thấp thoáng bên trong khung cửa sổ mắt cáo dưới ánh đèn, rồi cửa mở. Người mở cửa là một ông già thấp người chừng 60 tuổi. Bunshiro xưng tên lần nữa thì được ông tươi cười đưa vào trong. Có vẻ đã được báo cho biết đêm nay có anh đến.

Bước qua hàng cây cao một hồi, anh đến ngưỡng cửa một tòa nhà có vẻ là gian chính. Bunshiro được bảo đợi ở đấy. Chẳng bao lâu, một người võ sĩ trẻ đến, ông già trở ra, và Bunshiro được đưa vào trong nhà.

Tòa nhà thật to rộng. Bunshiro bước ngang qua nhiều căn phòng có đèn sáng, nhiều căn tối om, trong nhà tĩnh lặng, chỉ có một lần, anh thấy phía cuối hành lang thấp thoáng bóng đèn, vẳng lại tiếng cười nói vui tươi của phụ nữ. Có lẽ đấy là nhà bếp.

Bunshiro đi theo người võ sĩ trẻ vào sâu thêm, rẽ qua một hành lang khác, thì đứng trước một tường giấy có ánh đèn. Đó là phòng của chủ nhân, Oribe No-Sho. Người võ sĩ trẻ đưa Bunshiro vào phòng rồi quay trở lại.

Oribe No-Sho đang dựa lưng vào chiếc ghế dài chạm trổ công phu sau chiếc bàn tròn chân cao Bunshiro chưa từng thấy bao giờ. Thấy Bunshiro, Oribe đứng lên. Quả đúng là nhân vật Bunshiro đã nhìn thấy trong cuộc đấu ấy, tóc

muối tiêu, da ngăm đen và mũi khoằm như mỏ quạ.

– Cái bàn ấy trông lạ quá phải không?. Oribe có lẽ hiểu vẻ mặt của Bunshiro lúc mới bước vào, nên đến ngồi sau bàn thấp, quay nhìn lại phía chiếc bàn cao và ghế trong góc phòng. – Thời trẻ, ta đã thấy người nước ngoài dùng bàn kiểu ấy, nên cho người làm ra đấy, rất tiện cho việc đọc sách.

Lời Oribe làm giảm bớt sự căng thẳng của Bunshiro trong lần gặp mặt đầu tiên này. Bunshiro chào kính một lần nữa.

Oribe gật đầu, bảo anh thư giãn đi, rồi nói lời bất ngờ.

– Biến cố chính trị năm kia... rất nhiều người đã chết, có nhà bị tuyệt diệt,

nhưng nhà cậu còn sống sót. Sau đó lại được phục hồi bổng lộc cũ. Cậu có hiểu tại sao như thế không?

– Thưa, không. Bunshiro nói. Trống ngực đổ dồn. Ngài biết được uẩn khúc, sắp giải tỏa bí mật đây chăng? – Tiện nhân chỉ nghĩ là có điều không rõ ràng.

– Tất nhiên rồi. Satomura đã làm chuyện nửa chừng nửa đổi như thế. Oribe nói ra tên của Satomura, sau biến cố đó đã trở thành quan Gia lão cao nhất. – Thế cậu có nghe rằng biến cố ấy là do chuyện tranh nhau thừa kế đấy không?

– Thưa, có được nghe đôi chút.

– Bà Fune.... Oribe nói trổng tên bà ái thiếp của Lãnh Chúa. – ... muốn dựng con mình làm người thừa kế của Lãnh

Chúa nên định trừ khứ con trưởng là Hầu tước Shima. Quả thật hành vi xuẩn động đó cũng đã có, nhưng không phải là mục đích chính của biến cố ấy... Sự thực, đó là cuộc đấu tranh để nắm thực quyền giữa các phe phái. Nhắm đến chuyện xỏ mũi địch thủ mà dắt đi. Chuyện tranh quyền thừa kế chỉ là màn che cho âm mưu của chúng thôi.

Oribe bảo rằng một phe là quan Trung lão cũ, Inagaki Chubee, với Satomura Sanai, quan Gia lão cao nhất hiện tại; phe kia là quan Gia lão Yokoyama Matasuke, cựu Gia lão Hirata Taito, cùng quan Trung lão Kanematsu Kumanosuke,... Nhân biến cố ấy, phe Satomura đã đuổi được toàn gia Kanematsu ra khỏi phiên trấn, bức tử Hirata phải mổ bụng, lấy lý do là Kanematsu và Hirata phù lập Hầu tước Shima, âm mưu trừ

khứ Matsunojo và bà Fune; thế mà xử tội nặng đến như thế được, chỉ vì Lãnh Chúa vốn không hợp với con trưởng là Hầu tước Shima, yêu con thứ là Matsunojo hơn. Vả lại, việc Kanematsu và Hirata định trừ khứ Matsunojo cũng đã có phần nào là sự thực, nên mới xử tội như thế được. Tuy chúng ém nhẹm chứng cớ ấy... Thật ra, phe đối lập cũng đã thu tập được chứng cớ rằng phe Inagaki và Satomura âm mưu kéo Hầu tước Shima xuống khỏi ngôi Thế tử, nhưng đã bị phe Inagaki ra tay trước rồi.

Bunshiro cứng người, chăm chú nghe lời Oribe nói.

– Cuối cùng, phe Inagaki đã thắng nhờ biến cố đó. Nhưng cũng đã có sơ hở, nên đã để vuột mất con cá lớn nhất. Biết là ai không?

– Thưa, có phải là ngài Yokoyama không?

– Đúng rồi. Matasuke đấy. Khuôn mặt Oribe thoáng nét cười rồi đột nhiên ông ngửa mặt cười khanh khách. – Matasuke là cáo già còn cao tay hơn Inagaki và Satomura nữa đấy. Bọn Satomura đã lục tìm đỏ cả mắt xem có chứng cớ gì không, nhưng cuối cùng vẫn không tìm ra được chút gì để buộc tội Yokoyama Matasuke được. Mặc dù chính Matasuke mới là nhân vật trung tâm đã nối kết mọi người trong phe đối lập, thế mà phe Inagaki không nhuộm đen được đến một ngón tay của Matasuke nữa... Vì thế, mới xử tội nặng những tay chân thân tín của Matasuke là 12 người và một võ sĩ mạt hạng phải mổ bụng và chém đầu. Hẳn là chúng chặt hết tay chân của Yokoyama Matasuke để trừ tuyệt hậu hoạn đấy.

4

Bunshiro cảm thấy toàn bộ dung mạo của biến cố ba năm trước ấy dần dần lộ rõ ra sau khi sương tan. Lòng anh cảm động biết ơn Oribe là người đầu tiên giải tỏa bí mật này cho anh một cách rành mạch, thuyết phục, đồng thời anh có phần nghi hoặc về ông.

Một người biết rõ tình thế phức tạp trong phiên trấn, ở cấp cao nhất, như nắm gọn trong bàn tay mình như thế, làm sao mà xem chỉ là một người quy ẩn được chứ? Thế nào ông cũng có quan hệ mật thiết với thành phần quan quyền cao cấp nhất hiện nay trong phiên trấn.

Oribe nhìn Bunshiro, có vẻ như gật đầu, nói tiếp:

– Để ta nói cho cậu biết lý do nhà cậu được phục hồi. Cha cậu là Sukezaemon, cùng với Ichiyanagi Yaichiro của tổ Hộ vệ, Yada Sakunojo của tổ Thu mua, Sekiguchi cai quản binh lính, đều là những người có tài, hữu dụng, mà phải chịu mổ bụng. Yokoyama không làm gì được cả. Bởi khi bọn Inagaki khoác cho họ tội phản nghịch, phía sau chúng đã có sự mặc nhận của Lãnh Chúa. Can thiệp không khéo thì chính mình cũng bị liên lụy, Yokoyama biết thế nên đành ở yên trong nhà. Mà đúng như Yokoyama liệu tính, lúc bấy giờ phe Inagaki đã giương sẵn thòng lọng để chờ Yokoyama hé ra một chút gì tỏ vẻ phản kháng là trói ngay đưa tới cho quan Kiểm sát. Chỉ sau khi biến cố đã lắng đọng, ban Kiểm sát giải tán rồi, Yokoyama mới phản công. Nghe đâu trong hội nghị nhiếp chính thời ấy, Yokoyama đã diễn thuyết suốt một giờ,

phê phán phe Inagaki... Tuy không trực tiếp bài xích phe Inagaki, nhưng cũng đã hùng biện về sai lầm quá tả đã làm thiệt hại rất nhiều người tài giỏi, hữu ích cho phiên trấn; nổi tiếng là một buổi diễn thuyết làm người nghe thật sự xúc động. Khắp phòng hội nghị Shiratori ấy suốt một giờ chỉ nghe có tiếng nói của Yokoyama, mọi người chẳng ai dám ho cả... Sau lần Yokoyama diễn thuyết, khắp phiên trấn, nhất là trong giới quan quyền cao cấp nhất, người ta sôi nổi đòi cứu tế các di tộc của những người bị bức tử, khiến phe Inagaki bị dồn vào đường cùng. Trong buổi diễn thuyết ấy, Yokoyama đã đưa đơn thỉnh nguyện của dân hai làng Kanai và Aobatake đòi giúp đỡ cho gia đình ân nhân của họ là Maki Sukezaemon.

Bunshiro nhìn sững Oribe. Thật là chuyện bất ngờ.

– Vài năm trước, nước sông Goken-gawa dâng cao làm lụt khắp nơi, đêm ấy, tổ Xây dựng được đưa lên thượng lưu sông để cắt đê tháo bớt nước, Sukezaemon đã can thiệp để đổi chỗ cắt đê, nhờ thế mà ruộng lúa sắp gặt của hai làng ấy được cứu thoát đấy.

– Thưa, tiện nhân còn nhớ đêm ấy, vì đã có tham gia ở đấy. Bunshiro nói.

Oribe thốt lên: Ồ, nhìn Bunshiro đăm đăm, rồi nói.

– Dân hai làng ấy chịu ơn đức ấy, nên không quên Sukezaemon.

– Thưa tiện nhân được nghe thế là lần đầu tiên. Bunshiro nói.

Oribe bảo anh:

– Chính trị thật ra phải là hành động như thế, biết cân nhắc tâm tình của người bị trị. Hãy ghi nhớ điều cha cậu đã làm. Dân hai làng ấy đã mang đơn thỉnh nguyện đến nhà quan Kiểm sát Ogata, tuy không đúng luật nhưng vì là trường hợp khẩn cấp nên Ogata nhận đơn, mang đến dinh Satomura, nhưng Satomura không đếm xỉa gì đến, Ogata đã phải mang sang dinh Yokoyama. Chuyện là như thế... Phe Inagaki thật ra chỉ chờ cơ hội để tuyệt diệt các di tộc của những người bị bức tử, nhưng buổi diễn thuyết của Yokoyama đã cản trở âm mưu đó. Không những thế, họ còn bị áp lực phải tìm cách duy trì các di tộc, nhà nào đã có người thừa kế rõ ràng rồi thì chỉ cắt bổng lộc 2 phần 3, để họ sống sót. Không làm thế thì không xong trong tình hình

phiên trấn lúc này... Trong số đó, nhà cậu được phục hồi toàn bộ bổng lộc là nhờ đơn thỉnh nguyện ta đã nói đến lúc nãy, nhưng cũng chẳng cần phải ghi ơn Yokoyama làm gì...

Oribe cười, có vẻ mỉa mai.

– Yokoyama đưa đơn thỉnh nguyện ấy ra, chẳng phải vì nghĩ đến tình cảnh nhà cậu. Mà để bào toàn chính thân mình đó thôi. Chẳng qua là dùng đơn thỉnh nguyện ấy để kiếm điểm son từ điểm thua của phe Inagaki, và kêu gọi sự đồng tình cho phe mình mà thôi. Mà nhờ thủ đoạn đó, gần đây Yokoyama lại được trở thành quan Gia lão thứ nhì, đưa phe mình lên được mức thăng bằng với phe kia nữa. Thật là một người phi thường đấy... Cậu đã hiểu ra chưa?

– Thưa, tiện nhân đã hiểu được rồi. Bunshiro cúi đầu, cảm ơn. – Nhờ ngài chỉ dạy mà nghi vấn từ bao năm nay đã được giải tiêu.

– Hừm, Oribe gật đầu. – Nhưng, chẳng phải từ nay được an tâm đâu. Như ta đã nói lúc nãy, phe Inagaki thật ra muốn tiêu diệt hoàn toàn các di tộc của những người bị bức tử kia. Chỉ là chuyện tự bảo vệ đó thôi. Bởi để họ sống sót thì hại nhiều mà chẳng lợi lộc gì cả... Thế cậu đã gặp Satomura lần nào chưa?

– Thưa có, chỉ một lần lúc được gọi đến cho biết được phục hồi bổng lộc cũ.

– Ta không biết lúc ấy Satomura đã nói gì với cậu, nhưng chắc chắn là hắn muốn tuyệt diệt mọi hậu hoạn đấy. Đừng lơ đểnh mà khốn.

Bunshiro cảm thấy như bị dội nước lạnh vào lưng. Anh nhớ lại lúc đến gặp quan Chưởng quản Kiểm nông là Kashimura Yasuke, cũng đã nghe cảnh cáo như thế rồi.

– Chuyện này có phần phức tạp.... Oribe nói. – Nhưng trước khi ta truyền thụ kiếm pháp cho cậu, hãy ghi khắc cho kỹ thì tốt hơn.

5

Đúng thế. Bunshiro nghĩ. Cho đến khi đặt chân vào dinh cơ của Oribe, Bunshiro chỉ nghĩ đơn thuần là đến để được truyền thụ kiếm pháp bí truyền. Tuy vẫn có nỗi mừng và nỗi lo âu khấp khởi sắp được sờ đến tinh túy của một kiếm

pháp không ai khác có thể biết, nhưng anh không nghĩ gì khác hơn. Thế nhưng khi sau nghe Oribe kể ngọn ngành của sự kiện và di hại của nó vẫn chưa chấm dứt, tà ý ác độc vẫn còn tiếp tục đe dọa anh và gia đình, anh suy nghĩ khác đi. Chẳng phải là anh đã không có dự cảm dù là mơ hồ về điều ấy. Nhưng lời Oribe đã khẳng định rằng nguy cơ tai họa còn có thể ập đến lúc nào không biết.

Bunshiro nghĩ đến kiếm pháp bí truyền. Có thể đây là cứu tinh có thể nâng giữ tinh thần anh, giúp anh bảo vệ được mẹ anh và thanh danh gia đình một khi tai họa ập đến.

– Nào, ra võ đường đi. Oribe nói.

Bunshiro cúi đầu lãnh ý.

– Ta sẽ cho người đưa cậu đi tắm rửa, thay áo quần đã soạn sẵn. Chuẩn bị xong thì ra võ đường, ta chờ.

Oribe nói xong, cầm chuông trên bàn lên rung một hồi. Tiếng chuông reng reng ngân dài trong đêm.

Người võ sĩ trẻ lúc nãy lại đến, đưa Bunshiro qua phòng tắm. Bồn tắm có mùi hương gỗ bách chứa đầy nước lạnh. Dội vài gáo nước lạnh ấy lên, thân người anh như đông cứng lại một thoáng, nhưng tâm thần thanh thoát ngay sau đó.

Ra khỏi phòng tắm đã có áo quần tập võ màu trắng để sẵn. Lau sạch thân thể, mặc áo quần tập vào, vừa lúc người võ sĩ trẻ trở lại, như đã chờ sẵn, lại đi trước dẫn đường cho Bunshiro.

Hai người ra khỏi tòa nhà, bước trên lối đi lát đá băng qua vườn, vào một tòa nhà khác. Người võ sĩ để Bunshiro đứng ở cửa vào, im lặng quay về, như đã được dặn trước.

Cầm kiếm gỗ bước vào trong thì thấy là một võ đường, chính diện có bàn thờ thần thắp đèn sáng, dưới đó có Oribe No-Sho cũng đã thay võ phục trắng, ngồi sẵn. Ngoài ra chỉ có thêm một đèn sáp được đốt lên, võ đường tối mờ, nhưng sàn gỗ lau sạch, phản chiếu ánh đèn.

– Lại đây. Oribe gọi Bunshiro.

Bunshiro đến ngồi trước mặt ông thì đầu tiên được dặn là không được nói cho ai biết về kiếm pháp bí truyền này. Và chỉ truyền thụ kiếm pháp trong đêm, có lẽ cần chừng 7 đêm, đêm nay chỉ cho xem

một lượt các chiêu thức mà thôi.

Hai người đứng lên bái lạy bàn thờ thần, rồi ra giữa võ đường. Oribe bắt Bunshiro tấn kiếm Thanh nhãn nhắm vào mắt địch thủ, rồi ông chờ cho hơi thở điều hòa xong, tự mình thong thả tấn kiếm theo chiêu đầu tiên của kiếm pháp Murasame bí truyền.

Ngực Bunshiro chợt rúng động. Thế tấn của Oribe thật khác thường, không thể tưởng tượng nổi. Thanh kiếm trong tay phải của Oribe chĩa thẳng lên trời theo thế tấn Bát song, nhưng cánh tay trái lại vươn ra trước như bắt đầu một điệu múa nào đấy.

Vang rộn tiếng ve

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 14
CHỚM XUÂN

1

Trên bờ sông Gokengawa,cỏ xanh mỗi ngày mỗi nhanh chóng đậm màu thêm, rõ ràng là mùa xuân đã tiến đến gần, nhưng rồi đột nhiên đà tiến ấy của thời tiết bị ngăn chận lại. Suốt một ngày, mây màu tro xám che khuất bầu trời, gió bấc lạnh buốt thổi xuyên qua các xóm làng ngoài thành. Ngày như thế, mặt nước sông Gokenga-

wa chảy qua phố chợ gợn sóng lăn tăn, như thân người nổi da gà, khiến người ta có ấn tượng thời tiết đã trở ngược lại mùa đông.

Buổi chiều ngày lạnh lẽo ấy, căn nhà của Bunshiro ở bìa xóm Tenshin đột nhiên có Fuse Tsurunosuke đến thăm.

– Cậu biết được nhà ở đây thì giỏi lắm.

Bunshiro nói, vừa mời vào nhà.

Fuse bảo là cũng phải tìm một lúc đấy. Có vẻ bị lạnh nên sắc mặt Fuse xanh trắng như mất máu.

– So với căn nhà trước thì rộng rãi quá nhỉ.

Fuse nói khi bước vào phòng khách

nhà Bunshiro. Lần đầu tiên anh đến căn nhà này, trong dãy nhà của tổ Kiểm nông. Có vẻ anh nhớ lại nhà cũ của Bunshiro ở xóm Fukiya, chật hẹp, đứng lên dễ bị đụng đầu mà anh đã đến 2, 3 lần.

– Cũng mới cảm thấy an định đây thôi.

Bunshiro nói. Anh đặt lò than nhỏ trước Fuse.

– Anh dọn nhà bao giờ thế?

– Cuối năm ngoái, đúng mùa lạnh đấy. Bunshiro nói.

Ngày 24 tháng 12, nhà anh nhận được thông tri của phiên trấn bảo phải dọn đi trong vòng năm ấy, nghĩa là chỉ còn vài ngày nữa là hết năm. Bunshiro nhờ thêm người nhà anh ruột đến giúp

dọn nhà xong, chưa kịp nghỉ ngơi thì lại phải đi chào hỏi một vòng từ nhà cấp trên của anh là Kashimura cho đến nhà các võ sĩ đàn anh trong cùng dãy, bận rộn đầu tắt mặt tối.

– Khoảng đó bận bịu chuyện dọn nhà gấp rút, nên đến chị của cậu, cũng không từ biệt cho đàng hoàng được nữa. Thế chị ấy có thay đổi gì không?

Nghe Bunshiro hỏi, Fuse cúi mặt nói có vẻ lạ thường.

– Thế anh không nghe chuyện chị tôi à?

– Sao thế?. Bunshiro hỏi, lạc giọng, vì thoáng cảm thấy có điều gì bất trắc. – Chị ấy có sao không?

– Chết rồi. Fuse nói. Tuy vẻ mặt bình

thường lại, nhưng vẫn cúi gầm xuống.

– Mất rồi à? Lúc nào thế?

– Biết được là ngày hôm kia đấy. Bây giờ Fuse mới ngẩng mặt lên. Rồi thấy vẻ mặt bàng hoàng của Bunshiro, không hiểu sao lại cười nhẹ. – Chị ấy thật điên rồ.

– Cho biết sự tình được không?

– Tất nhiên rồi. Đến đây để kể cho anh nghe mà. Fuse nói.

5 hôm trước, nhà Fuse được tin cô vợ góa nhà Yada mất tích. Fuse đoán chừng, chạy ngay đến nhà Nose dò hỏi. Quả đúng như Fuse đoán. Nhà Nose ấy, cậu Ikunoshin cũng đi đâu từ hôm trước, đến đêm không về, rồi sáng ra cũng chẳng thấy, nên cho người đi dò tìm

khắp nơi, náo động cả lên. Sau đó bạn của Ikunoshin làm việc trong thành cho biết là đã làm giúp vợ chồng Ikunoshin giấy đi đường, mục tiêu là vùng suối nước nóng Momogase ở xứ bên cạnh. Nhờ đó, hiểu ra là Ikunoshin đã cùng Yoshie, chị của Tsurunosuke trốn đi.

Hai nhà gọi các người nhà về, khỏi đi tìm nữa. Rồi trong vòng bí mật cùng cực, anh ruột của Tsurunosuke cùng chú của Ikunoshin lấy giấy ra khỏi xứ, lên đường đi Momogase. Nhưng đến nơi thì biết Ikunoshin và Yoshie không đến đó, hai người đi tìm mới theo linh tính mà tìm thử các vùng lân cận. Và ở một góc núi xa làng xóm, họ tìm thấy xác hai người cùng tự sát.

– Đấy, qua khỏi một ngọn núi thì bên kia ít tuyết hơn, nắng ấm hơn chứ gì.

Tsurunosuke nói về xứ bên cạnh. – Xác hai người nằm cách nhau một khoảng ngắn trên sườn đồi nhiều nắng và hoa nở. Bảo là tự sát....

Tsurunosuke lại cúi mặt xuống, nhìn vào hư không, có vẻ gắng kiềm chế trào lòng uất nghẹn.

– Sachita trở về bảo là... Xin lỗi, Sachita là người làm, cùng đi tìm với anh tôi, Sachita bảo là không phải cùng tự sát, mà chị tôi đâm chết Nose, rồi xoay kiếm tự tử. Bởi Nose không rút kiếm ra.

– Chị ấy là người cứng cỏi mà. Chuyện có thể như thế thật. Bunshiro nói.

Anh chợt nghĩ hẳn là cô vợ góa Yada đã bày ra chuyện trốn đi ấy. Cô đã kiệt

sức chờ đợi xử trí của phiên trấn cứ dùng dằng mãi, nên muốn tự mình quyết định số phận, và nhân đó, kéo theo cả Ikunoshin vào chuyện trốn chạy ấy nữa.

– Lối xử trí của phiên trấn đối với nhà Yada là không cho sống mà cũng không cho chết. Đối với phụ nữ như chị ấy hẳn là không thể nào chịu đựng nổi.

– Nhưng cứ gì lại phải trốn đi với một kẻ như Ikunoshin chứ?. Tsurunosuke nói, mắt anh nhìn Bunshiro đã đỏ lên. – Hẳn là còn có cách ứng xử tốt hơn chứ!

– Nhưng có thể có tâm tình của người phụ nữ mà phái nam chúng ta không thể hiểu được đấy.

Bunshiro mỉm cười. Anh không

muốn chê trách gì cô vợ góa nhà Yada. Nghĩ lại thì cô đã chịu đựng bao nhiêu là điều bất hạnh rồi.

– Nose Ikunoshin không ngừng xưng tán chị ấy. Anh ta được đưa theo vào cái chết ấy cũng chẳng phải là bị chọn lầm người đâu.

– Có nên nghĩ như thế không? Tsurunosuke nhìn Bunshiro. Khuôn mặt lúc nãy trắng xanh, nay đã có chút hồng hào. – Sự thực, cha tôi giận lắm. Nhà Nose đã làm thủ tục để đưa xác Ikunoshin về, nhưng cha tôi bảo là xác chị tôi thì cứ hỏa thiêu, rồi chỉ mang tro cốt về là đủ. Sachita đã trở lại với anh tôi ở Momogase nội ngày hôm qua rồi, nên bây giờ hẳn là hai người ấy đã đưa xác chị tôi đi hỏa thiêu rồi.

– Thế à? Chỉ còn tro cốt thôi à?, Bunshiro lẩm bẩm.

Phía này thì lạnh nhưng bên kia dãy núi có ngọn che khuất trong mây ấy, có thể mặt trời mùa xuân chiếu ấm chan hòa. Bunshiro muốn nghĩ thế.

– Chị tôi trở về, chỉ còn là tro cốt.... Tsurunosuke nói. – Chuyện đó đành vậy rồi, nhưng cha tôi bảo sẽ cho tro cốt ấy vào chung với mộ của những người không thân nhân trên chùa Bodai đấy.

– Mộ của người không thân nhân à?, Bunshiro sững sờ nhìn bạn.

Tsurunosuke gật đầu.

– Chôn vào mộ nhà Yada tất nhiên là không được rồi, mà cha tôi cũng không cho chôn vào mộ của nhà mình. Bởi

không biện giải gì được với tổ tiên. Tuy có lẽ còn có chút giữ ý tứ đối với nhà Nose nữa...

– Nhưng làm thế thì tội nghiệp cho người chết quá.... Bunshiro nói. – Nỗi bất hạnh của chị ấy nào phải chị ấy muốn thế đâu. Vả lại, lối đối xử của phiên trấn đã quá cay nghiệt. Ai cũng biết thế mà... Tôi nghĩ là chị ấy tuyệt vọng về tương lai của mình nên đã chọn cái chết để kháng nghị với phiên trấn đã ép chị ấy vào đường cùng. Không ai có thể chê trách hành vi ấy là xấu được.

– Anh thật lòng nghĩ cho như thế à?

– Tất nhiên rồi. Tôi hiểu rõ sự việc vì là người cùng một cảnh ngộ, và sống gần bên nhà chị ấy. Chị đã bị dằn vặt tủi nhục bấy lâu này rồi.

– Tôi vẫn ân hận một điều. Tsurunosuke nói, có vẻ uất ức. – Về chuyện Nose. Lúc ấy tôi nghĩ là không thể bỏ qua được nên đã mang kiếm đến hỏi tội hắn, nhưng nếu tôi biết sẽ có chuyện như thế này thì nghĩ lại, phải chi tôi đừng làm thế, cứ để mặc họ có lẽ tốt biết mấy. Bởi vụ ấy càng làm chị tôi quẩn trí mà ra nông nổi này.

– Không nên tự trách mình đến như thế. Bunshiro nói. – Nghe chuyện có vẻ như không phải là hai người cùng tự sát vì tình yêu tuyệt vọng đâu. Chị ấy là người có lòng tự hào rất cao về nhan sắc hơn người, nên như tôi đã nói lúc nãy, chị đã chọn Nose là một người hằng ngưỡng mộ mình để cho đi theo đó thôi. Mà chính Nose cũng chẳng bất mãn gì chuyện ấy cả.

– Tôi tìm đến anh thật đúng. Nhờ

anh, lòng tôi thanh thản được đôi phần. Cuối cùng, đã có được nét cười trên mặt Tsurunosuke. – Bởi không phải là chuyện có thể đem nói với ai khác được. Tôi sẽ cùng anh tôi gắng thuyết phục cha tôi, tệ lắm thì cũng phải mang hài cốt của chị ấy về chôn ở góc mộ của gia đình.

2

Tiễn Tsurunosuke xong, trở về phòng, Bunshiro ngồi lại vào bàn học, nhưng không làm sao đọc sách ngay được. Lơ đãng nhìn khung tường kéo, anh cảm thấy bao nhiêu là ký ức về cô vợ góa nhà Yada trở lại, hòa lẫn vào nhau trong đầu mình. Đôi má mơn mởn mịn màng, đôi mắt ương ngạnh có đuôi mắt xếch lên, lối nói chân thật không chút

màu mè, mùi hương phấn son quen thuộc, cánh tay thon thả đã ôm Bunshiro trong bóng đêm,...

Chen giữa những hồi ức ấy, câu nói của Tsurunosuke: Bây giờ hẳn là đã đưa xác chị tôi đi hỏa thiêu rồi, nổi lên như bọt nước. Bunshiro như nhìn thấy khói đen thiêu xác người đàn bà bất hạnh ấy tỏa lên trên khung trời xanh của mùa xuân sớm.

Đời người phù du. Bunshiro nghĩ.

Cảm khái ấy đã không đến với chàng trai 16 tuổi khi lâm vào cảnh ngộ mất cha ngày trước. Lúc bấy giờ, anh cũng không phẫn nộ như lúc này. Ngày cha mất, trí anh còn căng thẳng dị thường về chuyện từ đấy chỉ còn hai mẹ con, anh phải làm sao để bảo tồn nhà Maki, nên quên mất

nỗi bi ai hay phẫn nộ trong những tháng ngày cố sống sót ấy, còn bây giờ, anh thấy rõ ràng những kẻ đã cướp đi sinh mệnh của cô ấy.

Tội ác này là do phiên trấn cả. Bunshiro nghĩ. Chính vì không còn chịu đựng nổi cách đối xử tàn nhẫn bắt sống dở chết dở như thế nên cô vợ góa nhà Yada mới phải chọn cách tự hủy ấy. Ngay cả chuyện Nose cùng chết, như anh đã nói với Tsurunosuke, hẳn là vì cô muốn nhổ vào mặt cái giới luật của giai cấp võ sĩ đã trói buộc cô mãi mãi vào nhà Yada, cho dù cũng chẳng làm gì được nó.

Bunshiro với tay lấy ra từ trong chồng sách vở một phong thư, mở ra đọc. Thư của Yonosuke ở Edo gửi cho anh một tháng trước. Bỏ qua đoạn đầu Yonosuke viết về sinh hoạt của mình, Bunshiro mở

dần cuộn giấy, tìm đến đoạn nói đến tin tức của cô Fuku.

Ngài Fuku, Yonosuke viết xưng như thế. Ngài Fuku, không hiểu sao, phải chịu nhiều phê phán tệ hại trong dinh phiên trấn ở Edo. Có khi là người xung quanh ngài cứ loan truyền loại tin đồn xấu như thế. Gần đây lại có tin ngài không còn được Lãnh Chúa sủng ái như trước nữa, nhưng sự thật ra sao thì khó mà biết được. Dù vậy, người ta tin là ngài Fuku đang lâm vào cảnh bốn phía đều vang tiếng thét của quân Sở, có lẽ không bao lâu nữa sẽ không còn là thiếp của Lãnh Chúa nữa.

Bunshiro cuốn thư lại, nghĩ thầm Fuku cũng không được hạnh phúc gì mấy. Cô vợ góa nhà Yada, rồi Fuku. Bất hạnh của những người phụ nữ làm lòng

Bunshiro trĩu nặng. Và cuồn cuộn nỗi phẫn nộ trong tâm tình nặng trĩu ấy.

Ra ngoài xem nào! Bunshiro nghĩ, khi chợt thấy bức tường kéo trước mặt đột nhiên có tia nắng nhạt chiếu vào, dần dần đỏ rực lên như ngọn lửa. Có vẻ sắp hoàng hôn, phía trời tây đã bớt mây rồi.

Bunshiro gấp sách lại, đứng lên, sửa lại áo quần. Đằng nào thì cũng chẳng làm sao mà đọc sách cho vào được. Dắt thanh kiếm ngắn vào thắt lưng, ra khỏi phòng thì nghe có tiếng khách nói từ phòng khách vẳng lại. Khách có vẻ là bà vợ nhà Uehara, bạn của mẹ anh. Anh nhận ra giọng lanh lảnh đặc biệt ấy. Bà ấy đến lúc nào, Bunshiro chẳng để ý. Thế nào cũng phải chào hỏi cho phải phép nên Bunshiro dợm bước ra đấy thì nghe tiếng bà Uehara nói.

– Đúng đấy, ngài Tomii ở xóm Naito. Bổng lộc 75 hộc, cao hơn nhà này nhiều, nhưng ông bà ấy và cô con gái đều là người dễ tính, chẳng phải là kẻ so đo gì về bổng lộc cả đâu. Chuyện này, bà Toyo nên cân nhắc kỹ xem sao...

Bà Toyo đáp lại với giọng quá nhỏ, Bunshiro không nghe được, chỉ nghe bà khách nói tiếp:

– Vâng, vâng, tất nhiên là thế.

Mẹ anh vừa nói gì đấy khiến bà khách đồng ý thật sốt sắng.

– Dung nhan cũng tốt, người có chiều cao, tính tình hiền hậu, đối với nhà chỉ có hai mẹ con thì cô ấy thích hợp nhất rồi đấy.

– Nhưng mà, nhân duyên là chuyện

phải môn đăng hộ đối...

Nghe tiếng mẹ anh bình thường trở lại, đến đó, Bunshiro nhón gót lảng vào phía trong, ngược với hướng ra phòng khách.

Nhà trong dãy này có bốn phòng, tuy không rộng lắm nhưng mỗi căn riêng biệt, phòng phía đông và phía nam, bên ngoài đều có hành lang hẹp. Bunshiro lùi vào phòng gia đình sâu phía trong, xuống bậc cấp bằng đá, ra khỏi nhà.

Tổ Kiểm nông có hai dãy nhà, dãy nào cũng nằm trong xóm đông đúc nhà người ta ở. Nhà của Yonosuke ở xóm Somemono thường bị lụt sớm nhất khi nước sông Gokengawa dâng cao, còn dãy nhà của Bunshiro thì ở bề lưng của xóm Himono. Cả hai nhà đều tương đối gần

thành, ra đường chính thì thấy được một phần chòm cây và tường đá của thành.

Bunshiro băng qua ngõ bên hông dãy nhà, ra đường chính. Ở đây cũng có nhà buôn bán nhưng phần nhiều là các nhà thợ mộc làm gỗ bách, nên xóm nhà Bunshiro phảng phất mùi gỗ bách, còn xóm nhà Yonosuke thì mỗi lần anh đến chơi đều ngửi thấy mùi thuốc nhuộm xanh.

Ít thấy dáng người đi đường, ánh nắng nhuộm đỏ khắp phố. Bầu trời sáng một nửa, phía tây có mặt trời sắp hoàng hôn, ánh nắng chiếu nghiêng xuống phố, qua đám cây trong thành. Một phía của con đường chính, các hiên nhà đã sớm có màu hoàng hôn trắng xanh phiêu lãng, phía kia thì nắng chiều nhuộm đỏ màu lửa lên những mái nhà thấp, những

tường gỗ màu đen bẩn, những tường kéo màu xám lông chuột, hai phía đối chiếu khác hẳn nhau. Bước trên đường, ngửi thấy mùi cây cối um tùm, hai bên đường vang tiếng đục đẽo gỗ bách trong các nhà thợ.

Bunshiro nhớ lại giọng lanh lảnh của bà khách nói về chuyện dạm hỏi, có vẻ là cho anh. Bunshiro đã 19 tuổi. Mùa xuân tới là vào thành làm việc ở tổ Chưởng quản Kiểm nông rồi. Chẳng có gì sai quấy trong chuyện dạm hỏi vợ cho anh cả. Nhưng anh chẳng cảm thấy vui vẻ gì về chuyện ấy. Chuyện Fuku, và tin buồn về cô vợ góa nhà Yada vừa mới nghe, đã làm lòng anh trĩu nặng.

Mà chẳng phải chỉ có thế. Anh nhớ lại thời gia đình anh đã sống khổ nhục ở dãy nhà xóm Fukiya, ngoài người anh

ruột ra, chẳng hề có bà con họ hàng nào đến thăm hay mời mẹ con anh vào việc hiếu hỉ gì của họ cả. Chỉ sau khi mẹ con anh dọn đến dãy nhà hiện nay, xác nhận không có gì sai về tin nhà anh được phiên trấn cho phục hồi bổng lộc cũ, mới bắt đầu có người đến thăm hay mời mẹ con anh đến vào dịp đám cưới, đám tang của họ. Còn trước đó, họ coi mẹ con anh là một bọn gây phiền hà cho họ, cứ tránh như tránh hủi. Họ lãnh đạm còn hơn là người dưng nước lã. Nhà Uehara cũng thế thôi.

Đúng lúc Bunshiro nghĩ thế, phía trước anh có một võ sĩ mặc áo quần lễ, tiến đến. Đi đường này thì hẳn là người trong tổ rồi. Bunshiro đoán thế thì thấy quả thật đó là ông Hisasaka, người Kiểm sát Địa phương khoảng 40 tuổi. Ông ta hẳn hiểu cảnh ngộ của Bunshiro nhưng

chỉ nhìn anh ra vẻ khó chịu vì thấy anh chỉ mang theo thanh kiếm ngắn, và khi anh dừng chân bên đường thi lễ, ông chỉ gật đầu nhẹ rồi lạnh lùng bước thẳng.

Đến ngã ba gặp đường bờ sông, Bunshiro trở ngược lại. Xóm nhà anh vừa đi qua trông khác hẳn lúc nãy. Ánh nắng tuy vẫn còn vương lại trên các mái nhà, nhưng đã suy giảm nhiều rồi, đường sá đã bắt đầu phảng phất ánh sáng trắng mờ của hoàng hôn nhạt nhòa. Làn ánh sáng mờ trắng phảng phất ấy khiến anh liên tưởng đến khói tỏa từ tro cốt của cô vợ góa nhà Yada. Có lẽ tro cốt ấy sẽ được trở về xứ tối nay? Hay ngày mai?

Đang nghĩ thế thì sau lưng anh có tiếng chân chạy thình thịch và tiếng người gọi tên anh. Bunshiro quay đầu lại thì thấy Owada Ippei.

3

– Ăn mặc thế mà đi rông được à? Bunshiro nói.

Ippei có vẻ vừa mới từ thành ra, còn mặc lễ phục.

– Có sao đâu!. Ippei thấy dáng Bunshiro nên chạy vội đến, vì thế hơi thở hào hển, mặt đỏ bừng. Vừa đưa tay xoa mặt, vừa hỏi: – Đi tản bộ à?

– Ừm, chán đọc sách rồi.

– Sướng quá nhỉ. Ippei nói như ganh tỵ, rồi đưa mắt nhìn quanh xem chừng, và hạ giọng: – Này, tối nay đi xóm Somekawa nhé... Đang chán chứ gì? Có gì đâu mà phải suy nghĩ. Cũng may là gió lặng rồi, có lạnh gì lắm đâu.

– Không, lạnh thì chẳng sao. Bunshiro nói. – Đang nghĩ đến chuyện khác đây. Mà này, vợ anh Yada mất rồi đấy.

– Cái gì?. Ippei sửng sốt. – Lúc nào thế?

– Nghe đâu 2, 3 ngày trước.

– Bị bệnh à?

– Chết chung một cặp đấy.

– Chết chung một cặp kia à? Cả gan thật nhỉ!. Ippei nhíu mắt, nói. – Người cùng chết là ai?

– Cái đó thì từ miệng tớ không thể nói ra được.

– Tên này khách khí quá nhỉ!

– Cậu cũng sẽ nghe nói ngay ấy mà. Chỉ là tớ không muốn chính miệng mình nói tên ấy ra.

– Hừm. Ippei chăm chú nhìn Bunshiro. – Vậy thì thôi. Rồi sao? Chẳng lẽ cậu bảo vợ anh Yada chết, cậu để tang nên không đi uống rượu được sao chứ?

– Tâm tình là như thế đấy.

– Cậu có gì với cô ta rồi à?

– Đừng nói xàm. Chỉ vì là người bị đẩy xuống cùng một cảnh ngộ, đã sống cùng một dãy nhà thì không thể bỏ lơ như người không quen biết được đó thôi.

– Bunshiro, ngược lại mới đúng chứ!. Ippei nói. – Đêm nay phải uống thật nhiều vào. Để người bạc hạnh ấy... mà cô ấy bao nhiêu tuổi rồi?

– Xà, tớ không rõ.

– Thế nào đi nữa, cũng là người hồng nhan bạc mệnh. Thế thì đêm nay ta phải uống thật nhiều, để ai điếu cho người bạc hạnh ấy mới đúng chứ.

– Chỉ uống thôi đấy nhé. Không đến lầu xanh đâu.

– Hiểu rồi!. Ippei lại lườm lườm nhìn chung quanh, rồi chỉ ra ngả ba Bunshiro đã đến lúc nãy. – Khoảng quá 6 giờ chiều gặp ở đấy nhé.

Chia tay với Ippei, cất bước trở về, Bunshiro thầm nghĩ: với tâm tình hiện tại của mình, đi uống rượu là thích hợp nhất.

4

Khoảng 9 giờ tối hôm đó, Bunshiro mở mắt dậy trong một phòng của lầu xanh Wakamatsu ở xóm Somekawa. Bên cạnh một cô gái đang ngủ. Một cô mập mạp to con, trên anh chừng 10 tuổi.

Anh trở mình nằm ngửa nhìn lên trần phòng. Trên tường thì có ánh đèn lồng, nhưng trần phòng chỉ có chút ánh phản chiếu từ đấy, mờ tối.

Ở quán Kinuta, mình uống say quá. Bunshiro nhớ lại. Anh định uống ở đó rồi về thôi. Chứ nghe theo Ippei mà đờ đẫn mò đến tận đây thì hẳn là vì anh đã say quá, không suy nghĩ được gì nữa rồi.

Nhưng cũng chẳng phải Bunshiro hối hận chuyện anh đến lầu xanh ngủ với

gái làng chơi. Anh thường tưởng tượng chuyện ngủ với đàn bà là thứ gì đặc biệt hơn kia, có gì đấy thần bí, khó hiểu. Vậy mà thực tế, hành vi ấy lại đơn thuần quá đỗi. Tuy khó mà cho rằng anh đã hiểu được ngọn nguồn, nhưng anh cảm thấy vẫn là hành vi dễ làm quen, có vẻ là bản năng của con người.

Cũng có thể cảm giác ấy đã khởi từ chuyện cô gái làng chơi có phần giống như bà vú đã nuôi anh ngày xưa. Bunshiro vừa sinh ra thì được gởi nuôi ở nhà người bà con của Kahei, người tớ trai trong nhà, ở làng phụ cận. Ở đó có người đàn bà có nhiều sữa cho Bunshiro bú. Lúc bàn tay anh chạm vào khoảng sâu giữa ngực cô gái, hai bầu vú to mềm như bánh cúng thần, và làn da ngăm đen nhưng mịn màng ấm áp, rõ ràng là anh đã nhớ lại người vú đã nuôi anh cho

đến ba tuổi. Nỗi sung sướng sau đó cũng chẳng khác gì mấy cảm giác sung sướng khi được người vú đặt nằm trên đùi, tay ôm bầu vú to mềm. Cô gái cũng ít lời và hiền dịu như người vú ấy.

Không hối hận, nhưng vẫn có một điều làm lòng anh nhói đau. Theo chân Ippei đến tận lầu xanh này chẳng phải chỉ vì anh say quá, mà còn vì lòng căm phẫn, dù say đến đâu đi nữa, cũng không tiêu tan được, đối với cơ cấu bất-khả-giải của cuộc đời. Dù vậy, cũng không thể lấy đó làm cái cớ để biện minh cho việc anh đến lầu xanh ngay trong đêm vừa nghe tin về cái chết của người đàn bà mà anh đã có lòng thương tưởng, cho dù chỉ là chút tâm tình phù du.

Đáng lẽ mình nên về ngay sau khi uống xong ở quán Kinuta. Từ đáy lòng

Bunshiro trào lên ý thức tội lỗi đối với người đã mất. Anh nằm yên, cảm thấy hơi ấm từ thân thể người đàn bà bên cạnh càng làm tăng ý thức tội lỗi ấy.

Bunshiro nhỏm dậy. Cô gái từ trước còn ngủ yên, hơi thở nhẹ nhàng, đã mở mắt dậy nhìn anh. Rồi với giọng tỉnh táo, cô hỏi: Anh về hả?

Bunshiro đáp: Về đây!

Nghe thế, cô gái đứng dậy, giúp Bunshiro mặc áo quần. Anh bảo anh làm một mình được rồi, nhưng cô gái đã nhanh nhẹn giúp anh mặc chóng xong.

Ra khỏi phòng, Bunshiro đứng trước phòng bên cạnh, từ ngoài vách gọi vào:

– Ippei, tớ về đây. Nghe có tiếng ậm ừ. – Nghe không?

– Nghe rồi. Tớ cũng về luôn. Xuống dưới kia đợi tí. Ippei bỗng nói, giọng tỉnh táo.

Bunshiro xuống tầng dưới. Cô gái theo tiễn. Anh bảo: lạnh đấy, khỏi phải đi theo, nhưng cô khép vạt áo, cùng đứng chờ Ippei. Như chợt nhớ ra, cô nói: anh đến chơi nữa nhé, rồi mỉm cười thẹn thùng.

Bunshiro làm thinh, nhưng có cảm tình với cô gái đang lấy tay che miệng cười thẹn thùng ấy.

Không biết mấy giờ rồi mà căn phòng bên cạnh tiền sảnh có quầy sổ sách vẫn còn để đèn sáng, ánh sáng chiếu qua vách giấy soi bóng hai người đổ dài trên sàn gỗ.

Không biết tâm tính như thế nào nhỉ? Bunshiro thơ thẩn ngắm khuôn mặt cô gái trong ánh sáng ấy, một khuôn mặt bình thường, có thể nói là xấu. Khi cha anh còn sống, có lần anh đã nghe cha anh, một đêm nọ, nói với mẹ anh, giọng phẫn nộ cùng cực, về chuyện cả 10 nông dân ở một làng nọ, đang đêm đã dắt díu nhau bỏ trốn khỏi làng. Anh nhớ rõ cha anh thường ngày trầm tĩnh mà lần đó đã nói như hét lớn vì căm phẫn. Bây giờ thì Bunshiro đã hiểu rằng khoảng 10 năm trước, phiên trấn này cứ bị thời tiết lạnh làm mất mùa mãi, thêm vào đó, sưu thuế hàng năm quá nặng, khiến bao nhiêu là gia đình bị ly tán. Cho dù không dắt díu nhau bỏ làng ra đi, người làng oằn lưng dưới sưu thuế nặng nề, đã phải bán con qua xứ khác, và chính mình cũng phải vào thành ở đợ, mới có được bữa ăn mà sống qua ngày. Vì thế, thôn quê thường

lâm vào cảnh nghèo khổ cùng cực.

Có lẽ người con gái trước mắt anh bây giờ đã là một người con bị cha mẹ bán đi, hay một người vợ đã bị chồng bán đi từ những thôn làng nghèo khổ ấy. Vẻ chất phát không gột rửa được qua năm tháng của cô khiến anh nghĩ như thế. Sau này chính mắt anh sẽ thấy cuộc sống ở thôn quê, theo nhu cầu công việc ở địa phương. Bunshiro nghĩ thầm như thế, đúng lúc có tiếng chân Ippei bước rầm rầm xuống cầu thang.

– Rồi sẽ đến nữa. Coi chừng bị cảm lạnh đấy.

Làm ra vẻ một tay chơi lão luyện, Ippei vừa nói vừa siết chặt tay cô gái bầu bạn với anh. Cô ta thấp bé, và gầy hơn cô này.

Đã trả tiền trước rồi nên hai người được các cô đưa ra khỏi lầu xanh. Không có gió nhưng đêm đã lạnh lắm.

– Lạnh quá. Ippei rút cổ, lầm bầm. – Quay lại quán Kinuta, uống sơ vài chén đi.

– Mấy giờ rồi nhỉ?

– Có lẽ chưa tới 10 giờ. Ippei nói.

Xóm chơi bời này vẫn đèn đuốc sáng choang, trên đường còn nhiều người đi. Ippei quay nhìn Bunshiro, giọng nói có vẻ cười cợt.

– Lần đầu tiên chui vào lầu xanh thì có cảm tưởng như thế nào?

– Không tệ lắm. Tuy thật khác với tưởng tượng nhiều lắm. Bunshiro nói.

Anh không đả động gì đến niềm hối hận đã tràn tới lúc nằm trong chăn với cô gái. Nói với Ippei cũng chẳng ích gì.

– Thấy chưa. Tớ đâu có khuyến khích làm chuyện xấu. Ippei hào hứng. – Lần sau dắt Yonosuke đi nữa!.

– À, Yonosuke ấy mà.... Bunshiro nói. Anh nhớ đến bức thư. – Còn một năm nữa, nghĩa là khoảng này năm tới, Yonosuke sẽ về xứ đấy.

– Xong việc học à?

– Có vẻ thế. Trong thư viết là về xứ, làm trưởng thư viện trong trường của phiên trấn.

– Sắp sửa tiến lên đường Nho học đấy nhỉ. Mà.... Ippei nhìn Bunshiro. – Yonosuke đã cố gắng lắm nhỉ. Chẳng

bao lâu sẽ kế nghiệp được thầy Giám học Shibahara cho mà xem.

– Có lẽ thế.

– Còn cậu bây giờ là kiếm sĩ hiếm có của phiên trấn rồi. Kết cuộc chỉ có tớ là không ra gì. Cả kiếm lẫn học vấn đều thất bại cả.

– Kiếm hay học vấn đều có chuyện thích hợp hay không. Chẳng cần bận tâm đến như thế. Bunshiro nói. – Chuyện kiếm hay học vấn thì sao không biết, chứ về mặt con người, thì cậu là người chỉ đạo rồi. Tớ còn phải học ở cậu nhiều lắm đấy.

– Học chuyện chơi gái ấy à?. Ippei nói. – Tớ chỉ dạy được chuyện rượu với gái thôi.

Nói thế nhưng Ippei đã vui vẻ trở lại rồi.

– Tháng này sẽ cưới vợ đấy. Còn lâu mới được chơi bời nữa.

– Ừm, kiềm chế bớt thì hơn.

Bunshiro vừa nói xong, cảm thấy phía trước bị người ta ngáng lại. Đó là đám bè đảng của Yamane Seijiro, có vẻ say sưa, đang trên đường đi kiếm gái, đứa nào đứa nấy sực nức mùi rượu.

– Đi chơi gái đấy à?. Thấy hai người đứng lại, Yamane gọi với. Giọng hắn có vẻ dè bĩu. – Kẻ làm phiền phiên trấn mà dám đi chơi gái à?

– Ê, nói thế mà được sao chứ?. Ippei nói lớn. – Muốn gây sự thì đây giúp một tay.

– Mặc nó. Cứ để nó nói. Bunshiro cản.

Rõ ràng là anh nghĩ phiên trấn có thể bỏ qua chuyện chơi gái lầu xanh, nhưng khó mà tha thứ chuyện đánh nhau ở xóm chơi bời. Nhưng hơn nữa, sự thật là anh thấy Yamane nhỏ nhặt không đáng gì. Lạng quạng nghênh ngang bước qua mặt anh và Ippei xong, bọn chúng còn ha hả cười cợt sau lưng hai người.

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 15

NƯỚC TRÔI

1

Chừng một năm trôi qua, trong khoảng đó, phiên trấn đã có sự kiện trọng đại xảy ra. Thế tử Shima quy ẩn vì lý do sức khỏe yếu kém, bệnh hoạn, em khác mẹ là Matsunojo tập ấm thay thế, lên yết kiến Chúa Tokugawa, chính thức trở thành Thế tử.

Khuất sau lưng sự kiện trọng đại náo động toàn phiên trấn đó, là một sự kiện nhỏ hơn, ít được chú ý hơn, cũng đã xảy ra trong cùng thời kỳ. Bà thiếp trẻ nhất của Lãnh Chúa là Fuku, một thời đã độc chiếm sự sủng ái của Lãnh Chúa, đột nhiên được cho nghỉ và gởi vào nhà Yashiro là thân tộc của Lãnh Chúa, đang làm chức Hatamoto, bộ tướng thân tín của Lãnh Chúa.

Cả hai sự kiện đều xảy ra vào mùa thu năm ngoái. Người không thông hiểu nội tình của phiên trấn, có lẽ không biết những biến động như thế có ý nghĩa gì, và hai sự kiện đó có liên hệ gì với nhau, chứ những ai đã được nghe mãi chuyện tranh dành thừa kế Lãnh Chúa, hoặc tranh chấp giữa hai phe Inagaki và Yokoyama, thì hẳn là hiểu ra từ hai sự kiện đó rằng bà thiếp Fune đã thành công trong

việc chiếm lại được lòng yêu của Lãnh Chúa, và ở trong xứ thì phe Inagaki đã đè được phe Yokoyama để chiếm quyền lực trong phiên trấn.

Bunshiro là một trong những người hiểu được như thế. Anh đã nghe được chi tiết tường tận của việc thay đổi Thế tử từ quan Chưởng quản tổ Kiểm nông, nơi anh bắt đầu vào làm việc từ năm nay, còn chuyện Fuku bị thất sủng, cho nghỉ thì anh đã biết từ lá thư của Yonosuke trên Edo gửi đến.

Trong khoảng một năm ấy, chính bản thân Bunshiro cũng đã có những thay đổi lớn. Trước nhất, chuyện anh đã theo Owada Ippei đến lầu xanh trong xóm Somekawa chẳng bị trách phạt gì, anh lại nhận được lệnh từ sau Tết bắt đầu vào thành làm việc. Lúc đầu là tập sự việc

xem xét hương thôn, sau này sẽ đi kiểm các ruộng đồng, rừng núi của phiên trấn, và sẽ tham gia vào việc quan trọng nhất của tổ là đo đạc tính toán thu hoạch của các địa phương. Tạm thời, anh tập việc ở dinh quan Chưởng quản Kiểm nông, làm sổ sách hay điều tra cơ sở cho các vụ kiện cáo, thỉnh thoảng tháp tùng cấp trên là quan Chưởng quản Kiểm nông Kashimura đi thanh tra làng xóm, núi rừng các nơi.

Thay đổi thứ hai là anh lấy vợ vào tháng 2. Dạm hỏi xong mùa thu năm kia, đến tháng 2 thì làm lễ cưới đơn giản, chỉ có cấp trên của anh, người đỡ đầu trong lễ thành thân là ông Fujii Munezo, bạn Owada Ippei và Sugiuchi Michizo cùng vài người bà con của anh mà thôi. Người trở thành vợ của Bunshiro là cô Setsu, thứ nữ của ông Okazaki Kametsugu làm

việc thu mua đay gai. Một cô gái có dung mạo bình thường, da ngăm đen, được bà Toyo thích nết ít nói, hiếu thảo nên đã ưng chịu sau vài lần bà Uehara đến mai mối. Sau đó, bà Toyo đã nhờ chị dâu của Bunshiro đến xem mặt cô ấy, và hai nhà qua lại vài lần, rồi thành tựu một cách dễ dàng. Bunshiro chẳng góp vào một lời nào. Anh nghĩ chỉ cần mẹ anh ưng ý là được.

Từ lúc Bunshiro sắp vào thành làm việc, bà Toyo đã có vẻ già đi trong cách ăn nói và cử động. Anh nghĩ phải giúp mẹ đỡ nhọc hơn mới được. Nhà Okazaki lãnh bổng lộc 25 hộc nên cũng môn đăng hộ đối với nhà anh.

Những ngày tháng đầu tiên vào làm trong thành, Bunshiro hành xử rất thận trọng. Tuy đã được cho vào thành làm

việc, nhưng như cấp trên và ông Oribe đã cảnh cáo, tương lai những di tộc của người bị xử tội trong biến cố kia không dễ dàng chút nào. Và phe Inagaki, Satomura nắm chìa khóa sinh tử của các di tộc ấy lại đang độc chiếm quyền lực trong phiên trấn nữa. Bunshiro không thể quên vị trí cô lập không ai cứu giúp của mình.

Tuy nhiên, dù thế đi nữa, cũng chẳng phải mỗi ngày sống là căng thẳng liên tục đâu. Lúc đầu, đồng liêu và cấp trên nhìn anh với cặp mắt nghi ngại không hề che giấu, nhưng theo với thời gian, tia nhìn của họ dần dần bớt gay gắt, và sau 2, 3 tháng thì không còn ai xem anh khác thường nữa. Dần dần đã có người đến nói chuyện, hay rủ đi uống rượu, mà trong công việc cũng không có người nào có vẻ xa cách với anh cả. Trong không

khí như thế, dần dần Bunshiro quen với việc làm trong thành. Nhưng vẫn không chối cãi được rằng, mỗi chiều tối vô sự từ thành ra về, anh vẫn còn có cảm giác nhẹ nhõm hết phải giữ ý tứ.

2

Một chiều tối giữa tháng Tư phảng phất hương hoa trong các xóm trên đường từ thành về, Bunshiro nghe cô Setsu, vợ mình nói có khách đến.

Setsu ra đón chồng, nói: – Thưa, anh đã về..., ấp úng như mất hút trong miệng nên Bunshiro giả bộ không nghe, làm cô đỏ mặt.

– Khách à? Ai thế?

– Thưa, xưng là ngài Shimazaki.

– Ồ. Bunshiro mỉm cười. – Đã lên phòng rồi đấy chứ?

– Thưa vâng, mẹ bảo em mời vào phòng khách bên trong rồi ạ.

– Thế thì tốt.

Bunshiro ghé phòng uống trà chào mẹ, rồi vào phòng mình cởi áo khoác ngắn tay và quần ngoài ra, rồi tất tả đi ra phòng khách.

Yonosuke còn mặc áo quần đi đường, đang xem cuốn sách có vẻ đã rút ra từ hành lý, thấy Bunshiro vào thì buông sách, đứng dậy đón bạn.

– Chào. Đến thình lình làm phiền cậu đây.

Yonosuke vẫn gầy giơ xương như trước, nhưng khuôn mặt sạm đen rám nắng trên đường, trông có vẻ khỏe mạnh. Hai người bạn mừng gặp lại nhau sau một thời gian dài.

– Chưa về nhà à?. Nhìn áo quần Yonosuke, Bunshiro hỏi.

Yonosuke bảo là về đến nơi là ghé lại đây ngay.

– Chứ về nhà rồi thì phải thay áo quần đi chào hỏi nơi này nơi kia ngay. Trước đó, muốn thấy mặt cậu quá.

– Cảm ơn cậu đã nghĩ đến tớ.

– Và cũng có chút chuyện muốn nói nữa.

Yonosuke nói, vừa lúc cửa kéo mở ra, Cô Setsu mang đồ uống trà vào.

Nhìn Setsu, Bunshiro giới thiệu đấy là vợ mình.

– Tớ không viết trong thư, nhưng mới cưới khoảng tháng 2 vừa rồi đấy.

– Chuyện như thế thì phải báo tin sớm mới được chứ. Vừa về xứ, đột nhiên có ngay cô vợ xinh đẹp của cậu bước ra thì làm sao chẳng giật mình cho được!

Là người học cao nhưng Yonosuke có lối nói dung dị, không kiểu cách quá đáng, có lẽ đã luyện được trên Edo.

Setsu bước ra ngoài rồi thì Yonosuke hạ giọng, khen.

– Người hiền hậu, ngoan quá chứ.

Bunshiro chỉ ậm ừ cho qua. Một phần vì nói đến chuyện vợ mới cưới thì mắc cỡ, vả lại làm vợ làm chồng chưa bao lâu nên chưa có cảm giác rõ ràng.

Bunshiro hỏi lại:

– Tớ ngỡ là cậu về xứ sớm hơn kia chứ, sao về trễ thế?

– Ừm, có chút chuyện vặt ở trường đã nhận làm rồi, trước khi về phải chỉ dẫn lại người khác nên về trễ đấy.

– Thế, vào dạy ở trường của phiên trấn ngay à?

– Ngài Shibahara có hối thúc tớ như thế. Tối nay, tớ đến chào ngài ngay, để xem ngài định liệu thế nào, nhưng chắc là không có thời gian rảnh rỗi để chơi bời gì được đâu.

– Cậu sắp sửa là thầy dạy ở trường phiên trấn rồi. Tớ với Ippei đã bảo nhau rằng cậu giỏi quá, hẳn là thầy Ikoma mừng lắm.

– Lãnh chỉ thị từ ngài Shibahara xong, tớ sẽ đến ngay để báo cáo với thầy Ikoma đấy. Thế cậu thì sao? Từ sau Tết là vào làm việc trong thành cho đến nay đấy chứ?. Yonosuke nói.

– À, ở dinh Chưởng quản Kiểm nông, hiện tại thì mới tập sự thôi.

– Cảm tưởng ra sao, nói cho nghe đi nào.

Bunshiro kể chuyện việc làm của mình cho Yonosuke, kể cả chuyện lúc đầu đã bị người chung quanh nhìn với cặp mắt kỳ thị, anh cũng không giấu diếm.

– Bây giờ thì chuyện đó hết rồi. Việc sổ sách giấy tờ thì đã khá quen rồi, nên có lẽ sắp có nhiều dịp đi các thôn làng.

– Cả Ippei lẫn cậu đều thành người lớn đường hoàng rồi. Chỉ có tớ chậm chân thôi.

Yonosuke nói như cảm thán.

Bunshiro nhớ lúc nãy Yonosuke bảo là có chuyện gì đấy muốn nói.

– Lúc nãy cậu bảo có chuyện muốn nói, là chuyện gì thế?

– À, chuyện đó.... Yonosuke khoanh tay, nhìn lảng qua phía khác. Rồi nói như tự nhủ. – Thật ra đang lưỡng lự có nên nói ra hay không nên nói ra.

– Nói gì lạ thế! Đã đến để nói chuyện ấy thì phải nói ra chứ.

– Vậy nói quách ra nhỉ. Yonosuke không khoanh tay nữa, mà vỗ vào đùi. Và đưa mắt nhìn ra cửa phòng. – Chuyện này thì khó nói trước mặt vợ cậu... Ngài Fuku đã về xứ rồi đấy. Cậu biết không nào?

Bunshiro nghẹn lời. Anh bị sốc vì tin bất ngờ ấy. Một hồi lâu anh mới lắc đầu, nói không biết.

– Mới nghe lần đầu đấy. Mà ở xứ này thì chẳng có ai bàn tán gì về chuyện ấy cả.

– Hẳn thế. Yonosuke gật đầu. – Có vẻ là chuyện được thi hành vô cùng bí mật đấy.

– Thế ngài Fuku.... Bunshiro cũng gọi theo là ngài... – Đã về nhà rồi à?

– Không, không phải thế. Yonosuke lắc đầu, hạ giọng. – Cậu biết biệt thự Keyaki chứ nhỉ?.

– Ừm, biệt thự của Lãnh Chúa ở làng Kanai đấy chứ gì.

Góc phía tây của làng Kanai, trên đồi dài thoai thoải ló ra ngoài bình nguyên, có biệt thự của Lãnh Chúa. Dưới chân đồi có một đám um tùm những cây cử to lớn, biệt thự ấy như được bao bọc bởi đám cây cử Keyaki nên được gọi là biệt thự Keyaki, nhưng thật ra chỉ là một tòa nhà rất đơn giản, quy mô nhỏ. Có điều, cảnh sắc bốn mùa ở đấy có nhiều sắc thái đặc biệt, phong phú hơn trong thành. Ngọn đồi phía sau nhà, hai mùa xuân hạ

đầy hoa và lá non. Mùa hè thì mát mẻ vì ở sâu trong lùm cây; mùa thu, cỏ bông bạc nở chồi dọc theo bờ con sông nhỏ chảy bên cạnh tòa nhà. Và ngay giữa mùa đông, cảnh trăng mọc trên ngọn núi ở nơi giáp với xứ người, nhìn từ tòa nhà này cũng đặc biệt tuyệt đẹp, làm Lãnh Chúa mê thích nên thỉnh thoảng lại đến ở đây mỗi lần về xứ.

Yonosuke bảo là ngài Fuku chắc chắn là sẽ cùng đám gia nhân về ở biệt thự này rồi. Chuyện nghe kỳ lạ quá.

– Chắc chắn không phải là về nhà cha mẹ chứ?. Bunshiro nhìn Yonosuke, vẫn còn hoài nghi. – Không về nhà, mà ở lại biệt thự Keyaki, thì có nghĩa là...

– Đúng thế. Nghĩa là vẫn còn kết nối với Lãnh Chúa. Chính tớ khi nghe thế,

cũng đã ngạc nhiên lắm. Yonosuke nói.

Từ ngày cùng thầy là Kasai Rando về xứ, giảng diễn ở trường của phiên trấn là Sanseikan, thân phận của Yonosuke đã thay đổi, anh được cử đi du học bằng chi phí của phiên trấn. Ngay khi thành đạt về học vấn rồi, anh sẽ về xứ, làm thầy dạy trong trường của phiên trấn. Xứ này đã công nhận tài năng về học vấn của Yonosuke. Vì vậy, Yonosuke có nhiều dịp thường xuyên đến dinh cơ của phiên trấn trên Edo, trong đám người anh làm quen ở đó, có ông già làm vườn từ xứ lên, con gái ông cũng vào làm phụ bếp ở nhà dưới. Cô con gái thương cha già, thỉnh thoảng lên dãy nhà trên dọn dẹp phòng của cha cô ở đấy, có khi lại nấu món ngon cho cha ăn rồi về. Khi biết hai cha con họ cũng là người cùng xóm Somemono, Yo-

nosuke dạn dĩ lui tới chuyện trò hay ăn tối với họ.

Chuyện ngài Fuku mà anh nghe được, là từ người con gái này, tên là Yone.

– Tớ viết trong thư cho cậu là ngài Fuku bị cho nghỉ và gởi nhờ nhà Yashiro, nhưng cô Yone cho biết là sự thật hoàn toàn khác hẳn. Trước đây đã có lời đồn rằng ngài Fuku bị sẩy thai là do ngài Fune, mẹ ruột của quan Thế tử Shima bây giờ, lúc đó còn được gọi là Matsunojo, tác động. Từ khoảng mùa xuân năm ngoái lại có lắm chuyện quái gở liên tục xảy đến cho ngài Fuku. Hành lang ngay trước phòng của ngài Fuku ở dãy nhà dưới tự nhiên trơn trợt lạ lùng, làm cho ngài Fuku suýt ngã ngửa ra. Định tắm thì nước trong bồn tắm đã sôi sùng sục. Đi tản bộ ở vườn sau nhà thì lại bị chó

dữ tấn công. Rồi người tớ gái nếm thức ăn trước bị trúng độc. Mà không chỉ một lần, cả ba lần như thế. Thức ăn của ngài Fuku tất nhiên là do nhà bếp ở dãy nhà dưới nấu, nên chuyện trúng độc đã làm đám cô Yone rúng động, khiếp hãi. Họ có dùng thứ gì độc khi nấu nướng đâu. Sự việc kinh khủng như thế xảy ra nhiều lần, họ hiểu rằng kẻ ác đang lẩn quất đâu đây rất gần họ, có thể đã trà trộn vào ngay trong bọn họ nữa kia. Dạo đó, bước chân của Lãnh Chúa lảng ra xa dãy nhà dưới. Cũng có người đồn là ngài đã bớt sủng ái ngài Fuku rồi, nhưng cũng có kẻ cho rằng cứ xem những chuyện quái gở xảy ra cho ngài Fuku gần đây thì hẳn là Lãnh Chúa phải giả vờ làm thế để xoa dịu cơn ghen tuông của bà vợ đang có thế lực là ngài Fune. Cô Yone con người làm vườn cũng nghĩ như thế. Việc Lãnh Chúa cho ngài Fuku nghỉ và gởi vào nhà

thân quyến là Yashiro đã làm rúng động mọi người làm việc trong dinh Lãnh Chúa trên Edo, nhưng không làm thay đổi được cách hiểu ấy của nhóm người nhỏ trong đó có cô Yone. Bởi các cô này đã nắm được chứng cớ.

– Chứng cớ gì?. Bunshiro nhìn Yonosuke chăm chú.

Yonosuke gật đầu – Đừng nói với ai khác nhé. Nếu là sự thực thì đây là bí mật cực độ của phiên trấn..... Ngài Fuku có thai rồi.

– Con của Lãnh Chúa à?

– Tất nhiên là con của Lãnh Chúa rồi!. Yonosuke nhìn Bunshiro như gắt: Còn phải hỏi!

Bunshiro nổi da gà. Xứ này đang nằm gọn trong tay phe Inagaki, Satomura liên kết với bà thiếp quyền lực là bà Fune ấy. Nếu tin này lộ ra thì nguy đến tính mạng của Fuku.

– Thật thế không?

– Có cô giúp việc ngay bên cạnh ngài Fuku. Cô này quen thân với cô Yone, khi ngài Fuku dời đến nhà Yashiro thì cô theo hầu. Nghe người nhà ngài Yashiro bảo là ngài Fuku đang có thai, thân thể quyền quý ấy cần phải bảo trọng cực độ, cần thư thả tỉnh dưỡng; cô Yone đã sửng sốt, không tin cả tai mình nữa. Cô Yone tin rằng việc ngài Fuku được đưa về xứ chứ không còn ở nhà Yashiro nữa, cũng là do chỉ thị của Lãnh Chúa.

– Thế thì chỉ là chuyện các cô nói với

nhau thôi, khó mà tin ngay được. Bunshiro nói.

– Nhưng mà, sự thực nhiều khi lại nằm trong tay các cô như thế đấy. Dù nói vậy, nhưng ngay cả tớ cũng không khỏi nửa tin nửa ngờ.... Yonosuke vừa nói vừa dồn sách vào lại trong bao có bọc giấy dầu và cột dây lại cẩn thận. – Thực hư thì cũng sẽ hiểu ra thôi.

– Có lẽ thế.

– Khổng Tử đã đứng bên sông mà nói: người ta chết đi, cũng như dòng nước kia cứ trôi qua, chẳng kể ngày hay đêm. Tớ thật chẳng muốn rút ra bài học từ lời dạy ấy. Yonosuke nói. – Đức Khổng Tử cảm nhận xu hướng biến đổi không ngừng của vạn vật, bất kể ngày đêm, mà than như thế. Đành giơ cả hai tay lên

mà chịu thua thôi. Sự vật chung quanh chúng ta bây giờ đây cũng đã biến đổi nhiều quá rồi.

– Tớ cũng cảm thấy thế. Bunshiro nói. Nhưng trước khi đồng điệu với cảm khái đột ngột ấy của Yonosuke, anh muốn xác nhận một điều. – Nghe đâu lúc trước Lãnh Chúa đã có ý định trả ngài Fuku về nguyên quán rồi, thế nhưng ngài có hiểu rõ tình hình ở xứ này không?

– Chuyện đó thì tớ cũng không rõ. Mà cậu nói thế nghĩa là sao?.

Yonosuke có vẻ chẳng thông gì mấy, nên Bunshiro kể vắn tắt cho anh nghe tình trạng hiện tại của phiên trấn, phe Inagaki, Satomura cấu kết với bà thiếp Fune, độc chiếm quyền lực trong xứ.

– Ngài Fuku về đây sinh con cho Lãnh Chúa là chuyện nguy hiểm cùng cực đấy. Phe Inagaki cũng giống như bà Fune, đâu có muốn thấy một đứa con nữa của Lãnh Chúa ra đời.

– À, ra thế. Yonosuke nhíu mày. – Nghĩa là có nguy cơ cả mẹ lẫn con đều bị ám sát?.

– Trường hợp tối ác là thế đấy.

– Nhưng chuyện này thì chỉ có tớ từ Edo về đây cho một mình cậu biết mà thôi. Có lẽ chẳng ai khác ở xứ này biết chuyện ngài Fuku cả.

– Nếu chuyện này có thực thì sớm muộn gì cũng sẽ có người biết.

Yonosuke làm thinh, lại nhíu mày,

nhưng rồi lấy giọng lạc quan ngay mà nói.

– Năm nay thì Lãnh Chúa sắp về xứ ngay đấy. Hiểu được tình hình trong xứ thì ngài sẽ có biện pháp giải quyết thích ứng ngay mà. Khỏi phải lo lắng quá đáng.

Đưa Yonosuke về, trở lại phòng, Bunshiro chìm vào suy tư sâu kín. Nếu điều Yonosuke cho biết là sự thực, thì vận mệnh của Fuku không thể lạc quan được. Phe Inagaki, Satomura sớm muộn gì cũng sẽ đánh hơi biết Fuku đang lánh nạn ở biệt thư Keyaki. Mà ở phiên trấn còn có bà thiếp Man là kẻ có thế lực trong nội cung nữa. Quê nhà chẳng phải là chỗ an thân cho Fuku. Phải chi Fuku bị cho nghỉ trở về nhà cha mẹ thì còn có vẻ an toàn hơn.

3

Khoảng nửa tháng sau, nhằm ngày khỏi đi làm, Bunshiro thực hành ngay chuyện anh đã suy tính lâu nay.

Anh mặc quần cộc ngoài cho việc đi tuần thú, buộc chặt đôi giày rơm, đội nón, ra khỏi nhà. Bảo mẹ và vợ rằng phải đi tuần một vòng trong làng, mà đó cũng không phải là lời nói dối. Có điều Bunshiro muốn đến làng Kanai thôi.

Ra khỏi các xóm quanh thành thì đến các ruộng lúa vừa cấy xong. Vừa rảo bước vừa nhìn những mầm non mảnh mai trên những nhánh cỏ lả lướt đu đưa trong gió nhẹ, Bunshiro thấy phía xa kia có bóng người làng còn đang cấy lúa trễ.

Cả người già lẫn trẻ con đều ra đấy, tuy thời kỳ náo nhiệt bận bịu đã qua, nhưng mạ nẩy mầm cũng sớm trễ khác nhau, và các nhà ủ mầm cũng sớm muộn đôi chút, nên việc cấy lúa cũng chưa xong hoàn toàn. Nhìn kỹ vẫn còn thấy đây đó có các nhóm nhỏ đang cắm cúi cấy lúa.

Làng Kanai ở phía sau đám ruộng ấy, trải dài ở chân đồi phất phơ những lá non chiếu ánh sáng mặt trời. Từ thành ra xa khoảng một dặm rưỡi (6 cây số), nhìn kỹ thì thấy làng Kanai, những đám cây, những mái nhà san sát, nhưng phía biệt thự Keyaki thì chỉ thấy đám lá non sáng rỡ ràng mà chẳng thấy có hình tích nhà cửa gì cả.

Rảo bước trên đường vòng cung một hồi, Bunshiro đến gần một làng nhỏ bên tay trái, một trong những xóm làng liên

tiếp nhau bên này sông Gokengawa đối với làng Kanai. Phía trước khu đất nhỏ tên là Kazado ấy có khoảng sáng chói lọi ánh nắng chính là một khúc sông Gokengawa. Bờ sông Gokengawa ở khoảng này đầy lau sậy um tùm nên ít thấy dòng nước. Dọc đường, cỏ đồng đã ra hoa, có giống chim ở bờ nước bay vút qua trên đồng lúa non hay lẩn trốn trong đám cỏ trên bờ ruộng.

Bunshiro vừa đi vừa ngắm cảnh ấy một hồi thì ra đến con sông nhỏ chảy qua bên cạnh biệt thự Keyaki ra sông lớn Gokengawa. Bunshiro bước qua cây cầu nhỏ bằng gỗ, rồi đứng lại, nâng nón lên nhìn về phía trước. Đến đây thì thấy được rõ ràng làng Kanai trải dài dưới chân đồi, các mái nhà liên tiếp, các chòm cây che gió cho nhà cửa, cây cầu ở bìa làng, và có lẽ người làng đang đốt gì đấy,

có làn khói trắng lan tỏa trên không từ giữa làng. Không chỉ trên đồng ruộng, mà cả các vườn rau cũng thấy có dáng người cặm cụi làm lụng.

Đi một hồi nữa thì vào đến đầu làng, ngả tư có trụ cao khắc hình La Hán và bảng chỉ đường. Bảng ghi đi thẳng thì đến tận làng Hogari quận Konuma, rẽ phải là làng Kanai, rẽ trái thì đến làng Aobatake.

Bunshiro vào làng Kanai, hai bên đường là vườn rau. Các làng Kanai, Aobatake được tiếng là giàu có, nhà cửa nhiều mà thuế nộp hằng năm cũng nhiều, Bunshiro làm sổ sách nên biết như thế, vào tận làng thì thấy quả thật có nhiều căn nhà rộng lớn nổi bật.

Đây là làng đã thỉnh nguyện việc

cứu mệnh cho cha mình. Bunshiro nghĩ thầm.

Lòng anh bắt đầu dâng lên niềm cảm khái. Dáng anh đội nón đi đường, mắt nhìn ngang nhìn dọc ra vẻ người lạ từ xứ khác đến, khiến người làng đi ngang qua chỉ chào vội, rồi bước thẳng, ném lại tia nhìn tò mò.

Bunshiro thong dong đi xuyên qua làng, ra đến đường ven đồi. Đám lá non um tùm của hàng cây cử hiện rõ trong mắt anh. Bunshiro cảm thấy nhịp trống ngực bắt đầu nhanh lên. Đi trên đường này một đỗi nữa, có khi cô Fuku đang đứng ở trước biệt thự ấy không chừng.

Nhưng tất nhiên làm gì có chuyện đó, đến trước chiếc cổng tre sơ sài không xứng đáng với biệt thự của một Lãnh

Chúa, anh chỉ thấy quang cảnh vắng vẻ, đã chẳng có bóng dáng người nào mà cũng chẳng có vật dụng gì cả. Con sông nhỏ chảy vòng như ôm lấy khuôn viên biệt thự, có cây cầu gỗ vững chắc nối vào cổng biệt thự. Bunshiro im lặng bước ngang trước cầu gỗ. Mặt sau nhà thì không thấy, chứ mặt trước dùng đám cây cử làm hàng rào thô sơ.

Bunshiro vừa đi vừa đưa mắt nhìn qua các khe hở trong đám cây cử, nhưng chỉ thấy được phần nào của tòa nhà, ánh nắng chiếu qua kẽ lá lọt vào trong như những mũi tên ánh sáng. Chẳng nghe tiếng người nói, mà cũng chẳng nghe tiếng động gì khác. Anh vừa hoài nghi không lẽ chuyện Yonosuke cho biết không phải là sự thực, vừa bước về phía góc khuôn viên biệt thự rồi rẽ sang

trái. Ngôi biệt thự trông như nhà hoang, không có ai ở.

Đi vòng bên hông khu đất cũng không thấy có gì lạ hơn. Dòng sông nhỏ chảy dọc theo khu đất về phía tây, gặp ngọn đồi phía sau thì vòng ngược ra xa về phía đồng bằng. Dòng nước, có lẽ do thời tiết hiện tại, chảy êm đềm không nghe tiếng nước, làm đúng phận sự một hào nước bao bọc bên ngoài khu đất. Phía bờ bên kia là hàng rào bằng đám cây, tuy thô sơ nhưng đủ cản không cho thấy động tĩnh gì bên trong. Bên hông cũng có cây cầu nhỏ và chiếc cổng tre nhỏ hơn cổng chính phía trước. Tuy nhỏ, nhưng chiếc cổng cũng cho thấy vẻ nghiêm ngặt khiến người ngoài không dám lại gần.

Xem đến đó xong, Bunshiro quay trở lại, khi đến gần góc khu đất, anh mới cảm thấy sau lưng mình có chút động tĩnh. Bunshiro quay phắt lại thì thấy bên cạnh cây cầu nhỏ lúc nãy, đã có người đứng đấy, một võ sĩ đeo đủ hai thanh kiếm. Rồi ở khúc rẽ lại có thêm một võ sĩ nữa xuất hiện. Người võ sĩ trung niên này thong thả bước lại gần, cử động toàn thân không có chút sơ hở nào cả.

– Có việc gì ở nhà này sao?

Giọng hỏi có hơi hướm Edo giống như của Inukai Hyoma. Lời nói mềm mỏng nhưng tia mắt sắc bén nhìn thẳng vào Bunshiro. Anh giở nón, chào.

– Tôi là người của tổ Kiểm nông đi kiểm đất đai các làng. Xin khỏi phải nghi ngại.

Vừa nói, Bunshiro vừa cảm thấy an lòng. Có lẽ cô Fuku thật sự đang ở trong biệt thự này, và có người hộ vệ như thế này thì hẳn là không sao.

Lời nói của Bunshiro không hiểu có được tin không?

Người võ sĩ trẻ đứng ở cây cầu lúc nãy cũng tiến đến sau lưng Bunshiro, hai người kềm anh vào giữa, cật vấn nghiêm ngặt vài câu nữa, nhưng rồi có lẽ đã hiểu Bunshiro không có ác ý gì, người trung niên bảo anh đi được rồi. Và dặn thêm.

– Chuyện xảy ra hôm nay, đừng nói lại với ai thì tốt. Được chứ?

– Chuyện hai vị đây à?. Bunshiro hỏi.

– Chuyện ở đây, nhất thiết đừng nói gì cả.

Người võ sĩ trẻ phía sau nói, giọng cứng cỏi.

Bunshiro quay nhìn, thấy mắt anh ta đằng đằng sát khí đang nhìn anh đăm đăm. Nếu là ban đêm, hẳn anh ta đã chém mình rồi, Bunshiro nghĩ.

Cả hai người đều không mặc áo khoác ngoài, có lẽ để sẵn sàng rút kiếm. Có lẽ họ từ bên trong nhìn thấy Bunshiro có vẻ soi mói khả nghi nên ra đón đường hỏi lý do.

– Xin vâng. Bunshiro nói.

Người võ sĩ trung niên, nét mặt dịu lại, mở đường cho anh.

Nhưng khi Bunshiro qua trước nhà, gần rẽ sang khúc quanh, lại có tiếng gọi với phía sau lưng. Hai người đàn ông

đứng cạnh nhau, đăm đăm nhìn Bunshiro. Có thể họ nhìn sau lưng anh mà nghi không phải là người đi kiểm đất đai trong làng.

– Xin hỏi để phòng khi cần đến. Người trung niên nói. – Xin xưng tên và chức vụ một lần nữa.

– Maki Bunshiro, làm việc kiểm đất địa phương. Bunshiro nói.

Người võ sĩ gật đầu, đưa tay mời anh đi.

Họ có trình tên mình lại cho cô Fuku không nhỉ. Bunshiro nghĩ thầm. Nhưng anh không hồi hộp về chuyện này. Có trình tên anh lại cho cô ấy hay không cũng thế thôi. Anh tưởng tượng hình dáng Fuku ẩn náu trong biệt thự

như trong cái kén, hoài thai đứa con của Lãnh Chúa. Một người đàn bà khác hẳn với cô Fuku trong ký ức của anh. Lần đầu tiên anh có cảm giác như thế.

Đức Khổng đã đứng bên sông mà nói, như lời Yonosuke văng vẳng bên tai anh: như dòng nước trôi hoài trôi mãi kia, bất kể ngày đêm, sinh mệnh của muôn vật trôi nổi, biến đổi, có thứ gì mà chẳng đổi khác kia chứ?

Ngay bản thân anh, vài năm nay đã có bao nhiêu là biến đổi rồi. Cha anh bị bức tử, cô Yada Yoshie đã chết, anh được truyền thụ kiếm pháp bí truyền rồi vào thành làm việc, cưới vợ,... Trong khoảng thời gian đó, anh đâu chỉ nghĩ đến cô Fuku. Nhiều lúc đã quên đi. Và cả cô Fuku cũng đã trải qua nhiều biến đổi không tầm thường chút nào. Có nghe lại

tên anh, chưa hẳn cô ấy đã tưởng nhớ lại. Hơn nữa, cô Fuku là ái thiếp không đến nỗi bị cô lập, không ai giúp đỡ, Lãnh Chúa đã chu đáo cho người hộ vệ cô rồi. Chẳng phải đến thứ mình phải lo lắng cho cô ấy.

Bunshiro dừng chân lại ở bìa làng, quay đầu nhìn về phía biệt thự Keyaki.

Vang rộn tiếng ve

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 16
NGƯỜI RỦ RÊ

1

Từ lúc ruộng đồng chung quanh thành lên màu xanh mơn mởn, Bunshiro bắt đầu thường xuyên đi về các thôn làng, cùng với cấp trên và đồng liêu của anh ở tổ Kiểm nông. Đôi khi ra đến tận biên giới xứ bên cạnh, những lúc như thế, anh ở lại đêm trong ty quản lý sở tại tới hôm sau mới về. Những lần đi về trong cùng ngày, cũng hiếm khi về

nhà được khi trời chưa tắt nắng, Bunshiro dần dần hiểu được nỗi cực nhọc của công việc trong tổ Kiểm nông.

– Làm biếng lội bộ thì không làm việc này được đâu. Kitano, người đồng liêu quá 40 tuổi, nói với Bunshiro. – Bọn ta thời trẻ đã lội bộ liên tục, đến lông cẳng cũng không mọc kịp nữa kia.

Bunshiro chưa hiểu được một nửa công việc mà đàn anh trong tổ phải làm. Họ đi cùng người hướng dẫn vào các làng, lội vào ruộng, kiểm tra tình trạng lúa chia nhánh, màu lá lúa, hay đi vòng vòng kiểm tra phòng ngừa nạn châu chấu. Năm đó, mùa mưa dầm kéo dài, gió đông lạnh lẽo, khiến lúa không lớn được, mà lúa một số ruộng lại phát bệnh; đang lo mất mùa vì lạnh thì bớt mưa, những ngày nắng chói chang, nóng bức bắt đầu.

Trong khí nóng không khác gì giữa mùa hè, mọi người lắc đầu, gặp nhau chào hỏi bằng lời than trời nóng, nhưng ruộng lúa thì lấy lại được sức sống. Lá lúa mọc mạnh. Hội Đêm ở đền Kumano xong, qua mùa hè là lúa âm thầm đâm chồi nảy lộc.

Tuy vẫn như trước, chưa hiểu gì mấy về việc nhà nông, Bunshiro cũng thấy được vẻ đẹp của cây lúa trổ bông. Anh có cảm giác tự hào được cùng cấp trên và đồng liêu cùng dân làng bảo vệ được mùa màng. Không chỉ việc trồng lúa mà nói chung, mọi việc nông tang đều là những trận đấu sinh tử bằng kiếm thật, không thể thua xong xin thi đấu lại được. Mà mỗi năm chỉ có thể đấu một trận mà thôi. Vì thế, phải tận dụng mọi phương tiện, chuẩn bị chu đáo, gieo mạ, cấy lúa. Cấy xong lại phải chăm sóc cho đúng các

thời kỳ sinh trưởng của lúa, nếu không lúa không lớn lên được. Chẳng hạn, chuyện làm cỏ, người làng phải cặm cụi nhổ cỏ dại, bò lê khắp cánh đồng dưới ánh nắng tóe lửa, là vì thế.

Lần đầu tiên Bunshiro được biết người làng phải tận tay vuốt ve từng tấc đất ruộng ba lần, từ vòng nhặt cỏ thứ nhất đến vòng nhặt cỏ thứ ba, để loại cho hết cỏ dại hại lúa, khắp các xó xỉnh trên toàn vùng ruộng đồng của cả phiên trấn. Hồi nhỏ, ra sông sau nhà ngắm cảnh đồng ruộng trải dài trước mắt, anh đâu tưởng tượng được chuyện này. Đến bây giờ Bunshiro mới hiểu ra được chiều sâu trong suy tư của cha anh khi khăng khăng yêu cầu đổi vị trí cắt đê tháo nước để cứu được mùa lúa trên bao nhiêu là mẫu ruộng ấy. Và ngài Aiba Soroku hẳn cũng đã hiểu được như thế, nên đã chấp

thuận đề nghị của cha anh.

Khi lúa bắt đầu có màu, một đêm nọ, gió mạnh thổi tràn qua phiên trấn, làm ngã cây lúa. Bọn Bunshiro phải chia nhau về các làng để kiểm điểm thiệt hại. Cứ hai người một đội, Bunshiro đi chung với Aoki Magozo. Aoki khoảng giữa cỡ tuổi 30, mặt rổ ngăm đen, ít nói. Bảo là đi kiểm điểm thiệt hại, nhưng cũng không phải trực tiếp đi điều tra thiệt hại vì việc đó đã được năm ty quản lý sở tại làm rồi. Bọn Bunshiro trước hết là đến các ty đó nghe báo cáo về tình trạng địa phương, nhận sổ sách rồi đi một vòng các làng trong vùng trách nhiệm để kiểm chứng.

Đến các làng, công việc chính của họ là vừa xem các con số thu hoạch giảm bao nhiêu, phần mà nhân viên tại chỗ đã ước lượng, vừa gặp trực tiếp các viên

chức trong làng để biết người làng ước lượng thiệt hại như thế nào. Nếu có sai biệt thì sau này quan Chưởng quản tổ Kiểm nông, quan trú đóng sở tại và viên chức trong làng sẽ họp nhau mà bình định, bọn Bunshiro chỉ việc nghe dân làng giải thích, yêu cầu rồi ghi vào sổ, mang về.

Ngày xưa, Chưởng quản tổ Kiểm nông chỉ quản lý núi rừng trong phiên trấn, lo việc xây dựng và kiểm soát đê điều sông ngòi, ngoài ra thì xử lý chuyện địa phương khiếu kiện, và bắt giữ tội nhân, chứ không tham dự vào chuyện kiểm tra thu hoạch lúa gạo, hay phán định về tình trạng thiệt hại mùa màng. Các chuyện này đã thuộc về trách nhiệm của các ty quản lý sở tại. Những năm gần đây, quyền hạn của Chưởng quản tổ Kiểm nông được nới rộng, kiểm soát

thêm một phần công việc của các ty quản lý sở tại nữa, là do chỉ thị của quan Gia lão danh tiếng Kaji Oribe. Có thể là dưới thời Kaji Oribe nhiếp chính, đã bộc lộ nhiều vụ tham nhũng ở các ty quản lý sở tại, nên đã có thay đổi quyền hạn như thế để ngăn ngừa tham nhũng tái phát. Hoặc cũng có thể Kaji Oribe đã thay đổi như thế chỉ vì muốn tránh chuyện quan sở tại độc đoán xử trí chuyện thu hoạch nông nghiệp là phần trung khu quan trọng nhất trong chính sách cai trị của phiên trấn.

Dù gì đi nữa, thì lần này tổ Kiểm nông cũng đã làm việc nhặm lẹ. Nhưng lần này, thiệt hại vì gió bão chỉ nặng ở phía bắc của phiên trấn, còn các làng phía nam mà bọn Bunshiro đến thì chỉ thiệt hại nhẹ thôi, nên công việc của bọn Bunshiro đã tiến triển thuận lợi. Nói vậy

chứ, phận sự vẫn là đi đến tận nơi, nghe giải thích, yêu cầu tại chỗ, nên hửng sáng ra đi, đến lúc mặt trời ngả về tây mới về đến gần thành được.

– Xà, còn một làng nữa. Đến trước cổng làng Kanai, Aoki nói, dõi mắt nhìn mặt trời đã hạ xuống gần đường viền đồi núi sau làng. – Muốn làm cho xong trước khi trời tối đấy.

– Nếu không có gì sai biệt thì tốt. Bunshiro cũng nói với ý mong mỏi.

Bước chân của Aoki vẫn có phần nhẹ nhàng, còn Bunshiro thì đã mệt đừ, đến không nhấc chân lên được nữa. Nhưng tuy là hai người một đội, thực tế là Aoki làm hầu hết, Bunshiro còn phải xem theo đó mà tập việc, nên anh không thể than chuyện mình đã hết sức được, mà chỉ có

nguyện vọng thầm kín muốn về được thành sớm mà thôi.

Xem cách làm việc, anh hiểu Aoki ít nói nhưng là người giỏi việc. Những câu ông hỏi người làng đều gọn mà đầy đủ; ông di động ứng xử nhặm lẹ, hiệu quả. Cách thức làm việc của Aoki đúng là của người đã quen tay, như đi vòng kiểm điểm vườn nhà của mình vậy.

Mình cũng phải đạt đến mức thạo việc như thế mới được. Bunshiro nghĩ thầm. Anh mừng hôm nay được đi chung với Aoki. Mới làm lần đầu, Bunshiro loạng quạng, ghi số cũng có lúc sai trật, vậy mà ông Aoki ít nói ấy cũng không trách mắng gì cả. Ông tự tay sửa lại các chỗ sai của Bunshiro, rồi chỉ bảo cho anh sau. Trên đường đi, ông cũng ít nói chuyện nên tuy có hơi chán nhưng

lại dễ chịu. Aoki là bạn đồng hành một ngày thì rất tốt.

Hai người tiến vào làng Kanai.

2

Aoki đột ngột quay sang bảo Bunshiro:

– Ta sắp đến viếng viên chức trong làng là ông Tojiro.... Nói đến đó, ông hơi ngừng lại, nhìn Bunshiro như dò hỏi. – Có biết ông Tojiro không nào?

– Thưa không. Bunshiro lắc đầu. Anh không hiểu vì sao Aoki hỏi thế.

Aoki quay mặt lại, im lặng bước đi. Đến ngả tư trong làng, sắp quẹo, mới nói:

– Khi cha cậu bị xử mổ bụng, làng

này và làng Aobatake bên cạnh đã chung tên viết đơn thỉnh nguyện cứu mệnh đấy, cậu nhớ lấy thì tốt.

– Thế ạ?. Bunshiro nói. Đúng là điều anh đã muốn biết lâu nay, tận đáy lòng. – Thưa, chính ông ấy là người đã chủ xướng giúp cho?

– Đúng thế, Tojiro là người đảm lược, thế nào cũng sẽ là cột trụ của toàn làng Kanai này đấy. Aoki quay lại nhìn mặt Bunshiro. – Cậu biết về đơn thỉnh nguyện đó chứ?

– Vâng, tôi có được người nói cho biết.

– Người nói đó là ngài Yokoyama chứ gì?

– Thưa, không phải.

– Người đó là ai, cậu không nói ra được à?

– Thưa không, xin tha lỗi cho. Bunshiro nói.

Anh phải giữ kín liên hệ với ngài Kaji Oribe.

Bunshiro từ chối chuyện nói tên người đó ra, Aoki có tức giận gì không, nhìn khuôn mặt rổ ngăm đen ấy, anh không thể biết được. Aoki chỉ nhìn thẳng phía trước mà bước đi, cuối cùng dừng lại trước một căn nhà có hàng rào bằng cây cao, chăm sóc kỹ.

– Đây rồi. Aoki nói.

Băng qua sân trước rộng rãi, hai người đến trước một nhà nông mái tranh cao to bề thế làm choáng ngợp người lạ.

Một mình Aoki bước vào trước, xướng chuyện cần gặp chủ nhà thì có tiếng đáp lại ngay, có vẻ có người trong nhà bước ra.

Nhưng từ sân Bunshiro đứng, nắng chiều ngăn anh không thấy được hình dạng Aoki hay người trong nhà phía sau ngưỡng cửa phủ bóng tối thẩm kia. Chỉ biết có vẻ hai người đang nói gì với nhau rất nhỏ.

Mãi vẫn chưa thấy Aoki ra lại. Bunshiro quay mắt nhìn về phía cây hồng vàng cao ở góc vườn. Những quả hồng phơn phớt chín phản chiếu ánh nắng sáng loáng. Thoảng từ đâu đến mùi ngựa, nhìn lại thì thấy một cậu trẻ tuổi cõng trên lưng một đống cỏ cao như núi, từ góc nhà tiến về phía hông nhà kho.

Cuối cùng, Aoki đã trở ra cùng với một người đàn ông khoảng giữa cỡ tuổi 40, khuôn mặt dài có phẩm cách cao quý.

Aoki vẫy gọi Bunshiro. Anh tiến đến gần thì Aoki giới thiệu: đây là ngài Tojiro, rồi quay sang phía ông Fuji, nói:

– Còn đây là con của ông Maki Sukezaemon, như đã nói trước đây.

– A, thế à?.

Người đàn ông nói, nhìn Bunshiro chăm chú. Rồi ông và Bunshiro chào nhau.

Bunshiro lễ phép cảm ơn ông đã chủ xướng chuyện đệ đơn thỉnh nguyện cứu mệnh cha mình, nhưng ông Fuji khoát tay, nói đó là việc đương nhiên làng này phải làm thôi. Rồi ông mỉm cười hiền

hậu nhìn Bunshiro:

– Anh làm việc Kiểm nông này hẳn là nhọc lắm. Phải đi nhiều chắc là cực lắm?

– Thưa, hôm nay thì có hơi nhọc. Bunshiro thành thật đáp.

Tojiro quay sang Aoki.

– Hay là vào trong nghỉ một chút rồi hãy đi xem ruộng.

– Nhưng mà, trời sắp tối rồi. Aoki liếc nhìn ánh mặt trời chiếu xuống đến bìa mái nhà bên cạnh. – Nghỉ một lát thì trời tối mất.

– Có lẽ còn kịp mà. Tojiro nói. – Lúa ngã chỉ ở một chỗ thôi. Mà ước lượng của làng cũng không khác gì ty quản lý

sở tại bao nhiêu. Xong ngay ấy mà. À, ta làm như thế này. Hai vị vào đây nghỉ, trong lúc đó, tôi cho người đi gọi Nagasuke và Isaku đến đây. Thế thì nhanh hơn.

– Thế ạ?. Có lẽ nghĩ chủ nhà đã có lòng mời mọc đến thế này thì khó mà từ chối, nên Aoki gật đầu dễ dàng: – Vậy xin bái lãnh một chén trà, rồi bước vào hiên nhà.

Aoki và Bunshiro ngồi ở hiên ngoài phòng khách, trong khi Tojiro vào trong nhà. Và nghe có tiếng nói bên trong, rồi ông Fuji ra hiên ngồi cạnh hai người.

– Tôi vừa cho người đi gọi, hai người ấy sẽ đến ngay đây thôi.

Aoki quay sang giải thích cho Bunshiro.

– Nagasuke là một viên chức của làng, còn Isaku là chủ đám ruộng ta sắp đi xem đấy.

Rồi Aoki và ông Fuji nói chuyện mùa màng thu hoạch ở vùng này gồm cả các làng Kanai, Aobatake,...

– Dạo mưa kéo dài thì lo thật, nhưng sau đó lúa đã vươn dậy được nên có lẽ là cũng sẽ thu hoạch được như mọi năm. Tuy vẫn phải kiểm kê xong xuôi rồi mới biết rõ được.

– Thế trận gió vừa rồi thì có sao không?. Aoki hỏi.

– Trận gió ấy thổi từ sau đồi đến, mà kỳ lạ thay...

Bunshiro lắng nghe hai người nói chuyện. Trận gió lớn ấy thổi qua trên đầu

của làng Kanai, rồi thổi xuống vùng ven sông Gokengawa, xong lại thổi dọc theo dòng sông về phía bắc, ông Fuji cho biết. Vì thế, ở làng Kanai, lúa chỉ bị ngã ở khu vực Furukota ngay trước sông Gokengawa mà thôi, còn phía bên kia sông làng Aobatake bị thiệt hại nặng nguyên một vùng rộng lớn.

– Thế thì trận gió ấy có Phật độ rồi. Aoki nói.

– Vâng, nếu là bão từ biển thổi vào thì làng này cũng bị thiệt hại nặng rồi.

Phật đây là nói về ngọn núi sừng sững sau đồi của làng Kanai, trên đỉnh có chùa thờ Phật Zao Gongen nên thường được xưng là núi Phật Gongen, tuy tên chính thức của núi là ngọn Komaki. Ngọn núi này đã làm thành một bức vách cản trận

gió thổi từ hướng đông nam ấy nên đã tránh cho làng Kanai khỏi bị thiệt hại nặng nề như các làng khác.

Trong lúc Aoki và Tojiro bàn tán chuyện cường độ và phương hướng của gió bão với giọng thành thạo như thế, thì có cô gái trẻ mang ra trà bánh và quả lê Nhật vừa gọt vỏ xong, chào hỏi ít lời rồi bước vào lại.

– Xin mời dùng trái cây.

Ông Fuji mời hai người khách, nói thêm rằng chưa tới mùa nhưng đã ngọt lắm rồi.

Bunshiro theo lời mời, ăn lê, thấy quả thật nhiều nước và ngon ngọt. Ngồi xuống hiên nhà, hai chân anh từ nãy đã mỏi nhừ và nóng như bị nướng trong

ánh nắng, dần dần dễ chịu hơn, và quả lê ngon ngọt ấy như đã giúp anh sống lại. Bunshiro nói với ông Fuji:

– Lê này ngon quá.

– Thế ạ?. Ông Fuji cười khoan khoái, rồi uống trà. Đột nhiên, ông nói:

– Thân phụ của anh cũng thích lê này lắm đấy.

– Thưa, cha tôi ấy à?. Bunshiro ngẩng lên từ quả lê dợm cắn. Cha anh làm ở tổ Xây dựng mà cũng có liên quan đến việc địa phương, thôn làng này sao? – Thưa, do việc ở tổ Xây dựng mà đến làng này đấy ạ?

– Vâng, thì cũng có lý do đó....

Ông Fuji hơi ngập ngừng. Aoki đằng hắng, rồi tiếp chuyện.

– Đâu 7, 8 năm trước có việc xây hai cây cầu sang làng Aobatake. Có phải chuyện lúc ấy không?

– Có lẽ thế. Lúc ấy, các ngài trong tổ Xây dựng thường đến nhà này ăn cơm trưa.

Ông Fuji nói. Rồi hỏi Bunshiro đã lập gia đình chưa, có con cái gì chưa, Bunshiro trả lời xong thì ông nói: giá mà ngài Sukezaemon còn sống thì hẳn là vui mừng lắm.

Vừa lúc đó, có hai người đàn ông bước vào vườn. Người cao, mập, mặt tròn là Nagasuke, người thấp, ốm và già hơn là Isaku.

Aoki và Bunshiro bước xuống từ hiên nhà, ra chào. Ông Fuji ra theo rồi 5 người cùng rời nhà.

Đúng như ông Fuji nói, Furukota là nơi sát bìa làng, gần như nằm bên ngoài làng. Ra khỏi các xóm, đi đường hoang một hồi thì thấy đê sông Gokengawa, đám ruộng ngay trước đê như đã có một bàn tay khổng lồ xoa lên một lượt khiến lúa gãy nằm rạp xuống đất.

5 người lên đê để nhìn cho xa. Thấy lúa ngã bắt đầu từ ruộng của Isaku, băng qua sông sang ruộng của làng Aobatake rồi kéo dài suốt hạ lưu sông Gokengawa. Mặt trời đã ẩn sau đồi, nhưng nhà cửa bên làng Aobatake vẫn còn ánh nắng, bầu trời còn sáng nên việc kiểm điểm không bị chướng ngại gì.

Aoki và hai người làng Kanai chỉ trỏ các đám ruộng, xem sổ sách, bàn tán mê mải với nhau. Bunshiro vừa lắng tai nghe, vừa đưa mắt nhìn phía đồi sau lưng làng Kanai. Chỗ có biệt thự Keyaki đã bảng lảng màu hoàng hôn, chưa lên đèn nên trông mờ tối.

Sinh con rồi sao chứ? Dạo này, Bunshiro gắng tránh nghĩ đến Fuku, nhưng lúc này chợt không tránh được. Đâu đó trong lòng anh vẫn còn tâm tình muốn bảo vệ cho cô ấy. Nghe nói Lãnh Chúa đã về xứ hồi tháng 5, thỉnh thoảng vẫn bí mật vi hành đến thăm biệt thự Keyaki, nhưng điều kỳ lạ là tên Fuku không hề được nhắc đến trong các lời đồn ấy. Có vẻ Lãnh Chúa đang dùng quyền lực để giữ bí mật, nhất thiết không để lọt tên Fuku ra đến tai công chúng. Thế nhưng, sự thực thì ngày nào đấy cũng sẽ bộc lộ,

và năm tới, Lãnh Chúa lên lại trên Edo rồi thì nguy lắm.

Đám Aoki bước xuống đê về phía ruộng. Bunshiro vội vã bước nhanh theo. Aoki và ba người làng ngắt nhánh lúa đã rạp xuống, nhặt hạt lúa lên tay, tách vỏ xem rồi vừa gật gù vừa trao đổi những câu ngắn Bunshiro chẳng hiểu được ý nghĩa. Có vẻ việc kiểm tra đã xong.

– Phía làng muốn nói là.... Aoki cầm sổ và bút, quay nhìn Bunshiro, giảng giải. – Ruộng ở Furukota bị thiệt hại chừng chín mươi phần trăm. Nghe ý kiến các vị và cân nhắc thêm thì có lẽ còn thu hoạch được khoảng 8 phần trăm.

– Khoảng 8 phần trăm thì làng không có gì phản đối cả.

Ông Fuji nói, và hai người kia cũng gật đầu. Chờ cho Bunshiro ghi vào sổ xong, 5 người men theo bờ ruộng ra lại đường hoang, trở về làng. Đến ngả tư làng, Aoki và Bunshiro từ biệt ba người làng.

Rời làng Kanai, hai người đi đến cầu gỗ qua sông nhỏ thì mặt trời đã chìm sau lưng đồi, mặt ruộng phơn phớt một lớp sương trắng mỏng. Không bao lâu sẽ sụp tối, nhưng cũng sắp về gần thành rồi. Có lẽ vì vậy nên bước chân Aoki đã thư thả hơn. Bunshiro cũng bước chậm lại theo ông.

– Đi kiểm vội vã thế này.... Aoki nói, vẫn nhìn về phía trước. – Chắc là cậu mệt rồi?

– Thưa vâng. Mà đi kiểm hôm nay,

tôi đã không giúp được gì bao nhiêu, nên đang lo không biết có làm vướng bận ông thêm không.

– Có sao đâu. Công việc thì quen ngay ấy mà. Aoki nói, và bước chậm thêm. Bunshiro cũng bước theo.

Aoki nói, vẫn nhìn về phía trước.

– Từ trước, đã muốn nói với cậu một chuyện, nhưng mãi chưa có dịp... Hôm nay, chỉ có hai chúng ta, là một dịp tốt đây.

– Thưa, chắc là ông khuyên bảo gì về công việc.... Bunshiro e dè nói.

Aoki lắc đầu, dừng chân, quay người lại nhìn anh với tia mắt sắc nhọn:

– Phiên trấn hiện nay đang chia làm hai, chắc cậu đã biết?

– Thưa vâng.

– Thế chuyện cha cậu đã làm việc cho phe Yokoyama thì sao?

– Thưa, đã có nghe qua.

– A, nếu thế thì chuyện dễ nói rồi. Đột nhiên Aoki nở nụ cười rạng rỡ khoe răng trắng. – Không biết ai nói cho cậu đấy, nhưng chuyện như thế thì tự nhiên mà cảm thông thôi... Vậy thì, xin hỏi lại cho chắc, ý cậu thế nào? Có thấy muốn giúp quan Gia lão Yokoyama không?... Cậu nghĩ sao?. Aoki ôn tồn hỏi. – Nếu đã nghe chuyện phiên trấn đang chia làm hai, thì cậu không thể không nghe biết chuyện phe Inagaki, Satomura phù lập

Thế tử mới để chiếm trọn quyền hành làm của riêng... Nếu cậu nói là chưa nghe, thì ngay bây giờ, ta có thể kể ra vài thí dụ cho cậu biết cũng được, nhưng gần gũi nhất là việc đi kiểm tra ruộng đất lần này đây. Đi một vòng rồi, cậu có thấy điều gì kỳ quái không nào?

Aoki bảo rằng sai biệt về ước lượng giữa dân làng và ty quản lý sở tại quá lớn. Trước đây thì không đến nỗi như thế, số ước lượng của hai bên thường chỉ xê xích một chút thôi. Sở dĩ lần này sai biệt quá lớn như thế, là vì quan Gia lão Satomura đã chỉ thị mật cho các quan sở tại ở các làng là phải ước lượng thiệt hại ít đi.

– Trước đây thì chuyện mật lệnh đó không làm được. Bởi đa số viên chức trong các làng là người của phe Yokoyama, nhạy chuyện phản kháng chính sách

bóc lột dân làng vốn là sở trường của phe Inagaki, Satomura. Nếu phe Inagaki cố ép buộc tiếp đến nổi xảy ra động loạn trong phiên trấn, thì những sơ hở trong chính sách của họ sẽ bị phe Yokoyama tấn công, khiến họ có thể mất quyền bính đang nắm trong tay.

Aoki nói tiếp:

– Lúc nãy, Tojiro có nhắc đến cha cậu, nhưng chuyện đó không có dính dáng gì đến việc xây cầu cả. Cha cậu, ngài Sukezaemon lúc bấy giờ đã nhận lệnh mật của quan Gia lão Yokoyama để tiềm nhập vào các làng mà hết sức tranh thủ xây dựng tổ chức của phe Yokoyama trong ban quản trị các làng ấy.

– Điều này thì tôi mới được nghe lần đầu. Bunshiro nói. – Nếu thế thì, đơn

thỉnh nguyện cứu mệnh cho cha tôi của hai làng này, có lẽ không phải vì chuyện dời địa điểm cắt đê tháo nước ấy?

– Không, tất nhiên đấy cũng là lý do chứ. Aoki nói. – Việc đó hiển nhiên là lý do chính, nhưng không phải chỉ có thế. Ngài Sukezaemon, cha cậu, từ trước đã quen biết và được tin tưởng không chỉ với người dân hai làng này mà cả với các viên chức trong nhiều làng khác nữa. Thế nhưng, thế lực ủng hộ quan Gia lão Yokoyama chỉ tồn tại ở các làng cho đến khi xảy ra biến cố chính trị ấy thôi. Sau vụ đó, gió mạnh chiều nào ngả theo chiều ấy, người làng theo nhau bám vào phe Inagaki, Satomura càng ngày càng củng cố quyền lực. Ngày nay, vẫn còn âm thầm ủng hộ phe Yokoyama có lẽ chỉ còn mỗi một làng Kanai đó mà thôi.

Aoki nói với nhiệt tình như đã tàng trữ bao nhiêu điều muốn nói bao lâu nay chờ đến được hôm nay.

– Hiện nay thì phe Inagaki, Satomura đã có tự tín rằng cho dù họ ép buộc mạnh tay đi nữa cũng chẳng bị sứt mẻ gì trong thể chế kiên cố của họ cả. Vì thế, chẳng có gì lạ trong chuyện sai biệt quá lớn về ước lượng thiệt hại mà cậu thấy hôm nay... Trong tổ Kiểm nông, người thấy chính sách ép buộc như thế mà lo ngại thì chỉ có ngài Chưởng quản của tổ, Kashimura, và quan phó là Seo mà thôi, ngoài ra thì cứ mặc nhiên làm theo ý quan Gia lão Satomura. Ngài Yokoyama rất khổ tâm vì tình hình như thế, không thể ngồi yên mà nhìn phe Inagaki, Satomura tha hồ tác quái nên đành mạo hiểm mà chiêu mộ đồng chí một cách bí mật... Ngài Yokoyama đang mong có

thêm người ủng hộ, được người nào, tốt người ấy, chuẩn bị cho một ngày chắc chắn phải xảy đến, ra mặt đối địch với phe Inagaki, Satomura. Thế cậu nghĩ sao?

Aoki nhìn Bunshiro chăm chú.

– Phe Yokoyama đã là phe nắm quyền mà bị diệt một lần rồi, xây dựng lại là một chuyện không dễ dàng. Manh động là bị đập nát ngay. Tình hình thực tế là như thế. Cậu có thể giúp sức vào được không?

– Thưa, tôi đã hiểu rõ chuyện rồi.

Bunshiro nói. Anh hiểu được tình hình, và cảm phục nhiệt tình của Aoki, nhưng thật tình, vẫn còn bị ám ảnh nặng nề về một chuyện.

– Nhưng, tôi không thể hồi đáp tức thì ngay tại đây được.

– Nghĩa là cậu muốn suy nghĩ thêm à? Ra thế!

Aoki im lặng một hồi. Rồi nói, có vẻ chua chát.

– Cha là cha mà con là con, suy nghĩ không giống nhau được nhỉ.

– Thưa không, tôi không định nói như thế đâu. Dù sao, tôi vẫn là con của Maki Sukezaemon...

Aoki trở lại con người ít nói cũ, im lặng nhìn Bunshiro.

– Có điều, mẹ con tôi đã phải lâm vào cảnh ngộ cay đắng một thời gian dài, đến năm nay mới trở lại được sinh hoạt

bình thường như người khác. Tôi không thể mạo hiểm một cách khinh xuất được.

Bunshiro vừa nói, vừa nhìn về phía trước con đường hoang dã, lúc đó có bóng một võ sĩ xuất hiện. Người ấy thân cao, cốt cách vạm vỡ, mặc quần cộc đi ruộng, áo khoác mở ra cầm trên tay.

3

Có lẽ võ sĩ ấy đã thấy bọn Bunshiro trước. Tiến bước ra đường, ông ta nhìn chăm bẳm về phía hai người. Nhưng khoảng cách vẫn còn độ 10 tầm kiếm, màu hoàng hôn bao trùm chung quanh không cho thấy mặt hay cỡ tuổi nào. Bunshiro lúc đầu nghĩ đó có lẽ là một trong những người hộ vệ trong biệt thự Keyaki. Đột ngột từ đám ruộng xuất hiện

hẳn chỉ có thể là đến từ biệt thự Keyaki. Thế nhưng người đó chẳng có vẻ là vệ sĩ, mà cung cách, phong thái lại có vẻ là quan chức gì đó trong thành. Nhìn về phía ông ta có vẻ nghi ngại, Bunshiro nói tiếp.

– Xin cho suy nghĩ trong vài ngày nữa. Rồi sẽ xin hồi đáp.

– Cậu mới cưới vợ đâu khoảng mùa xuân, phải không?

– Thưa vâng.

– Thanh danh gia đình, sinh hoạt gia đình,... cậu suy xét những chuyện quan trọng đó là điều dễ hiểu thôi. Nhưng mà....

Aoki chợt hạ giọng. Có vẻ ông cũng đã để ý thấy người võ sĩ vừa xuất hiện

trên đường từ ruộng vào thôn xóm ngoài thành. Ông vừa nhìn chăm chú người võ sĩ ở phía trước, vừa nói tiếp.

– Những thứ đó chỉ là bình an trong chớp mắt mà thôi. Ngày nào phe Inagaki, Satomura còn nắm quyền trong phiên trấn, thì còn phải nhớ rằng bình an ấy có thể bị cướp mất đi lúc nào không hay đấy. Bọn chúng chưa bỏ chuyện theo dõi để làm hại di tộc của những người bị bức tử trong biến cố ấy đâu.

Aoki vừa nói xong, cứ như là đã nghe được giọng nói nhỏ đó, người võ sĩ phía trước bỗng quay đầu lại, đến gần hai người.

– Xin chào.

Đến gần còn khoảng đâu vài tầm

kiếm, ông ta lên tiếng. Giọng bề thế, như áp đảo người nghe.

– Nghĩ là mặt trông quen quen đã thấy đâu đó rồi, hóa ra là Aoki Magozo ở tổ Kiểm nông đấy à?

Aoki giở nón, cúi đầu thi lễ. Bunshiro cũng làm theo.

Nhưng người kia không đáp lễ, chỉ nhìn Aoki với tia mắt sắc nhọn mà nói.

– Nghe nói lần tụ tập ở chùa Saisen mới đây là do tay ngươi dàn xếp kia đấy. Khéo lắm, nhưng lần thứ hai thì không thoát đâu nhé!.

Trong khoảng tối của nón che, tay Bunshiro bật nhẹ đốc kiếm. Anh cảm nhận được sát khí đằng đằng từ người đàn ông. Bunshiro quay nhìn Aoki. Ông

vẫn im lặng, ưỡn ngực nghênh tiếp, nhưng dù trong màu hoàng hôn, vẫn thấy được khuôn mặt ông tái xanh, lởn vởn hình bóng thần chết. Có lẽ đang bị áp đảo bởi sát khí từ người võ sĩ.

– Trên đã bảo là nếu tái phạm thì sẽ xem đó là tội phản nghịch đối với phiên trấn. Chúng ta hiểu là lúc đó sẽ xử phạt xứng đáng. Ta nhắc lại lần nữa cho ngươi biết như thế.

Người võ sĩ cao lớn ấy gằn giọng, tiến đến trước mặt Aoki.

– Làm lần thứ hai thì sẽ bị trừng trị. Coi chừng đấy.

Ông ta tiến thêm bước nữa như để đè ép Aoki.

Bunshiro bước tới một bước để bao bọc Aoki.

Người kia nhìn Bunshiro, quay người sang phía anh, rồi thong thả lùi lại, giữ khoảng cách, và hỏi:

– Đồng liêu của Aoki à?

– Vâng, tập sự kiểm ruộng đất.

– Tên là gì?

– Tôi là Maki Bunshiro.

– Ồ. Người đàn ông thốt lên. Trên khuôn mặt nghiêm khắc thoáng vẻ cười cợt. – Maki Bunshiro phái Kudon đấy à?... Ta đã được xem trận đấu với Okitsu. Ngày nào đấy, cũng muốn xin thử sức cho biết.

– Thưa, ngài danh tính là gì?

– Ta à? Không nói ra thì cũng sẽ biết thôi.

Nói xong, ông ta cười ha hả rồi quay lưng lại. Tay cầm áo khoác mặc lên người rồi bước dài, tấm lưng to lớn ấy xa dần.

Bunshiro quay lại thấy Aoki rút khăn giắt ở thắt lưng ra lau mồ hôi trên mặt. Trời lạnh mà mồ hôi rịn ra không ngớt, Aoki phanh áo, lấy khăn lau từ cổ xuống ngực.

– Ông nào thế?

– Ngài Murakami Shichirouemon đấy. Aoki nói.

Có vẻ bị căng thẳng quá nên giọng ông nhỏ mà khàn khàn.

Tên người ấy đập mạnh vào ngực Bunshiro. Bất giác anh nhìn theo dáng nhỏ dần của người đàn ông ở phía trước. Murakami Shichirouemon chính là người đã trợ đao cho cha anh mổ bụng. Về sau, anh biết thêm ông ta ngày xưa đã là môn sinh cao cấp của võ đường Matsukawa, nhưng hôm nay mới gặp lần đầu. Anh hỏi cho chắc:

– Ngài Murakami ở tổ Hộ vệ đấy nhỉ?

– Không, bây giờ đã đổi sang tổ Kỵ mã rồi.

Aoki đáp. Có vẻ đã bình tâm lại được.

Ông bảo Bunshiro. – Thôi, ta đi. Rồi cười lớn. – Trước mặt người như thế thì tay chân mình đâm ra lúng túng!

Bunshiro thì bận tâm về chuyện vì sao Murakami lại đến từ phía biệt thự Keyaki.

4

Cùng với Aoki về dinh của tổ ở khu Sannomaru, lúc mọi người đã rời thành ra về cả rồi, Bunshiro báo cáo với người trực xong, anh về trước, để Aoki ở lại đúc kết sổ sách.

Thành được xây dựng trên thế đất cao, tuy chưa đáng gọi là đồi, chung quanh có tường đá bao bọc, ra khỏi cổng thành, đường thoai thoải xuống dốc.

Mặt trời đã lặn mất. Trong mắt Bunshiro đang bước xuống dốc, đã thấy ánh đèn được thắp lên trong các phố.

Sáng nhất là phố chính của xóm nhà buôn Aoyanagi. Trời trong nên ánh đèn rực rỡ hơn các đêm khác. Không có gió, không khí ban đêm không còn dư âm của đêm hè nóng bức nữa, mà có hơi mát làm da săn lại.

Không biết ông ấy có khinh mình không? Bunshiro nhớ lại hình dáng Aoki lúc anh ra về, ông đã ngồi ngay vào bàn, mài mực chuẩn bị viết sổ sách. Từ ngày cha anh bị bức tử, việc giữ thanh danh cho nhà mình đã trói buộc Bunshiro như quy luật sắt. Từ thời trẻ con, anh đã bắt buộc phải quyết tâm như thế rồi, mà sau khi cha mất, nhà Maki lại càng lâm vào nguy cơ diệt vong hơn nữa. Thêm vào đó, Bunshiro vốn là con nuôi, với mục đích nối dõi. Nhà Maki, tuy cấp thấp, nhưng cũng là một nhà có truyền thống lâu đời từ thuở khai sáng ra phiên trấn

này. Anh có ý chí mãnh liệt cố gắng giữ sao đừng vì mình mà nhà Maki đi đến chỗ diệt vong.

Hồi tưởng lại những năm tháng niên thiếu đáng lẽ được tha hồ vui chơi, lại phải sống e dè, lấm lét ngó trước nhìn sau, anh không khỏi thương hại cho chính mình. Phải chịu đựng mắt nhìn mỉa mai, lãnh đạm của thiên hạ đối với gia đình của kẻ phản nghịch, phải dằn lòng chịu cam khổ để gìn giữ cho được chút thanh danh gia đình như sợi chỉ mảnh mai. Tâm tình u uẩn đó đã chỉ có được một lối thoát, là việc tập luyện ở võ đường Ishiguri. Nếu không có kiếm pháp phái Kudon, hẳn là anh đã không thể kham nổi những ngày tháng khuất nhục ấy rồi.

Nhưng những tháng năm khổ nhọc

ấy, nay đang được đền bù. Nhà anh được phục hồi bổng lộc, trở lại sinh hoạt bình thường như người khác; anh đã có công việc làm, và mới cưới vợ xong. Rồi anh sẽ có con cái; và việc làm này, nếu chăm chỉ đừng biếng lười, thì hy vọng sẽ thăng tiến. Ngày nay thì anh có thể phác họa được cả tương lai như thế. Nghĩ cho cùng, cũng là nhờ từ những năm tháng bị vùi dập dưới đáy bất hạnh, anh đã không nguyền rủa, không gây gổ với ai, chỉ nhịn nhục mà chuyên chú vào việc học vấn và luyện tập kiếm pháp.

Anh không muốn để vuột mất sự an lạc mới có được. Anh nhớ lại lời đe dọa mà Murakami Shichirouemon đã ném vào mặt Aoki đêm nay trên đường về thành: Tội phản nghịch đối với phiên trấn, sẽ xử phạt xứng đáng. Có thể đó chỉ là lời dọa của Murakami. Nhưng chắc

chắn phải biết trước rằng nếu anh dính dáng vào phe Yokoyama thì có thể có ngày nhà anh bị đánh dấu toàn gia phản nghịch đối với phiên trấn, từ đời cha cho đến đời con. Anh chẳng muốn mạo hiểm đến như thế. Anh không hề nghe nói các bạn anh, cả Owada Ippei lẫn Shimazaki Yonosuke dính vào phe nào cả.

Bunshiro qua cầu.

Thế nhưng, ông Aoki là người tốt. Aoki cùng làm việc chung phòng với anh trong dinh của tổ Kiểm nông, cho đến nay cũng đã vài lần cùng theo quan Chưởng quản là ngài Kashimura đi kiểm tra các thôn làng. Aoki ít nói, không nổi bật, tuy Bunshiro kính phục ông là đàn anh của mình, nhưng không đặc biệt chú ý đến ông. Vậy mà, lần đầu tiên đi với ông, chỉ hai người, đến kiểm tra các

làng xem sao, thì quan điểm của Aoki về ruộng đất, nông sản, cách đối xử của ông với người làng, thật là chính xác, chu đáo, khiến Bunshiro phải cảm phục. Nhất là ở ông, Bunshiro không hề thấy thái độ hống hách thường có ở các viên chức khác mà anh đã gặp. Khi nói chuyện với người làng, Aoki không hách dịch, ông nhã nhặn, tử tế nhưng thẳng thắn nói điều phải nói, nên thường thuyết phục được họ.

Anh nhớ lại lời Aoki phê phán chính sách của quan Gia lão Satomura cấu kết với Inagaki, nguyên là quan Trung lão, bóc lột nông dân. Gần đây chính sách nông nghiệp ấy càng cưỡng ép mạnh mẽ hơn nữa vì phe họ đã nắm độc quyền vững vàng rồi. Nếu quả thực như thế thì sớm muộn gì chính anh cũng sẽ bị giao việc trói buộc bóc lột dân làng. Điều đó

thì anh hẳn cũng không chịu đựng được. Và tai anh lại văng vẳng lời Aoki nói rằng bình an mà anh đang có cũng chỉ trong chớp mắt, có thể bị cướp mất đi lúc nào không hay, nếu phe Inagaki, Satomura còn nắm độc quyền trong phiên trấn.

Khi anh về đến nhà, Setsu ra đón.

– Thưa anh mới về. Hẳn là anh mệt lắm.

Làm dâu được hơn nửa năm, cô đã bắt đầu quen thuộc với cung cách nói năng ra vẻ con dâu nhà Maki.

Bunshiro trao kiếm cho vợ, bước lên bệ cửa, ngồi xuống, lấy nước trong chậu để sẵn, lau rửa. Cô Setsu đã chu đáo hòa với nước nóng sẵn, nên dùng nước ấy rửa chân, anh thấy cơn mỏi mệt đã dịu

đi nhiều phần. Lời nói của Aoki, bình an trong chớp mắt..., lại ám ảnh anh.

Anh vào thưa mẹ rồi về phòng mình thì cô Setsu theo vào giúp anh thay quần áo. Cô thưa rằng có người nhà của Ippei đến.

– Sinh rồi à? Bunshiro hỏi. Chừng nửa tháng trước, bất ngờ gặp được nhau, Ippei đã cho biết là sắp có con.

– Vâng, con trai đấy anh.

– Ồ, thế thì tốt quá.

– Anh ấy nhắn là sẽ chỉ dẫn kỹ hơn, nhưng nói trước là xin thế nào cũng đến dự tiệc 7 ngày của cháu bé.

Vậy là Ippei đã là bố trẻ con rồi kia đấy. Bunshiro nghĩ thế, rồi chợt băn

khoăn không biết con của cô Fuku sinh ra đời rồi sẽ ra sao. Anh gắng xua tan ý nghĩ ấy đi, vừa lúc cô Setsu nói.

– Em thưa với mẹ thì mẹ có vẻ ganh tỵ với nhà ấy lắm đấy.

Nhưng có vẻ người ganh tỵ lắm chính là cô, Setsu nói xong ép má nhẹ vào lưng Bunshiro vừa mặc áo xong. Những lúc chỉ có hai vợ chồng mà lại nghĩ đến cô Fuku, Bunshiro có chút mặc cảm phạm tội. Anh vờ không để ý cử chỉ ra vẻ người vợ mới cưới vừa rồi của Setsu.

– Tiệc 7 ngày của cháu bé thì để ta đi. Mà quà mừng thì thứ gì được, em bàn tính với mẹ mà chuẩn bị đi nhé.

Nhưng đêm ấy, trong chăn chiếu tối tăm, trở lại trong trí Bunshiro chẳng phải

là chuyện đứa con mới sinh của Ippei, hay cử chỉ ra dáng người vợ mới cưới của cô Setsu, mà là lời mời của Aoki trên đường về thành. Suy nghĩ khẩn thiết hồi lâu, Bunshiro nghĩ có lẽ cha mình hẳn là vui lòng thấy mình tham gia vào phe Yokoyama. Nhưng lúc đó thì phải hiểu trước rằng có thể phải mất đi bình an trong đời sống mà anh đã có lại được sau nhiều khổ nhọc khuất nhục. Quyết tâm ấy không dễ dàng chút nào.

Trong bóng đêm, phảng phất hương tóc của Setsu. Mới lúc nãy đây cô đã nép đầu lên ngực anh, có lẽ là còn đượm lại trong mồ hôi. Lời nói: Bình an trong chớp mắt... lại thấp thoáng trong trí anh.

Đột nhiên, Bunshiro nghĩ hay là ngày được nghỉ sắp tới, mình đến võ đường xem sao. Anh có dự cảm rằng làm thế,

không chừng có được soi sáng gì về con đường trước mặt. Ngày trước, khi nào có chuyện gì nghĩ mãi không ra, anh cũng đã đến võ đường, múa tập kiếm tre cho đến lúc mệt nhoài.

Anh nhắm mắt lại, lần này chắc là ngủ yên được rồi.

5

Sau hôm chúc mừng tiệc 7 ngày của con trai Ippei là ngày Bunshiro được nghỉ. Anh đến võ đường, trước hết vào nhà chính, chào thầy Ishiguri rồi ra phòng tập. Vừa qua khỏi cửa đã nghe tiếng thét náo nhiệt và hơi nóng nồng mùi mồ hôi phát tán từ những tấm thân trẻ trung phả vào mặt anh thật thân quen.

Anh đứng lại trên nền đất nện ngay trước cửa vào, đưa mắt ngắm khoảng 20 người môn sinh tập luyện. Thấy trưởng tràng Maruoka ở góc phòng, anh tháo giày, bước lên sàn gỗ.

Thấy anh bước vào trong, môn đệ Sugiuchi Michizo đang tập kiếm tre cho một em chừng 13, 14 tuổi, đưa tay ngăn tập, rồi chạy lại phía anh. Lâu ngày không gặp, nay thấy Michizo đã là một chàng trai vạm vỡ.

– Lâu quá không được gặp anh. Michizo chào hỏi, rồi mỉm cười. – Hiếm khi thấy anh đến. Hôm nay được nghỉ đấy ạ?.

– Ừ.

– Đâu 6 tháng nay không thấy anh đến.

– Làm gì đến nỗi thế. Khoảng tháng 6 cũng đã đến một lần rồi. Bunshiro nói, nhìn Michizo trán ràn rụa mồ hôi. – Nói chuyện sau nhé. Tập tiếp đi.

Bunshiro bảo Michizo trở lại tập xong, bước về phía Maruoka cũng đang tập cho một em chừng 14, 15 tuổi. Maruoka không thấy anh, còn đang nắm tay môn sinh, chỉ bảo. Cách dạy của Maruoka lúc nào cũng tỉ mỉ như thế. Chờ xong một đoạn tập luyện, Bunshiro gọi Maruoka:

– Thưa anh.

Maruoka quay lại, cười tươi, ra chỉ thị cho môn sinh đang tập rồi đến gần Bunshiro.

– Gặp thầy rồi à?

– Thưa vâng, mới lúc nãy.

– Thấy thầy già đi chứ gì?

Bunshiro gật đầu. Thầy Ishiguri còn tỉnh táo nhưng tay run nhiều, trong khoảng ngắn gặp Bunshiro, ông đã lập cập làm đổ nước trà lên đùi hai lần.

– Võ đường cũng thay đổi nhiều đấy. Maruoka đưa Bunshiro vào góc phòng, vừa nói vừa nhìn đám môn sinh đang tập luyện. – Thầy Satake đã nghỉ dạy từ mùa hè, lên chức ở chỗ làm nên không có thì giờ đến võ đường được nữa.

– Thế, bây giờ anh Maruoka thế thầy ấy?

– Ừ, mọi người thúc hối, nên thành ra như thế. Anh Maruoka tính tình đôn

hậu, khi nói thế, có vẻ mắc cỡ. – Ohashi cũng nghỉ rồi.

Maruoka dõi mắt tìm, thấy Inukai Hyoma đang tập cho môn sinh ở góc trong cùng thì ra dấu bằng mắt cho Bunshiro.

– Ohashi bảo là đã có chỗ đi ở rể rồi, nhưng đấy là lý do bên ngoài, thực tế thì có lý do khác. Đấu thua Hyoma một cách nhục nhã, không chịu đựng nổi, phải bỏ đi đấy.

– Cách đối xử của Hyoma thì...

Bunshiro vừa nói vừa nhìn Hyoma đang tập cho môn sinh có vẻ thô bạo. Anh cảm thấy căm ghét hắn. Không hiểu sao cứ nghĩ đến Hyoma, anh lại thấy sôi sục trong lòng như thế này.

– Hẳn là anh Ohashi bị hạ thủ tàn tệ lắm?

– Đúng đấy. Maruoka gật đầu. – Thầy Satake đi mất, Ohashi cũng thôi rồi. Cậu thì còn ghi tên nhưng bận việc làm không đến được. Thầy chủ trường thì đã già yếu quá. Như cậu thấy đấy, võ đường bây giờ buồn lắm.

– Và anh Yada cũng đã mất đi rồi.

Bunshiro nói, tưởng nhớ lại những ngày vui xưa. Sàn võ đường đã thấm bao mồ hôi của chính anh. Anh luyến tiếc những ngày võ đường được trông nom bởi thầy Satake nhiệt tình, các đàn anh Maruoka và Yada ôn hòa nhưng kiếm thuật sắc sảo.

Maruoka nói. – Ừ, phải rồi. Bao nhiêu là thay đổi!.

– Bây giờ trưởng tràng là ai thế anh?

– Tsukahara đấy, kiếm thuật đã giỏi lên nhiều. Maruoka đáp. – Bị Hyoma vượt qua một lần, nhưng đã gắng sức đoạt lại được.

– Thế sau đấy là Hyoma?

– Ừ, rồi đến Hyoma, Sugiuchi,...

Đúng lúc ấy, như đã nghe hai người nói chuyện, Hyoma vẹt đám môn sinh bước đến.

– Chào. Hyoma giơ một tay lên chào anh.

Bunshiro im lặng gật đầu.

Hyoma cười cười.

– Nghề kiểm ruộng ra sao rồi?

– Có ích lắm đấy?

– Có ích lắm kia à?. Hyoma cười lớn. – Chẳng phải người ta nói là nghề hốt phân đấy sao? Vào ruộng, hốt phân đã rải lên kiểm điểm đấy mà.

– Xà, chuyện đó thì chưa nghe bao giờ. Bunshiro nói.

Hyoma nghiêm mặt lại nói:

– Lâu nay không gặp, có thể tập luyện cho một hồi được không?

Bunshiro cảnh giác nhìn lại Hyoma. Vẫn là khuôn mặt gầy còm, trắng xanh, nhưng mắt không an tĩnh, lúc cười, môi hơi xẹo đi. Vẻ mặt như thế, ngày trước đâu có. Bunshiro thấy khuôn mặt hắn có

vẻ đê tiện hơn trước. Anh chưa hiểu hắn thật tâm như thế nào nên dè dặt nói:

– Lâu nay không cầm đến kiếm tập...

– Thế nào cũng xin chỉ giáo cho.

– Đấu với cậu có lẽ hơi khó.

Bunshiro nói thế, nhưng chợt muốn dần cho Hyoma một trận.

Hyoma không biết thế, hắn lại cười nhạt:

– Hiếm khi có dịp tốt thế này, không nên khách khí.

Giọng hắn có vẻ trói buộc mạnh bạo hơn.

– Vậy thì.... Bunshiro nói. – Không

phải luyện tập, mà đấu thử xem nào. Anh Maruoka giám định hộ nhé.

Bunshiro nói xong, không biết Hyoma nghĩ thế nào, nhưng mắt hắn nhìn anh lộ vẻ hung hãn.

Hai người mặc quần tập, quấn khăn xong, ra giữa võ đường cùng Maruoka. Tất cả các môn sinh lùi lại sát vách, ngồi xuống xem trận đấu. Nhưng kết cuộc, trận đấu không có gì sôi nổi. Thoạt đầu, Bunshiro chém trúng vai Hyoma, thắng một hiệp, thật đơn giản. Bị chém mạnh thế, hẳn là vai sưng lên rồi, nhưng Hyoma vẫn hùng hổ xông tới hiệp thứ hai. Mặt đỏ ké, trông như ác quỉ. Hiệp thứ hai là một chuỗi đâm chém kịch liệt, nhưng Bunshiro vẫn có phần cao tay hơn. Anh chọn dịp tốt để thi thố thế biến hình của kiếm pháp bí truyền Murasame, quyết

định trận đấu. Cuối cùng, khi Bunshiro, một bên đầu gối cà sát sàn phòng, thủ kiếm theo thế Zanshin, thì Hyoma đã bị chém vào hông, cả người bắn ra sau khoảng một tầm kiếm, bất tỉnh.

Tâm cảnh chẳng thơ thới được, mà chỉ có dư vị đắng chát vì đã hạ thủ Hyoma tàn tệ, Bunshiro bước ra khỏi võ đường.

Gần đến bờ sông, Sugiuchi Michizo đuổi theo kịp anh.

Bunshiro hỏi: – Inukai đã đổi tính đi rồi. Sao thế?

– Trận đấu mùa thu năm ngoái, bị thua Okitsu, từ đấy đâm ra hằn học, thô lỗ quá. Michizo nói, nhưng không phải vì chuyện ấy mà chạy theo, nên sau đó

hỏi ngay. – Lúc nãy, anh dùng kiếm pháp gì để hạ Hyoma thế?

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 17
ÁM ĐẤU

1

Năm sắp hết, ngày ngắn dần lại. Đám Bunshiro chong đèn làm sổ sách, khi cửa kéo của phòng làm việc hé mở, Owada Ippei ló đầu vào, đưa mắt tìm Bunshiro.

– Làm thêm giờ đấy à?.

Ippei nhìn Bunshiro, hất hàm về phía

phòng làm việc hỏi, khi cùng Bunshiro ra ngoài hành lang.

– Không, cũng sắp xong rồi.

– Thế thì đúng dịp lắm. Tớ có chuyện nói, đêm nay cậu đi với tớ xuống xóm Somekawa nhé. Ippei nói, rồi thêm vào. – Đêm nay tớ bao.

– Không bao cũng được, nhưng mà chuyện gì thế?

– Chuyện không nói ở đây được đâu.

Ippei vừa nói vừa liếc nhanh về cuối hành lang trong dinh tổ Kiểm nông, mờ tối, chỉ có chút ánh đèn hắt ra từ trong phòng làm việc.

– Hẹn nhau khoảng 8 giờ tối ở quán Kinuta được không?

– Được rồi.

– Đêm nay chỉ có rượu thôi, không có mục đàn bà đâu nhé. Tớ thì không sao, nhưng làm cho vợ cậu ghen tương thì không dám. Thôi, tớ về trước đây.

Ippei nói xong, quay lưng đi thẳng.

Bunshiro chẳng biết là chuyện gì, nhưng lâu ngày không gặp nhau, nên anh không phản đối gì về chuyện cùng đi uống rượu.

Đêm ấy, khi Bunshiro đến quán Kinuta thì Ippei đã đến trước rồi, đang cười đùa cùng các cô hầu rượu.

– Ê, em Tora. Em cũng nên đi lấy chồng là vừa. Chứ ế chồng thì không nên. Khổ lắm đấy.

– Em biết. Vui thú gì mà để cho ế chứ. Chỉ vì không có ai muốn lấy đó thôi. Phải thế không, em Yoshi?

Cô Tora mập mạp nói với cô kia, vừa rót rượu cho Bunshiro và Ippei. Rồi cô nói với Bunshiro.

– Anh này thì mới gặp em Yoshi lần đầu đây nhỉ. Hóa ra Ippei lấy vợ, đẻ con rồi cũng vẫn thường ló mặt đến quán Kinuta này. – Anh này thích cô em Kimi cơ. Cô Tora vừa nói vừa đánh ống tay áo vào vai Bunshiro. – Nhưng em đã đi lấy chồng vào mùa hè rồi. Đang nói chuyện em ấy đây.

– Thì cũng chẳng đặc biệt thích gì.... Bunshiro cười khổ sở. – Nhưng thế thì tốt quá. Cô ấy lấy ai nào?

– Lấy dân thợ đấy. Thợ bạc...

– Thợ bạc à? Không tệ lắm.

– Nghe đâu là thợ giỏi mà đẹp trai lắm đấy. Ippei nói, rồi vỗ đùi. – Mà này, chúng anh có chút chuyện riêng phải nói với nhau, các em tránh đi một lúc nhé, lát nữa anh gọi.

Hai cô riu ríu nghe lời, bước ra ngoài. Ippei nói:

– Nào, vừa uống vừa nói chuyện nhé.

– Chuyện tầm phào thế à?

– Không, chuyện nghiêm trang đây, nhưng trời lạnh quá mà. Gắng đừng nói lớn tiếng là được. Ippei nói.

Hai người rót rượu cho nhau, cùng nhắm đầu cá chép hấp.

– Gần đây có gặp Yonosuke không?. Ippei nói, mắt không rời đầu cá chép.

– Không, tớ bận quá, không gặp được. Cậu thì sao?

– Tớ cũng không. Chỉ nghe tin đồn thôi. Ippei nói. – Yonosuke nổi tiếng là giỏi lắm đấy. Tớ chưa hề đến trường của phiên trấn, nhưng chức trợ giáo là oai lắm hả?

– Oai lắm chứ. Làm đến trợ giáo thì là học giả hạng nhất của phiên trấn rồi đấy. Hừm, thế Yonosuke thành trợ giáo rồi à?

– Tớ nghe nói thế.

– Thế thì thành đạt xuất chúng rồi. Mà cũng đương nhiên thôi, vì phiên trấn đã định như thế mới cấp học bổng cho Yonosuke du học đấy chứ.

Hai người nói chuyện Yonosuke một hồi. Tay đưa chén rượu lên môi càng lúc càng nhanh, mặt hai người đã bắt đầu đỏ lên. Ippei nói.

– Mà này, cậu có biết tiệm hàng vải Shinobu ở xóm Aoyanagi không?

– Biết chứ. Tiệm lớn ở đấy mà.

– Nghe đâu khoảng mùa hè đã có khách lạ đấy... Một nam một nữ. Người đàn bà vào mua sắm. Người đàn ông có vẻ là võ sĩ, vào tiệm thì đứng ở góc, yên lặng chờ cho bà kia mua sắm xong. Rõ ràng là anh ta đi cùng để xách hộ đồ đạc,

nhưng không chỉ có thế, mà có lẽ là đi theo để hộ vệ người đàn bà ấy.

– À.... Bunshiro buột miệng. Anh mơ hồ đoán được đôi chút về họ. Vào tiệm ấy tạo ấn tượng như thế hẳn không phải người địa phương này rồi. Chắc là người từ biệt thự Keyaki đến.

– Người đàn bà ấy là con nhà võ sĩ chứ gì?

– Tiệm Shinobu không rõ điều ấy. Bởi người đàn bà quấn tóc và ăn mặc không khác gì người ở phiên trấn này, nhưng lại nói giọng Edo.

– Thế, đã mua những gì?

– Hai xấp vải trắng. Ippei uống cạn chén rượu, nghiêng bầu rót thêm vào, rồi nói tiếp. – Không biết là người gì,

nhưng có người thấy họ về, ra khỏi các xóm. Cậu nghĩ là họ về đâu nào?

– Xà...

– Về biệt thự Keyaki đấy.

Nói xong, Ippei im lặng dùng đũa rẽ cá một hồi. Ăn xong đầu cá, anh thở ra một hơi, buông đũa, rót rượu uống cạn một chén. Rồi nhìn Bunshiro.

– Đến chuyện Lãnh Chúa nhà ta đây. Về xứ xong, ngài thường lai vãng đến biệt thự Keyaki ấy. Tất nhiên là vi hành thôi. Dắt theo một người hộ vệ, cỡi ngựa đến.

– Rồi sao nữa?

– Tất nhiên, đâu phải để xem phong cảnh. Cho dù có thích cảnh rừng núi đi nữa, chốn ấy thì đến xem 2, 3 lần là chán

ngấy. Chỉ còn chuyện thê thiếp yêu dấu ấy là ai đó thôi. Bởi chắc chắn là có người đàn bà được ngài sủng ái đang ở biệt thự Keyaki ấy rồi.

– Thế cậu biết là ai rồi à?

– Không, đã biết đâu. Người đi theo Lãnh Chúa là Kurisu ở tổ Hộ vệ đấy, nhưng tên này miệng cứ ngậm cứng như miệng hến ấy. Có lấy dao phay mà nạy cũng không hé ra một lời nào.

– A...

– Tuy nhiên, gần đây có kẻ đồn rằng người đang ở trong biệt thự Keyaki ấy hẳn là ngài Fuku, lúc trước ở trên Edo đã phải rời xa Lãnh Chúa đấy. Tất nhiên, chỉ là tin đồn thôi, chẳng có chứng cứ gì cụ thể cả...

– .....

– Nối kết tin đồn ấy với chuyện khách lạ đến tiệm Shinobu kia, thì thế này.... Ippei đặt chén không trên tay xuống bàn ăn, nhìn Bunshiro chòng chọc. – Hai người khách đến tiệm Shinobu có lẽ là người giúp việc, hầu cận ngài Fuku trong biệt thự Keyaki, hai thước vải trắng là để dùng cho em bé mà ngài Fuku mới sinh đấy.

– Suỵt. Bunshiro ngăn Ippei lại.

Bên ngoài phòng hai người có tiếng guốc của ai đấy đi ngang qua. Có lẽ là cô hầu rượu nào đấy. Chờ cho tiếng guốc ra đến ngoài cửa quán, Ippei nói:

– Chứng cớ là người đàn bà kia nói giọng Edo. Người đàn ông thì hoàn toàn

không nói một lời nào. Hẳn là sợ mở miệng ra là lộ ngay giọng Edo. Thế nên suy đoán rằng người ái thiếp của Lãnh Chúa ở biệt thự Keyaki, là người từ Edo về, thì thỏa đáng lắm. Còn cơ sở của việc suy đoán rằng đấy hẳn là ngài Fuku thì.... Ippei nhìn chăm chú vào mặt Bunshiro. – Cô Fuku mà cậu thương yêu ấy...

– Ê, coi chừng lời nói đấy.

– À, xin lỗi. Ngài Fuku thì trước đây, nghe đâu đã có lần bị sẩy thai. Mà chuyện đó nghe đồn là do tay của mẹ ngài Thế tử đấy. Cậu có nghe nói thế không?

– Có nghe.

– Hừm. Ippei thong thả rót rượu vào chén. – Có vẻ từ chuyện đó mà người ta suy đoán rằng bởi chính là ngài Fuku

đang ở trong biệt thự Keyaki nên Lãnh Chúa mới phải giữ bí mật đến như thế.

Ippei ngừng lại, rồi đột ngột hỏi:

– Nhưng chuyện này, cậu cũng đã nghe rồi chứ gì?

– À, nghe rồi. Bunshiro nói. Nếu đã thành tin đồn lan truyền khắp phiên trấn rồi, thì có giấu Ippei cũng chẳng ích gì.

– Không phải thế. Tớ muốn nói là.... Ippei lại nhìn chăm chú vào mặt Bunshiro. – Chuyện này có phải cậu đã nghe từ trước, từ lâu lắm rồi không?

– Ừm, tớ đã nghe lâu lắm rồi.

– Từ ai?

– Từ Yonosuke. Bunshiro nói. – Lúc Yonosuke về xứ, đến đây chơi đấy.

– Vậy mà giấu cả tớ nữa à?

– Thì bởi chẳng phải là chuyện gì chắc chắn cả. Bunshiro nói. – Vả lại, chuyện bí mật cực độ đấy. Chẳng phải là không tin cậu, nhưng nói với một người rồi thì không biết lúc nào đấy, ai cũng biết cả thôi.

– Tớ có phải bạ ai cũng nói cả đâu.

– Điều đó thì tớ hiểu chứ. Bunshiro rót rượu cho Ippei. – Nhưng mà, nếu quả thật ngài Fuku đang ở đấy mà vừa sinh con cho Lãnh Chúa thì nguy hiểm lắm.

– Chuyện phe Satomura chứ gì?. Ippei nói, rồi ngồi thừ ra suy nghĩ lung lắm.

– Thế nhưng, chẳng lẽ ám sát đàn bà con nít mà được sao?

– Chẳng hiểu. Nhưng tớ nghĩ chuyện đó hoàn toàn có thể xảy ra, nên đã kín miệng ngay cả với cậu nữa. Xin lỗi cậu, nhưng đừng buồn tớ nhé.

– Nhưng này Bunshiro. Ippei uống nhanh chén rượu rồi nói. – Nếu quả thật như thế thì khi chuyện này loan truyền đi, không gây khó khăn sao chứ?

– Tất nhiên là khó khăn rồi. Nhưng tạm thời thì chưa phải lo. Lãnh Chúa còn ở trong thành cho đến mùa xuân năm tới, vả lại đã có người hộ vệ, như trong chuyện hai người khách lúc nãy.

Bunshiro kể cho Ippei nghe chuyện Yonosuke đã cho biết, rồi những gì anh

đã thấy khi đi dọ thám tình hình ở biệt thự Keyaki.

– Hai người vệ sĩ ấy trông có vẻ là tay kiếm giỏi. Đều nói giọng Edo cả. Người khách đàn ông ở tiệm Shinobu hẳn là một trong hai người này rồi.

– Thế à? Cậu đã đến xem tình hình ở đấy rồi à?. Ippei bảo Bunshiro cầm chén lên cho anh rót rượu, rồi khuôn mặt ửng đỏ vì say ấy đột nhiên nở nụ cười. – Có vẻ chuyện cô ấy cho đến bây giờ cậu cũng còn bận tâm đấy nhỉ.

– Tất nhiên rồi. Bunshiro nói. Anh cảm thấy mình đã say hơn mọi khi. – Khi nguy nan thì không thể bỏ mặc được.

– Tên này, bây giờ mới khai hết nỗi lòng ra đấy. Ippei nói, có vẻ bạo trợn, bắt

chước lối nói của các võ sĩ ở trên Edo về xứ. Rồi chợt trợn tròn mắt nhìn Bunshiro, nói: – Thế nhưng, chuyện cô Fuku ở đấy, dù gì đi nữa, cũng mới là tin đồn thôi. Đã có ai thấy tận mắt đâu.

– Ừ, có lẽ chưa có ai thấy tận mắt cả. Bunshiro nói.

Có lẽ ông Murakami Shichirouemon cũng chưa thấy cô Fuku. Anh nhớ lại người võ sĩ đột ngột xuất hiện trên đường hoang trong buổi chiều gần hoàng hôn ấy. Dù vậy, anh vẫn cảm thấy càng tin tưởng mạnh hơn rằng quả thật cô Fuku đang ở trong tòa nhà ấy và đã sinh con cho Lãnh Chúa trong mùa hè này. Bằng chứng là hai xấp vải trắng mà người đàn bà nói giọng Edo ấy đã tìm mua. Có lẽ chuyện sinh con đã xảy ra cấp kỳ, không kịp chuẩn bị chu đáo nên hai người lạ ấy

đã phải liều lĩnh ra tận Shinobu mua vải, dù biết làm thế sẽ tạo ra ngờ vực.

2

– Hết cả rượu rồi. Ippei lầm bầm. Anh giốc ngược bầu rượu trên chén, lắc lắc, nhưng chẳng có giọt rượu nào nhỏ xuống cả, nên đặt bầu rượu xuống mâm rồi vỗ tay. Lập tức, cậu hầu bàn ló đầu vào, theo sau là cô Tora mang rượu hâm nóng đến.

– Em tiếp rượu nhé. Cô cười tươi, mời mọc, nhưng Ippei bảo các anh chưa nói xong chuyện mà đuổi đi.

– Có một kẻ tên là Endo. Endo Saburota. Ippei vừa nói vừa bận bịu rót rượu cho mình và cho Bunshiro. – Lão làng

trong tổ Hộ vệ đấy, tên này nghe nói là bà con gì đấy với ngài Inagaki, thường ngày, cứ thậm thụt ra vào dinh quan Gia lão Satomura, ai cũng biết cả.

– Ồ....

– Nghĩa là giữ vai trò chạy việc cho các quan lớn đấy, nhưng đương sự thì không nghĩ thế, cứ làm phách là có họ hàng với người quyền thế, nên ăn nói thô lỗ, ai cũng ghét.

– Suỵt, tiếng lớn quá.

Bunshiro nhắc bạn, hai người ngừng câu chuyện, lắng tai nghe ngóng, nhưng chỉ có tiếng ca hát lọt sang từ phòng bên cạnh và tiếng đám đông cười nói ồn ào từ phòng nào xa kia.

Bunshiro rót rượu cho Ippei. – Thế tên Endo ấy đã làm gì nào?

– Trưa nay ở phòng làm việc, lúc mọi người đang ăn trưa, hắn đột nhiên đứng lên bắt đầu diễn thuyết.

– Về chuyện gì?

– Chuyện điên khùng gì đấy thôi. Ippei uống một hơi cạn chén rượu. – Những là, gần đây trong phiên trấn, nghe đâu có người đi khuyến dụ lập đảng chống đối, tổ Hộ vệ thì không ai được nghe theo lời dụ dỗ bậy bạ ấy. Nghĩa là ám chỉ phe Yokoyama đấy, nhưng lối nói nghe cao ngạo quá nên tớ nổi giận bảo hắn: Dẹp giùm đi. Vì chuyện hắn nói làm cơm trưa hỏng cả, nuốt không trôi.

– Cậu nói thế hẳn hắn giận lắm.

– Giận run lên, mà đe dọa rằng không nghe theo lời hắn cảnh báo thì sau này sẽ gặp chuyện không hay. Tớ mới nói: Nghe hay không nghe là quyền của tớ, còn hắn trở thành người cầm đầu tổ Hộ vệ từ lúc nào thế?.

– Nói thế không sợ à?

– Có sao đâu. Hắn làm thế là vượt quá quyền hạn rồi. Cho nên tớ nói thêm rằng chuyện như thế thì chỉ có người cầm đầu tổ Hộ vệ mới nên nói cho toàn tổ biết mà thôi. Chung quanh cũng có nhiều người đồng ý với tớ nên hắn im miệng. Đúng là thằng mặt dày... Mà này.... Ippei nhìn Bunshiro. – Endo nói như thể chỉ có phe Yokoyama đi khuyến dụ người ta mà thôi, nhưng sự thực không phải thế. Chính phe Satomura thấy vậy cũng cho người đi khuyến dụ và ràng buộc chặt

chẽ đám người theo họ. Nhưng nghe nói là chẳng thành công gì mấy. Chính tớ cũng đã được khuyến dụ nhưng đã từ chối ngay rồi.

– Thế à?

– Chứ sao. Chính vì khuyến dụ người ta không bằng được phe Yokoyama nên mới cho Endo diễn thuyết thế đấy.

– Việc tuyên truyền như thế thì có vẻ ngài Yokoyama giỏi hơn nhiều. Bunshiro nói. Anh nhớ lại ngài Kaji Oribe đã nói: gần đây quan Gia lão Yokoyama đã kéo lại được tình thế gần như thăng bằng, thật là người phi thường...

– Thế cậu không bị dụ vào phe nào sao?. Ippei hỏi.

Bunshiro nói: – Có chứ.

Ippei ngẩng mặt đỏ bừng lên. – Quả nhiên thế. Phe nào?

– Phe Yokoyama.

– Đương nhiên là thế. Ông cụ nhà cậu tham gia phe ấy mà. Cha nào con nấy thôi.

– Không, không đơn giản thế đâu.

Bunshiro thành thật thổ lộ chuyện đồng liêu là Aoki đã khuyến dụ, và tuy hiểu chuyện rồi nhưng anh vẫn chưa quyết tâm được. Nói ra với bạn Ippei xong, anh cảm thấy điều lo nghĩ trĩu nặng đáy lòng bao lâu nay đã nhẹ bớt được phần nào.

Hai người hạ thấp giọng bàn bạc về hậu quả của tình trạng hai phe tranh dành thế lực trong phiên trấn. Cuối

cùng, Ippei nói với giọng nhừa nhựa:

– Khi nào cậu quyết tâm xong thì cho tớ hay. Tớ không muốn trở thành kẻ đối địch với cậu đâu nhé.

Hai người rời quán Kinuta lúc gần 11 giờ đêm. Chẳng còn ai, ngoài hai người là khách cuối cùng trong quán.

– Trời lạnh lắm. Xin quý khách bảo trọng mà ra về.

Người đàn bà gò má cao, dày son phấn nói thế khi đưa hai người ra ngoài. Gần đây Bunshiro mới biết đó là người thiếp của chủ quán, đang làm quản lý trong quán Kinuta.

3

Bên ngoài quả là lạnh như người ấy nói, không có gió nhưng lạnh thấu xương, khí đêm như đâm vào da người đang nóng hầm hập vì say rượu.

– Có vẻ tuyết sắp rơi.

Bunshiro nói, ngước lên nhìn trời. Bầu trời tối mịt không trăng không sao, tuy mây dày phủ kín nhưng không có vẻ gì là sắp rơi mưa hay tuyết, mà chỉ lạnh ngắt thôi. Phố vẫn còn đèn lồng thắp sáng các hiên nhà, nhưng số đèn cũng giảm bớt rồi, trên đường chẳng có bóng dáng ai đi cả. Có lẽ vì trời lạnh quá.

– Thế cháu bé khỏe chứ? Bunshiro hỏi.

Con của Ippei đang được gởi nuôi ở một nhà nông trong làng Aobatake.

– À, hôm trước, người vú nuôi mang đến nhà, có vẻ mạnh khỏe lắm.

– Thế thì tốt.

– Còn cậu thì chưa có gì à?. Ippei hỏi.

Đúng lúc ấy, đột nhiên có bóng vài người xuất hiện ở gần cổng vào xóm phía trước mặt. Đám võ sĩ mặc áo quần thẩm màu đang chạy ngang qua cổng, từ trái sang phải, thình lình dạt vào nhau rồi hai người ngã xuống. Bunshiro và Ippei đều hiểu ngay là có chuyện gì xảy ra ở phía trước rồi. Khi đám người ấy dạt vào nhau mà chạy, ánh đèn phía xa chiếu loáng lên ánh trắng của lưỡi kiếm. Không nghe tiếng kêu gì cả.

– Nhanh lên, Ippei.

Vừa gọi, Bunshiro vừa phóng tới. Đang say, nên hơi thở gấp gáp ngay, nhưng anh vẫn chạy nhanh. Nghe phía sau có tiếng chân dẫm nặng nề của Ippei đuổi theo.

Đến cổng xóm, thấy hai người đàn ông ngã ra đấy. Đúng là hai võ sĩ như đã thấy lúc nãy. Đám người kia đã trốn mất, không thấy tăm dạng đâu nữa.

Bunshiro cúi xem vết thương của một người đang quằn quại. Một võ sĩ trẻ khoảng quá 30 tuổi, nhưng anh không biết mặt. Lúc Bunshiro lòn tay dưới cổ, nâng đầu anh ta lên, thì nghe hơi thở gần như tiếng thở dài. Nhưng nhìn qua cũng hiểu là không còn cứu được nữa. Người võ sĩ trẻ ấy đã bị chém từ vai xuống ngực

cắt đứt cả xương, máu trào ra ướt đẫm cả ngực lẫn sau lưng, lan rộng màu thẩm trên mặt đường.

Bunshiro đến bên cạnh người kia. Người đàn ông này bị chém gần đứt cổ. Bunshiro vươn tay định sửa mặt ông ta lại thì chợt nhìn ra gương mặt ấy dưới ánh sáng chiếu nghiêng từ ngọn đèn phía xa.

– Sao thế? Biết là ai à?

Ippei đến bên, quỳ gối cạnh Bunshiro, vừa thở hồng hộc vừa hỏi. Anh cảm thấy nét khác lạ trên mặt sửng sốt của Bunshiro.

– Ông Aoki, đồng liêu của tớ đấy. Bunshiro nói.

Anh nhẹ tay rút thanh kiếm Aoki còn nắm chặt, tra vào vỏ. Lúc đó, anh mới bắt đầu nghĩ không biết kẻ nào giết ông ấy.

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 18
CẠM BẪY

1

Không bao lâu sau khi tiễn các võ sĩ của phiên trấn lên làm việc trên Edo, một đêm đầu tháng Năm, nhà Bunshiro có khách đến viếng. Đó là sứ giả của quan Gia lão Satomura. Một võ sĩ trẻ, có vẻ là gia thần trong dinh Gia lão, bảo anh rằng quan có việc cần kíp nên mời anh đi theo đến dinh. Bunshiro thay áo quần, ra khỏi nhà.

– Thưa, có biết là chuyện gì không?

Trên đường đi, Bunshiro ướm hỏi, nhưng người võ sĩ trẻ chỉ lắc đầu, bảo không biết là chuyện gì. Anh ta có vẻ chưa đến 20 tuổi. Dưới ánh đèn lồng, khuôn mặt đỏ hồng còn đầy mụn trông rất trẻ con ấy không có vẻ gì là biết chuyện mà giấu cả.

Nhưng Bunshiro tự nhủ phải cẩn thận mới được. Anh nhớ lại mấy năm về trước, có lần cũng đã được sứ giả đến gọi anh vào dinh Satomura rồi. Lần ấy bất ngờ lại được phục hồi bổng lộc cũ, và được báo cho biết sẽ làm việc ở tổ Kiểm nông, anh đã vui mừng quá đỗi. Nhưng lần này, chưa hẳn đang có tin vui mừng gì chờ anh ở dinh quan Gia lão ấy. Ngược lại, anh có linh cảm có vẻ là tin xấu. Mà lần trước cũng chênh vênh chẳng biết

quyết định của phiên trấn sẽ tha cho hay sẽ hủy diệt nhà Maki. Trong tình thế ấy, có ngả về bên nào cũng chẳng có gì lạ cả. Bây giờ, anh hiểu rõ rằng được phục hồi bổng lộc cũ, rồi lại được cấp căn nhà trong tổ Kiểm nông nữa, đã là điều vô cùng may mắn.

Mang trong lòng mối hoang mang bất an như thế, Bunshiro bước vào dinh cơ của quan Gia lão. Anh lại được đưa vào căn phòng lần trước, có vẻ là phòng làm việc của quan Gia lão, lần này cũng lại có hai người chờ sẵn. Một người là quan Gia lão Satomura, người kia Bunshiro mới thấy lần đầu, không phải là quan Kiểm sát Ogata như lần trước.

– Đang đêm mà gọi cậu đến, thật có lỗi quá.

Satomura nói. Giọng nói có vẻ nhu hòa khiến Bunshiro cảm thấy bớt bất an phần nào. Anh ngẩng mặt lên thì Satomura nói.

– Chắc là cậu chưa biết ngài này. Đây là ngài Inagaki.

Bunshiro lại cúi đầu thật thấp một lần nữa. Lần đầu tiên anh thấy cựu quan Trung lão, người giật dây sau màn sân khấu chính trị của phiên trấn. Ngẩng mặt lên, anh thấy Inagaki mỉm cười nhìn anh. Inagaki tóc bạc phân nửa, mặt rám nắng, thân thể cường tráng, to xương, có vẻ trẻ hơn Satomura, trong nụ cười hàm chứa vẻ uy nghiêm khiến Bunshiro bất giác co người lại.

– Nghe nói Maki đã lãnh ấn chứng ở võ đường Ishiguri đấy nhỉ.

Không biết nghe từ đâu mà Satomura nói thế.

– Thưa vâng.

– Cậu với con nhà Inukai thì ai hơn nào?

– Thưa, có lẽ là ngang tay nhau. Bunshiro đáp.

Satomura đổi sang chuyện khác, có lẽ muốn vào chuyện chính ngay.

– Gần đây có chuyện chém giết nhau lén lút đấy, cậu nghĩ thế nào?

– Thưa, tiện nhân nghĩ là đáng lo ngại lắm. Bunshiro đáp, hơi cứng người lại.

Cuối năm ngoái, Aoki Magozo, và

Sugai Kanpachi của tổ Kỵ mã bị ám sát, khởi đầu các vụ giết hại lén lút liên tiếp: sau Tết, đến lượt một người của phe Satomura bị giết, đó là Yamazaki thuộc tổ Hộ vệ, rồi tháng 3 lại một người của phe Yokoyama bị giết, đến cuối tháng 4, ngay trước khi Lãnh Chúa lên Edo làm việc, lại có một người phe Satomura bị giết. Tất cả đều bị sát hại trong đêm tối.

– Cứ nghi ngờ nhau rồi giết hại nhau thôi. Bảo là phe Satomura đấy hay phe Yokoyama đấy, chứ sự thực có phải thế đâu. Vậy mà vẫn nghi ngờ mà tiếp tục trò báo thù ấy mãi.

Satomura nói thế, tuy có phần nào sự thực, nhưng phần lớn thì thật là trơ trẽn. Bởi chuyện có hai phe Satomura và Yokoyama là sự thực không còn gì phải nghi ngờ nữa rồi. Bunshiro nghĩ thế, và

nhớ lại khuôn mặt Aoki Magozo lúc bị giết. Anh nghi ngại không biết Satomura gọi anh đến nói chuyện này để làm gì.

– Ta đã cho gọi vài người đến đây để khuyên bảo hãy bỏ chuyện tranh chấp vô ích ấy đi. Ngay tại đây thì ai cũng nói xin vâng, nhưng sau lưng ta thì vẫn cứ say máu chém giết như trước. Thật khổ!. Quan Gia lão than thở.

Bunshiro rời mắt từ Satomura đang đóng kịch bi ai ấy sang Inagaki. Inagaki cũng nhìn anh. Thật ra, ông ta từ nãy đến giờ vẫn không rời mắt khỏi Bunshiro. Inagaki mỉm cười nhìn anh đăm đăm.

– Thế nên, đêm nay ta mới bàn với ngài Inagaki đây rằng không thể để mặc thế được. Nếu chuyện lục đục này trong phiên trấn mà đến tai Phủ Chúa Toku-

gawa thì không xong đâu... Lãnh Chúa cũng lo ngại vô cùng về chuyện này, lúc lên Edo đã dặn là phải lo liệu giải quyết cho xong. Satomura thở dài. – Lãnh Chúa chưa để ý đến nguyên nhân thật sự của chuyện này.

Có người võ sĩ trung niên chứ không phải người võ sĩ trẻ đã đưa Bunshiro đến đây, mang trà vào mời quan Gia lão và Inagaki, rồi cả Bunshiro nữa. Inagaki nhắp trà thành tiếng.

– Thế cậu có biết chuyện Lãnh Chúa có người thiếp tên là ngài Fuku không nào?.

Satomura nói, dịu nhẹ nhắp trà, trái cổ lớn lên xuống như nhảy múa. Satomura đặt chén trà xuống bàn.

Bunshiro nói: – Thưa biết. Satomura gật đầu.

– Ngài Fuku ấy đã lén về xứ, ở biệt thự Keyaki mà sinh con cho Lãnh Chúa đấy, cậu có nghe thế không?

– Thưa không. Bunshiro nói. Suy đoán của Ippei là đúng rồi.

– Cậu không biết à?.

Satomura nhìn Bunshiro chòng chọc. Một hồi rõ lâu sau mới ngừng nhìn Bunshiro.

– Nếu không biết thì ta bảo cho biết là người con ấy đã được sinh hạ vào mùa hè năm ngoái đây. Con của người thiếp được yêu quý không ít nên Lãnh Chúa có vẻ vui mừng lắm. Nhưng thật ra chính là hạt giống của tai họa đấy.

– .....

– Thế tử đã được lập nên rồi, từ trước đến nay không còn nguy cơ gì đối với tương lai của phiên trấn. Thế nhưng nghe tin Lãnh Chúa có thêm con trai mới thì có một nhóm thế lực trong phiên trấn nảy ra ý định lợi dụng đứa bé mới sinh ấy để khuấy động tình thế đang an định quanh trung tâm là Thế tử hiện tại. Âm mưu đó chính là căn nguyên của các vụ ám sát xảy ra gần đây.

Bunshiro cúi mặt lắng nghe quan Gia lão nói, nhưng thầm nghĩ: hoàn toàn trái ngược với những gì anh đã được nghe. Vẫn chưa nắm được ý đồ của Satomura trong chuyện gọi anh đến để nói điều này, nhưng Bunshiro bắt đầu cảm thấy áp lực nặng nề từ những lời ông ta nói.

– Chuyện đến đây, cậu hiểu rồi chứ?

– Thưa vâng.

Bunshiro đáp, ngẩng mặt lên thì thấy Satomura chống khuỷu tay lên bàn, chồm người ra phía trước, khuôn mặt dày, đen dài ấy trông không khác lần gặp trước, tuy có nhiều nếp nhăn hơn. Vô số nếp nhăn chạy ngang chạy dọc trên mặt quan Gia lão, mái tóc bạc trắng có phần vàng úa, bẩn đi.

– Thế đêm nay, ta gọi cậu đến đây.... Bunshiro lắng tai nghe. – Nhất thiết không được nói với ai đấy nhé...

– Thưa vâng.

– Cậu hãy đến biệt thự Keyaki cướp đứa bé ấy cho ta!

Bunshiro nhìn Inagaki. Inagaki vẫn mỉm cười nhìn Bunshiro.

Chẳng nói gì cả. Bunshiro rướn người lên nói với Satomura:

– Lệnh của ngài có phần vượt quá khả năng của tiện nhân.

– Cách nói của ta có lẽ bạo trợn quá chăng?.

Satomura hả giọng cười lớn. Cái cười nửa chừng xì hơi như không còn sức nữa. Chỉ có miệng hả lớn thiếu răng, thấy bên trong đỏ loét.

– Sự tình là như thế này. Chiều nay mới có tình báo tối mật rằng bọn thuộc phe chống đối ta âm mưu trong vài ngày nữa sẽ bí mật đánh úp vào biệt thự Keyaki để cướp đứa con mới sinh của Lãnh

Chúa. Định sinh chuyện náo động lên đấy, nhưng ý đồ của chúng thì ta đã hiểu rõ. Chúng định dồn bọn ta vào thế bí đó... Bởi Lãnh Chúa cũng biết chúng ta không vui mừng gì về chuyện con của Lãnh Chúa mới sinh ở biệt thự Keyaki, nên bọn chúng bắt đứa bé ấy đi rồi phao đồn là vì nghe tin phe Inagaki-Satomura có ý muốn hại đứa bé nên chúng phải đưa đi nơi khác để bảo vệ,... Lãnh Chúa mà tin lời chúng thì sẽ nổi giận lên, bọn chúng sẽ nhân đó mà phế bỏ Thế tử, thay bằng đứa bé đó, làm người thừa kế Lãnh Chúa. Hoặc đáng sợ hơn nữa là giết đứa bé ấy đi mà vu vạ là bọn ta đã giết nó.

– .....

– Vì vậy, chúng ta tính chuyện ra tay trước. Chỉ để tự vệ thôi. Đừng lo. Chúng ta đem đứa bé về đây chăm sóc, bảo vệ

kỹ càng, chờ cho tình thế êm dịu trở lại...

Bunshiro nhìn thẳng vào Satomura:

– Thưa, vì sao lại chọn tiện nhân?

– Lý do là, Maki Bunshiro à. Satomura chống khuỷu tay lên bàn, rướn người lên, nhìn Bunshiro. – Ta nghe nói người ái thiếp của Lãnh Chúa, ngài Fuku ấy, là bạn cũ của cậu. Chẳng phải là con gái nhà hàng xóm cũ của cậu đó sao?... Ta muốn làm sao đưa được đứa bé đi mà khỏi phải đổ máu. Bởi chuyện bất đắc dĩ phải làm thôi. Chính vì vậy mới nhờ đến cậu. Có người tiến cử cậu là người có thể thuyết phục được ngài Fuku để đem đứa bé ấy đi.

– Thưa, cũng chỉ có chút quen biết từ thời xưa thôi. Tiện nhân không nghĩ

là ngài Fuku sẽ nghe lời thuyết phục của tiện nhân đâu.

Bunshiro nói, và cảm thấy bất giác nổi trống ngực dồn dập. Không biết sẽ thành bại ra sao, nhưng nhận lệnh này thì có cơ hội gặp lại cô Fuku sau bao nhiêu năm tháng ấy.

Vẫn nhìn anh chăm chú, Satomura nói:

– Dù sao cũng vẫn hơn là người hoàn toàn không quen biết. Biệt thự ấy có lẽ có 2, 3 vệ sĩ bảo vệ cho ngài Fuku. Bọn ấy mà nghe cậu xưng danh thì có lẽ sẽ mở cửa cho vào.

– Thưa, còn có người làm việc này tốt hơn tiện nhân.

– Ai thế?

– Ngài Koyanagi Jinbee đấy.

– Jinbee thì không được đâu. Satomura phủ quyết thẳng thừng. – Sự tình là như đã nói đấy, bọn ta cũng không thể dễ ngươi được, nếu có biến thì phải sẵn sàng biện pháp mạnh bạo để thế nào cũng nắm cho bằng được đứa bé ấy. Đó cũng là một lý do ta chọn cậu đấy.

Giọng nói của Satomura có vẻ cáu kỉnh, bộc lộ bản tính nóng nảy. Có lẽ cái tên ông Jinbee, Bunshiro nói ra đã khiến ông ta bực bội.

– Việc chọn người thì đã xong rồi, cậu là người thích hợp với nhiệm vụ đó. Đây là lệnh của phiên trấn đấy... Hay là cậu muốn cãi lệnh phiên trấn?

– Thưa, tiện nhân không dám.

– Có thế chứ. Cậu còn nợ ta kia mà. Satomura nói. – Nhiều người đã thưa lên rằng chiếu theo luật pháp của phiên trấn thì phải diệt hẳn nhà Maki để làm gương, nhưng lúc ấy, ngài Inagaki đây đã vươn tay ra cứu cậu đấy. Tình thế đã nguy hiểm như thế nào, chẳng lẽ cậu không hiểu.

Bunshiro nghĩ hẳn là quan Gia lão tiếc đã ban cho anh quá nhiều may mắn lúc ấy, nên bây giờ muốn đòi lại món nợ ấy. Anh cúi đầu thấp xuống, nói:

– Tiện nhân xin tuân lệnh.

Rồi anh ngẩng mặt lên nhìn Inagaki. Inagaki vẫn còn mỉm cười nhìn Bunshiro.

2

Bunshiro xin với Satomura là để phòng chuyện bất trắc, anh cần thêm hai người giúp sức, và xin hai ngày để chuẩn bị trước khi hành động. Được chấp thuận, anh ra khỏi dinh ngay.

Khung trời đã có trăng bán nguyệt mà lúc đến, anh không thấy. Ánh trăng mờ mờ soi nổi lên những ngôi nhà bề thế trước sân quần ngựa, nhưng trên đường đi chẳng có bóng người nào.

Chuyện quan Gia lão Satomura nói chỉ là chuyện ông ta bịa đặt ra thôi. Bunshiro nghĩ, đứa con cô Fuku sinh ra mà phe Yokoyama muốn ám hại thì là chuyện không thể nào tin được. Mà cho dù giả thử họ có đoạt đứa bé rồi vu cáo như Satomura nói đi nữa, nếu Lãnh Chúa không tin lời vu cáo ấy thì hóa ra là vô ích cả, mà còn hại cho họ nữa, vì

việc cướp đoạt đứa bé trở thành điểm xấu cho toàn phe Yokoyama.

Hơn nữa, bằng vào những gì Bunshiro đã nghe được, thì gần đây phe Yokoyama có phần thắng thế dần dần, thế thì làm gì có lý do để họ phải làm chuyện mạo hiểm đến mức giết đứa bé và vu vạ cho phe Inagaki, Satomura? Đối với phe Yokoyama, chuyện này lợi ích chẳng thấy đâu mà nguy hiểm thì quá lớn.

Ngược lại, từ lập trường của phe Inagaki, Satomura thì chuyện này, dù có mạo hiểm đôi chút, cũng có cơ đạt được nhiều lợi lộc. Có thể Satomura còn định lợi dụng Bunshiro để cướp đứa bé ấy, rồi tự tay mình giết đi không chừng. Chôn vùi một đứa con trai sau này chắc chắn sẽ được Lãnh Chúa yêu quý đặc biệt ấy, trong vòng bí mật, thì rõ ràng là thích

hợp với lợi ích của bà thiếp Fune và Thế tử hiện tại, cũng là lợi ích của phe Inagaki, Satomura.

Tất nhiên nếu bị lộ ra là chính tay bọn này hạ thủ thì không tránh khỏi chuyện bị Lãnh Chúa nổi cơn lôi đình. Cho dù có kiêu ngạo vì nắm trọn quyền lực chính trị mà coi nhẹ Lãnh Chúa đi nữa, bọn này cũng chẳng dám để xảy ra như thế đâu. Vì thế mới lợi dụng mình làm một thứ công cụ tiện lợi. Và đã bịa đặt ra những tình tiết mà Satomura vừa nói. Bunshiro phán đoán được như thế.

Dùng Bunshiro để đoạt đứa bé ấy, rồi sao nữa? Có thể là bọn Inagaki, Satomura giết cả đứa bé và Bunshiro đi, rồi phao đồn là do phe Yokoyama xách động mọi chuyện vì muốn hãm hại phe đối địch, và phe Inagaki, Satomura đã trừng phạt

kẻ giết đứa bé ấy rồi.

Thủ phạm lại là con của Maki Sukezaemon nguyên là kẻ theo phe Yokoyama, thì hẳn là sẽ có người tin, hoặc nửa tin nửa ngờ. Thế là cha con nối tiếp nhau, hai đời làm kẻ phản nghịch đối với phiên trấn.

Nhất là, nếu Lãnh Chúa tin như thế, thì thân phận Thế tử được bảo toàn, mà phe Yokyama lại bị mất hết thế lực, đối với phe Inagaki, Satomura, đúng là ném một viên đá mà được đến hai con chim.

Bunshiro bừng giận. Ta đâu dễ để cho bọn bây giật dây như con rối thế được. Cùng lúc đó, trí Bunshiro lại hiện lên hình dáng Inagaki, cùng ngồi đấy với Satomura mà suốt buổi chẳng hề nói một lời nào, từ đầu đến cuối chỉ nhìn Bunshi-

ro với nụ cười thâm hiểm khó hiểu.

Thắc mắc chẳng hiểu nụ cười ấy có ý nghĩa gì. Bunshiro cảm thấy ngoài cơn phẫn nộ, còn có một luồng gió lạnh chạy dọc theo sống lưng anh.

Có lẽ Inagaki đã bảo rằng mưu hay đấy, nhưng vấn đề là biết chọn ai làm được đây. Và Satomura đáp rằng Maki Bunshiro là thích hợp nhất, để cho nhà Maki sống sót là điều nhiều người đã phản đối, bởi thằng đó sẽ có ngày quay lại cắn chúng ta, nhân dịp này mà xài rồi vất đi thì tốt.

Điều đó hoàn toàn có thể đã xảy ra, khiến Bunshiro hoảng kinh, cảm thấy rợn người như vừa chạm tay vào khối băng lạnh buốt của mưu đồ quyền lực. Anh nhớ lại lúc đứng dậy ra về, từ bên

kia bàn, Satomura còn nói với thêm rằng nếu làm được đầu xuôi đuôi lọt thì sẽ thăng thưởng cho anh. Cũng chỉ là lời dối trá thôi. Nụ cười bí hiểm của Inagaki đã đáng sợ, mà những lời dối trá của Satomura cũng đáng sợ không kém.

Mải suy nghĩ như thế, Bunshiro đi ngang qua trước cổng nhà Ippei mà không để ý. Anh chợt nhận ra, quay lại, bước vào, gõ cửa nhà Ippei.

3

– Ồ, có chuyện gì thế?. Ippei vội ra đón, và nói thế khi người giúp việc già trở vào.

– Đêm khuya mà đến quấy rầy, xin lỗi cậu, nhưng vì có chút việc cần bàn ngay.

– Lên đây, lên đây. Ippei vồn vã nói. – Yonosuke đang ở đây, thế cũng không sao chứ? Yonosuke đến cậu không gặp, nên lại đây đấy.

– À, có sao đâu. Mà còn tốt hơn không chừng. Bunshiro nói.

Ippei đưa Bunshiro vào phòng khách phía trong. Ippei có vợ có con rồi, nên không thể xuề xòa mà đưa khách vào phòng gia đình như ngày trước được. Đã có Yonosuke ngồi trong phòng khách.

– Nghe người nhà bảo là cậu được quan Gia lão gọi đến.... Yonosuke nói.

– Mới từ đó về đây.

– Có chuyện gì thế?

– Vì chuyện ấy mới ghé lại đây đấy.

– Tớ nghe chuyện cũng không sao chứ?

– Tất nhiên là chả sao. Đang cần trí tuệ của các cậu đây. Cũng vừa bảo Ippei là có cậu càng tốt.

Ippei vào phòng gia đình xong, đã trở lại, nên Bunshiro kể lại tất cả mọi chuyện đã gặp đêm nay ở nhà quan Gia lão cho hai bạn nghe, rồi hỏi ý kiến. Cả Ippei lẫn Yonosuke đều lộ vẻ nghi hoặc và bối rối trên mặt. Im lặng một hồi lâu, rồi Ippei nói:

– Cạm bẫy đấy.

– Chờ tí. Không phán đoán tức khắc được đâu. Yonosuke nói. – Quan Gia lão bảo là nếu đầu xuôi đuôi lọt thì sẽ thăng thưởng đấy chứ?

– Chuyện đó rõ ràng là hứa cuội thôi. Không tin được. Ippei nói.

– Khoan đã. Trước khi quyết đoán như thế, hãy nghĩ xem có thể nào phe Yokoyama bị thiệt hại mà Bunshiro không bị thương tổn gì cả không. Yonosuke khoanh tay, suy nghĩ lung lắm, nhưng rồi ngẩng mặt, lắc đầu nói: – Không xong rồi. Mang đứa bé đi, thế nào Bunshiro cũng lâm vào tình thế bất lợi. Nếu âm mưu của phe Yokoyama có thực như quan Gia lão nói thì chuyện có thể khác, nhưng đúng như Ippei nói, chuyện này đáng ngờ lắm.

– Chắc chắn là ngài Yokoyama không bao giờ làm chuyện mạo hiểm kiểu ấy.

Bunshiro nói xong, Ippei gầm lên:

– Cạm bẫy đấy. Không biết để làm gì, nhưng muốn cho Bunshiro vào bẫy đấy thôi.

– Để làm gì thì đại khái tớ đã hiểu. Để tớ trình bày suy đoán của tớ. Bunshiro nói ra tất cả những gì anh đã suy nghĩ trên đường về từ nhà quan Gia lão. – Như thế thì đây là mưu kế ném một hòn đá được cả hai con chim của bọn chúng đấy.

– Thế nghĩa là họ chọn Bunshiro vì chú trọng đến liên hệ với phe Yokoyama rồi. Yonosuke nói.

– Dùng tớ còn có lợi ở điểm khác nữa. Bunshiro suy nghĩ thêm và nói. – Chẳng hạn, tớ đã quen biết ngài Fuku từ trước, lợi dụng điều này thì mang được đứa bé đi mà không lộ ra là phe Satomu-

ra nhúng tay vào, vì chẳng có dấu vết gì của phe ấy cả. Đó là một lợi điểm. Lại nữa, tớ biết dùng kiếm đôi chút, nếu có biến, sẽ làm được cả chuyện ra tay mạnh bạo. Bọn chúng tính toán cả lợi điểm này nữa. Và sau cùng, là tớ không thể từ chối mệnh lệnh của chúng được.

– Không thể từ chối được sao?. Yonosuke hỏi, chăm chú nhìn Bunshiro. – Tại sao? Cho dù là mệnh lệnh của phiên trấn đi nữa, nếu không muốn làm thì phải đưa ý kiến phản đối chứ.

– Điều đó, Bunshiro không làm được đâu. Ippei nói. Đã sống bên cạnh Bunshiro từ trước đến nay, nên những quan sát như thế thì Ippei nhạy hơn. – Bọn chúng định là nếu Bunshiro từ chối, sẽ đe dọa tiêu diệt nhà Maki luôn.

– Đã đe dọa rồi đấy. Bunshiro nói. – Không trốn đi đâu được. Mà giả thử tớ có đành chịu bỏ tên nhà Maki mà từ chối đi nữa, có thể bọn Satomura sẽ vẫn tự tay mà tấn công vào biệt thự Keyaki. Trong trường hợp đó, không chỉ đứa bé, mà cả cô Fuku cũng không thoát chết được.

– Thế nhưng, nếu cậu làm chuyện này thì sẽ mất mạng đấy. Ippei nói. – Cậu tính sao?

– Tớ không định ngoan ngoãn mà đút đầu vào tròng đâu. Bunshiro nói.

Ippei và Yonosuke im lặng, chăm chú nhìn Bunshiro. Bunshiro gật đầu:

– Nhận đứa bé từ tay cô Fuku xong, tớ sẽ chạy ngay đến nhà ngài Yokoyama,

mà bày tỏ tất cả đầu đuôi chuyện này cho ngài ấy.

– Ồ, hai người cùng thốt lên.

– Con của Lãnh Chúa sẽ là bằng chứng không chối cãi được. Quan Gia lão Yokoyama sẽ tin tớ. Nghĩa là tớ phải chọn phe Yokoyama đấy, nhưng không còn cách nào khác được.

– Kế hay thật! Có lẽ chỉ còn cách đó. Ippei và Yonosuke tán đồng.

– Còn được hai ngày chuẩn bị trước khi thực hành. Đùng đùng mà mang đứa bé tới, hẳn là ngài Yokoyama sẽ hoảng hốt không hiểu chuyện gì, do đó, trong vòng hai ngày này, tớ sẽ kiếm cách liên lạc trước. Mà có lẽ là hai ngày này tớ sẽ bị canh chừng chặt chẽ, không thể đến

gần nhà ngài Yokoyama được đâu.

– Chờ tí. Yonosuke nói. – Thực hành là vào tối mốt chứ gì?

– Đúng thế.

– Quan Gia lão Yokoyama sẽ đi Kitaura vào ngày mai, để dự cuộc tế thần ở chi nhánh của trường tại đấy.

Kitaura là một thương cảng sầm uất, phát đạt, phiên trấn có mở một sở quản lý và một chi nhánh của trường Sanseikan ở đấy.

– Thế lúc nào ngài về?

– Chắc là tối mốt.

Bunshiro thở phào. Vừa kịp giờ ra tay.

– Thế thì không liên lạc trước được rồi.

– Ngược lại, có thể như thế lại tốt hơn. Ippei nói. – Nếu bị lộ là tư thông với Yokoyama thì hỏng chuyện mất.

– Hiểu rồi. Vậy thì, im lìm mà làm thôi. Bunshiro nói. Rồi giải thích chuyện còn cần hai người giúp sức, và hỏi nên nhờ ai.

Yonosuke cục cựa bối rối: – Tớ hẳn là không làm gì được rồi.

– Tớ giúp cho. Ippei sốt sắng.

– Chỉ sợ vạ lây cho cậu thôi. Bunshiro nói.

– Nói thế chứ, người không hiểu

chuyện thì lại có thể làm hỏng chuyện cả.

– Thì đúng thế.

– Vào biệt thự đó hẳn là nguy hiểm?

– Có một vệ sĩ có vẻ không muốn hỏi đáp lôi thôi, còn thì chắc là hiểu nhau được.

– Thế thì, không đến nỗi hại đến tính mạng. Được rồi, tớ đi cho.

– Cảm ơn cậu vậy.

– Thế còn một người nữa thì tính sao?.

Ippei hỏi, có vẻ vui thú trong việc sắp làm.

Bunshiro nói:

– Fuse Tsurunosuke có thể nghe chuyện thì vui lòng giúp cho không chừng

Vang rộn tiếng ve

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 19
NGƯỢC CHUYỂN

1

Trời đêm không sao và đầy mây. Ba người đến biệt thự Keyaki ở bìa làng Kanai vào khoảng 8 giờ tối. Qua khỏi cầu, Fuse Tsurunosuke cầm đèn lồng lùi lại một bước, Bunshiro và Ippei tiến lên trước.

– Xin cho hỏi thăm.

Hai người thay nhau gọi lớn vào phía trong cổng. Có vẻ chưa ai nghe nên lại gọi lớn:

– Xin tha lỗi quấy rầy trong đêm tối, nhưng có chuyện cần gấp. Xin cho vào thưa chuyện.

Nhưng bên trong cổng tối om, vẫn không nghe tiếng gì cả.

Bunshiro thử đẩy cánh cổng nhưng cửa gỗ sồi dầy cứng không chút nhúc nhích, anh chỉ cảm thấy cánh cổng thật vững chắc phản ứng lại bàn tay anh mà thôi.

– Đến phiên tôi thử xem.

Hai người hô mãi gần khan tiếng thì Fuse nói thế, rồi tiến lên phía trước. Anh hét thật to:

– Có chuyện cần gấp. Xin cho phép gặp mặt.

Có vẻ tiếng hét của Fuse đã vào tới được bên trong, phía sau cổng bắt đầu có tiếng động, rồi phía trên cánh cổng có ánh sáng nhợt nhạt lan ra. Ánh sáng ấy càng rõ càng gần hơn, soi rọi đám lá trên cây cối bên trong cổng, rồi có tiếng chân người bước đến. Tiếng bước chân ngừng lại, rồi sau cổng có tiếng người vang lên:

– Đây không phải là chỗ người ta lui tới. Chuyện gấp là chuyện gì?

Bunshiro nghe giọng ấy quen quen. Đó là giọng người võ sĩ trung niên anh đã gặp bên con sông nhỏ. Giọng Edo, nhưng ngay cả lúc căng thẳng này, cũng vẫn nghe có phần ôn tồn.

– Xin thưa lại với ngài Fuku là có Maki Bunshiro có chuyện gấp cần gặp ngài.

– Maki Bunshiro.... Giọng nói bên trong chợt ngừng lại. – Nhưng có vẻ không chỉ một mình?

– Thưa, có hai người bạn cùng đi. Một người là Owada Ippei mà ngài Fuku cũng đã biết.

– Nhưng, có bằng chứng gì chính là Maki Bunshiro không?

– Thưa, năm ngoái cũng khoảng này, tôi đã được gặp ông ở bên ngoài biệt thự này. Lúc đó, tôi đã xưng tên là Maki Bunshiro ở tổ Kiểm nông rồi đấy... Xin thưa lại chuyện gặp tôi với ngài Fuku thì sẽ rõ ra ngay có đúng là Maki Bunshiro hay không.

– Tạm thời, xin chờ đấy.

Ánh sáng và tiếng chân bước xa dần. Rồi ngừng hẳn. Bên trong biệt thự lại im lặng như cũ.

– Có mở cổng cho không nhỉ?. Ippei nói. Rồi như thình lình bị cơn gió sợ sệt thổi trúng, Ippei nói tiếp. – Mà không mở cổng thì cũng chả sao. Không mở cổng thì bên trong cũng an toàn mà.

– Đã đến đây rồi thì đừng nói yếu ớt thế chứ. Bunshiro nói.

Bên trong cổng lại có ánh sáng và tiếng chân đến gần, rồi nghe tiếng mở khóa. Biệt thự của Lãnh Chúa có vẻ được canh giữ nghiêm ngặt lắm. Cánh cổng mở ra kêu kĩu kịt, người võ sĩ trung niên ra đón ba người. Sau ông một bước

là người võ sĩ trẻ mà Bunshiro đã gặp lần trước. Người trung niên lấy đèn lồng trên tay người võ sĩ trẻ, giơ lên nhận mặt Bunshiro rồi thi lễ và nói:

– Ngài Fuku cho phép vào gặp.

Bunshiro ra dấu cho hai người bạn theo sau rồi bước vào trong cổng. Người trung niên cầm đèn đi trước, người võ sĩ trẻ ở lại để đóng cổng.

Con đường hẹp khoảng một tầm kiếm, từ cổng đi xiên suốt vào bên trong. Hai bên là thân các cây cử thật lớn. Bunshiro bước đi, thấy ánh đèn phản chiếu trên da cây. Phía trước đã thấy có ánh đèn sáng. Có vẻ là tòa nhà chính. Bên trong sáng choang, cửa sổ nào cũng đầy ánh sáng vàng.

Trống ngực Bunshiro đổ dồn. Vậy mà đã 5 năm rồi. Cô Fuku đã trở thành ngài Fuku, không biết dung mạo đã thay đổi như thế nào. Lòng anh rộn ràng khấp khởi được gặp lại Fuku, nhưng đồng thời, cũng không khỏi e dè chuyện cô ấy thay đổi.

Bước vào tiền sảnh rộng lớn, anh thấy có người tớ gái khoảng trên 20 tuổi cầm đèn sáp đón anh. Có vẻ không phải là con nhà võ sĩ mà là dân thành thị, nhìn dung tư có vẻ diêm dúa, anh đoán đây là người đàn bà đã đến tiệm Shinobu mua vải.

Bọn Bunshiro ba người theo chân người trung niên và cô ấy vào trong. Hai người dẫn đường đến trước một căn phòng có ánh đèn hắt ra thì quỳ gối trước cửa kéo, nói vào. Nghe có tiếng đáp nhỏ

từ bên trong, rồi bọn Bunshiro được mời vào trong phòng đèn sáng đến chói cả mắt.

– Ngài Bunshiro, xin ngẩng mặt lên.

Từ phía trước, có tiếng nói trầm nhỏ nhưng rõ ràng. Đúng là tiếng cô Fuku, dù đã chuyển sang giọng người lớn. Giọng ấy tiếp tục.

– Lâu ngày quá.

– Thưa, ngài cũng không có gì thay đổi.... Bunshiro ngẩng mặt lên.

Cô Fuku ngồi đấy. Không phải trong trang phục sang trọng hào nhoáng như anh đã tưởng tượng, mà chỉ phục sức giản dị như một người vợ nhà võ sĩ. Đôi má gầy, có lẽ vì cách trang điểm, hoặc vì những khổ nhọc anh đã nghe được,

mà khuôn mặt kiều diễm ấy có vẻ sầu muộn, như một người đẹp nào khác, nhưng nhìn kỹ thì đôi mắt nhỏ hầu như chỉ có tròng đen, và chiếc miệng nhỏ ấy quả là cô Fuku rồi, không còn lầm vào đâu được.

Lòng Bunshiro dâng lên một nỗi cảm động nóng bỏng đến nghẹt thở nơi ngực. Anh nén lòng, nói tiếp:

– Tiện nhân vui mừng thấy ngài được khỏe mạnh.

– Nghi thức chào hỏi cứng nhắc ấy thì đến đây là đủ rồi.

Fuku nói, giọng hiền dịu, nghe như có chút cười đùa.

Bunshiro cảm thấy Fuku có phần bình tĩnh hơn mình. Anh tự nhủ dù

lòng anh nhớ lại hình ảnh ngày xưa đi nữa, người trước mặt lúc này đây là ngài Fuku, người mẹ đã có một đứa con, anh phải nhớ điều ấy.

Ngài Fuku hỏi:

– Thế, bác gái vẫn khỏe mạnh chứ?

– Thưa, có phần già hơn, nhưng cũng được khỏe mạnh.

– Bác gái có biết anh Bunshiro đến gặp tôi hôm nay không?

– Thưa không, chuyện cần giữ kín nên không dám cho mẹ tôi hay.

– Cả cô Setsu cũng không biết sao?... Nghe nói anh chưa có con?

Fuku hỏi dồn dập như thế, Bunshiro

lộ vẻ lúng túng trên mặt, rồi mỉm cười ngượng ngùng.

Fuku nói tiếp, lấy lại giọng có phần nghiêm nghị:

– Thế chuyện cần gấp là chuyện gì?

– Xin thưa chuyện có phần quái lạ, mong ngài không giật mình.

Bunshiro nói, rồi trình bày chuyện cần kíp phải đến đây. Anh kể tất cả không sót một chi tiết nào, từ lo ngại về âm mưu của phe Inagaki, Satomura, đến ý định sẽ vào ngay nhà Yokoyama.

– Vì sự tình như thế, nên cầu mong ngài tin cậy Bunshiro này, cùng với hai người đồng hành là Owada và Fuse đây mà giao quý tử cho...

Thấy mặt cô Fuku tái xanh như mất hết máu, Bunshiro nói:

– Thưa, ngài sửng sốt là điều tự nhiên. Tất nhiên, nếu ngài bảo không được thì chúng tiện nhân cũng đành im lặng mà rút lui thôi. Nhưng nếu thế thì có thể bọn họ sẽ liều lĩnh tấn công vào biệt thự này. Cho nên, cho phép mang quý tử đi trước là phương sách an toàn nhất trong tình thế này.

– Isogai, ông nghĩ sao?

Fuku nhìn về phía người trung niên, hỏi.

Ông thi lễ với Fuku rồi quay người sang phía Bunshiro, xưng danh là Isogai Kazue ở dinh Lãnh Chúa trên Edo.

– Về chuyện suy đoán là nếu không cho mang quý tử đi thì có thể quan Gia lão Satomura cho người tấn công vào đây ấy, anh có bằng chứng gì không?

– Thưa không, bằng chứng thì không có. Bunshiro đáp. – Nhưng chúng tôi đều nghĩ như thế cả.

– Hừm. Isogai vẫn chống tay lên đùi, nhìn Bunshiro đăm đăm. Rồi thở ra một hơi và nói. – Bình thường thì chắc phải nói là đem chuyện suy đoán mù mờ không có chứng cớ đến nói như thế là quấy lắm, mà quyết liệt mời ra khỏi đây....

Isogai nói, vẫn nhìn Bunshiro đăm đăm.

– Thế nhưng, chính Lãnh Chúa cũng đã dặn phải coi chừng quan Gia lão Satomura...

– Thưa, thế thì Lãnh Chúa cũng đã nghi ngờ các ngài ấy rồi?

– Đúng thế, vì vậy mà tôi và Kitamura phải ở đây để bảo vệ biệt thự này. Thế nhưng, cũng không phải vì thế mà có thể tin cậy các vị hoàn toàn được. Giả dụ rằng chính tôi đây hay cô Michi này.... Isogai chỉ cô gái bên cạnh. – ... một trong hai chúng tôi, đưa quý tử đến nhà Yokoyama thì sao nào?

– Thưa, thế cũng được. Bunshiro nói.

Isogai quay người về phía Fuku.

– Thưa, như đã báo cáo từ trước, sự thực là đã lắm lần người ta đến dòm ngó biệt thự này rồi.

– Ta đã nghe thế rồi.

– Thế nên có lẽ không thể không tin chuyện nguy hiểm cho biệt thự đây mà ba người này đến nói. Thay vì bị tấn công lúc không đủ người bảo vệ, chi bằng nhân lúc này mà chuyển quý tử đi...

Isogai vừa nói đến đấy, thình lình bên ngoài có tiếng gì như vật nặng ngã đổ. Rồi có tiếng thét lớn, lẫn trong đó là tiếng đao kiếm chạm nhau. Nghe thế, trừ hai người đàn bà, cả bốn người cùng nhỏm dậy một loạt. Có tiếng chân người chạy lại, rồi tiếng Kitamura, người võ sĩ trẻ, la lớn:

– Ngài Isogai, xin cẩn thận. Bọn gian đã xâm nhập vào biệt thự rất nhiều. Người bên trong...

Tiếng nói ấy ngưng lại, rồi lại có tiếng đao kiếm đánh vào nhau kịch liệt

vẳng đến. Rồi tiếng chân dạt ra xa, và Kitamura lại la lớn:

– Bọn người bên trong nhà có thể cũng là đồng bọn của kẻ gian. Xin đề phòng.

Nghe thế, Isogai đứng vùng lên, rút kiếm ra.

Mọi người đứng cả lên, Bunshiro giơ tay cản Isogai:

– Chúng tôi đứng về phía ngài Fuku đây. Xin đừng nghi ngờ mà khốn.

– Isogai, ngài Bunshiro nói thành thực đấy. Cô Fuku nói.

– Thế thì, phải làm sao?. Isogai nói.

Đúng lúc ấy, phía cửa ngoài có tiếng

đập phá. Bọn kia hẳn đã xâm nhập vào tận trong tòa nhà rồi.

– Ở làng Kanai này có nhà ông Tojiro đấy. Bunshiro vội vã dặn Ippei. – Cậu đưa quý tử và cô Michi đến đấy hộ đi. Ông ấy chắc chắn sẽ cho trú ẩn. Tớ sẽ theo sau.

Quay lại phía Isogai, anh nói.

– Xin ông đưa bốn người ra cửa sau. Chúng tôi sẽ ngăn bọn xâm nhập lại.

– Xâm nhập vào đây là bọn nào?

– Tôi không rõ. Xin đi ngay cho.

Bunshiro nói, vừa lúc ở ngoài cửa tòa nhà có tiếng thét đau đớn, rồi có tiếng chân chạy dồn dập trên hành lang.

2

Tiếng chân nhiều người chạy đến gần.

Nhìn Ippei và Isogai vừa bao bọc hai người đàn bà vừa chạy khuất vào phía sau, Bunshiro tháo dây thắt dưới vỏ kiếm, nhanh nhẹn buộc tay áo lên.

– Kìa, chúng đến đấy. Anh gọi Fuse lúc đó cũng đang buộc ống tay áo lên. – Ta đi cẩn thận, đừng hấp tấp. Đánh trong phòng hẹp, hấp tấp không được đâu.

– Không nhận ra là phe nào à?. Fuse nói. Mắt anh có phần xếch lên, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh. – Có khi là phe Yokoyama?.

Bunshiro dời trụ đèn sáp đến góc phòng.

– Nếu là phe Yokoyama thì còn nói chuyện được. Bunshiro nói.

Đúng lúc cửa kéo mở ra, đám người xâm nhập theo nhau bước vào phòng. Cả bọn, 5 người đều mang khăn bịt mặt cả. Chúng cầm kiếm trong tay phải chỉ mũi xuống, có lưỡi kiếm nhỏ máu ròng ròng. Có vẻ Kitamura và các người giúp việc khác đã bị chém ngã rồi, mùi máu tươi xâm nhập vào phòng.

– Ngài Fuku đâu rồi?. Một tên nói. – Không nhờ dẫn đường, nhưng cũng chớ có ngăn cản!.

Bunshiro nghe giọng của người đàn ông cao lớn ấy có vẻ quen quen. Anh đã nghe giọng này đe dọa Aoki Magozo sẽ xử tội phản nghịch. Chính là Murakami Shichirouemon.

– Cẩn thận đấy.

Bunshiro nhắc Fuse. Anh căng thẳng thần kinh đến dựng cả lông tóc lên. Anh hiểu ra là Satomura muốn tàn sát cả đám, chứ không chỉ đứa bé và anh mà thôi. Chúng chờ anh vào trong biệt thự Keyaki rồi tấn công, nhắm giết cả anh lẫn mọi người bên trong. Chụp tội lên đầu anh, sau đó loan đồn là có phe Yokoyama giật dây, muốn vu oan cho phe Satomura nên lợi dụng Bunshiro vào bắt đứa bé, nhưng đã chém nhau với các vệ sĩ rồi giết nhau chết cả.

Hẳn là Satomura đã được báo cáo có Owada Ippei và Fuse Tsurunosuke cùng đi với Bunshiro nhưng bọn chúng hoàn toàn không có ý thay đổi kế hoạch. Owada Ippei là kẻ đã từ khước khuyến dụ của phe Satomura trước mặt mọi người, và

Fuse là người có quan hệ gia đình với Yada Sakunojo khi còn sống thuộc về phe Yokoyama.

– Không còn nói chuyện gì được nữa.

– Hiểu rồi.

Fuse đáp. Anh hiểu là Bunshiro đã nghe lối nói của tên kia mà biết chúng là phe Satomura rồi. Fuse tuốt kiếm ra, hừng hực khí thế đấu tranh.

Thấy thế, một gã đứng bên cạnh Mukarami ào tới chém Fuse. Động tác thật nhanh nhẹn. Hắn chém tới từ thế tấn Bát song, tuy có hơi vụng.

Fuse vung kiếm đỡ, tiếng kim khí chạm nhau vang rền trong phòng, đúng lúc bọn người bịt mặt nhất tề chém tới.

Căn phòng thuộc loại rộng rãi, nhưng cũng không đủ chỗ cho cả bọn xoay trở, nên các động tác cũng bị hạn chế, các lưỡi kiếm không trúng được vào thân địch thủ. Bọn người đi theo Mukarami đều có vẻ là những kẻ thạo kiếm thuật, nhưng cả hai bên đều phải dọ dẫm nhau một hồi. Bọn này không tiến nhanh vào trong được nên có vẻ sốt ruột.

Mukarami lùi ra hành lang, rồi thình lình đạp ngã cánh cửa che mưa, hét lên:
– Ra ngoài đi. Có lẽ hắn gọi cả hai bên. Rồi tự mình nhảy vọt ra ngoài trước. Bọn hắn nhảy cả ra ngoài, Bunshiro và Fuse cũng nhảy ra theo.

Lúc hiểu ra là chúng muốn tàn sát tất cả mọi người có mặt trong nhà này, Bunshiro đã tức giận đến nóng hực cả người lên, nhưng bây giờ, cơn giận đã hạ

bớt, anh gắng bình tĩnh cân nhắc tình thế. Phải làm sao để cầm chân bọn này ở đây cho đến khi Isogai trở lại tiếp sức. Dù chỉ một đứa trong bọn này cũng không được để lọt vào, đuổi theo cô Fuku và đứa bé.

Có vẻ bọn vào đây chỉ có chừng này người thôi. Bunshiro ngước nhìn qua đầu bọn người đang trỏ kiếm về phía hai anh, nhìn ra xa xem có gì khác không. Anh thấy phía cổng có ánh đèn lay động. Có lẽ người võ sĩ trẻ Kitamura đã bị chém ngã rồi, không còn nghe tiếng kiếm chạm nhau nữa. Nếu thế thì, ánh đèn lồng ở cổng nhiều phần là của phe địch được gài lại để giữ đường triệt thoái. Muốn đi vào làng Kanai, thì phải đi con đường qua trước cổng đó. Không biết Isogai có để ý thế không?

Vừa nghĩ thế, Bunshiro nghe đằng xa có tiếng thét đau đớn, và ánh đèn ở phía cổng ngoài lung lay mãnh liệt. Có biến rồi. Bọn người đang đối mặt với anh cũng đã nghe thấy, chúng la lên gọi nhau, rồi tản ra hai bên, và một người, rồi hai người xông tới chém. Có vẻ dị biến ngoài cổng là điều chúng đã không dự tưởng trước, nỗi bất an thúc giục chúng ra tay sớm hơn. Những lưỡi kiếm chém tới có chút hấp tấp trong phấn khích.

Bunshiro tràng người vào trước ngực của tên chém anh ngay phía trước, chém sả từ vai hắn xéo xuống hông. Bóng đen của hắn loạng choạng cắt ngang ánh sáng hắt ra từ trong nhà rồi đổ xuống vũng tối. Chắc chắn hắn đã bị chém rất sâu từ vai xuống. Tức thì, Murakami nhanh nhẹn vòng ra phía trước. Vừa giương kiếm chặn Bunshiro, hắn vừa quát:

– Chớ hấp tấp, chỉ có hai đứa thôi.

Nhưng hắn vừa dứt lời, ngay sau lưng hắn đã có tiếng chân người dồn dập rồi có bóng người hiện ra.

3

Trong ánh đèn hắt ra từ trong nhà, thấy có vài người bịt mặt, tay cầm kiếm tuốt trần, Bunshiro vừa đếm được ba người, thì sau lưng họ, có thêm Isogai xuất hiện. Isogai một tay cầm kiếm, thong thả bước vào vườn.

Không cần ngoái đầu lại, Murakami cũng đã đoán được tình hình. Hắn giương kiếm đánh vút lên cao, tức thì xông tới chém xuống. Hẳn là muốn dứt điểm cho nhanh. Đường kiếm của Murakami có thế nhanh như gió bão, mũi

kiếm phóng thẳng vào phần bụng của Bunshiro. Như bị bao phủ trong luồng gió nóng hực ghê rợn, Bunshiro vừa tiến xéo tới vừa gạt kiếm Murakami đi. Lúc trở đầu lại, cùng chém, thì thanh kiếm của Bunshiro chém bổ xuống từ thế tấn Bát song đã nhanh hơn một chút, Murakami lách sang bên nhưng hai cánh tay cầm kiếm đã bị chém trúng, thân người loạng choạng.

Lúc đó, mắt Bunshiro vừa thấy bọn người bị Isogai đuổi chạy từ cổng trước vào im lìm nhào tới chém mình, đồng thời nhìn thấy Fuse tránh đường kiếm của địch quá đà, thân người chúi ngã xuống. Fuse sắp sửa chạm đầu gối xuống đất thì trước mặt anh, tên địch đã nhanh nhẹn giương kiếm lên theo thế tấn Bát song. Bunshiro nhận ra tên địch chém nhau với Fuse là ai ngay. Khăn đen bịt

kín mặt, nhưng đúng là Inukai Hyoma rồi. Fuse bị lép vế cũng phải.

– Đổi cho tớ đi, Fuse. Bunshiro hét lên.

Anh vung kiếm bật ngược lưỡi kiếm của tên bên phải chém tới, rồi nhanh nhẹn chen vào giữa Fuse và Hyoma. Quả nhiên, đối thủ của Fuse đúng là Hyoma. Đổi sang địch thủ là Bunshiro, hắn lập tức lùi lại một bước, đổi thế tấn. Hơi khác với thói quen của hắn ở võ đường Ishiguri, Hyoma tấn thế Bát song, giương kiếm ở vị trí hơi cao. Đồng thời một tay hắn giật bỏ khăn bịt mặt ra, rồi phóng tới.

Trong chớp mắt, khoảng cách hai người thu nhỏ lại, cả hai nhấn mạnh bàn chân, cùng chém tới. Kiếm của Hyoma có phần nào nhanh hơn. Chắc mẩm là

chém ngã được Bunshiro, miệng Hyoma như xệch đi, sắp nở nụ cười. Nhưng ngay sau đó, mắt Hyoma trợn trừng kinh ngạc, đầu gối chống xuống đất, thân hình đổ nhào tới trước. Hông bụng hắn bị chém sâu bởi lưỡi kiếm của Bunshiro.

Để hạ Hyoma, Bunshiro đã dùng chiêu thức Ám Dạ Nhất Thốn (Anya issun, một chớp trong đêm tối) của kiếm pháp bí truyền Murasame. Địch chỉ chợp nhắm mắt là đủ thời gian để anh phóng kiếm chém trúng rồi.

Dù vậy, trong khoảng đó, Hyoma cũng đã chém kiếm tới còn có vài phân nữa là trúng vào Bunshiro. Mũi kiếm bay nhanh đến thế chứng tỏ Hyoma là tay kiếm phi phàm. Sở dĩ Bunshiro chém gục được Hyoma phải nói là nhờ ở bản năng của người kiếm sĩ trong lúc không

có cách xoay sở nào khác. Thân thể và chân tay của Bunshiro toàn bộ đã cảm nhận được nguy hiểm không chém kịp thì bị chém chết, mà phản ứng đúng lúc.

Bọn người kia đã thấy Hyoma bị chém gục. Hai tên ào tới chém Bunshiro. Anh né tránh một lưỡi kiếm, tung kiếm gạt bắn đi lưỡi thứ hai bay khỏi tay tên địch. Rồi nhanh nhẹn lùi lại phía sau, đưa mắt nhắm tình hình trận chiến. Fuse đang hùng dũng đối địch với một tên to con. Fuse có phần trên tay. Isogai đang ung dung chiến đấu với hai tên địch. Ông tránh đường kiếm của địch, gạt kiếm của đối thủ và phản công sắc bén khiến tên địch bị thương ở bàn tay. Hai tên địch tận dụng mọi thủ đoạn vẫn không làm gì được Isogai, đâm ra sốt ruột.

– Ngừng tay!

Thình lình có tiếng Murakami hét lớn. Hắn đang đứng ngoài vòng chiến, tay ôm vết thương trên cánh tay đã bị Bunshiro chém trúng.

– Rút lui! Cẩn thận đó!

Nghe tiếng Murakami, hai tên đang xông tới phía Bunshiro, cùng rút kiếm lại. Murakami đi sau đoạn hậu, các tên kia đỡ tên bị thương rút lui, biến nhanh vào con đường hẹp giữa hai hàng cây cử. Chỉ để lại mùi máu và hai thân người nằm trên đất.

Bunshiro nhảy đến, nhanh nhẹn kiểm hơi thở, nhưng cả Hyoma lẫn tên kia đều đã tắt thở.

– Bên cổng chính còn một xác nữa.

Isogai nói với Bunshiro vừa đứng lên.

– Thế thì bọn chúng có tất cả là 9 người. Bunshiro nói.

Anh có phần ngờ ngợ là con số lẻ có vẻ không trọn. Có lẽ nên tính Murakami là chỉ huy, còn lại là tám người.

– Xà, phải chạy theo ngài Fuku ngay mới được.

Bunshiro nói, bước vội ra cổng chính, và nói với ông Isogai đang cùng Fuse bước theo sau.

– Thưa, ông cũng đi chung?

– Tất nhiên rồi.

Isogai nói, quay đầu nhìn lướt về phía cửa nhà tối đen rồi nói.

– Còn phải thu dọn nữa, nhưng

trước hết, phải xác nhận là ngài Fuku và cậu bé an toàn đã.

Bunshiro hiểu là Isogai định sẽ quay lại lo chuyện Kitamura và các người làm đã bị hạ sát.

Bunshiro cùng Fuse và Isogai bước vội qua cổng, qua cầu ra ngoài.

Bunshiro hỏi Isogai cho chắc.

– Cửa sau không có địch canh chừng sao, thưa ông?

Nỗi băn khoăn lúc nãy trở lại trong trí anh về chuyện con số lẻ 9 người. Không phải tất cả là 10 người sao chứ?

– Không thấy ai cả, Isogai nói. – Nên tôi vòng ra trước cổng, gặp 3, 4 tên, nên đã đánh đuổi chúng vào trong. Trong

lúc đó, ngài Fuku đã được đưa vào trong làng.

Bước dọc theo con sông nhỏ đến chỗ nhìn thấy đám cây mờ tối bên cổng làng, ba người dừng chân, kiểm điểm cho chắc là không có địch mai phục.

4

Không có hơi hướm gì của địch cả, chỉ có khí lạnh ban đêm có hơi ẩm bao trùm làng xóm. Bọn địch thiệt mất ba mạng, và ít nhất là 3 tên khác bị thương, nên có lẽ đã bỏ cuộc mà rút về phía thành rồi. Nếu chỉ muốn rút về thành thì hẳn đã chọn con đường mòn ngược phía làng vì gần hơn.

Bunshiro đi đầu, ba người đi hàng dọc chừa một khoảng cách, tiến vào làng. Họ đến nhà Tojiro, không có chuyện gì xảy ra trên đường cả. Nhà Fuji đóng cửa im ỉm, từ ngoài nhìn vào trông như ngủ yên rồi, nhưng khi Bunshiro gọi cửa, tức thì cửa mở, ánh đèn ùa ra chói lọi. Có lẽ cô Fuku đã đến nơi yên lành, nghe tiếng Bunshiro, Ippei và chủ nhà Fuji ra đón tận nền đất.

– Bọn chúng ra sao rồi?, Ippei hỏi ngay.

Bunshiro cảm ơn ông Fuji rồi đáp.

– Tạm thời đã đuổi chúng đi rồi.

– Không ai bị thương chứ?

– Fuse và tớ đều không bị gì cả, nhưng từ đây trở đi là nhọc lắm đấy.

Bunshiro nói vắn tắt những điều anh suy nghĩ trên đường đến đây. Nhờ ông Fuji là kế hay, nhưng nếu địch đánh hơi thấy mà huy động lực lượng tấn công lần thứ hai thì kết quả sẽ bi thảm lắm. Không thể làm nhọc đến ông Fuji hơn thế này được. Vì thế, nội đêm nay thế nào cũng phải lẻn về xóm gần thành, đưa ngài Fuku và cậu bé đến nơi nào an toàn mới được.

– Nơi an toàn nào?. Ippei nói. – Nhà quan Gia lão Yokoyama chứ gì?

– Đúng đấy. Bunshiro gật đầu. – Tuy nhiên, phải tính trước là tất cả các con đường vào xóm ngoài thành đều đã bị bọn kia chận lại không sót một đường nào rồi.

– Thế thì phiền phức thật. Ippei nhăn mặt.

Bunshiro quay sang Fuse thấy anh cũng có vẻ mặt lo âu.

Bunshiro hiểu tâm tình hai bạn. Hai người đã nghe lời Bunshiro mà giúp một tay, Fuse lại đã chém nhau với bọn người bịt mặt ấy nữa, nhưng đó chỉ là chuyện phủi tàn lửa bay nhằm vào người thôi. Còn bây giờ, người của phiên trấn đang canh giữ các cửa vào xóm gần thành, mà hai người xông vào chém giết, thì là vượt lên trên chuyện giúp bạn quá xa, biến thành đối địch với phiên trấn một cách toàn diện. Điều đó khiến hai người lo âu.

Cũng đương nhiên thôi. Tùy tình thế mà có thể cả gia đình của họ cũng bị cuốn theo vào tội phản nghịch đối với phiên trấn. Cả Ippei lẫn Fuse đều chẳng phải đã tính trước nguy cơ đó mà nhận lời giúp Bunshiro.

Với giọng ôn tồn, Isogai nói:

– Tuy nhiên, nếu không còn cách nào khác, thì cũng phải chém mở đường mà vào thôi.

– Không, khó mà làm như thế lắm.

Bunshiro nói với Isogai, rồi giải thích về thế đứng của Ippei và Fuse.

– Nếu phải cưỡng hành mà đột phá, thì chỉ tôi và ngài Isogai phải làm thôi, chỉ sợ có thêm phụ nữ và em bé nữa thì có phần khó khăn.

– Thế này thì đi cũng dở mà ở cũng không xong rồi. Isogai nói.

Với vẻ khổ tâm trước đường cùng, Ippei nói:

– Này, Fuse chưa ở riêng được nên khó lòng, thôi để tớ giúp cho. Tớ theo cậu.

– Không, cảm ơn tấm lòng của cậu, nhưng không được đâu.

Bunshiro quả quyết lắc đầu.

Ông Fuji nãy giờ im lặng, xen vào:

– Cứ tránh được các cửa ra vào xóm gần thành là xong à?

– Thì thế đấy...

– Nếu thế, ta dùng thuyền thì sao nào?.

Ông Fuji bảo là ra bìa làng thì có cây cầu vắt ngang sông Gokengawa, nối hai làng Kanai và Aobatake, có một

chiếc thuyền neo dưới cầu ấy. Người chủ thuyền là Gonroku của làng Kanai, dùng thuyền ấy chở rau trái vào xóm gần thành hoặc chở cát xúc từ đáy sông. Tuy không phải là thuyền để chở khách, nhưng, hai, ba người thì hẳn là chở được.

– Tuy cũng phải hỏi Gonroku cho chắc.

– Thế thì tốt quá. Ngài có thể nhờ ông Gonroku ấy hộ cho được không?

Bunshiro nói. Đã có chút tia sáng lóe lên ở cuối đường hầm tưởng là bít kín.

Để lại Ippei, Fuse và cô Michi giúp việc của cô Fuku, Bunshiro cùng Isogai, cô Fuku và đứa bé, bốn người theo chân ông Fuji rời khỏi nhà, đến nhà của Gonroku.

Chờ họ đi xong một hồi, Ippei và Fuse đi ra cửa vào xóm gần thành để xem nếu vào được thì cứ thế thâm nhập vào xóm, còn nếu thấy canh gác nghiêm ngặt quá, thì sẽ quay lại nhà Fuji, chờ đêm tối.

Người chủ thuyền Gonroku đã ngủ rồi, nhưng nghe Tojiro gọi thì ra đón ngay. Một người đàn ông vạm vỡ, trông mạnh mẽ dù nhìn trong bóng tối.

Gonroku nhận lời chở người ngay không chút ngần ngại, nhưng chỉ có thể chở hai người lớn mà thôi. Kết cuộc, chỉ có Bunshiro cùng đi với cô Fuku và đứa bé.

Dưới cầu, neo một chiếc thuyền dài hẹp đáy bằng để chở cát. Ngoài Gonroku còn có thêm Bunshiro và cô Fuku ẳm đứa bé bước xuống thuyền nữa thì

thuyền lao chao đến sợ không kham nổi.

Bunshiro cầm đèn lồng ngồi ở mũi thuyền, đưa tay vẫy chào ông Fuji và ông Isogai đưa tiễn đến đó.

Gonroku khéo léo chống sào đưa thuyền ra giữa sông. Phía hạ lưu sông Gokengawa thì bề ngang đến 10 sải, không phải nhỏ, nhưng khúc ở làng Kanai, sông vẫn còn hẹp, và tuy lượng nước lớn, nhưng đôi chỗ còn ló lên những đụn cát. Dù vậy, Gonroku quen tay, đưa thuyền đi êm êm trên giòng nước.

– Ông cũng lái thuyền ban đêm sao?, Bunshiro hỏi.

Gonroku cho biết đã có vài lần lái thuyền đưa gấp bệnh nhân đi trong đêm.

– Sông này thì tôi đi lên đi xuống năm này qua năm khác, nên nhắm mắt cũng lái được.

– Ô, thế cơ à!

– Ông khách à, đi quá khúc quanh có đám liễu đó thì tắt đèn cũng được.

Gonroku nói. Có lẽ Tojiro đã bảo ông gì đấy rồi nên Gonroku cũng hiểu sự tình đôi chút.

Tin tưởng ở tài lèo lái của Gonroku mà tắt đèn xong, không bao lâu, Bunshiro thấy ngay những dấu hiệu nguy hiểm bao quanh. Đã có những đám lửa canh cháy đỏ đâu đây. Bên trái anh có hai đám, bên phải một đám, xem phương hướng thì đúng là để canh giữ con đường từ làng Kanai hay Aobatake vào đến chân thành.

Qua khỏi khúc quanh đám liễu, dòng sông chảy xuôi theo hướng tây bắc, thuyền vào đến gần thành. Gonroku để mặc thuyền cho dòng nước cuốn đi. Thỉnh thoảng chỉ nghe tiếng cây sào chống xuống nước để đổi hướng thuyền mà thôi. Đám lửa canh gần chân thành có vẻ là điểm nhắm tiện lợi cho Gonroku. Nhưng đám lửa ấy càng lúc càng gần, rồi soi rọi vào được cả trên thuyền nữa.

– Xin cúi thấp xuống!

Bunshiro nhắc cô Fuku. Chính anh cũng khom người uốn mình lại. Gonroku không ngừng tay chống sào. Bunshiro ngẩng mặt lên thì thấy thuyền đã vào dưới bóng lùm cây bên bờ sông. Gonroku cứ thế cho thuyền trôi xuôi.

Đã bắt đầu nghe tiếng người, có vẻ

như tiếng quát tháo từ xa. Thuyền luồn dưới cầu vào phố chợ. Tiếng người nghe xa dần.

– Ông biết cầu Ayame chứ?

Bunshiro nhỏm người, hỏi. Rời thuyền khoảng cầu Ayame, lên bờ chạy một đỗi là đến nhà quan Gia lão Yokoyama. Gonroku đáp là biết.

– Thế thì cho chúng tôi lên bờ ở đấy đi.

Vừa nói, Bunshiro vừa nhìn về phía cả hai bên bờ sông tối đen. Đường ven sông tĩnh mịch, không có chút ánh sáng.

Khấp khởi mừng là mọi chuyện xong suốt, thì đột nhiên ló ra ánh đèn lồng ở bờ trái khoảng anh định lên bờ.

Suỵt! Bunshiro ngăn Gonroku, rồi chăm chú nhìn về phía ấy. Đèn lồng có vẻ theo chân người chạy nhanh rẽ qua góc phố. Có vẻ là ba người võ sĩ cầm đèn lồng rẽ qua bên cạnh cầu Ayame, khoảng mà Bunshiro đã định lên bờ.

Bunshiro cắn chặt hàm răng lại. Anh tính toán còn non quá! Ba người đó rẽ về phía nhà quan Gia lão Yokoyama. Tất nhiên là đáng lẽ anh phải tính là nhà Yokoyama cũng bị canh chừng cẩn mật. Đành quay trở lại thôi! Đúng lúc ấy, trong trí anh thoáng hiện một lời nói: ... ít ngủ ban đêm, nên chẳng cần phải vội. Người đã nói lời ấy là thầy của anh, ông Ishiguri.

5

Theo dòng nước đi quá cầu Ayame về phía hạ lưu qua hai cây cầu nữa, Bunshi-

ro bảo Gonroku cho thuyền vào bến giở hàng. Bunshiro và cô Fuku ẳm con bước lên bờ đá, Gonroku dừng thuyền nhìn theo họ bước trên bậc cấp bằng đá dựng thẳng lên đến đường trên.

Đỡ cô Fuku lên mặt đường xong, Bunshiro quay lại thấy Gonroku đưa thuyền từ từ rời bến, ra sông, không bao lâu đã khuất dạng trong vùng bóng tối. Có lẽ Gonroku cho thuyền đi ngược lên phía thượng lưu, kiếm bến giở hàng khác đậu lại đêm nay để lên bờ. Bởi tuy sông Gokengawa chảy êm nhưng về đến làng Kanai thì cũng có chừng ba chỗ nước chảy xiết, khó đi vào ban đêm.

Bunshiro dõi mắt chăm chú nhìn trên đường dọc bờ sông, cho chắc là không có bóng người nào, rồi nắm tay cô Fuku qua đường. Hai người bước vào

ngõ hẻm thông qua xóm Daikan có nhà của ông Kaji Oribe.

Đến được đây chắc là thoát rồi. Bunshiro thở phào, an tâm.

– Xin ẳm hộ cho ngài.

Bunshiro dừng chân, đỡ đứa bé từ tay cô Fuku. Thân thể đứa bé nhỏ nhoi quá, tưởng như không cẩn thận thì lọt qua tay ngay được. Lúc nãy trên thuyền thì cậu bé còn thức, cựa quậy, nhưng bây giờ nhắm mắt ngủ say.

Con của Fuku đấy. Bunshiro nghĩ thầm. Anh không nghĩ chuyện đứa bé anh ẳm trong tay mang dòng máu của Lãnh Chúa. Hơi ấm của đứa bé truyền sang anh cảm giác như hơi ấm dòng máu trong người cô Fuku.

– Ngài đã có nghe tên của ngài Kaji Oribe No-Sho chưa?. Bunshiro hỏi.

– Chưa. Hai người vừa bước nhanh vừa nói với giọng thầm thì. – Ngài ấy là ai thế?

– Ngài là vai chú của Lãnh Chúa đấy... Có lẽ ngài sẽ cho trú ẩn. Thế ngài đã nghe tên dinh Sugi-no-mori chưa?

– À, chỉ mới nghe tên thôi.

– Bây giờ sẽ đi đến đấy.

– Nói thế thì.... Cô Fuku nhìn quanh... – ... đây là xóm Daikan đấy à?

– Thưa vâng. Vừa vào đến xóm Daikan đấy.

Hai người bước đi trong xóm nhà

không có lấy một ánh đèn. Khi ra đến một đường rộng hơn, bắt đầu thấy phía trước xa, có bóng một chùm cây lớn như rừng.

Đột nhiên căn nhà bên phải có tiếng mở cửa rèn rẹt. Ánh đèn từ vườn xuyên qua hàng rào chiếu ra ngoài đường.

Hai người rón rén bước êm bên hông nhà. Nghe có tiếng đằng hắng phía sau.

Bunshiro chợt cảm thấy Fuku tựa người vào cánh tay anh. Rồi đường tối trở lại, Fuku vẫn tựa người không rời cánh tay anh.

Bunshiro nhớ lại lúc anh kéo xác cha từ chùa Ryuko về dãy nhà của tổ, Fuku đã chạy đến cùng nắm càng xe với anh. Tính cách của Fuku, bề ngoài ngoan hiền

giấu kín một tâm tình sôi nổi bên trong, lại tỏ lộ trên đường tối trong đêm nay.

Và Bunshiro nghĩ lần Fuku tìm đến anh ở dãy nhà xóm Fukiya đêm trước khi lên Edo ấy cũng thế. Một cô gái chỉ ngoan ngoãn, yếu mềm mà thôi thì không làm thế được. Nghĩ đến Fuku đã phải giấu kín tâm tình sôi nổi ấy mà đành mặc cho thân thế trôi nổi theo bao nhiêu năm tháng qua, Bunshiro cảm thấy ngực mình nóng ran lên.

Bunshiro gỡ nhẹ tay Fuku ra rồi nắm chặt bàn tay cô. Bàn tay thon thả ẩm mồ hôi. Fuku trao tay cho Bunshiro nắm dìu đi, cô tựa hẳn người vào Bunshiro mà bước cùng anh.

– Anh Bunshiro...

Fuku gọi tên anh, như không còn chịu đựng nổi khoảng im lặng dài dằng dặc ấy nữa. Giọng cô nhỏ nhẹ, run rẩy.

Bunshiro cảm thấy như anh hiểu được điều cô Fuku đang muốn nói lên. Có lẽ cô mong muốn được thổ lộ với anh tất cả những tháng năm đành đoạn đã qua mà cô không cưỡng lại nổi.

Nhưng ngay lúc Fuku gọi tên anh với giọng thiết tha như thế, Bunshiro còn nghe thêm một tiếng động phía sau lưng. Tiếng thân người lướt nhẹ dọc theo hàng rào. Bunshiro dừng chân, xoay người ôm choàng vai Fuku. Mùi hương da thịt nồng ngát và hơi thở hổn hển của Fuku bao trùm anh choáng ngợp. Fuku run rẩy không ngừng trong vòng tay anh.

Một tay ẳm đứa bé, một tay ôm Fuku

sát vào lòng, mặt Bunshiro bất động, chỉ có đôi mắt chăm chú dò xét trên đường. Quả nhiên, dưới hàng rào phía bên trái, có một khối tròn đen thẫm, không động đậy chút nào chừng như tảng đá, nhưng quả là người ta.

Hừm. Quả nhiên có tên thứ mười. Bunshiro nghĩ thầm.

Thân người cuộn tròn trong bóng tối phía sau đó hẳn là kẻ đã được Murakami cắt đặt làm tên do thám. Có lẽ hắn đã theo dõi bọn Bunshiro đến nhà Tojiro, rồi ra đến cầu xác nhận Bunshiro lên thuyền, và cứ thế chạy dọc theo sông mà đến đây. Murakami chắc hẳn đã gài lại tên này khi hắn rút cả bọn kia đi.

Bunshiro nghĩ không thể để cho tên này sống sót được, khi anh nhìn chăm

chú thân người cuộn tròn bất động giả làm tảng đá gì đấy, có vẻ là kẻ quen chuyện do thám bí mật. Tên này đã biết chuyện nhà Tojiro, đã thấy anh ôm choàng lưng cô Fuku, và sắp biết được hai người vào dinh Sugi-no-mori. Chỉ còn cách giết hắn để khóa miệng mà thôi.

– Chúng ta bị theo dõi rồi. Bunshiro thì thầm bên tai Fuku.

Thân người Fuku chợt cứng lại, không còn run rẩy nữa. Cô định rời thân mình Bunshiro, nhưng anh giữ chặt cô lại.

– Xin cứ để yên thế. Xin ẳm hộ cháu bé một lúc.

Bunshiro nghĩ thầm, có lẽ tên do thám đang cuộn tròn người dưới hàng

rào kia nghĩ là đôi trai gái này đang thì thầm lời yêu đương tội lỗi.

Bunshiro khom người chạy như cuộn tròn trên mặt đất. Phía trước anh, tên do thám cũng vùng chạy như cánh chim hốt hoảng tung lên, trên đường tối. Quả đúng là một kẻ thạo việc do thám bí mật, có linh tính bén nhạy như loài thú, mà chạy cũng nhanh. Nhưng Bunshiro chạy nhanh hơn, khoảng mươi thước sau, anh đã đuổi kịp hắn. Khi lưỡi kiếm của anh chém sả xuống thì hầu như anh đã chạy quá hắn. Như bị đẩy bắn đi, cả người hắn đổ xuống thành tiếng trên đường tối, trợt đi một đoạn rồi ngừng lại. Bunshiro quay lại xem, thì hắn vẫn còn thở, nhưng hơi thở đã yếu quá rồi. Chắc chắn hắn đã bị chém đứt vai. Mùi máu nồng nặc. Hắn không rên la gì. Hơi thở dần dần tiêu tán.

Bunshiro lấy tay dò ở cổ hắn, chận mạch máu lại. Anh không thể cho sống sót kẻ đã thấy anh và cô Fuku trong tư thế ôm ấp nhau.

Quay lại chỗ cũ thì Fuku đang ẳm đứa bé, đầu cúi xuống, thấy Bunshiro, cô ngẩng mặt lên.

– Thưa, đã thanh toán xong rồi.

Bunshiro chỉ nói thế, rồi đưa tay ẳm đứa bé, tay kia nắm tay Fuku, bước đi.

Fuku để anh nắm tay, nhưng không tựa hẳn người vào cánh tay anh như lúc nãy.

Đã thấy chiếc cổng to lớn của dinh ngài Kaji sừng sững phía trước trong bóng đêm. Nghe Bunshiro trình bày nhanh gọn và xin giúp, Kaji Oribe gật

đầu không ngần ngại.

– Được rồi, cứ trú ẩn ở đây. Để ta lo. Kaji Oribe bảo Bunshiro.

– Xin ngài giúp cho.

Cô Fuku nói, có vẻ đã bình tĩnh lại. Câu chào ngắn và giọng nói nhỏ nhẹ nhưng vững chãi, có lẫn chút uy nghiêm chứng tỏ cô không khiếp sợ uy thế của Kaji Oribe. Trước mắt Bunshiro bây giờ không còn hình bóng của một cô Fuku, hơi thở lạc đi trên đường tối lúc nãy, mà trở lại là hình ảnh của một người thiếp yêu của Lãnh Chúa.

Bunshiro hướng về hai người, ngỏ lời xin từ tạ.

– Cậu về à?

– Thưa vâng.

– Thế cũng được. Ta sẽ cho người liên lạc với Yokoyama.

– Xin cảm ơn ngài chu toàn cho.

– Thế thì gắng đừng manh động khinh suất. Hãy ẩn nhẫn cho đến khi có sứ giả của Yokoyama đến. Kaji Oribe nói, có vẻ lo lắng.

Ra khỏi nhà ông, bước trên đường tối một hồi, Bunshiro mới hiểu ra ý nghĩa của lời nói ấy.

6

Xác người bị chém chết đã được mang đi rồi. Nghe lời Bunshiro, ông quản gia Isogai đã bảo thuộc hạ cho người nhà họ đưa về. Chỉ còn mùi máu nồng đậm

sót lại. Khi đi ngang qua chỗ đó, lòng Bunshiro lại nổi cộm lên trở lại nỗi tức giận quan Gia lão Satomura đã bày mưu kế sâu độc để hại anh. Nhớ lại những lời nói giả dối của Satomura chỉ để dồn anh vào chỗ chết, cùng với nụ cười thâm hiểm của Inagaki im lặng theo dõi anh, lòng Bunshiro lại sôi sục giận dữ. Vì âm mưu hiểm độc đó mà nhiều người đã bị giết một cách vô ích: Hyoma và hai người nữa trong bọn bịt mặt, người hộ vệ trẻ Kitamura, và các gia nhân khác, rồi tên do thám nữa. Mà chừng đó đã đủ đâu! Còn phải kể cả cái chết của Aoki Magozo và bạn ông ấy, của cô vợ góa nhà Yada, nghĩ cho cùng, là những người bị hy sinh cho mưu kế độc hại của Satomura cả. Nghĩ như thế, lòng anh cuồn cuộn sôi sục muốn giải tỏa bao nhiêu uất hận tích lũy bao năm nay. Trong nỗi căm giận bùng nổ đến mờ cả mắt, Bunshiro

nghĩ, đã đến lúc phải hiến Satomura một lời thẳng thắn.

Chính đó là lúc Bunshiro hiểu ra lời dặn của ông Kaji Oribe là gắng đừng manh động khinh suất. Nhưng nỗi căm giận của Bunshiro đã không còn có thể kiềm chế được nữa. Thay vì đi về phía đường bờ sông, anh từ xóm Yamabuki đi qua bờ hào thành, bước vội trên đường ra bãi quần ngựa.

Những đêm phải huy động nhiều bộ hạ đi các nơi như đêm nay, dinh quan Gia lão hẳn là vẫn gài lại đủ vệ sĩ, đến đấy thế nào cũng đụng độ với đám ấy, nhưng lòng Bunshiro lúc ấy đã quyết, dù có phải đột phá vòng hộ vệ của chúng. Như con thú bị thương, Bunshiro bước trong bóng đêm mang trong lòng nỗi căm phẫn tăm tối.

Quả thật, dinh cơ của quan Gia lão Satomura mở toang cổng chính, bên trong cổng bập bùng lửa canh phòng. Nhiều bóng người đội khăn quấn đầu, buộc sẵn tay áo, đi lại, canh gác. Ánh lửa tràn ra đến ngoài đường.

Bunshiro ngắm cảnh ấy một hồi, rồi bật sẵn đốc kiếm, anh bước nhẹ qua cổng. Bên đám lửa có gần mười người đội khăn quấn, buộc tay áo sẵn sàng. Có vẻ Satomura đã chuẩn bị sẵn lực lượng đủ để quyết chiến sinh tử với phe Yokoyama. Trong đám người này, có đâu ba người đang ngồi trên thùng gỗ đựng rượu, giở cơm nắm ăn. Lúc đầu, cả bọn vẫn im lặng khi thấy Bunshiro bước qua cổng. Chỉ khi anh đã đi ngang qua họ, tiến vào trước cửa nhà mới nghe tiếng hỏi:

– Đi đâu đấy?

– Đến có chuyện cần với quan Gia lão.

– Ê, khoan đã.

Giọng nói có phần gay gắt hơn. Bunshiro quay lại.

Một người trong bọn kinh ngạc thốt lên:

– Ôi, Maki đấy.

Nghe thế, cả bọn vùng chạy đến. Bunshiro giơ tay ngăn lại:

– Xin bình tĩnh. Các vị không liên quan thì đừng để bị vạ lây.

Nhưng bọn kia dần dần ép gần lại.

– Chỉ muốn nói chuyện với quan Gia lão thôi, không cần phải thô bạo. Xin các vị chờ ở đây cho.

Bunshiro nói thêm, nhưng chỉ làm họ thêm hầm hỗ mà thôi. Một người nhảy qua phía sau Bunshiro định chận đường. Bunshiro xoay người ngăn lại. Người nhỏ con có vẻ nhanh nhẹn này thình lình tuốt kiếm chém tới. Nhưng Bunshiro đã tuốt kiếm chém hắn ngã bật ngược vào bụi cây bên cửa.

– Đừng chém. Vừa tra kiếm vào vỏ, Bunshiro vừa chỉ về phía tên ấy. – Giúp anh ta đi.

Các tên khác tay sờ đuôi kiếm, đứng như trời trồng. Có vẻ khiếp sợ kiếm thuật của Bunshiro, như điện xẹt, mắt không kịp thấy.

Bunshiro quay lưng bước vào trong, không ai kịp hoàn hồn để đuổi theo.

Nhưng khi anh qua khỏi cửa, thì có người võ sĩ trung niên cản lại. Có vẻ ông ta đã thấy chuyện xảy ra bên ngoài, nên đứng ở bệ cao, xòe hai tay ra như đóng kịch:

– Không được vào!... Quan Gia lão không cho gặp!

Bunshiro im lặng cởi bỏ đôi giày rơm ông Tojiro đã tặng anh. Bước lên bệ cao, người trung niên tiến đến cản, anh tống một quyền vào ngay chỗ lõm giữa ngực ông. Anh đưa tay đỡ thân người ngã xuống, đặt lên thềm nhà, rồi bước theo đường đã quen thuộc vào tận phòng của quan Gia lão Satomura. Chẳng còn ai cản trở, Bunshiro đến nơi dễ dàng.

Trong dinh im vắng, chỉ nghe văng vẳng tiếng cười của các cô tớ gái.

Mở cửa kéo ra, Bunshiro thấy quan Gia lão ngồi sau bàn, ngẩng mặt lên nhìn. Anh đã lo là nếu có ai khác nữa thì phiền phức, nhưng chỉ có một mình Satomura thôi. Có lẽ đang ngồi kiểm điểm chi tiết sổ sách.

Satomura giở mắt kính ra. Bunshiro đóng cửa lại, đường hoàng bước lại gần, ngồi xuống cách Satomura chừng ba tầm kiếm.

– Chắc hẳn ngài đang hối hận đã kh-inh thường một tên võ sĩ mạt hạng.

Satomura im lặng, nhìn Bunshiro. Thấy anh bước vào, hẳn là ông biết kế hoạch hôm nay đã đổ vỡ thảm hại rồi,

nhưng trên mặt ông vẫn không có chút gì ra vẻ thất vọng cả. Đôi mắt nhìn anh không lộ vẻ gì lạ.

– Đã có nhiều người chết một cách vô ích rồi đấy. Bunshiro nói tiếp với giọng trầm trầm. – Tiện nhân cũng đã phải gạt tàn lửa bay vào người. Vì tư lợi tư dục của ngài mà nhiều người đã phải chết đấy.

– Có phải thế đâu. Satomura mở miệng. – Chết cho phiên trấn đấy chứ.

– Xin ngài im đi. Bunshiro sẵng giọng. Anh nổi nóng đến chỉ muốn chém cho Satomura một nhát. – Lời nói ấy của ngài, nghe đã nhàm quá rồi. Có lẽ quan Gia lão là người không thể hiểu được tâm tình của những người đã chết. Tâm tình người đã chết thì....

Bunshiro nhanh nhẹn chống đùi chồm tới, tay rút kiếm giương lên theo thế tấn Bát song. Mắt Satomura chỉ thấy được một lằn chớp trắng vút qua. Hai chân bàn bị chém đứt đoạn, chiếc bàn nghiêng đi, sổ sách trên bàn rơi thành tiếng xuống chiếu. Bunshiro vừa tra kiếm vào vỏ, vừa nói tiếp:

– ... như thế đấy!.

Có lẽ nghĩ là mình bị chém trúng rồi, Satomura cứng người chẳng né trốn gì kịp, mặt vàng bệch màu đất.

– Xin lỗi đã thất lễ.

Bunshiro cúi đầu rồi đứng dậy. Ra đến cửa, anh quay lại nhìn Satomura.

– Dù có bị khinh miệt thì tôi vẫn là võ sĩ, không thể nhắm mắt bỏ qua được,

nên đã phải tỏ thái độ như thế, nếu ngài giận thì cứ cho người trách phạt, lúc nào cũng xin sẵn sàng hầu tiếp bình thường mà thôi.

– Khoan đã.... Satomura hoàn hồn, hỏi. – Cậu sắp sửa đến nhà Yokoyama chứ gì?

– Không, xin về nhà thôi. Bunshiro đáp. – Mọi chuyện xảy ra đêm nay thì đã có người khác thưa đến tai ngài Yokoyama rồi đấy.

Nói được lời cuối như thế, thật là khoan khoái.

Bunshiro đóng cửa kéo, bước ra hành lang. Suốt hành lang tối không có bóng người, anh ra đến cửa trước dễ dàng. Nửa chừng cũng chỉ nghe tiếng cười của cô tớ

nào nghe như tiếng đàn ông đó thôi, cả tiếng Satomura gọi bộ hạ cũng không có.

Bunshiro vực người võ sĩ trung niên còn ngã nằm trên nền nhà lên, lay dậy rồi khi ông ta tỉnh lại, với tay định nắm thì anh đặt ông xuống và bước ra ngoài.

Cả bọn người xúm quanh đám lửa bàn tán gì đấy, thấy Bunshiro thì dồn mắt về phía anh. Khi anh bước ngang qua họ, ba người trong bọn vội vàng chạy vào phía cửa nhà.

Vô sự ra đến cổng, Bunshiro gặp người vừa từ bên ngoài bước vào.

– Ồ, ồ!. Người đó thốt lên. Chính là Mukarami Shichirouemon, cánh tay bị anh chém quấn băng, đang nhờ một người khác đỡ đi. – Cậu đến đây làm gì?

– Chẳng làm gì cả, xin đừng lo. Thay vì lo chuyện khác, xin chăm sóc cánh tay bị thương ấy ngay cho. Chậm trễ không chừng mất mạng đấy.

Nói xong lời cuối, Bunshiro bước ra ngoài. Chẳng ai đuổi theo cả.

Có lẽ là hành vi manh động khinh suất rồi. Bunshiro nghĩ thầm. Nhưng anh không hối hận gì cả. Anh đã thay thế Aoki, cô vợ góa nhà Yada, và những người đã chết đêm nay, nói lên một lời phẫn nộ rồi.

Về đến nhà thì biết là có khách.

7

– Bảo là sứ giả của quan Gia lão đấy, anh ạ.

Cô Setsu ra đón, nói như thế. Bunshiro đứng ở bệ cửa, nhìn người đàn ông đăm đăm. Nhưng đó là sứ giả của nhà Gia lão Yokoyama.

– Xin lỗi đã đến quấy rầy lúc đêm hôm khuya khoắc.

Người ấy nói giọng lễ phép, mời anh đến nhà quan Gia lão Yokoyama.

Bunshiro thầm phục ngài Kaji Oribe đã liên lạc nhanh chóng. Anh đồng ý đi theo, vào nhà thay quần áo. Trong khoảng thời gian đó, anh giải thích cho vợ nghe chuyện đã xảy ra.

– Vì thế, có thể có kẻ đến đây quấy phá, phải đề phòng đấy.

– Thưa vâng.

– Nhưng đừng có kháng cự. Chỉ nên bảo là xin chờ Maki về tiếp chuyện.

Căn dặn vợ xong, Bunshiro đi cùng sứ giả ra khỏi nhà.

Quan Gia lão Yokoyama không chỉ có một mình, mà có thêm quan kiểm sát Ogata Komaki nữa.

– Ta đã nghe đại khái từ ngài Kaji rồi, nhưng hãy kể tường tận mọi chuyện xảy ra đêm nay đi.

Yokoyama nói. Lần đầu tiên Bunshiro được thấy ông thật gần, đó là một người mập mạp phúc hậu, cỡ tuổi 50. Má tròn vai tròn, bụng khá phệ. Nhưng tóc còn đen, đã gần 11 giờ đêm rồi mà trông da dẻ vẫn còn hồng hào, đầy nhựa sống.

Bunshiro nói: – Trước tiên, xin kể từ chuyện được quan Gia lão Satomura và Inagaki gọi vào...

– Ồ, cả Inagaki nữa à?. Yokoyama mỉm cười, đuôi mắt hằn vết nhăn rõ thêm. – Có thêm Inagaki xuất đầu lộ diện nữa, thì hứng thú lắm.

– Thưa, tiện nhân được quan Gia lão gọi, đến dinh thì thấy có cả ngài Inagaki ở đấy.

– Thế lần gặp đó đưa đến chuyện tối nay chứ gì?

– Thưa, đúng thế.

– Vậy thì kể hết đi.

Bunshiro đem chuyện Satomura đã nói những gì trong đêm ấy, rồi chuyện

đã xảy ra đêm nay kể tất cả cho hai người nghe. Nửa chừng, có lúc Yokoyama và Ogata đưa mắt nhìn nhau gật đầu.

– Vì tình hình như thế, nên đã nhờ ngài Kaji thưa xin được cho ẩn náu ở dinh này.

– Thế cậu có liên hệ thế nào với ngài Kaji Oribe?

– Đồng môn ở võ đường Ishiguri đấy mà. Ngài chưa rõ sao?. Ông Ogata nói thay Bunshiro.

– Hừm. Yokoyama gật đầu, rồi từ tốn nhìn Ogata. – Có vẻ Satomura đã tự mình đào huyệt sẵn rồi. Hết cách bào chữa gì được nữa. Tình thế đã xoay ngược lại rồi đấy.

Ogata gật đầu. Yokoyama mỉm cười, nụ cười lớn dần, cuối cùng ông cười vang lên.

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

Vang rộn tiếng ve

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 20
THÍCH KHÁCH

1

Chừng ba tháng sau ngày quan Gia lão Yokoyama cả cười vì biết phe Satomura đã tự đào huyệt chôn mình, đến mùa gió thu thổi thì việc xử phạt phe Satomura, Inagaki đã được công bố. Tuy nhiên, việc xử phạt lần này, quan Gia lão Yokoyama Matasuke nắm quyền lực của phiên trấn trong tay, không muốn bị xem là việc báo thù đối với

phe địch, nên đã hạn chế trong phạm vi nhỏ, thật bất ngờ, khác hẳn với biến cố chính trị vài năm trước là không có ai bị bức tử cả. Ngoài Inagaki và Satomura ra, một quan Trung lão cùng phái là Tada Samon bị phạt đóng cửa một trăm ngày, còn bọn bộ hạ khoảng mười người bị phạt đóng cửa 50 ngày, hoặc phải thận trọng trong hành động và lời nói, hoặc giảm bổng lộc, thế thôi. Ngay cả kẻ chịu trách nhiệm chỉ huy tấn công vào biệt thự Keyaki đã tra xét ra là Murakami Shichirouemon cũng chỉ bị xử phạt đóng cửa 50 ngày và giảm một nửa bổng lộc mà thôi.

Riêng nguyên Gia lão Satomura thì bị đuổi vĩnh viễn ra khỏi phiên trấn, phải đưa cả gia đình ra ngoài lãnh địa, còn Inagaki Chubee bị phạt đày ra vùng hẻo lánh Ishikurazawa. Nghe đồn là đến

chim cũng không thèm bay ngang vùng đó nữa. Hai người này bị phạt nặng nhất vì là nguyên nhân của bao nhiêu biến động trong nhiều năm nay.

Có vẻ Yokoyama, đã trở thành quan Gia lão cao cấp nhất và đã bổ nhiệm người cùng phe vào các chức vụ quan trọng quanh mình rồi, nên tự tin là chỉ cần xử phạt nặng hai kẻ chủ mưu Satomura và Inagaki là đủ. Có người cho rằng ngài xử phạt khoan hồng mọi kẻ khác trong phe địch là nhắm đến chuyện giải trừ nạn phe phái. Nói chung, người trong phiên trấn đều hoan nghênh cách xử phạt này.

Cùng lúc với việc xử phạt phe Satomura, Inagaki, cũng đã có thay đổi lớn trong thân phận của người thiếp của Lãnh Chúa là ngài Fuku. Ngài Man từ

trước đến nay đã nắm trọn quyền hành trong nội cung ở thành thì nay rút lui, nhường lại cho ngài Fuku vào thành theo lệnh của Lãnh Chúa đang làm việc trên Edo. Đối với Bunshiro, một lần nữa cô Fuku lại trở thành một nhân vật ngoài tầm tay với của anh.

Trong thời gian xử phạt phe Inaga-ki-Satomura, Bunshiro đã phải theo quan Chưởng quản Kashimura đi vòng các địa phương. Mùa thu năm nay, anh đã đi khắp các sông lớn sông nhỏ trong lãnh địa, kiểm sự thay đổi dòng nước, lượng nước, đê điều nứt lở, để ghi vào sổ sách. Có lần nghe bão lụt làm vỡ đê, anh đã phải thúc ngựa gấp trên vài dặm đường để tới nơi kịp điều tra. Lần khác, đã đi ngược lên thượng nguồn vắng ngắt, không có bóng người, để điều tra đất cát ứ đọng trong các sông suối. Kashimura

chỉ dẫn cho anh một loạt cách làm việc, sau đó tự anh thực hiện mọi việc.

Đến lúc quen việc sông ngòi thì lại được phái qua việc lên núi lên rừng kiểm điểm cây cối. Những việc về sông ngòi, rừng núi này không thuộc về các ty sở tại, mà là chuyên môn của tổ Kiểm nông trong thành. Nghe Kashimura nói thì hiểu là có vô số chuyện phải làm.

Bunshiro dần dần thích thú công việc được giao phó. Việc đi vòng các sông rạch trong phiên trấn có phần đòi hỏi phải khẩn trương hơn việc đi kiểm đồng ruộng. Anh thường làm việc cùng với các viên chức trong làng, lắm khi chỉ một chút sơ sót trong việc kiểm tra sông rạch có thể đưa đến nguy cơ lụt lội một vùng rộng lớn.

Một hôm, anh mệt nhoài, về đến nhà thì có Ippei đến thăm.

– Ê, cậu đen ra quá rồi đấy. Ippei nói, có vẻ thán phục khi nhìn Bunshiro thay áo xong, ngồi tiếp mình. – Đã thành nhà chuyên môn kiểm tra các địa phương rồi đấy nhỉ.

– Có người chê da ăn nắng đen thui rồi mà người chỉ mới quen được một nửa công việc thôi đấy. Cũng có người khác bảo là thạo việc rồi thì mặt mày cũng đổi ra vẻ dân đi ruộng, đi rừng lắm. Bunshiro nói, cười khổ sở. – Mà chuyện rành việc thì còn lâu, đối với tớ, chỉ biết là đi vòng các làng thì nhọc lắm đấy.

– Thế à? Nhọc lắm nhỉ?. Ippei nói, có vẻ thông cảm. – Tớ chỉ vào thành rồi về nhà thôi mà cũng đã thấy nhọc quá rồi.

– Thế dạo này có gặp Yonosuke không?

– À, cũng vì chuyện đó mà đến cậu đây. Quan Gia lão Yokoyama sai đến trường của phiên trấn, nên tớ đã gặp Yonosuke ở đấy. Ippei nói. – Lên chức trợ giáo thì được một phòng riêng trong tòa nhà của trường đấy nhé.

– Thế à? Cậu thấy phòng ấy rồi à?

– Thấy rồi. Trời đất ơi, sách chồng chất như núi kia đấy. Yonosuke sắp thành học giả tới nơi rồi. Trong phòng đó, tớ được đãi tiệc trà và nói đủ thứ chuyện.... Ippei chợt hạ giọng xuống. – Mà Yonosuke có nói một điều khó mà bỏ qua được...

Bunshiro im lặng, chăm chú nhìn Ippei, Ippei gật đầu nhẹ rồi nói giọng nhỏ hơn nữa.

– Chớ có giật mình! Nghe đâu sắp có thích khách đến viếng cậu đấy.

– Thích khách à?. Bunshiro gắng bình tĩnh hỏi lại. – Ai âm mưu chuyện như thế chứ?

– Nghe đâu là nguyên Gia lão Satomura đấy. Trước khi dắt díu cả nhà ra khỏi dinh cơ cũ, đã cho gọi vài người đến, dặn dò như thế... Cậu có biết Ishikura Shungo, cũng là trợ giáo như Yonosuke không nào?

– Có nghe tên mà thôi.

– Một bộ hạ trung thành của Satomura đấy. Tên Ishikura ấy nói chuyện như thế với một người ngoài đến gặp hắn, tình cờ mà Yonosuke nghe được đấy. Hai tên ấy bàn chuyện bí mật, thình

lình chuyển sang chuyện khác khi để ý có Yonosuke gần đấy. Yonosuke chỉ nghe loáng thoáng thế thôi...

– À, ngài Gia lão ấy thì có mưu toan chuyện ấy cũng chẳng có gì lạ. Bunshiro nói.

Anh nhớ lại vẻ thất sắc trên mặt Satomura trước mũi kiếm của anh. Có lẽ Satomura uất hận chuyện sỉ nhục không thể chịu đựng nổi ấy, cả chuyện mưu đồ lợi dụng Bunshiro nhưng lại bị anh lật ngược tình thế, rốt cuộc đưa đến thất bại thảm hại của cả phe của ông ta. Tất nhiên nhìn từ phía Bunshiro thì đó là giận ngược, thế nhưng anh hiểu tâm tình ấy. Anh hỏi.

– Thế thích khách là ai?

– Yonosuke bảo không biết được đến mức ấy.

– Yonosuke nghe chuyện thế là vào lúc nào?

– Bảo là 4, 5 ngày trước. Yonosuke đã định đến cậu ngay hôm ấy để bảo cho biết mà đề phòng. Nhưng chiều ấy, khi Yonosuke sửa soạn ra về thì Ishikura đến phòng Yonosuke, bảo là hẳn Yonosuke đã nghe lén chuyện bọn chúng nói với nhau rồi. Tất nhiên là Yonosuke phủ nhận. Ishikura dọa là nếu chuyện này lọt ra ngoài thì chúng sẽ hiểu là từ miệng Yonosuke nói ra, lúc đó đừng trách... Nham hiểm thế đấy.

– Ồ.

– Mà Yonosuke dù vậy vẫn định cứ

đến bảo cho cậu biết, nhưng khi ra khỏi trường thì biết là bị kẻ nào đó theo dõi. Yonosuke vốn nhát gan mà. Thế nên run bắn lên, đang bồn chồn lo tính thì gặp tớ đấy. Ippei ngưng lại, chăm chú nhìn Bunshiro. – Thế, mấy ngày gần đây, nhà cậu có gì lạ không nào?

– Không, có gì lạ đâu. Bunshiro lắc đầu.

Ippei nói tiếp, vẫn với vẻ nghiêm trọng như trước.

– Cậu nên thưa chuyện này với quan Kiểm sát xem sao. Chứ đạn bay trong đêm tối thì không ngăn chận được đâu đấy.

– Chưa hẳn thế đâu. Bunshiro nói. – Chỉ có thế thôi thì ngài Ogata không xem

xét cho đâu. Ishikura chỉ cần chối là không hề nói chuyện gì như thế, Yonosuke đã nghe lầm ra thế, là hết chuyện. Vả lại, nếu là sự thực, thì chuyện đem thưa với quan Kiểm sát, sẽ làm cho Yonosuke bị nguy hiểm.

Ippei tặc lưỡi. – Thế thì làm sao bây giờ?

– Phải đề phòng thật kỹ. Ngoài ra, chẳng còn cách nào khác.

Bunshiro nói. Rồi mời Ippei ăn bánh xốp gạo, cô Setsu mang đến lúc nãy. Bánh này nhà cô Setsu mang tặng, là thứ bánh do tiệm Komaki ở xóm gần thành làm, to và cứng, chiếc nào chiếc nấy hình thù không đều nhưng vị nước tương thấm đậm, rất ngon và được nhiều người ưa thích.

– Không sao đâu, đã biết được rồi thì chẳng dễ gì bị chúng hại. Cậu gặp Yonosuke thì cảm ơn hộ tớ.

– Cậu đi về địa phương, thường đi một mình chứ gì?. Ippei hỏi, vừa cắn bánh thành tiếng. – Những lúc như thế, có thể bị 2, 3 người đánh lén. Đã là thích khách, hẳn phải là những tay giỏi.

– 2, 3 người.... Bunshiro nói. – Ừ nhỉ. Đâu hẳn chỉ là một người mà thôi.

– Mà không, khoan đã. Nếu gọi là thích khách, thì phải là một người chứ nhỉ. Ippei nói.

– Nếu là một người, thì là ai nào?. Ippei nghiêng đầu suy nghĩ. Nhưng có vẻ điều suy nghĩ ấy vượt quá khả năng, nên lại cắn bánh tiếp nghe rôm rốp. –

Mà quan Gia lão cũ ấy cũng giở thủ đoạn bẩn thỉu quá.

– Không phải đâu. Đối với ngài Satomura thì có giết tớ đi cũng chưa đủ đền bù đâu. Tớ chẳng phải không hiểu tâm tình ấy.

– Chứ ông ta mới là người âm mưu hại cậu nhưng thất bại kia mà. Còn hận ngược nữa à?. Ippei lầm bầm. – Tụi mình còn tí nữa là thành Phật cả đấy chứ!

– Những ngài quyền thế ấy chỉ xem hạng võ sĩ cấp thấp chúng ta như quân cờ thí mà thôi. Bunshiro nói. Anh nhớ lại Satomura bảo là anh còn nợ ông ta. – Thế mà quân cờ mạt hạng ấy không chịu đi theo ý ông, đến nỗi làm cho cả nhà ông bị đuổi ra khỏi phiên trấn, thì bảo ông ta làm sao mà chịu đựng nổi. Từ

phía mình mà xét thì có thể bảo là hận ngược đấy, nhưng tâm tình ông ta hẳn là như thế.

– Nói gì đi nữa, thế là hận ngược rồi. Ippei khăng khăng nói. – Cả Satomura lẫn Inagaki đều chẳng có được một lời biện minh nào trước mặt quan Kiểm sát. Mà dám tính chuyện giết hại cả ái thiếp.... Ippei liếc nhanh Bunshiro. – ... lẫn con trai của Lãnh Chúa nữa, thì làm sao mà Lãnh Chúa dằn nổi cơn lôi đình được chứ. Đã làm chuyện tày trời như thế, đến lúc ra đi, lại còn gài thích khách lại nữa, thì thật là thô bỉ, bẩn thỉu!

Hưng phấn trong cơn giận, Ippei lại vươn tay lấy bánh, nhưng chợt nhớ ra điều gì, rút tay lại nói.

– Mà này, cậu có nghe nói chuyện ngài Asai Heizaburo được thăng chức Án sát chưa?

– Chưa. Bunshiro đáp. Anh chỉ nghe được rằng cùng với việc xử phạt phe Satomura-Inagaki, người của phe Yokoyama cũng được luận công mà ban thưởng nữa, nhưng công việc đòi hỏi anh phải đi về các thôn làng xa, lắm khi phải ở lại đêm, để kiểm tra sông ngòi, nên anh ít khi được nghe về những động tĩnh loại ấy. Chi tiết về luận công ban thưởng thì anh hoàn toàn chẳng biết gì cả.

– Bổng lộc gia tăng một lúc đến 100 hộc, vinh thăng làm quan Án sát đấy.

– Ông Asai ấy từ ngày xưa đã là người của phe Yokoyama mà. Được thưởng như thế hẳn là xứng đáng rồi.

– Thế tụi mình thì sao nào?. Ippei lại hạ giọng. – Đã làm được đến thế, lại còn ra làm chứng trước ban Kiểm sát nữa. Trong biến cố chính trị lần này, công trạng của tụi mình đâu phải nhỏ. Cậu không nghĩ thế sao?

– Tớ cũng cảm thấy như thế, nhưng tự mình thì có lẽ chẳng nên nói ra. Bunshiro nói.

Có lẽ Ippei đã nóng lòng muốn nói chuyện thích khách đã đành, mà cả chuyện ban thưởng này nữa, nhưng nghe Bunshiro nói buông xuôi như thế thì đâm ra chán nản, đành chuẩn bị áo xống ra về.

2

Nhưng rồi khoảng một tháng trôi qua mà chẳng có thích khách, và chuyện quan Gia lão Yokoyama ban thưởng như Ippei đã mong đợi cũng chẳng thấy đâu. Một ngày được nghỉ việc, Bunshiro đến viếng võ đường Ono phái Mugai. Đã lâu không gặp, anh muốn đến thăm Fuse Tsurunosuke. Anh cảm thấy áy náy đối với Fuse, Fuse chẳng dính dáng gì đến cả bên Yokoyama lẫn bên Satomura, mà lại là người còn phải ở nhờ gia đình nữa, đưa Fuse vào cuộc chém giết vừa rồi thì tội của anh rất nặng. Nếu có gì rủi ro thì làm sao mà nói gì được với gia đình của Fuse chứ?

Khi sự kiện đã êm đi được nhiều phần, Bunshiro đã có mời Ippei và Fuse đến quán Kinuta gọi là cảm tạ công lao

của hai bạn. Ippei thì không nói làm gì, nhưng đối với Fuse, chừng đó thì đâu đã đền bù được gì.

Võ đường Ono nằm ở đường hẻm trong xóm Aoyanagi. Gặp ngày đẹp trời, tinh thần khoan khoái, trên đường chính của xóm Aoyanagi, người ta đi lại nườm nượp. Bunshiro len lỏi trong dòng người ấy một hồi rồi rẽ sang đường hẻm.

Cũng ánh nắng thu chiếu chan hòa, nhưng nhà cửa thấp bé nối tiếp nhau, thi thoảng mới có tiếng vồ gỗ gõ xuống hay tiếng rọc giấy văng vẳng, còn thì so với đường chính ồn ào náo nhiệt, đường hẻm này im lìm như chết.

Ippei đã nói thế, nhưng đêm đó, chính Ippei thì không đến nỗi phải chiến đấu nguy hiểm. Bunshiro nhớ lại lời

phàn nàn của Ippei. So với Ippei, Fuse đã phải trực tiếp chiến đấu sinh tử với nhiều tên địch. Nếu có ban thưởng, hẳn là Fuse đáng được phần nhiều hơn Ippei.

Vừa suy nghĩ như thế, vừa bước đi trên đường hẻm không thấy ai khác một hồi, Bunshiro chợt nghe có tiếng thét tấn công lanh lảnh vọng đến. Khoảng giữa con đường loang bóng đen thẫm của các mái hiên dưới nắng chiều, có chỗ hơi thụt vào trong, đó là võ đường Ono. Nguyên ngày xưa là kho để xe chở hàng của xóm Aoyanagi nên võ đường Ono có phần chật hẹp nhưng nóc cao nên trông có vẻ to lớn gấp bội các nhà dân chung quanh. Tiếng thét tấn công lúc nãy vang ra từ cửa sổ của võ đường ấy.

Bunshiro từ cửa sau đã quen thuộc bước vào võ đường, thấy ngay hai người

đang thi đấu, mọi người khác lùi sát vào tường, hoặc ngồi hoặc đứng nhếch một đầu gối lên, xem đấu. Lại có tiếng thét tấn công vang dội, hai thanh kiếm tre va vào nhau. Nhưng chỉ trong chớp mắt thôi, hai người ấy rút chân lại, chừa khoảng trống ở giữa. Trong một thoáng, Bunshiro thấy được mặt người cao quay lại phía anh.

Ồ. Bunshiro ngạc nhiên, vì đấy là Okitsu Shinnojo. Đang thắc mắc không biết người kia là ai, thì trước mắt anh đã có Fuse tươi cười bước đến.

– Anh đến chơi, thật là hiếm có quá. Fuse nói.

Nhờ vậy, Bunshiro biết là Ishikawa Isoroku đang đấu với Okitsu.

– Isoroku tiến bộ quá chứ!, Bunshiro khen.

Fuse hướng mặt tươi cười về phía hai người đang đấu.

– Quả có thế, tôi không còn dám lơ đểnh nữa đấy.

– Anh kia thỉnh thoảng vẫn đến đấy nhỉ?.

Bunshiro đưa mắt về phía Okitsu. Fuse gật đầu.

– Dạo này hay đến đây lắm.

– Từ lúc nào thế?.

Bunshiro hỏi, bị thôi thúc bởi nghi hoặc từ chuyện thích khách mà Ippei đã nói, và Bunshiro đã nghĩ ngay đến khuôn

mặt của Okitsu, cứ như là phản xạ. Không hiểu Satomura biết rõ về trình độ kiếm thuật của Bunshiro đến mức nào, nhưng nếu ông ta nghe bộ hạ thông tin mà biết khá chính xác về anh, thì hẳn là ông không khi nào thuê những tay ngang về kiếm thuật làm thích khách cả. Chắc chắn là ông ta phải nhắm đến người nào cùng cấp hay giỏi kiếm hơn Bunshiro. Và nếu thế, thì số người dùng được cho việc này chẳng còn bao nhiêu, trong số đó, ắt hẳn Okitsu là nổi bật nhất.

– Xà, có lẽ đâu từ cuối mùa hè, hoặc là đầu mùa thu. Cũng chẳng lâu gì lắm...

Fuse hỏi vì sao anh muốn biết là lúc nào, nhưng Bunshiro nói lảng đi.

Nếu là cuối mùa hè, thì đúng vào ngay trước khi việc xử phạt Satomura

được quyết định. Bunshiro đang trầm ngâm suy nghĩ xem điều đó có ý nghĩa gì không, thì Fuse lại nói thêm gì đấy, nhưng anh không nghe rõ nên hỏi lại:

– Sao?

– Không, tôi chỉ hỏi có phải hôm nay anh đi tập đấy à?

– À, cũng định vòng ra xóm Kaji đây, nhưng trước đó, muốn ghé lại nói chuyện này với cậu.

– Gì thế anh?

– Phe Yokoyama đang thúc tiến việc luận công ban thưởng đấy. Ippei bảo là, chúng ta có lẽ cũng được thưởng gì đấy không chừng.

– Được thưởng thật không anh?

– À, chuyện đó thì.... Bunshiro cúi mặt xuống. – Tớ đang hy vọng, thay vì chuyện tớ được gì, nếu cậu mà được thưởng gì đấy thì tốt quá. Quanh cậu, người ta có bàn tán gì không?

– Thì cũng có đôi chút.

– Phải thế chứ. Bunshiro ngẩng mặt nhìn Fuse. Lúc nào khuôn mặt Fuse cũng hiên ngang, ra vẻ đàn ông. – Thế mà, từ lúc bắt đầu luận công đến nay, đã một tháng qua rồi, mà chẳng nghe thấy gì cả, nên tớ nghĩ chắc là không được gì rồi hay sao chứ... Không chừng, làm không công đó thôi. Nếu thế thì cậu cũng đừng buồn nhé.

Bunshiro vừa nói xong thì có tiếng thét vang, và Isoroku sấn tới chém, Okitsu vung kiếm đỡ, hai người lướt ngang

qua nhau nhanh như chớp, rồi có tiếng đập mạnh xuống khăn ướt.

– Xong rồi!

Một người đàn ông hét lớn, đứng lên giữa đám môn sinh đang xem đấu. Đó là thầy dạy kiếm Miyake Fujiemon. Khi Miyake tiến lại gần hai người thi đấu, Okitsu lùi lại như lướt chân trên sàn, Isoroku thì còn ngẩn ngơ đứng yên một lúc, rồi cũng lùi lại. Hai người chào nhau. Theo dõi đến đấy xong, Fuse quay lại phía Bunshiro, mỉm cười thuần hậu:

– Khỏi phải lo nghĩ cho tôi như thế. Chuyện ấy thì sao cũng được.

– Thế nhưng cậu đã làm không công, khiến tớ cảm thấy không phải đối với cậu.

– Có sao đâu. Cuộc chiến đấu như dưới địa ngục ấy có phải muốn tìm mà có được đâu. Kinh nghiệm như thế có ích lắm chứ.

Lúc Fuse nói thế, có người đàn ông thấp người, hơi mập, đến bên cạnh. Chính là thầy dạy kiếm Miyake. Bunshiro thi lễ, Miyake mỉm cười, đáp lễ rồi hướng về phía võ đường có Okitsu đang đứng nhìn về phía Bunshiro, tay buông thõng thanh kiếm tre.

– Anh ấy bảo là muốn đấu với anh đấy.... Miyake nói.

Vào khoảng giữa cỡ tuổi 30 mà tóc mai đã rụng nhiều rồi, Miyake có giọng nói đặc biệt nhu hòa. Là một viên chức giữ kho gạo, không chỉ lời nói, mà cả cử chỉ của ông ta cũng mềm mỏng, nếu

chưa nghe nói đến thì không ai nghĩ đây lại là tay kiếm tinh nhuệ của phái Mugai cả. Miyake nói tiếp.

– Bảo là một hiệp thôi cũng được. Sao nào? Anh có thể cho môn sinh của võ đường này thưởng lãm tài nghệ của anh không?

– Thưa, thi đấu kia à?. Bunshiro lưỡng lự.

Đấu với Okitsu, dù là đấu tập đi nữa, cũng là chuyện bất ngờ quá. Vốn anh đã muốn tránh, mà lại đang lấn cấn chuyện nghi hoặc kia nữa. Nếu Okitsu chính là thích khách ấy, thì Bunshiro hoàn toàn không muốn thi đấu. Anh đang phân vân, thì Fuse bên cạnh lại nói thêm vào:

– Thầy Miyake nói phải đấy. Thi đấu

giữa anh và anh Okitsu thì hiếm khi thấy được lắm. Xin anh cho xem đi.

Bạn đã nói đến thế thì không thể trốn được nữa. Bunshiro mượn kiếm tre, ra đứng giữa võ đường. Anh đã vài lần đến viếng võ đường này rồi, nên các môn sinh đều đã biết anh. Nghe anh sắp đấu với Okitsu, mọi người lao xao một hồi rồi cùng im lặng chờ xem.

– Lâu ngày quá. Bunshiro nói với Okitsu.

Nhưng Okitsu không đáp lễ. Đôi má lại càng tóp vào hơn trước, anh ta chỉ mỉm nụ cười càng thấy ghê rợn hơn trên khuôn mặt xanh xao.

– Tưởng là trốn mất chứ. Nghĩ lại rồi đấy à?

Okitsu nói. Đó là lời chào hỏi của anh ta.

Đến Bunshiro cũng bực tức, anh sẳng giọng.

– Chẳng có gì phải trốn. Nào, bắt đầu nhé.

– Được thôi.

Hai người thận trọng chừa một khoảng giữa, chừng 5 tầm kiếm.

Okitsu tấn kiếm tre theo thế Thanh nhãn, chĩa mũi kiếm vào mắt địch thủ. Bunshiro để ý thấy mũi kiếm ấy có vẻ hàm chứa ý chí quyết liệt hơn lần trước nữa. Có lẽ anh ta đã tập luyện gì thêm sau lần đó.

Bunshiro giữ nguyên thế tấn Bát song, hơi nhích chân về phía trước. Vừa tiến từng bước nhỏ, anh vừa theo dõi cử động của Okitsu. Nhưng thanh kiếm của Okitsu vẫn chĩa thẳng, quyết liệt mà không chút thay đổi hướng nhắm. Okitsu cũng từ từ bước tới.

Lúc còn khoảng 3 tầm kiếm, thanh kiếm tre của Okitsu chợt chìm hẳn xuống. Thoáng chớp, Okitsu ào tới, chân như trợt trên sàn, lưng trầm xuống, lọt vào ngay trong tầm xáp chiến của hai bên. Thanh kiếm giương vút lên cao. Cùng lúc với tiếng thét tấn công, Okitsu chém xuống thật dễ dàng, tự nhiên.

Lại hai chiêu liên hoàn rồi. Bunshiro nghĩ. Ngày trước, kiếm pháp của Okitsu đặt trọng tâm ở hai chiêu liên động từ nhát chém đầu tiên.

Bunshiro vung kiếm xớt nhẹ thanh kiếm địch để tránh đi. Tấm thân dài của Okitsu chợt chìm xuống, anh ta rút chân đã sấn tới lại phía sau lưng, gần như quỳ chống đầu gối xuống sàn mà chém tiếp chiêu thứ hai.

Bunshiro không còn tránh kịp, tức thì không thi thố chiêu thức gì được để chống đỡ, nên thân hình anh bị thanh kiếm tre của Okitsu chém vào, nghe như tiếng gậy đập vào khăn ướt. Bunshiro nghẹt thở trong một thoáng.

– Chịu thua!.

Bunshiro kêu lên, rồi lùi nhanh ra sau.

Okitsu chống kiếm đứng lên, lạnh lùng nhìn Bunshiro đăm đăm.

Bunshiro nhìn Fuse thay anh vào đấu với Okitsu một lúc rồi chào Miyake, đi ra cửa. Miyake bước theo đưa anh ra. Lúc Bunshiro mang dép vào, thi lễ một lần nữa, Miyake đột ngột nói:

– Anh đã không dùng kiếm pháp Murasame đấy nhỉ. Chứ nếu dùng kiếm pháp ấy thì đã chẳng bị chém trúng rồi.

Bunshiro sửng sốt, ngẩng mặt lên. Miyake nở nụ cười duyên trên khuôn mặt tròn ít tóc, gật đầu với Bunshiro rồi quay lưng đi vào.

Ra bên ngoài, ánh nắng chói chang chiếu lên Bunshiro. Trong lòng vẫn còn bàng hoàng, Bunshiro bất giác bước vội rời xa võ đường Ono. Bị Okitsu chém trúng không làm anh bận tâm gì mấy, bởi lần sau chắc chắn sẽ không bị nữa.

Nhưng lời nói của Miyake đã làm anh quá đỗi kinh ngạc.

3

Chuyện kiếm pháp bí truyền Murasame, không hiểu Miyake đã nghe ai nói mà biết được? Tự thân Bunshiro thì chưa hề nói với ai cả. Ngoài ra, anh chỉ biết còn có thầy Ishiguri và ông Kaji Oribe biết mà thôi.

Nói lộ ra có khi là từ thầy Ishiguri chăng? Tình trạng già cả lú lẩn của thầy dạo này lại càng tệ thêm, như anh Maruoka đang làm thầy dạy kiếm ở võ đường cho biết, mà bản thân Bunshiro cũng đã thấy như thế trong những dịp hiếm hoi đến viếng võ đường. Thầy Ishi-

guri không còn ra võ đường nữa, suốt ngày chỉ ngồi bên lò than trong phòng gia đình. Tình trạng già lão không chỉ tàn phá thân thể, mà còn bắt đầu xâm chiếm cả tinh thần của thầy nữa. Thỉnh thoảng vẫn có người đến thăm thầy. Những lúc như thế phần lớn thì thầy cũng chỉ ngồi âm thầm đối mặt với khách mà không nói năng gì, hiếm hoi lắm thì cũng có lúc cười vui vẻ, hay nói liên tu không đâu vào đâu, cứ như là lên đồng. Bunshiro nhớ anh Maruoka bảo thầy nói sảng như thế khi nào khách nhắc đúng vào chuyện gì thầy đắc ý ngày xưa mà thôi. Thế thì không có gì bảo đảm được rằng cái tên Murasame của kiếm pháp bí truyền ấy lại không bị lộ ra trong những lần thầy Ishiguri nói sảng. Mà cho dù như thế thật đi nữa, cũng khó mà nghĩ rằng những chi tiết thực tế trong chuyện kiếm pháp bí truyền ấy đã bị lộ ra ngoài rồi.

Dù gì đi nữa, lời nói của Miyake đã gieo vào lòng Bunshiro một nỗi bất an làm anh đứng ngồi không yên. Nhưng sau khi qua cầu, bước vào xóm Kaji, tâm trí Bunshiro rời được ám ảnh từ lời nói của Miyake mà quay lại chuyện đấu kiếm với Okitsu. Quả là anh ta giỏi thật. Thanh kiếm tre đã bị tránh đi rồi mà chẳng mất khí thế đã đành, lại còn tăng tốc bật ngược lại trúng vào thân người anh. Không là tay kiếm phi thường thì làm sao mà có chiêu thức kỳ diệu đến thế được. Nếu thích khách mà Ippei nói đến đúng là Okitsu thì thật khó mà chống đỡ. Trong lúc đấu, Okitsu đã không lộ vẻ gì là sát khí cả, nhưng điều đó chẳng phải là bằng chứng rằng Okitsu không phải là thích khách. Nếu một kiếm sĩ có dụng tâm thì không bao giờ để lộ cho địch thấy sát khí ẩn giấu trong lòng mình.

Đến trước võ đường Ishiguri, Bunshiro có chút phân vân nhưng rồi không ghé căn nhà chính mà đi vòng qua phía cửa võ đường. Anh ngần ngại chuyện gặp thầy Ishiguri đã già lẩn, mà tình trạng càng ngày càng xa cách thầy làm lòng anh nặng nề thêm.

Bước chân đến ngưỡng cửa võ đường, lọt ngay vào tai Bunshiro những tiếng thét tấn công loạn xị, tiếng chân dẫm lên sàn rầm rập. Nhưng những tiếng động huyên náo này, so với thời trước, đã làm cho mắt của thầy Ishiguri, chủ võ đường, sáng ngời lên, và thầy dạy kiếm Satake, một tay vung kiếm tre, miệng gầm lên quát tháo bạo trợn, chân bước vòng quanh khắp võ đường, không hiểu sao đối với Bunshiro, bây giờ thiếu vắng sự sôi nổi nhiệt tình ngày xưa. Mà nhìn

kỹ thì sự thực, cũng ít môn sinh đến tập hơn trước.

Bunshiro đang đứng bần thần ở nền đất thì Sugiuchi Michizo bước đến gần.

– Lâu lắm mới thấy anh. Anh vào trong đi.

Đang phân vân không biết có nên vào không đây, Bunshiro đứng nguyên đấy mà nói thế, thì Michizo chèo kéo bảo anh vào tập cho các môn đệ. Bunshiro nhìn quanh rồi nói:

– Anh Maruoka hôm nay không đến sao? Anh đã định nếu có Maruoka ở đây thì sẽ hỏi xem gần đây, có người nào từ võ đường phái Mugai đến viếng thầy Ishiguri không. Nhưng nhìn quanh chẳng thấy hình dáng Maruoka đâu cả.

– Thầy Maruoka hôm nay nghỉ. Nghe nói nhà thầy ấy có kỵ giỗ gì đấy.

– Thế đằng kia là Ohashi, phải không?. Bunshiro ngưng mắt ở một người đang xoay trở lăng xăng trong góc phòng, đấu tập với Noda Yasuke. – Lạ nhỉ. Anh Maruoka bảo là Ohashi đã nghỉ ở võ đường rồi mà...

– Đã trở lại đấy. Michizo cười đáp. – Anh ấy vốn có chuyện lục đục với anh Hyoma nên đã xin thôi. Nhưng anh Hyoma đã mất rồi nên có lẽ vì thế mà anh quay trở lại đấy.

Vụ tấn công vào khuôn viên biệt thự Keyaki đã được tầng lớp quan chức bên trên ém nhẹm thành chuyện mật, chỉ loan báo ra ngoài là đã có xung đột của hai phe mà thôi. Cho nên, việc Hyoma

định ám sát bọn Bunshiro, Fuse mà thất bại đến nỗi bị chém chết thì hẳn là Michizo không biết.

– Thế thì bảng tên đã chính thức được gắn lại rồi à?, Bunshiro hỏi.

– Đúng thế.

– Từ lúc nào?

– Có lẽ là từ đầu mùa thu.

– Từ đầu mùa thu à?, Bunshiro nhíu mày. Nhưng chẳng lẽ Ohashi lại có thể là thích khách? – Anh ta tập mạnh bạo quá nhỉ?

– Đúng thế. Cả Noda lẫn tôi đều chịu không nổi đấy. Michizo lại cười khổ sở, rồi giữ vẻ mặt tươi cười ấy mà mời tiếp. – Thế nào? Anh vào tập cho một lúc nhé?

– Thôi, để lần khác. Bunshiro từ thoái. Anh chẳng muốn gặp mặt Ohasi. – Vài hôm nữa lại đến mà. Chuyển lời hỏi thăm anh Maruoka hộ nhé.

Vào khoảng đã cầm chắc là chẳng có ban thưởng gì cả đâu, thì lại có sứ giả của quan Gia lão Yokoyama đến gọi vào dinh. Lúc đó đã tàn thu, chớm đông, cây cối chỉ còn vài chiếc lá vàng sót lại. Tất nhiên, đến lúc Bunshiro vào trong dinh quan Gia lão Yokoyama rồi mới biết là được gọi đến để ban thưởng về công trạng đã cống hiến cho phe Yokoyama.

– Có hơi muộn quá, nhưng đã quyết định được đại cương việc ban thưởng cho Maki, Owada Ippei và Fuse Tsurunosuke, nên cho gọi cậu đến đấy. Yokoyama nói.

4

Bunshiro được gọi vào một phòng trong cùng, có đến 3, 4 cái bàn trên có sổ sách, nghiên mực, có vẻ không phải là phòng gia đình mà là phòng làm việc thì đúng hơn. Có lẽ từ khi nhận chuyển giao quyền bính, Yokoyama rời thành về nhà xong, vẫn còn gọi người thân cận đến để làm việc mỗi tối ở phòng này. Nắm chính quyền thì bận rộn như thế đấy. Ngay lúc này, cũng có thêm 3 người bên cạnh Yokoyama: Ngài Sakakibara Shuri, quan Gia lão thứ hai; ngài Horie Kanjuro, tổng quản, và một ngài nữa mà Bunshiro mới thấy lần đầu.

Sakakibara và Horie vào khoảng giữa tuổi 40, còn người kia trẻ hơn chừng mươi tuổi.

– Thế thì, ban thưởng đó là.... Yokoyama nói. Khuôn mặt tròn mập mạp nở nụ cười nhìn Bunshiro. – Maki Bunshiro được tăng bổng thêm 30 hộc, Owada Ippei tăng 5 hộc...

Bunshiro im lặng, cúi đầu. Mức tăng bổng lộc lớn quá mức dự tưởng, khiến tâm thần anh rúng động đến không thốt được lời cảm tạ nữa.

– Biến cố chính trị lần này thì nói gì đi nữa, cũng đã nhờ vào công lao của các cậu rất nhiều. Về việc ban thưởng này thì chính Lãnh Chúa từ trên Edo cũng đã chỉ thị là phải bù đắp đặc biệt đấy. Aø, gặp dịp tốt, để ta giới thiệu luôn. Đây là ngài Tamiya Chujiro từ Edo xuống đấy. Cậu nghe tên ngài rồi chứ gì?

– Thưa, có được nghe tiếng ngài. Bunshiro đáp.

Tamiya Chujiro là người hầu cận thân tín của Lãnh Chúa. Tuổi tuy trẻ nhưng được quan Gia lão nể phục đặc biệt vì là người có quyền lực hạng nhất trong đám cận thần của Lãnh Chúa. Sự nể phục đó cũng tỏ lộ trong lời giới thiệu vừa rồi. Người cận thần thân tín nổi tiếng tài ba ấy, khi Bunshiro thi lễ, chỉ gật đầu nhẹ đáp lễ, nhưng mặt lộ vẻ có cảm tình với anh.

– Có thể cậu nghĩ rằng phần tăng đến 30 hộc là nhiều quá, nhưng phần tăng như thế là có cả phần ban thưởng cho cha cậu đã mất là Sukezaemon nữa đấy. Hãy gắng lên, đừng để thua cha cậu.

– Xin vui mừng cảm tạ ngài. Cha của tiện nhân ở suối vàng hẳn cũng vui mừng lắm.

Cuối cùng, Bunshiro cũng bình tĩnh trở lại mà nói lời cảm tạ.

Yokoyama bảo đêm nay gọi Bunshiro đến còn để hỏi ý về một chuyện khác nữa.

– Chuyện Fuse Tsurunosuke đấy. Fuse vẫn còn ở chung với gia đình, thế nên có ý kiến rằng nhân dịp này cấp cho danh nghĩa một nhà riêng thì sao nào. Cậu thấy sao?

– Thưa,.... Bunshiro ngần ngừ suy nghĩ.

Cấp cho danh nghĩa một nhà riêng, nhưng chẳng phải phiên trấn đã cho ngay một bổng lộc là bao lăm đâu, thông thường vào trường hợp như thế, cũng chỉ cấp cho khoảng trên dưới 5 hộc, nhiều

lắm là dưới 10 hộc mà thôi. Thế nhưng, Fuse là một chàng trai tuấn tú, giỏi kiếm thuật, thiếu gì nhà muốn gả con gái cho, và nhận ở rể nối dõi với cỡ bổng lộc 100, 150 hộc.

Dù vậy, anh cũng không thể nói thẳng điều ấy ra một cách thiếu thận trọng được. Chợt có ý sáng thoáng qua trong trí Bunshiro.

– Thưa, nhà Yada Sakunojo sau đấy đã như thế nào rồi ạ?

– Chắc chắn là vẫn còn giữ tạm đó chứ gì. Yokoyama nói.

Sakakibara cho biết thêm là bà mẹ già nhà Yada đã được gởi vào nhà họ hàng, và được cấp bổng lộc nhỏ mà thôi.

– Cậu hỏi về nhà Yada để làm gì?, Yokoyama hỏi.

– Thưa, chỉ là tiện nhân chợt nghĩ ra thôi, nhưng Fuse là người có cơ duyên nối liền với nhà Yada ấy, nên kính xin ngài suy xét việc cho phép Fuse nối nghiệp mà chấn hưng nhà Yada thì chúng tiện nhân đội ơn lắm.

– Thế bổng lộc nhà Yada nguyên là bao nhiêu?, Yokoyama hỏi.

Sakakibara và Tamiya bàn nhau một hồi về chuyện không thể cho trọn bổng lộc cũ được, à, mà khoảng một nửa chắc cũng được rồi,...

Sau đó, Bunshiro bị hỏi nhiều câu khó khăn về tư cách của Fuse Tsurunosuke.

Cuối cùng, Yokoyama nói.

– Ý kiến của cậu rất là thú vị đấy. Tất nhiên cũng phải xác nhận với chính đương sự nữa, nhưng nếu chính Fuse cũng muốn như thế, thì ta sẽ xét cho chấn hưng nhà Yada.

Bunshiro ra khỏi dinh cơ quan Gia lão Yokoyama vào khoảng sau 10 giờ đêm.

Bên ngoài, trời sáng trăng. Vầng trăng tỏa sáng như chiếc mâm bạc gắn vào bầu trời cao, soi chiếu con đường rộng vắng ngắt của xóm nhà quyền thế. Trời đêm lạnh. Bunshiro bất giác kéo cao cổ áo lên mà bước đi.

Nếu Fuse thừa kế được nhà Yada thì tốt lắm. Anh nghĩ. Được thế thì chút tâm

tình cay đắng, thê lương ẩn náu đâu đó trong lòng anh bao lâu nay cũng sẽ tiêu tan đi được. Và sự thực, cả linh hồn anh Yada Sakunojo và cô vợ góa ấy cũng nhờ vậy mà tiêu diêu đi được.

Lâu lắm rồi, Bunshiro mới lại chìm đắm trong niềm cảm thương vừa ngọt ngào vừa chua chát khi tưởng nhớ đến người phụ nữ xấu số ấy.

Có lẽ cũng vì niềm cảm thương đó mà anh đã có phần trễ nãi khi để ý có kẻ lạ xuất hiện sau lưng anh. Lúc anh ngờ ngợ là có động tĩnh gì phía sau mà quay lại thì bóng đen ấy đã áp lại chỉ còn cách khoảng vài tầm kiếm. Tay hắn cầm kiếm tuốt trần. Lưỡi kiếm sáng loáng.

Lập tức rút kiếm ra, nhưng Bunshiro cũng phải lùi lại vài bước. Quyền chủ

đạo do bất ngờ, đang nằm trong tay kẻ lạ, có lẽ là tên thích khách mà Ippei đã nói đến. Nếu anh cử động sơ hở thì chắc chắn sẽ chuốc lấy thảm bại mà thôi. Anh có cảm giác sau lưng mình, con đường ven sông áp gần lại.

Đúng lúc ấy, kẻ lạ dừng bước. Rồi trong chớp mắt, hắn ào tới chém như bão lốc.

Bunshiro khó nhọc lắm mới đánh bật được thanh kiếm của hắn. Kẻ lạ chỉ ngừng chân trong một thoáng chốc. Nhưng thoáng chốc ấy đủ cho Bunshiro sửa thế tấn sẵn sàng để ra chiêu theo kiếm pháp Murasame, dù anh đã bị chém vào vai. Lần xáp chiến thứ hai ngay sau đó, đường kiếm của Bunshiro đã nhanh hơn địch thủ một chút.

Bunshiro bước đến gần lột khăn đen bịt mặt kẻ lạ, anh sửng sốt nhìn khuôn mặt hắn một hồi. Hắn là Miyake Fujiemon phái Mugai.

Bunshiro rùng mình nhớ lại kiếm pháp thần tốc của Miyake, nhưng anh cũng cảm thấy cuộc chiến đấu của anh với quan Gia lão cũ Satomura cuối cùng đã chấm dứt.

Người dịch: Phạm Vũ Thịnh

CHƯƠNG 21
VANG RỘN TIẾNG VE

1

Đã hơn 20 năm trôi qua.

Quan Chưởng quản Kiểm nông Maki Sukezaemon, thời trẻ có tên là Bunshiro, xuống ngựa trong sân dinh huyện lệnh ở làng Yajiri thuộc huyện Oura. Mặt trời giữa mùa hè chói chang khắp nơi, không có chút gió nào nên không khí hít vào

phổi tưởng như nóng phồng lên. Sukezaemon nắm cương dắt ngựa vào dưới bóng mát của cây lý bên trong hàng rào cây. Nghe tiếng chân ngựa, người tớ trai Tokusuke chạy từ trong nhà ra.

– Thưa quan đã về. Tokusuke chạy đến gần, nói. – Tưởng là phải sau hai giờ trưa kia, nhưng quan về sớm thế. Hẳn là trời nóng lắm.

– Này, ngài Kuwamura có đấy không?. Sukezaemon hỏi về quan huyện lệnh sở tại.

Tokusuke lắc đầu: – Thưa, ngài vào thành từ sáng sớm, dặn là chiều tối mới về. À, thưa quan muốn ăn trưa món gì? Cơm cũng có sẵn, nhưng nếu quan không gấp thì để bảo bà già làm món bún cho quan dùng giải nhiệt.

Tokusuke từ lúc trẻ vào làm tớ trai nhà quan trong xóm gần thành, bây giờ thì hai vợ chồng ở chung hầu việc trong tư dinh quan huyện lệnh.

– Trời nóng thế này thì chuyện củi lửa hẳn là nhọc lắm. Thôi, có cơm nguội là được rồi. À, trước đó thì cho nước đi. Mồ hôi đổ ra chịu không nổi!

Dặn thêm là cho ngựa uống nước xong, Sukezaemon bước vào trong nhà. Dinh huyện lệnh ở làng Yajiri này nguyên chẳng phải được xây cất cho việc quan, mà là nhà ở của một phú hộ về sau khánh kiệt, không trả nổi thuế trong năm, nên bị trưng thu trừ nợ, rồi được sửa sang đôi chút cho ra vẻ dinh cơ công quyền. Vì thế, cấu tạo vẫn còn nguyên cốt cách của một căn nhà nông dân.

Vào trên nền đất, Sukezaemon đang cởi giày rơm, thì có lẽ nghe tiếng Sukezaemon nói chuyện với Tokusuke, phụ tá quan huyện lệnh là Nakayama Shigejuro và ba nhân viên thuộc hạ từ bên trong bước ra, cùng vấn an ông.

Từ mùa hè này, Sukezaemon vào kiểm tra vùng núi rừng ở huyện Oura, đi vòng xem xét các đám rừng tuyết tùng ông đã cho trồng năm ngoái. Lần ấy, ông cũng đã dùng dinh huyện lệnh này làm chỗ ngụ tạm trong hơn một tháng. Hôm nay, ông cũng vừa từ làng trong rừng trở về chỗ trú ngụ tạm thời này sau ba ngày làm việc trên ấy.

Sukezaemon bước vào phòng dành cho mình, lấy áo quần lót để thay, rồi bước ra giếng ở vườn sau. Chỉ mặc một manh vải che thân dưới, ông dội nước

lên mình rửa cáu bẩn và mồ hôi.

– Chỉ còn một chỗ nữa là xong việc. Sukezaemon thầm nghĩ. Lần đi vòng kiểm tra các nơi trồng cây này, chỉ còn một chỗ là Sugisawa, rừng cây trồng trong góc làng trên núi, đến đó thị sát và chăm sóc xong thì hoàn tất kế hoạch. Việc chăm sóc do các thuộc hạ của ông đến trú tại làng ấy, chỉ huy dân làng thí công, nhưng tùy theo chỗ, như lần này, có khi chính ông cũng phải đến ở lại làm việc. Cho đến khi hoàn tất, ông không về thành được.

Tắm nước lạnh xong, thân thể lúc nãy hừng hực nóng của ông giờ đã sạch sẻ mát mẻ, có cảm giác như được hồi sinh. Ông thay áo quần rồi trở vào trong nhà thì nghe Nakayama thưa là sáng nay có khách đến.

– Khách của ta à?

– Vâng, xưng là người quản lý quán Mikuni ở làng Minoura, mang thư này đến.

Nakayama trao cho Sukezaemon một phong thư trông đơn giản, cầm lên tay có cảm giác mỏng manh, chỉ đề trên bì hàng chữ: Ngài Maki Sukezaemon, ngoài ra chẳng có gì khác cả.

– Thế có lời nhắn gì không? Sukezaemon hỏi, nhưng Nakayama nói ông ta chỉ nhờ trao lại cho quan, thế thôi.

Sukezaemon vừa nghiêng đầu suy nghĩ vừa đi vào phòng mình. Ngồi trước án thư, mở thư ra đọc những hàng chữ giản dị ấy, Sukezaemon cảm thấy mặt mình dần dần mất máu.

Trước đây đã quyết tâm thành ni cô ở chùa Byakuren, định mùa thu này thì xuống tóc quy y. Nhưng tâm vẫn động vì chút lưu luyến còn sót lại của cuộc đời tục lụy, nên đã đến tận làng Minoura, không chừng lại được gặp nhau. Nếu gặp được thì không còn gì vui mừng hơn, tuy không dám ép buộc. Xin nhờ trao thư này, mong ước được may mắn trong muôn một.

Cuối thư đề hàng chữ: Gửi ngài Bunshiro. Không ký tên, nhưng chẳng còn nghi ngờ gì nữa, đó là thư ngài Fuku viết cho ông. Quyết tâm thành ni cô rồi sao? Sukezaemon kinh ngạc. Chùa Byakuren (Bạch Liên) là ngôi chùa ni cô có quan hệ mật thiết lâu đời với nhà Lãnh Chúa. Lãnh Chúa trước đã mất vì bạo bệnh gần một năm nay. Có lẽ ngài Fuku định nhân ngày giỗ một năm ấy mà xuống tóc quy

y. Dù thế đi nữa, cũng thật là một quyết định can đảm.

Sukezaemon nhìn đăm đăm hàng chữ nhỏ bên lề dòng thư: Định sẽ trở lại thành vào ngày 20. Ngày 20 thì đúng vào hôm nay rồi. Hàng chữ nhỏ ấy đã thúc bách Sukezaemon phải quyết định gấp. Ông đứng lên thay quần áo. Một khi đã quyết ý, thì việc chuẩn bị cũng nhanh chóng. Ông ra khỏi phòng, gọi Nakayama bảo là sẽ ra khỏi nhà, rồi ghé qua bếp, bảo Tokusuke là không cần dọn cơm nữa.

Lên ngựa ra khỏi dinh, khí nóng giữa trưa hè bao phủ một lớp dày chung quanh Sukezaemon. Dù có đội chiếc nón bằng cỏ lách, luồng khí nóng vẫn dội lên từ mặt đất nung đốt khuôn mặt ông. Mồ hôi tức thì chảy ràn rụa.

Ra khỏi làng, đến đường giữa ruộng, thấy xa xa bên trái có một ngọn đồi nhỏ hình dáng như con rùa đang thu mình trên đồng ruộng. Bao quanh là đám cây tùng và cây sam, ngọn đồi đột khởi giữa ruộng ấy là nơi ngày xưa người ta đào lấy đá làm mũi tên, và tên làng Yajiri là cũng từ đó mà ra.

Phóng ngựa khoảng 2 dặm, qua khỏi chừng ba làng, đường bắt đầu thoai thoải lên đồi cát. Rồi qua khỏi rừng cây tùng đen, thân cây nghiêng đi trong gió biển mùa đông thổi mạnh, thì nghe văng vẳng tiếng sóng và bắt đầu ngửi thấy mùi nồng mặn của biển. Minoura chỉ là một làng chài lưới bên hải cảng nhỏ, dù vậy, ở bìa làng cũng có chừng mươi căn nhà nghỉ cho khách du lịch. Sukezaemon bắt đầu thấy rõ được hình dạng các nhà nghỉ ấy có khói nhà tắm bốc lên cao.

2

Tuy chẳng phải là nơi có những nhà nghỉ to lớn, nhưng nhờ có bãi biển sóng êm và bãi cát dài bên cạnh rừng tùng, mà cá tươi ngon mới đánh lên lại rất nổi tiếng, nên những nhà nghỉ cho khách du lịch ở làng Minoura này từ ngày xưa đã là nơi các gia đình giàu có trong thành đến nghỉ ngơi tắm nước nóng. Nhưng thời kỳ tắm nước nóng ở đây là từ mùa thu đến đầu mùa xuân, chứ ngay giữa mùa hè thì xóm nhà nghỉ cho du khách này có vẻ nhàn vắng. Sukezaemon dong ngựa thong thả vào làng, rồi xuống ngựa trước quán Mikuni. Như đã thấy ông dừng ngựa, từ trong quán có người đàn ông trung niên chạy ra ngay: – Thưa, có phải là quan Chưởng quản không ạ?

Sukezaemon đáp: phải. Ông ta xưng

là người quản lý quán Mikuni, lúc sáng đã đến dinh. – Thưa quan, vị khách đến ở đây từ tiệm Mino, cho biết là 2 giờ chiều nay sẽ rời quán này, thế nên mọi người trong quán đều nôn nao mong đợi, nay quan đến kịp thật là tốt quá. Người quản lý hưng phấn nói, rồi gọi người làm dắt ngựa ra vườn sau, và mời Sukezaemon vào trong nhà nghỉ.

Từ lời người quản lý, Sukezaemon nghĩ có vẻ ngài Fuku vi hành đến đây nhưng giữ kín thân thế. Tiệm Mino là tiệm vải kimono ở xóm gần thành mà người trong thành thường đến mua hàng. Người khách đến trọ ở nhà nghỉ này đã ghi danh là người từ tiệm Mino ấy.

Người quản lý đi trước, qua một hành lang dài và hẹp, đưa Sukezaemon

vào đến một căn phòng cuối dãy ở tầng trên. Căn trước đó thì không có khách trọ, cửa và vách kéo đều mở toang, từ các cửa sổ cuối phòng nhìn ra thấy biển.

Sukezaemon bước vào phòng được đưa đến thì thấy có ngài Fuku, tóc buông xoã, và một thiếu nữ có vẻ là người hầu, chừng 13, 14 tuổi.

– Thưa, đã lâu không liên lạc, xin thứ lỗi...

Nghe Sukezaemon mở lời chào hỏi, ngài Fuku gật đầu, cười nhẹ, rồi quay sang bảo người quản lý cho mang các thứ đã dặn đến. Khi người quản lý và cô người hầu bước ra, ngài Fuku hỏi Sukezaemon:

– Anh đã dùng bữa trưa chưa?

Hiếm khi Sukezaemon được thấy ngài Fuku, từ lâu nay đã trở thành người cai quản nội cung trong thành, tuy cũng chẳng phải là hoàn toàn không thấy được, bởi vài năm một vài lần, Sukezaemon đi tham bái ở đền thần thì cũng đã có gặp ngài Fuku, hoặc là những lần Lãnh Chúa về xứ, mở hội xem tuồng Nô, thì ông cũng được nhìn thấy ngài Fuku, nhưng những lần đó, đều chỉ nhìn được từ xa. Gặp mặt gần gũi như lúc này, là từ đêm ông hộ tống hai mẹ con ngài Fuku từ biệt thự Keyaki dời sang tư dinh Kaji Oribe. So với lần trước thì cả khuôn mặt ngài Fuku lẫn khuôn ngực đều có phần đầy đặn hơn, nhưng dung nhan lại tươi trẻ lạ lùng, đến không thể nghĩ là của một người phụ nữ đã trên 40 tuổi. Đôi mắt vẫn nhỏ mà trong vắt, khoé miệng nhỏ không khác gì ngày xưa, những ngón tay đặt trên đùi thon trắng. Và cử chỉ, lời

nói biểu lộ phẩm cách thanh cao tao nhã cố hữu của một người phụ nữ quý phái, quyền thế.

– Thưa, vừa từ trên núi về, chưa kịp cơm trưa...

– Thế thì hẳn là đói bụng rồi. Ngài Fuku dịu dàng nói. – Theo lời người quản lý quán này thì anh lên núi làm việc đã lâu rồi đấy nhỉ?

– Thưa vâng.

– Đã nghĩ là anh không đến được đấy chứ.

– Thưa, cũng may mà còn kịp.... Sukezaemon nói.

Ông nghĩ là ông hiểu được lý do tại sao ngài Fuku đã biết ông lên núi làm việc

mà không dọ hỏi kỹ càng tình hình trước khi đến trú ở đây, và đợi đến lúc sắp phải trở lại thành mới cho người đưa thư đến cho ông. Có lẽ ngài Fuku có tâm tình là nếu không kịp nữa thì cũng đành thôi. Chắc hẳn ngài Fuku cũng lo sợ chuyện gặp lại ông. Cho dù có sự tình thế nào đi nữa, sự thực vẫn là người thiếp của Lãnh Chúa cũ đang có tang chồng mà lén đi gặp đàn ông. Nhờ người ta mang thư đi vào giờ phút cuối như thế là do tâm tình muốn đặt cược ở số mệnh của hai người. Kịp hay không đều do số mệnh cả.

Tuy nhiên, ngay lúc này thì ít nhất khuôn mặt ngài Fuku cũng không lộ vẻ lo sợ gì cả. Vừa chăm chú nhìn khuôn mặt ấy, Sukezaemon vừa kể chuyện làm việc trên núi một hồi, thì nghe có tiếng chân người, rồi hai cô người làm trong

quán mang thức ăn, bầu rượu và chén uống rượu vào.

– Mời anh dùng rượu. Cũng xin một chén luôn thể. Các cô ra khỏi phòng xong, ngài Fuku nói, rồi rót rượu cho Sukezaemon. Ông im lặng, cũng rót rượu vào chén cho ngài Fuku.

– Xin cứ tự nhiên, đừng làm khách. Ngài Fuku nói. – Cô bé lúc nãy tin cậy được. Đã sắp xếp chu toàn rồi, nếu không gọi thì chỉ canh chừng bên ngoài mà không đến gần phòng này đâu.

– Thế ạ? Sukezaemon uống cạn chén rượu. Ông đưa tay ngăn ngài Fuku định rót rượu cho, tự mình rót rượu vào chén. – Thưa, ngài đến đây là từ hôm nào?

– Năm ngày trước đấy.

Quả đúng là thế rồi. Sukezaemon nghĩ. Đã đến đây từ năm ngày trước, nhưng mãi đến sáng nay sắp trở lại thành rồi, cuối cùng mới quyết tâm được chuyện gặp ông.

– Quả thật, ngài đã làm chuyện vô cùng táo bạo.

– Vâng.

– Mà ngài từ ngày thơ ấu đã sẵn có tâm tính can đảm, quả quyết thế rồi.

Ngài Fuku cười không thành tiếng. Trên khuôn mặt ấy hiện lên nét tinh anh của cô Fuku ngày xưa.

– Anh Bunshiro. Ngài Fuku đột nhiên nói. – Hiếm lắm mới gặp được nhau như thế này, hãy cùng nói chuyện ngày xưa đi nhé.

– Vâng, được lắm.

– Vẫn thường nhớ lại chuyện ngày xưa, hay theo sát bên anh Bunshiro để được dắt đi xem Hội Đêm ở đền Kumano đấy. Chắc hồi ấy, đã làm phiền anh lắm nhỉ?

– Không, có gì phiền đâu.

– Thế các bạn anh ngày xưa, về sau như thế nào? Ngài Fuku nói, ngón tay bẻ xuống đếm. – Ngài Owada Ippei này, ngài Shimazaki Yonosuke này,...

– Thưa, ngài còn nhớ rõ quá nhỉ.

– Ngài Owada thì thân thể to lớn, đáng sợ lắm; còn ngài Shimazaki là người học giỏi, cao mà gầy long nhong,...

Hai người nhìn nhau cười.

– Shimazaki Yonosuke thì có thể ngài đã nghe thấy, hiện nay là giáo thụ của trường phiên trấn, nghe đâu chỉ vài năm nữa sẽ lên chức hiệu trưởng của trường. Còn Owada Ippei thì đã là Thanh tra trong đội cảnh vệ của Lãnh Chúa, và đã có đến tám đứa con rồi.

– Ồ, đến tám người con kia à?. Ngài Fuku cười khúc khích, rồi ngưng cười, thầm thì: – Mà anh Bunshiro cũng thành công lắm chứ. Anh Bunshiro đã có con chưa?

– Thưa, được hai đứa. Con trưởng của Sukezaemon là trai, đã 20 tuổi, năm nay vào tập sự trong tổ Hộ vệ, con thứ là gái. – Con gái út thì cũng đã đến tuổi đi làm dâu người ta rồi.

– Thế thì hai chúng ta đều đã thành cha mẹ cả rồi nhỉ.

– Đúng thế.

– Có thể nào có chuyện con của mỗi chúng ta lại được là con chung của chúng ta không nhỉ?

Thình lình, ngài Fuku nói như thế. Khuôn mặt nở nụ cười hiền hoà, rạng rỡ như đang mơ tưởng đến một quang cảnh trong mộng mà đã có thể thực hiện được không chừng.

Sukezaemon cũng mỉm cười theo, rồi nói, rõ ràng:

– Đã không được như thế, là niềm ân hận của cả cuộc đời tôi.

– Thật à?... Thế thì tôi vui sướng lắm. Nhưng, chắc là phải đến như thế này thôi. Trên đời này, ai mà khỏi có chuyện phải ân hận. Cuộc đời không trọn vẹn..... Khuôn mặt trắng ngà của ngài Fuku thoáng vẻ thẫn thờ như lạc thần một lúc, rồi mắt ngài Fuku trở lại nét sinh động cũ: – Anh có còn nhớ chuyện đến viếng nhà anh trong đêm trước ngày lên Edo không?

– Thưa, còn nhớ rất rõ.

– Không muốn lên Edo nên đêm ấy đã đến nhà anh định thưa với mẹ anh cho làm dâu nhà anh Bunshiro đấy..... Thế nhưng cuối cùng đã không làm sao mà nói ra thế được. Không thể nào quên được lần ấy đã khóc thảm suốt quãng đường tối về nhà.

Ngài Fuku thở dài. Nghe như lời than về định mệnh so le của hai người. Ngài Fuku bây giờ thì Lãnh Chúa trước đã chết, người con đã sớm thành con nuôi của một cận thần quyền thế của Chúa Tokugawa, nhà cũ thì cha mẹ đều không còn nữa; ngài trở thành người tứ cố vô thân, trơ trọi một mình.

– Anh có nhớ ngón tay này không nhỉ? Ngài Fuku đưa ngón tay giữa của bàn tay phải lên, và nhích lại gần Sukezaemon. Hương thơm da thịt phả lên mũi ông. – Ngón tay bị rắn cắn đấy.

– Đúng thế. Và tôi đã hút máu ra cho.

Ngài Fuku cúi mặt xuống, hớp một ngụm rượu. Rồi thân người lả đi, tựa hẳn vào cánh tay Sukezaemon. Hai người ôm chặt nhau. Môi Sukezaemon tìm môi

Fuku. Người đàn bà đáp ứng nồng nhiệt.

Lòng Sukezaemon tràn ngập tình yêu đương mãnh liệt.

Thời gian trôi đi không ai để ý.

Cuối cùng, ngài Fuku đẩy nhẹ thân người Sukezaemon, sửa lại cổ áo đã bị lệch đi, rồi quay lưng lại phía Sukezaemon, thổn thức thầm lặng một hồi lâu. Sau đó, ngài Fuku ngẩng mặt lên, quay lại phía Sukezaemon, mỉm cười, nói với giọng ẩm nước mắt:

– Cảm ơn anh Bunshiro, như thế thì không còn phải luyến tiếc gì nữa.

*

Xuống tầng dưới thì đã có kiệu chờ sẵn. Kiệu đến đón theo giờ đã định trước ấy chỉ là loại kiệu chở thuê trong phố buôn bán, để đưa ngài Fuku trở lại tiệm Mino rồi từ đó sẽ đổi kiệu mà về thành. Ngài Fuku cùng người thị nữ im lặng thi lễ rồi bước vào trong kiệu. Sukezaemon nắm dây hàm ngựa, đứng nhìn đưa theo. Khi kiệu ra khỏi cổng quán, Sukezaemon thi lễ với người trong quán rồi dắt ngựa ra cổng. Ông nhìn theo chiếc kiệu xa dần trên con đường khô, đất màu trắng trộn lẫn cát, cho đến khi kiệu khuất sau bóng ngọn đồi lưa thưa đám cây tuyết tùng và dây leo có hoa nhỏ. Ông vỗ nhẹ mặt ngựa rồi nhảy lên, cho ngựa chạy chầm chậm.

Phải chi đừng nhìn khoảng ngực trắng của Fuku, nhìn rồi thì hẳn là sẽ phải khổ sở với ký ức ấy một thời gian. Nhưng mặt khác, tâm tình ông có được

niềm thoả mãn sâu đậm. Được gặp Fuku, có được kỷ niệm hôm nay, là niềm hạnh phúc lớn lao cho ông.

Sukezaemon cho ngựa vào con đường xuyên qua ngọn đồi thông ra làng Yajiri. Trong lòng ông hiện lên hình dáng một thiếu nữ mặc áo ngắn tay, bước đi với khuôn mặt buồn thảm cúi gầm xuống. Ông nghĩ có lẽ sẽ chẳng còn được gặp ngài Fuku nữa.

Lúc ông ngẩng mặt lên, từ nãy giờ không để ý tiếng ve vang rộn như mưa rào từ rừng cây tùng bao quanh vọng đến làm điếc cả tai ông. Tiếng ve nhắc ông nhớ lại xóm Yaba ông đã sống thời thơ ấu, và rừng cây tạp ở cuối xóm ấy.

Sukezaemon cho ngựa đi chầm chậm vào giữa rừng cây, rồi dừng ngựa lại khi

đến chân đồi cát. Trải rộng trước mắt ông là ánh nắng chói chang không suy suyển theo giờ khắc trôi qua, cùng với đồng cỏ cháy nắng. Ông buộc chặt dây nón.

Sukezaemon thúc ngựa chạy trong ánh nắng nung đốt chan hòa.